ဗုဒ္ဓစရိတ

ဦးသော်ရှင်

၈၄၁၂

ဗုဒ္ဓစရိတ

ဦးသော်ဇင်

မာတိကာ

ဖွားတော်မူခန်း	....	၁၇
နန်းတွင်းစမ္ပယ်ခန်း	....	၇၅
သံဝေဂခန်း	...	၁၀၉
အမျိုးသမီးဖျက်ဆီးခန်း	....	၁၃၇
တောထွက်ခန်း	....	၁၇၁
ဆန္ဒကပြန်လွှတ်ခန်း	....	၂၀၉
တပေါဝနဝင်ခန်း	....	၂၃၇
နန်းတွင်းပူဆွေးခန်း	....	၂၅၉
မင်းသားရှာဖွေခန်း	....	၂၉၃
သေဏျ ဖိတ်ကြားခန်း	....	၃၂၃
ထာမကဲ့ရဲ့ခန်း	....	၃၄၁
အရာဥဒဿနခန်း	....	၃၆၉
မာရ်အောင်ခန်း	....	၄၀၅
ဘုရားဖြစ်ခန်း	....	၄၂၉

ဘာသာရေးဆိုင်ရာ ခွင့်ပြုချက် အမှတ် (၅၉၀၉)

၁၉၇၃ ခု၊ ဧပြီလ

ပထမအကြိမ်

အုပ်ရေ ၂၀၀၀

ရောင်းဈေး ၆–ကျပ်

ဦးသော်ဇင် (ထုတ်ဝေသူ)
ဥယျာဉ်မှူးစာပေ (၀၇၀၉)
၁၀၅၊ ဟံသာဝတီလမ်း၊
၆–ရပ်ကွက်၊ တောင်ဥက္ကလာပမြို့၊

ဒေါ်အုန်းမြ (ပုံနှိပ်သူ)
သီဟ ပုံနှိပ်တိုက် (မြ၀၃၂၂)
၁၂၇၊ လမ်း၄၀၊ ရန်ကုန်

တို့က တာဝန်ယူ ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေသည်။

နိဒါန်း

ဗုဒ္ဓစရိတကား အရှင် အဿဃောသ အမည်ရှိသော ရဟန်းတော် ဖွဲ့ဆိုသော မဟာကဗျာ ဖြစ်၏။

အရှင် အဿဃောသကား ကသ္မီရ ဂန္ဓာရပယ်နိုင်းရှင် ဘုရင်ကနိဿျကမင်း လက်ထက် သာသနာ ၆၄၃-ခုနှစ်ခန့်က အရှင်ဝသုမိတြ နှင့်အတူဘက္ခ မဟာဝိဘာသာကျမ်းတို့ကို စီရင်ပြီး စတုတ္ထ သံဂါယနာ တင်ခဲ့သော ပြဇာတ်ဆရာ ကဗျာဆရာ အဘိဓမ္မာဆရာဟု ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်၏။

အရှင် အဿဃောသသည် ဤဗုဒ္ဓစရိတမှတပါး သုန္ဒရ နန္ဒကဗျာ, သာရိပုတြ ပကရဏ ပြဇာတ်, သုတြာလင်္ကာရဇာတ်တို့ကိုလည်း ဖွဲ့ဆို စီရင်ခဲ့၏၊ ဝဇရသူစိ ဥပနိသျှဒ်နှင့် မဟာယာနသဒ္ဓုပ္ပါဒ ကျမ်းနှစ်စောင်ကိုလည်း စီရင်သေးကြောင်း အချို့ကယူဆကြ၏၊ အချို့ကလည်း ဤကျမ်းနှစ်စောင်သည် အရှင် အဿဃောသ၏ကျမ်းစာ မဖြစ်နိုင်ဟု ဆိုကြ၏။

ရှေးအခါက ပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့၏ အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ယခုအခါ အမှန်အကန် အတိအကျ သိရန် လွန်စွာ ခက်၏၊ များစွာသော ရှေးပုဂ္ဂိုလ်ကျော်တို့၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိတို့မှာ ဒဏ္ဍာရီဆန်ဆန်တို့သာ ဖြစ်ကုန်၏၊ သို့ရာတွင် ထိုဒဏ္ဍာရီတို့မှာ စိတ်ဝင်စားဖွယ် မနည်းလှပါ၊ အကြောင်းမှာ ယင်းတို့သည် သူတို့၏ ဘဝအမှန်ကို အခြေခံပြီး အစဉ်အဆက် ရိုက်ခတ်ထွက်ပေါ်လာသော ပဲ့တင်သံများဖြစ်၏။

တရံသောအခါ ကသ္မီရပြည်ကို အစိုးရသော ကနိဋ္ကမင်းသည် ပါဋလိပုတ်ပြည်ကို ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်၏၊ ထိုအခါ ပါဋလိပုတ်ပြည့်ရှင် ဘုရင်က အသပြာငွေ ခြောက်ကုဋေငွေပေး၍ ကြေအေးစေ၏၊ သို့ရာတွင် ဘုရင် ကနိဋ္ကကသည် ထိုငွေအစား မြတ်စွာဘုရား သပိတ်တော်နှင့် စာဆိုတော်ကြီး အရှင်အဿဃောသကို ပင့်ဆောင်သွားသောဟူသတတ်။

ဤစကား အဘယ်မျှ မှန်ကန်သည်ဟု အခိုင်အမာ မပြောနိုင်ပါ၊ သို့ရာတွင်ပါဋလိပုတ်ပြည်မှ ရဟန်းတော် အများအပြား ကသ္မီရတိုင်းသို့ ကြွသွားပြီး သံဂါယနာတင်သည်မှာ အမှန်ဖြစ်၏၊ သံဂါယနာတင်စဉ်အခါက ထိုအရှင်တို့ ပြုစုသော မဟာဝိဘာသာကျမ်းကြီးက ထိုအကြောင်းကို ထင်ရှားစေ၏၊ အရှင် အဿဃောသသည် အရှင် ဝသုမိတြနှင့် တွဲဖက်ပြီး သံဂါယနာတင်ကို ဦးဆောင်ခဲ့၏၊ ယင်းသံဂါယနာကို ထေရဝါဒီဂိုဏ်းဝင် အရှင်တို့ အသိအမှတ်မပြုကြ၊ ထို့ကြောင့် ထေရဝါဒ ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့သည် ထိုသံဂါယနာ အကြောင်းကို ကောင်းစွာ မသိကြခြင်း ဖြစ်၏၊ အရှင် အဿဃောသနှင့် သူ၏ စာပေတို့ကိုကား ဆိုဖွယ်ရာ မရှိ၊ အမည် နာမကိုပင် ကြားဘူးသူ ခပ်ရှားရှား ဖြစ်နေကြ၏၊ ထို့ကြောင့် ဗုဒ္ဓစရိတကို ဘာသာပြန်ရန် ကြိုးစားခြင်း ဖြစ်၏။

ဗုဒ္ဓစရိတဟူသည် ဘယ်သို့သော စာပေမျိုးနည်း။

ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို သက္ကတဘာသာ ကဗျာတို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားသော စာပေ ဖြစ်၏၊ ထေရဝါဒီတို့၏ ဗုဒ္ဓဝင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူ၏၊ ဗုဒ္ဓဝင်မှာ ဒီပင်္ကရာ အစ ဂေါတမအဆုံးရှိသော နှစ်ဆယ့်ငါးဆူသော ဗုဒ္ဓတို့၏ အကြောင်းအရာတို့ကို ဂါထာတို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထား၏၊ ဗုဒ္ဓစရိတမှာကား ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားတဆူ၏ အကြောင်းအရာကိုသာ ဖွဲ့ဆို၏။

ဗုဒ္ဓဝင် ဖွဲ့ဆိုပုံမှာ ဘုရားပွင့်သော ကမ္ဘာအမည်, ကမ္ဘာ၏ အရေအတွက်, နေပြည်တော်, ခမည်းတော်, မယ်တော်, ပြာသိဒ် သုံးဆောင် အမည်, မိဘုရား, သားတော်, စည်းစိမ်စံ နှစ်,နိက္ခမ ယာဉ်,ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်သော အချိန်, ဗောဓိပင်, လက်ျာရံ, လက်ဝဲရံ,အလုပ် အကျွေး,ဥာဏ်တော် အတောင်,သက်တမ်း, စေတီ အမြင့်,ဗျာဒိတ်ခံသော ဘုရားအလောင်း,ပါရမီဖြည့်ရာ ကာလတို့ကို ဖော်ပြ၏၊ ဥပမာ....

ဒီပင်္ကရာ မြတ်စွာဘုရားသည် လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတသိန်း ထက် သာရမဏ္ဍ ကမ္ဘာ၌ ရမ္မာဝတီပြည် သုဒေဝ မင်းကြီးနှင့် သုမေဓာ မိဘုရားတို့မှဖွားမြင်သည်၊ ပြာသာဒ် သုံးဆောင်မှာ ဟံသ,ကောဉ္စ,မယူရ ဖြစ်၏၊မိဘုရားမှာ ပဒုမာ ဖြစ်၍ သားတော် အမည်မှာ ဥသဘက္ခန္ဓ ဖြစ်၏၊အနှစ် တသောင်း စည်းစိမ်စံ၍ ဆင်ယာဉ်ဖြင့် တောထွက်ကာ ဆယ်လကြာမျှ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်၍ ညောင်ကြတ်ပင်၌ ဘုရားအဖြစ်ရောက်၏၊ လက်ျာရံထေရ်မှာ သုမင်္ဂလ,လက်ဝဲရံထေရ်မှာ တိဿ,အလုပ်အကျွေးမှာ သာဂတ, လက်ျာရံထေရ်မှာ နန္ဒာ,လက်ဝဲရံထေရ်မှာ သုနန္ဒာဖြစ်၏၊ဥာဏ် တော် အတောင်ရှစ်ဆယ်,သက်တမ်း အနှစ် တသိန်း ဖြစ်၍ စေတီ အမြင့်မှာ ၃၆-ယူဇနာဖြစ်၏၊ ဂေါတမ ဘုရားအလောင်းသည် သုမေဓာ ရသေ့အဖြစ်ဖြင့် ဗျာဒိတ်ခံ၏။

အခြားသော မြတ်စွာဘုရားတို့ အကြောင်းတို့ကိုလည်း ဤပုံစံ အတိုင်းပင် ဂါထာတို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုသွား၏၊ယင်းဗုဒ္ဓဝင် ကို မြတ်စွာ ဘုရားကိုယ်တိုင် ဟောကြားတော်မူသည်၊ မြုပ်ထားသော ဓမ္မ ပယျာလများကိုပါ ထုတ်ဖော်ပါလျှင် ၁၄၅၈ ဂါထာမျှရှိ၏။

ဗုဒ္ဓဝင်နိဒါနကား ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရား၏ အကြောင်းအရာ တခုကိုသာ ဖွဲ့ဆိုထား၏၊ထိုကျမ်းကို လေ့လာ ဖတ်ရှုရာတွင် ဗုဒ္ဓဝင်မှ ဂေါတမဗုဒ္ဓ၏အကြောင်းကို ကြိုတင် သိနှင့်ထားသင့်

သည်ဟု ထင်ပါသည်၊ ထိုကြောင့် ဗုဒ္ဓဝင်မှ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓအကြောင်း ကို ဤတွင်ဖော်ပြပါအံ့....

၁

ယခုအခါ၌ သကျတို့၏ နှလုံးကို ပွားစေသော ဂေါတမ အမည်ရှိသော သမ္ဗုဒ္ဓ ငါသည်ဒုက္ခရစရိယာ အားထုတ်၍ မြတ်သောသမ္ဗောဓိသို့ ရောက်ခဲ့သည်။

၂

မြဟ္မာမင်း တောင်းပန်အပ်သော ငြိမ်းချမ်းသော ငါသည် ဓမ္မစကြာတရား ဟောသောအခါ တဆယ့် ရှစ်ကုဋေသော ဗြဟ္မာတို့အားရှေးဦးစွာ သစ္စာတရား သိမြင်ကြသည်။

၃

ထိုနောက် အခါတပါး၌လည်း လူ့,နတ်တို့၏ အ စည်းအဝေး၌မင်္ဂလာသုတ်ကို ဟောရာ လူ့,နတ်တို့အား အရေအတွက်အားဖြင့် မဆိုအပ်သော ဒုတိယ သစ္စာ တရား သိမြင်ကြသည်။

၄

ဤတွင် ငါသည် ယခုအခါ၌ ငါ့သားကိုဩဝါဒ ပေးသောအခါ လူတို့အားရေတွက်ခြင်းဖြင့် မဆိုအပ် သော တတိယ သစ္စာတရား သိမြင်ကြသည်။

၅

ငါ့အား မြတ်သော သာဝကတို့၏တကြိမ်သာလျှင် အစည်းအဝေးဖြစ်သည်၊ ထိုတွင် ရဟန်း တထောင့်နှစ်ရာ့ ငါးဆယ်တို့၏ အစည်းအဝေး ဖြစ်သည်။

၆

အသရေဖြင့် တင့်တယ်သော, သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော, ဘုရားအဖြစ်သို့ရောက်ပြီ သော ငါသည်လည်း ရဟန်းသံဃာအား အလိုခပ်သိမ်းပေးသော ပတ္တမြားကဲ့သို့ အလိုရှိရာကိုပေးသည်။

၇

ငါသည် ဖိုလ်ကိုအလိုရှိသော, ဘဝဖြတ်ရန် အလိုရှိသော သတ္တဝါတို့အား သနားး၍ သစ္စာလေးပါးကို ပြခဲ့သည်။

၈

သစ္စာလေးပါးကို ပြရာ၌ တသောင်း,နှစ်သောင်း, တယောက်,နှစ်ယောက် သစ္စာလေးပါးကို သိခြင်း အရေအတွက် မရနိုင်။

၉

ဤ၌ သကျမုနိဖြစ်သော ငါ၏ သာသနာ အမြဲပြန့်သည်ကို အများသိသင့်၏၊ ပြည့်စုံဝပြောကောင်းစွာ ပွင့်လင်းသည်၊ ကောင်းစွာ သုတ်သင်အပ်သည် ဖြစ်သည်။

၁၀

အသဝေါ မရှိသော ရာဂကင်းသော စိတ်ငြိမ်သက်သော တည်ကြည်ခဲ့သော ရဟန်းအားလုံးတို့သည် ငါ့ကို ခြံရံကြသည်။

၁၁

ယခုအခါ ရဟန္တာ မဖြစ်ပဲ သေက္ခအဖြစ်နှင့်သာ လူ့ဘဝကိုစွန့်ပစ်သော ရဟန်းတို့ကို ပညာရှိတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်ကုန်သည်။

၁၂

အရိယာကို နှစ်သက်ကုန်သော တရား၌ အမြဲမွေ့လျော်ကုန်သော လူတို့သံသရာကို ကူး၍ သစ္စာကို သိကြမည်။

၁၃

ငါ၏ နေပြည်သည် ကပိလဝတ် မည်သည်၊ အဖမင်းသည် သုဒ္ဓေါဒန,ငါ့ မယ်တော်သည် မာယာဒေဝီဟု ဆိုအပ်သည်။

၁၄

ငါသည် နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ပတ်လုံးနန်းတော်၏ အလယ်၌ စိုးအုပ်နေသည်၊ရမ္မ,သုရမ္မ,သုဘ ဟုဆိုအပ်သော မြတ်သော ပြာသာဒ်သုံးဆောင်တို့ ဖြစ်သည်။

၁၅

အညီ အညာ တန်ဆာဆင်အပ်သော မောင်းမလေးသောင်းတို့သည် ဘဒ္ဒကစ္စာနာကို ခြံရံကြသည်၊ သားသည် ရာဟုလ အမည်ရှိသည်။

၁၆

ငါသည် နိမိတ်လေးပါးကို မြင်၍ မြင်းယာဉ်ဖြင့် တောထွက်သည်၊ ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်သည်။

၁၇

သတ္တဝါ တို့၏ ကိုးကွယ်ရာ ငါသည်ဂေါတမ သမ္ဗုဒ္ဓဖြစ်၍ဗာရာဏသီပြည်ဣသိပတန၌ဇိနစက်ကိုဖြစ်စေ၏။

၁၈

ကောလိတနှင့် ဥပတိဿ ရဟန်းနှစ်ပါးတို့သည် အဂ္ဂသာဝကတို့ ဖြစ်ကြသည်၊ အနီးအပါး၌ပေါ့ပျက်သော အလုပ်အကျွေးသည် အာနန္ဒ မည်၏။

၁၉

ခေမာနှင့်ဥ ပ္ပလဝဏ္ဏာ ဘိက္ခုနီ နှစ်ပါးတို့သည်အဂ္ဂသာဝိကာတို့ ဖြစ်ကြသည်၊စိတ္တနှင့်အဠ္ဋာဠဝက နှစ်ဦးတို့သည် မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယကာတို့ဖြစ်ကြသည်။

၂၀

နန္ဒမာတာနှင့် ဥတ္တရာ နှစ်ဦးတို့သည်မြတ်သော အလုပ်အကျွေး ဒါယိကာမတို့ ဖြစ်ကြသည်၊ ငါသည် ညောင်ဗုဒ္ဓဟောပင်၌ မြတ်သော သမ္ဗောဓိသို့ ရောက်သည်။

၂၁

ငါ၏ကိုယ်မှ တလံမျှလျှောက်သော အရောင်တို့ အခါခပ်သိမ်းထွက်နေသည်၊ ငါသည် တဆယ့် ရှစ်တောင်မြင့်၏၊ ယခုအခါ အနည်းဆုံး အသက်တမ်းအနှစ် တရာတည်း။

၂၂

ငါ တည်ရှိနေသမျှ သတ္တဝါအများကို သံသရာ အယဉ်မှ ကယ်တင်မည့်၊သိထိုက်သော နောင်လာ လူအပေါင်းကို အသိဉာဏ်ရစေရန် တရားမီးရှူး ထားခဲ့ပြီးလျှင်....

၂၃

ငါလည်း မကြာမြင့်မီသာလျှင် သာဝက သုံးသောင်းအပေါင်းနှင့်တကွ မီးစာကုန်၍ မီးငြိမ်းသကဲ့သို့ အနုပါဒါနဖြစ်၍ ဤဘွင် ငြိမ်းမည်။

၂၄

ထိုအတုမရှိသော တန်ခိုးတို့သည်၎င်း ဤအင်အားဗလတို့သည်၎င်း,မြတ်သော လက္ခဏာတို့ဖြင့် ဆန်းကြယ်သော ဤဂုဏ်ကိုဆောင်သော ကိုယ်သည်၎င်း....

၂၅

ရောင်ခြည်တော် ခြောက်ပါးတို့သည်၎င်း,နေကဲ့သို့ အရစ်ဆယ်မျက်နှာ ထွန်းလင်း၍ ထိုအလုံးစုံသည် ကွယ်ပျောက်လိမ့်မည်၊ သင်္ခါရ အားလုံးသည် အချည်းနှီးသာတည်း။

ဗုဒ္ဓဝင်မှ ဂေါတမ မြတ်စွာဘုရားအကြောင်းကို အပြည့်အစုံ အဓိပ္ပါယ်အကျ ဖော်ပြလိုက်ပါသည်၊မြတ်စွာဘုရားက အရှင်သာရိပုတြာကို ပြောကြားသည့် မာန်ဖြစ်၏၊အရှင် အဿဇိသသည်ယင်းဗုဒ္ဓဝင်ကို အခြေခံထားပြီး ဗုဒ္ဓစရိတကို ဖွဲ့ဆိုခြင်းဖြစ်၏၊စီစဉ်ပုံမှာ ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်သည်မှစ၍ ဘုရားအဖြစ်သို့ ရောက်သည်အထိ အတွဲ-တတွဲ၊ထို့နောက် မြတ်စွာဘုရား ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောသို့ ကြွပြီး ပဉ္စဝဂ္ဂီငါးဦး တို့အား တရားဦးဟောကြားပြီး မဟာပရိနိဗ္ဗာန် ဝင်စံသည်အထိ အတွဲ-တတွဲအားဖြင့် နှစ်တွဲ ခွဲခြား၏။

ပထမတွဲမှာ ဖွားတော်မူခန်း,နန်းတွင်း စမ္ပယ်ခန်း,သံဝေဂခန်း အမျိုးသမီး ဖျက်ဆီးခန်း,တော ထွက်ခန်း,ဆန္နက ပြန်လွှတ်ခန်း,တပေါဝန ဝင်ခန်း,နန်းတွင်း ပူဆွေးခန်း,မင်းသား ရှာဖွေခန်း,ဗိမ္ဗိသာရ မိတ်ကြားခန်း,ကာမ ကဲ့ရဲ့ခန်း,အာဠာရ ဒဿနခန်း,မာရ်အောင်ခန်းနှင့် ဘုရားဖြစ်ခန်း ဟူ၍ ၁၄-ခန်းရှိ၏။

ဒုတိယတွဲမှာဗရာဏသိ ကြွချိန်း, တရားဟောခန်း, ရဟန်းပြု ပေးခန်း,အနာထပိဏ် ပူဇော်ခန်း,သားအဖ တွေ့ဆုံခန်း,ဇေတဝန် အလှူခံခန်း,ရဟန်းအယည် ပြခန်း,အမ္ဗပါလီ ဥယျာဉ်ခန်း,အသက် ဆုံးဖြတ်ခန်း,လိစ္ဆဝီ ချီးမြှောက်ခန်း,နိဗ္ဗာန်ဝင်ခန်းနှင့်ဓာတ်တော် ဝေခန်း ဟူ၍ ၁၄-ခန်းရှိ၏။

သို့ဖြင့် ဗုဒ္ဓစရိတမှာ အတွဲ နှစ်တွဲ အခန်း ၂၈ ခန်းရှိသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။အခန်းကို သက္ကတဘာသာ မဟာကဗျာ၏ အစဉ်အလာအားဖြင့် သဂ္ဂ ဟုခေါ်၏။အခန်း ၁,အခန်း ၂, စသည်ကို ပထမသဂ္ဂ,ဒုတိယ သဂ္ဂစသည် ခေါ်လေ့ရှိကြ၏။ဗုဒ္ဓစရိတ ပထမတွဲ ပထမ သဂ္ဂတွင် အစဆုံးမှ ကဗျာ ခုနစ်ပုဒ်နှင့် စတုဒ္ဒသ သဂ္ဂတွင် ကဗျာ အမှတ် ၃၂ မှစ၍ ၁၁၂ အထိ ကဗျာတို့ကိုရင်း,ဒုတိယတွဲ တတွဲလုံးကိုရင်း အရှင် အဿဃောသ၏ မူရင်း သက္ကတဘာသာဖြင့် မရနိုင်တော့ပါ။ဤတွင် ထိုပျောက်ဆုံးနေသော ကဗျာတို့ကို အောက်စဖိုဒ် တက္ကသိုလ် သက္ကတဘာသာ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဇွန်စတန်၏ ကြိုးပမ်းချက်ကြောင့် အင်္ဂလိပ် ဖြည့်စွက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

တရုတ်ပြည်,တိဗက်ပြည်တို့တွင် ဗုဒ္ဓ သက္ကတစာပေတို့ကို မိမိတို့ဘာသာသို့ အပြည့်အစုံ ပြန်ဆိုပြီး ရှိကြ၏။ထိုတွင် ဗုဒ္ဓစရိတလည်း ပါဝင်လေရာ ပါမောက္ခ ဇွန်စတန်သည် ထိုဘာသာပြန်တို့နှင့် တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းပြီး ကြွင်းကျန်သော စာသားတို့ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ဖြည့်စွက်ထား၏။ယင်း ဖြည့်စွက်ချက်တို့ကို အိန္ဒိယပညာကျော်တို့လည်း အလေးအနက် လက်ခံအတည်ပြုကြ၏။မူလအရသာအတိုင်း မဟုတ်စေကာမူ အရသာပြေအဖြစ် သောက်သုံးခွင့် ရပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုပြီးနောက် သာသနာ အနှစ် တရာမြောက် ဘီစီ ၄၄၄ နှစ်လောက်တွင် ဝေသာလီပြည် ဒုတိယ

သံဂါယနာတင်မှ စ၍ ဗုဒ္ဓသာသနာ၌ ဂိုဏ်းကြီး နှစ်ဂိုဏ်း ပေါ်ထွက်လာခဲ့၏။

တဂိုဏ်းမှာ ထေရဝါဒဖြစ်၍ ဟိမဝန္တာ၏ တောင်ဘက်ဖြစ်သော မြန်မာ,သီဟိုဠ်,ယိုးဒယားစသော တိုင်းပြည်များတွင် တည်ရှိသောကြောင့် တောင်ပိုင်း ဗုဒ္ဓသာသနာဟုရင်း,မဟာယာနကို ထောက်၍ ဟီနယာနဟုရင်းခေါ်ကြ၏၊ထိုဂိုဏ်း၏ စာပေမှာ ပါဠိဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ ပါဠိ စာပေဟုသတ်မှတ်ကြ၏။

နောက်တဂိုဏ်းမှာ ဟိမဝန္တာတောင်၏မြောက်ဘက်ဖြစ်သော တရုပ်,တိဗက်စသော တိုင်းပြည်များတွင် တည်ရှိသောကြောင့် မြောက်ပိုင်းဗုဒ္ဓသာသနာဟုရင်း, နယ်ပယ်ကျယ်ဝန်း၍ အင်အားလည်းကြီးမား များပြားသောကြောင့် မဟာယာနဟုရင်းခေါ်ကြ၏၊ ထိုဂိုဏ်း၏ စာပေမှာသက္ကတဖြစ်၍ ဗုဒ္ဓ သက္ကတ စာပေဟုသတ်မှတ်ကြ၏။

အရှင် အဿဃောသသည် မြောက်ပိုင်း ဗုဒ္ဓသာသနာဝင်ဖြစ်လေရာ သက္ကတဘာသာဖြင့် စာပေပြုစု၏၊ ကဗျာသည် သူ၏ တောက်ပသော သဘာဝ ပညာဖြစ်၏၊သူ၏ အထက်က သက္ကတ ကဗျာဆရာမှာ ရာမာယဏကဗျာကို ဖွဲ့ဆိုသော ဝါလမီကိ ဖြစ်၏၊ သူသည် ဗုဒ္ဓစရိတတွင်ကဗျာကို ဝါလမီကိက စတင်ကြောင်း ဖော်ပြထားသဖြင့် ဝါလမီကိမှ နောက်ကျကြောင်း ထင်ရှား၏၊ဝါလမီကိက ရာမ၏အကြောင်း ရာမဒယဏ မဟာကဗျာ ဖွဲ့ဆို၏၊သူက ဗုဒ္ဓ၏အကြောင်း ဗုဒ္ဓစရိတဖွဲ့ဆို၏၊ဗုဒ္ဓစရိတသည် ရာမာယဏ၏အခန်းပေါင်း များစွာရှိသည့်အနက်မှ တခန်းမျှလောက်သာ ရှိ၏၊သို့ရာတွင် အနှစ်သာရတို့သာဖြစ်၍ အရည်အသွေး တောက်နေသော ပြည့်တန်ကျောက်သဖွယ် ဖြစ်၏။

မြဟ္မာဏဝါဒတွင် အလွန်ခက်ခဲ နက်နဲသော ဝေဒ,ဥပဝေဒ, ဝေဒင်္ဂ,ရာမာယဏ,မဟာဘာရတ, ပုရာဏ, ဓမ္မသတ်, ဥပနိသျှ, ဒဿန စသည်တို့ရှိ၏၊ထိုပညာရပ်တို့ အဘယ်မျှ ခက်ခဲနက်နဲ

အရာဍ္ဍ ဒဿနနည်းမှာ ကပိလ **အမည်**ရှိသော ရသေ့ကြီး၏ **သာင်္ချ** ဒဿန**ဖြစ်သည်။ ထိုဒဿနကို** အဖြေရေးရန်မှာ လွန်စွာ ကျယ်ဝန်း များပြားနေပါသည်။ သို့ရာတွင် ကောင်းစွာ လေ့လာပါက **အသင့်**အတင့် သဘောပေါက် နိုင်လောက်ပါ၍ **အ**ဖြေမ ရေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့အတူပင် ဘုရားဖြစ်ခန်းမှ ပဋိစ္စ သမုပ္ပါဒ်ကိုလည်း မဖြေပဲထားခဲ့ပါသည်။ ဤသဘောတရားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ အခက်အခဲတွေ့နေပါမူ ဆိုင်ရာ စာအုပ်ဆိုင်တို့မှာ ကြည့်ရှု လေ့လာကြပါကုန်။

သော်ဇင်

ဗုဒ္ဓ စရိတ

ပထမ သဂ္ဂ-ဖွားတော်မူခန်း

၁

ဥက္ကာကရာဇ် ရာဇဝင် အဏ္ဏဝါဖြစ်သော သကျသာကီဝင် မင်းဆက်တို့တွင် ပြည်သူတို့၏ စန်းလပမာ ချစ်စရာ အသွင်ရှိပြီး ဂုဏ်အားလုံးတို့၏ တည်ရာဖြစ်သော သုဒ္ဓေါဒန အမည်ရှိသောမင်း ပေါ်ထွန်းခဲ့၏။

၂

မဟိန္ဒြ တော်င်ကဲ့သို့သော ထိုမင်းကြီး၏ မဟာမာယာ ဒေဝီ အမည်ရှိသော မိဘုရားသည် မြေကြီးပမာ လေးစားဖွယ်ရာ အကျင့် သီလနှင့် မြတ်မွန်သော ရတနာတို့၏ အနှစ်သာရသဖွယ် တောက်ပ ကြည်လင်သော အလှကြောင့် သိကြားမင်း၏ မိဘုရား သစီနှင့် တူ၏၊

၃

မင်းကြီးသည် ထိုမိဘုရားနှင့်အတူ နတ်တို့ပင် လိုလားတောင့်တသော ချမ်းသာရိပ်ငြိမ် စည်းစိမ် ခံစားသောအခါ ထိုမိမြတ်စွာသည် လောက၏ အကျိုးငှာ သမာဓိနှင့်ယှဉ်သော ပညာနှင့်တူစွာသော ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်၏။

၄

ထိုမိဘုရားသည် ရှေးဦးစွာ မိုးသားအတွင်း လပြည့်ဝန်းဝင်သကဲ့သို့ မိမိကိုယ်တွင်း ဆင်ဖြူဘော်တစ်စီး ဝင်သည်ဟု အိပ်မက်မြင်၏၊ သို့ရာတွင် တည်ကြည်သော ထိုမိဘုရားသည် သို့အတွက် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ခြင်း မဖြစ်။

သနည်း၊ လူတယောက်သည် အနှစ်ကိုးဆယ်တရာအတွင်း မပြတ် လေ့လာ သင်ကြားစေကာမူ အပြီးသို့မရောက်နိုင်၊ တီးမိခေါက်မိ ရုံမျှသာရှိမည်ဟု ဆိုကြ၏၊ သို့ရာတွင် အရှင် အဿဃောသသည် ယင်းတို့၏ ပဓာန အနှစ်သာရကို ကဗျာဖြင့် လှပပြေပြေ ပါးပါး ဖော်ကျူးထား၏၊ ထို့နောက်သ[illegible]ဝဟာရများနှင့် ဆက်စပ် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ဗုဒ္ဓမ္မကို ဆောက်တည်စေ၏။

ဗုဒ္ဓစရိတမှာ ကဗျာဖြစ်၍ ကဗျာ၏အနှစ်သာရ အသွားအလာကို ဖြင့် တောက်ပနေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ၊ ဆိုခြင်းသည်ကား ရှုခင်း-ရှုကွက် အခန်းဆက်တိုမှာ ပြဇာတ်ကောင်းတခုကို ကြည့်ရှု နေရသကဲ့သို့ဖြစ်၏၊ ဇာတ်ဆောင် အသီးသီးတို့၏ လှုပ်ရှားသော အမူအရာနှင့် ပြောကြားသောစကားတို့သည် ကြည်နူးဖွယ် ရွှင်မြူး ဖွယ် ဝမ်းနည်းဖွယ် သနားဖွယ်စသော ရသတို့ဖြင့်လွှမ်းခြုံနေ၏၊ ရာဇနီတိ ပြည်သူ့နီတိစသော လိုက်နာကျင့်သုံးဖွယ် အချက်-အ လက်တို့အပြင် တွေးတောစဉ်စားဖွယ် ဥပနိသျှ ဒဿနတို့လည်း သူ့အကွက်နှင့်သူ အကြောင်းအားလျော်စွာ တွေ့နိုင်၏၊ ဤမျှပြည့်စုံ ကောင်းမြတ်သောစာအုပ်မျိုး လွန်စွာတွေ့ရနိုင်ခဲ၏။ ထို့ကြောင့် ကြိုးစား ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။

ရှေးဦးစွာ သက္ကတမူအတိုင်း ပြန်ဆိုပါသည်၊ ဤအခွင့်[illegible] အိန္ဒိယနိုင်ငံမှ ကြွရောက်လာသော ရဟန်းတော် ဦးမ[illegible] ဟိန္ဒူမူ ရရှိပါ၍ အချို့သော အခက်အခဲတို့ကို သွယ်ကူစွာ ဖြေ ရှင်းနိုင်ခဲ့ပါသည်၊ ထို့နောက် တဖန် ဆရာ မင်းသု[illegible] လိပ်မူကို ရရှိပြန်၍ အချို့သော ခက်ဆစ်တို့ကို ဖြေရှင်းရန် အခ[illegible] အကြံဉာဏ်ရပြန်သည်၊ ထိုခက်ဆစ်တို့ကို ဖြေရှင်းယင်းပင်မြောက် ပိုင်း ဗုဒ္ဓသာသနာနှင့် တောင်ပိုင်း ဗုဒ္ဓသာသနာနှစ်ရပ် ဆက်စပ် ပေးရန် ရည်သန်ပြီး ဇိနတ္ထပကာသနီ၏ အဆိုအမိန့် အချို့ကို လည်း တပါတည်း ဆိုင်ရာဆိုင်ရာမှာ ကောက်နှုတ် ဖော်ပြလိုက် ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၃

အမျိုးအနွယ်၏ အသရေတည်းဟူသော ကိုယ်ဝန်ကို ဆောင်သော ထိုမိဘုရားသည် နံနက်အခါ အရှေ့မျက်နှာကဲ့သို့တင့်တယ်၏၊ စိုးရိမ်ခြင်း တွေဝေမိန်းမောခြင်း နွမ်းနယ်ခြင်း မရှိမူ၍ တခဲနက် တောဖက်သို့ ထွက်ချင်၏။

၄

ယုံကြည် ကိုးစားခြင်းရှိသော မိဘုရားသည် နှလုံးမွေ့လျော် ပျော်ဖွယ်ကောင်းသော နန္ဒဝန် ဥယျာဉ်အောက် ယုတ်လျော့ခြင်း မရှိသော လုမ္ဗိနီ အမည်ရှိသော ဥယျာဉ်သို့ သွားလိုကြောင်း အရှင်မင်းကြီးအား ပန်ကြား၏၊ ကိုယ်ဝန်အား လျော်စွာ ချင်ခြင်း ဖြစ်ပေါ်ခြင်းပင်တည်း။

၇

မင်းကြီးသည် မိဘုရား၏ တရားနှင့်ယှဉ်သည့် မှန်မြတ်သော အဖြစ်ကို သိ၍ လွန်စွာ အားရ နှစ်သက်၏၊ အလိုဆန္ဒပျက်လေက မကောင်းသော အနိဋ္ဌ ဖြစ်မည်စိုး၍ မိဘုရားရွှင်လန်းစေရန် အလျင်အမြန် ထွက်စေ၏။

ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ ပထမ သဂ္ဂတွင် ဤကဗျာ ၇-ပုဒ်ကို အရှင်အဿဃောသ၏ မူရင်း သက္ကတဘာသာဖြင့် မရနိုင်တော့ပါ၊ သို့ကြောင့် ဂျွန်စတန်၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်နှင့် ရာမစန္ဒြဒါသ၏ ဟိန္ဒီဘာသာပြန်တို့ကို တိုက်ဆိုင် ညှိနှိုင်းပြီး မြန်မာပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ဤစကားကို

ရွှေတောင်မြို့ ကျိုးသဲလေးထပ် ဆရာတော် စီရင်တော်မူအပ်သော ဇိနတ္ထပကာသနီ ကျမ်းစကားဖြင့် တိုက်ဆိုင် လေ့လာနိုင်စေရန် ကောက်နုတ် ဖော်ပြပါဦးမည်။

ဘိုးတော် အဥ္စန မင်းကြီးသည် ရှစ်ဆောင့် ခြောက်ရာ့ လေးဆယ့်ငါးခုသော သက္ကရာဇ်ကို ဖြိုပစ်ပြီးသည့်နောက် ခြောက်ဆယ့် ခုနစ်ခုဝါဆိုလပြည့် ကြာသပတေးနေ့ ဥတ္တရာသဠ် နက္ခတ်နှင့် လနတ်ယှဉ်စံသော သန်းခေါင်းယံ အချိန်တွင် သန္ဓေ ယူတော်မူသည်၊ ယင်း သို့ သန္ဓေ စံနေတော်မူလျှင် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ပုဗ္ဗနိမိတ်တို့ ထင်ကုန်သည်။

မယ်တော်၌ ကြီးစွာသော အိပ်မက်ကို မြင်သည်၊ အိပ်မက်ကား စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် မိဘုရားကို အိပ်ရာသလွန်နှင့်တကွ ချီ၍ ဟိမဝန္တာသို့ ဆောင်ပြီးလျှင် ယူဇနာ ခြောက်ဆယ်ရှိသော ဆေးဒန်း မြင်းသီလာကျောက်ဖျာ၏ အပြင် အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အောက်၌ မှုအောင်၏၊ ထိုအခါ နတ်မိသားစု...

...သိုလ်
စာကြည့်တိုက်
...
၈၄၁၅

သည် လာကုန်၍ သီတာ နဝတတ် ရေတို့ကို ချိုးစေပြီးလျှင် နတ်တို့၏ ပန်းနံ့သာ တန်ဆာကို ဆင်ယင်လျက် ငွေဖောင်ထွတ်ထက်ရှိသော မနောဓိမာန်သို့ ဆောင်၍ အိပ်စေပြန်၏၊ ထိုအခါ ငွေသားခါ တောင်ကဲ့သို့သော ဆင်ပြောင်ရတနာသည် မြောက်အရပ်မှ လာ၍ မာယာမိဘုရား၏ လက်ျာနံပါးကို လှစ်၍ ဝင်သည်ဟု မြင်မက်တော်မူ၏။

ထိုသို့သန္ဓေယူသော အခါမှ စ၍ ငါ[illegible]စကြာဝဠာမှ စတုမဟာရာဇ် နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့သည် သံလျက် လက်စွဲကုန်လျက် ရွှေနန်း ကျက်သရေတိုက်၌ စောင့်လာကြကုန်သည်၊ ထက် ဝန်းကျင် သော စကြာဝဠာ တသောင်းမှ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်လာကုန်သည်။

ယင်းသို့ သန္ဓေတည်နေသည်မှ စ၍ မယ်တော် မိဘုရား သည် ယောကျ်ားတို့၌ တပ်ငြိသော ရာဂ

ရမ္မက်ပြင့် နှောက်ယှက်ခြင်း မရှိ၊ အမြိုက်အတိဖြင့် ဝလျက် နှစ်သက်အပ်သော မင်းစည်းစိမ်ကို ခံစား၍ ခြွေရံသင်းပင်းနှင့်သာလျှင် သန့်ရှင်းစွာ စံတော်မူ၏၊ ကြည်စွာသော ပတ္တမြား ရတနစဥ္ဈ သီအပ်သော သန္တာနီ ကြွေးကဲ့သို့၎င်း၊ ဖလ်တကောင်း အတွင်း၌ သွင်းထားအပ်သော ပုလဲရှင်ကဲ့သို့၎င်း၊ တရားဟော ပလ္လင်ထက် ထိုင်နေသော တရားဟော ပုဂ္ဂိုလ်ကဲ့သို့၎င်း၊ မယ်တော်ဝမ်းဝယ် ထက်ဝယ် ရှေးရှု နေတော်မူသည်ကို မယ်တော်နှင့်တကွ လူအပေါင်းတို့ ထင်မြင်ကုန်သတည်း။

ယင်းသို့ သန္ဓေတည်၍ ဆယ်လစေ့ လတ်သော် ဆွေတော် မျိုးတော် မယ်တော် ခမည်းတော်တို့၏ နေရာဖြစ်သော ဒေဝဒဟပြည်သို့ သွားလိုသော ဆန္ဒဖြစ်၍ သိရိ သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား ကြားလျှောက်လေရာ ဒေဝဒဟ ပြည်နှင့် ကပိလဝတ်ပြည်၏ အကြား ငါးယူဇနာရှိသော အရပ်ကို ခင်းအပ်သော တလင်းအသွင် သန့်စင်စွာ ညီညွတ်၍ ကြာသွတ်အိုး

ရေချမ်း ကွန်းတောက် မကျွပ် စရပ်
ဆနွှား ကုပ်ကား တံခွန် စသည်တို့
ဖြင့် ခင်းကျင်းပြုပြင် တန်ဆာဆင်၍
စစ်ဆင်ဂါလေးပါး ဝန်းရံစေလျက်
ရွှေသမ်းစင် စီးပြီးလျှင် ထွက်တော်
မူ၏။

၈

တသ္မိံ ဝနေ သျှိမတိ ရာဇပတ္နီ
ပြသူတိကာလံ သမဝက္ခမာနာ၊
သသျှံ ဝိတာနောပဟိတံ ပြပေဒေ
နာရိသဟဿေရဘိနံဒျမာနာ။

ဗုဒ္ဓစရိတ် မဟာကဗျာ ပဌမ သဂ္ဂ၌ မပျက်မယွင်း စောင် တွေ့ရသော အမှတ် ၈ မူလ ကဗျာဖြစ်၏၊ ၁၁ လုံးဖွဲ့ ဣန္ဒ ဝဇိရ အမျိုးအစား ဖြစ်၏၊ လေးပိုဒ်သုံးတွင် တ-ဂိုဏ်း နှစ်ခု၊ ဇ-ဂိုဏ်း တခုနှင့် ဂရု နှစ်လုံး ပါဝင်၏၊ ယင်းကဗျာကို ကမ္ဘာသုံး ပါဠိသံအတိုင်း ရွတ်ဆိုပါက မူလ သက္ကတသံနှင့် တူစွာ ကြားနာရမည်ဖြစ်၏၊ အနက် အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက် ပါ အမှတ် ၈-အတိုင်းဖြစ်၏။

၈

အထောင်သော မောင်းမတို့ နှစ်သက် မြတ်နိုးသည့် အသရေရှိသော မိဘုရားသည် သားဖွားမြင်ရန် အချိန်တန်ပြီကို သိ၍ ထို ဥယျာဉ်ဝယ် ဗိတာန်ကြက်သော အိပ်ရာ ထက် တက်၏။

၉

ထိုအခါ စင်ကြယ်သော ဖုသျှ နက္ခတ်
ယှက်လျှင် ကျင့်ဝတ်ဖြင့် ကောင်းစွာ သုတ်
သင်ထားသော မိဘုရား၏ နံပါးမှ လောက
အစီးအပွား အလို့ငှာ သားရတနာ ဖွားမြင်
၏၊ မိဘုရားမှာ နာကျင်ခြင်းဝေဒနာနှင့်အနာ
ရောဂါ မဖြစ်။

ကပိလဝတ်ပြည်နှင့် ဒေဝဒဟပြည်၏ အကြား၌ နှစ်ပါးသော ပြည် တို့ ဆွတ်ယူ သုံးဆောင်ရာ သာယာ နှပျို ကြည်ညိုဖွယ်ရှိသော လုမ္ဗိနီ အင်ကြင်းတောသို့ ရောက်၍ ပင်လုံးကျွတ် ပွင့်လျက် သား ငှက် ပိတုန်း အပေါင်းတို့ဖြင့် တင့်တယ်သော အင်ကြင်း ပင်စည်ကို မြင်တော်မူလျှင် ပျော်ရွှင်ဝင်နား ကစားမြူးတူး လိုသော နှလုံးတော်ရှိလှ၍ ရွှေသမ်းစင်ထက်မှ သက်ဆင်းပြီးသော် အင်ကြင်းပင်အောက်သို့ ဝင်ကြွတော်၏၊ ယင်းသို့ ကြွတော်မူလျှင် မင်္ဂလာရှိသော အင်ကြင်းပင်ကြီး၏ အခက်သည် ညွတ်လျက် ခံလာ၏၊ ထိုသို့ ခံလာသော မင်္ဂလာ အင်ကြင်းခက်ကို ရပ်လျက် လှမ်းဆော်မူလျှင် အံ့ဖွယ်သရဲ လွန်ကဲသော တိတ် နိမိတ်တို့ ထင်ရှားစွာ ပြလျက် ကမ္ဘာလေ လှုပ်လတ်သော် အထိန်းအယ မောင်းမ ကိုယ်လုပ်တို့အား အကြောင်း ကြား၍ ထိုအင်ကြင်းပင်၏ အပါးတွင် တင်းတိမ် အရံဖြင့် ကာရံ ခယလျက် မစ ပြုပြင်ကုန်စဉ် အလောင်းမင်းသားကို ဝိသာခါ နက္ခတ်နှင့် ယှဉ်လျက် ဖွားမြင်တော်မူ၏။

ဇိနတ္ထပကာသနီ

၁၀

အော်ရဝအား ပေါင်မှရင်း ပရိထုအား
လက်မှမှရင်း သကြားမင်း ကဲ့သို့သော မန္ဓာ
တုအား ဦးခေါင်းမှရင်း ကက္ခိဝါနအား
ချိုင်းမှရင်း ဖွားမြင်သကဲ့သို့ ထိုသူငယ်၏
ဖွားမြင်ခြင်းမှာ နံပါးမှ ဖြစ်၏။

အော်ရဝ စသူတို့သည် ဗြဟ္မဏဝါဒ ဟိန္ဒူဘာသာတွင် လွန်စွာ ထင်ရှားသော ရသေ့ ရဟန်းနှင့် ပညာရှင်များ ဖြစ်ကြ၏၊ ဟိန္ဒူတို့သည် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့အား အခြား ရိုးရိုး လူများကဲ့သို့ ရိုးရိုး အမိ၏ ဓမ္မတာ သားဖွား လမ်းကြောင်းမှ မွေးဖွားသည်ဟု မယူဆကြ၊ ဦးခေါင်း လက်ခြေ အစရှိသော ကိုယ်အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းမှ ဖွားမြင်သည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏၊ သုတ်သီလက္ခန် အမ္ဗဋ္ဌသုတ်တွင် အမ္ဗဋ္ဌလုလင်က မြတ်စွာဘုရားအား "ရဟန်းတို့သည် ဗြဟ္မာ၏ ခြေဖမိုးမှ ပေါက်ဖွားသူများ" ဟု လျှောက်ကြား၏၊ သို့ဖြင့် ယုတ်နိမ့်သူကို ယုတ်နိမ့်သော ကိုယ်အင်္ဂါမှရင်း၊ မြင့်မြတ်သူကို မြင့်မြတ်သော ကိုယ်အင်္ဂါမှရင်း မွေးဖွားကြောင်း အယူအဆကို သိနိုင်၏၊ အရှင်အဿဃောသသည် ဗုဒ္ဓအားလည်း မယ်တော် သို့မဟုတ် ဗြဟ္မာ၏ နံပါးမှ မွေးဖွားစေ၏၊ ထေရဝါဒီတို့ကား အခြားလူများကဲ့သို့ပင် သားဖွား လမ်းကြောင်းမှ မွေးဖွားသည်ဟု ယုံကြည်ကြ၏။ ဇိနတ္ထပကာသနီ၌ ဤသို့ဆို၏။

ယင်းသို့ ဖွားမြင်တော်မူလျှင် ကောင်းကင်မှ ရေယာဉ်နှစ်သွယ်တို့သည် မယ်တော်၏ရင်း၊ အလောင်းမင်းသား၏ရင်း ချမ်းမြကြည်သာ ဝေဒနာ မရှိစေခြင်းငှာ သက်ဆင်း သွန်းဖျန်း လာကုန်၏၊ အလောင်းမင်းသား သည်လည်း တပါးသော သူတို့ကဲ့သို့ လိမ်းကျံ ရံဝေထွေး ညစ်ကြေး သမ်းနိုးခြင်း မရှိ၊ ပကတိသန့်သစ်သော ဇမ္ဗူရစ် ရွှေစင်ကဲ့သို့ စင်ကြယ်စွာ ဖွားမြင်တော်မူ၏။

၁၁

အစဉ်အတိုင်း ဝမ်းမှ ထွက်လာသည်မှာ ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်းလာသကဲ့သို့ တင့်တယ်လျက် ကပ်ကမ္ဘာများစွာက ဖြည့်ကျင့်ခဲ့သော ပါရမီတို့ကြောင့် စိတ်နှလုံး ဖြူစင်သော ထိုသူငယ်သည် နိုးကြား၏၊ မိန်းမောမတွေဝေခြင်း မောဟ ကင်းစင်၏။

၁၂

တောက်ပ ကြည်လင်သော ထိုသူငယ် မြေပေါ် သက်ဆင်းလာသောအခါ ထွက်သစ်စ နေလုလင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်လျက် လွန်စွာတန်ခိုး အာနုဘော် ထက်မြက်သော်လည်း မြင်ရသူတို့ မျက်စိတွင် စန်းလအသွင် ဆောင်၏။

၁၃

မိမိကိုယ်၏ ထက်မြက် တောက်ပခြင်းကြောင့် နေမင်းကဲ့သို့ပင် မီးရောင်ကို မှိန်မှေးစေ၏၊ ရွှေအဆင်းကဲ့သို့ ဝါဝင်းလှပသော သူငယ်သည် အရပ်မျက်နှာ အားလုံးကို ထွန်းလင်းစေ၏။

၁၄

ထိုသူငယ်သည် ခုနစ်စဉ် ကြယ်ကဲ့သို့ ခုနစ်လှမ်းသွားရာ ခြေလှမ်းတို့သည် ငြိမ်သက်ခြင်း ရှင်လန်းခြင်း ကျွမ်းကျင်ခြင်း ပြန့်ပြောခြင်းနှင့် ယှဉ်၍ တည်ကြည်ခြင်း ရှိကုန်၏။

၁၅

ခြင်္သေ့ကဲ့သို့သွားသော ထိုသူငယ်သည် အရပ်လေးမျက်နှာကို ကြည့်ပြီးလျှင် "ကမ္ဘာလောက အစီးအပွားနှင့် အသိဉာဏ် ရစေရန် ငါ ဖွားမြင်လာသည်၊ ဤကား ဘဝ သံသရာ၌ ငါ၏နောက်ဆုံး ဖွားမြင်ခြင်း ဖြစ်သည်" ဟု တည့်ကျပြတ်သားစွာ ပြောကြား၏။

ဘုရားအလောင်းသည် မဟာသဓော အဖြစ်, ဝေဿန္တရာ အဖြစ်, အဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်အဖြစ်ဟူသော သုံးဘဝ တို့၌ ဖွားဆဲခဏ စကားပြောကြောင်း ကျမ်းဂန်တို့၌ ဆို၏၊ ဤအဆုံးစွန်သော ကိုယ်တော်အဖြစ်၌ ပြောသောစကားကို ဇိနတ္ထ၌ ဤသို့ဆို၏။

အလောင်းမင်းမြတ်သည်လည်း အရှေ့အရပ်မှ မြောက်သို့ လှည့်တော်မူလျက် ခုနစ်ဖဝါးသွား၍ မတ်မတ် ရပ်တန့်ပြီး သော်-

အဂ္ဂေါဟမသ္မိ လောကဿ,
ဇေဋ္ဌောဟမသ္မိ လောကဿ,
သေဋ္ဌောဟမသ္မိ လောကဿ၊

ဟူ၍ သုံးခွန်းသော စကားဖြင့် ကြုံးဝါးတော်မူ၏၊ ထိုသို့ ဖွားစဉ် မြင်ကုန်သော နတ်လူအပေါင်းတို့ကား အလောင်း မင်းသားသည် ဖွားတိုင်းသောကိုယ်ဖြင့် သွားသည်ကို ဝတ်စားဆင်ယင်လျက် သွားသကဲ့သို့ ငယ်သော အရွယ်ဖြင့် သွား သည်ကို ၁၆-နှစ်အရွယ်ဖြင့် သွားသကဲ့သို့ ထင်ကြကုန်၏။

[ထိုစကားသုံးခွန်း၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ "ငါသည် လောက၏ အထွတ် အဂ္ဂ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏၊ ငါသည် လောက၏ အကြီး ဇေဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်၏၊ ငါသည် လောက၏ အမြတ်ဆသေဋ္ဌ ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၏" ဟူသတည်း။]

၁၆

လရောင်ကဲ့သို့ စင်ကြယ်သော အအေးနှင့် အပူ အယဉ် နှစ်သွယ် ကောင်းကင်မှ လျော ကျလာပြီး စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံး အေးမြစေရန် ကိုယ်ကို ထိတွေ့ဘိ ဦးထိပ်ထက် သွန်း၏။

၁၇

လှသော လရောင်နှင့် ယှဉ်လျက် ရွှေရောင် လက်သော ကျောက်မျက်ရှိ အိပ်ရာထက် ထို သူငယ် အိပ်စက်၏၊ သူငယ်၏ အာနုဘော် ကြောင့် နတ်မင်းကြီးတို့သည် လက်မှာ ပဒုမာ ရွှေကြာ ကိုင်ဆောင်ကြလျက် သူငယ်၏ အ နားမှာ ဝန်းရံကာ ရပ်နေကြ၏၊

၁၈

မမြင်ရသော အခြားသော နတ်အပေါင်း သည်လည်း သူငယ်၏ အာနုဘော်ကြောင့် ထင်ရှားဖြစ်လာကြ၏၊ ကောင်းကင်မှ ထီးမိုး ၍ ဦးညွှတ်ကာ သူ၏ ဘုရား ဖြစ်စေရန် အကြောင်း ဆုမွန်ကောင်း တောင်းကြ၏။

၁၉

လွန်လေပြီးသော ဘုရားရှင်တို့ထံမှ ဗျာဒိတ်ခံခဲ့ကြောင်း သိသော နဂါးတို့သည် တရားအထူး နားကြားလိုကြသဖြင့် ထိုသူငယ်အား ယပ်လေခတ်ပေးကြ၏၊ အလွန်ကြည်ညိုသော မျက်စိဖြင့် ကြည့်ကြ၍ ပင်လယ်ကသစ်ပန်းမိုး ရွာချပေးကြ၏။

၂၀

ဘုရားလောင်း ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့် ရှင်လန်း၍ စိတ်သန့်ရှင်းသော သုဒ္ဓါဝါသ ဗြဟ္မာအပေါင်းသည် ရာဂကင်းသော်လည်း ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ကြ၏၊ အကြောင်းကား ဒုက္ခရောက်နေသော လောကအတွက် ထိုသူငယ် ဖွားမြင်လာသောကြောင့်ဖြစ်၏။

၂၁

ထိုသူငယ် ဖွားမြင်သော အခါ မြင့်မိုရ်တောင်အောက်ရှိ မြေအပြင်သည် လေမုန်တိုင်း မိသော လှေကဲ့သို့ လှုပ်သွား၏၊ မိုးသားကင်းစင်သော ကောင်းကင်မှ စန္ဒကူးနံ့သာရောသော ကြာဖြူ-ကြာညိုမိုး ရွာချ၏။

၂၂

နှစ်သက်ဖွယ် အတွေ့ကို ပေးလေ့ရှိသော စိတ်ကို တွေဝေစေသော လေသည် အဖိုးတန် အဝတ်ဘို့ကို တိုက်လွင့်လျက် လွန်စွာ တောက်လောင်သော နေသည် အပူမရှိသော မီး, အေးသော မီးညွှန့်ဖြင့် ထွန်းလင်း တောက်ပသကဲ့သို့ တည်၏။

၂၃

နေရာအရပ်၏ အရှေ့မြောက်၌ ရေပြည့်လျှံသော ရေတွင်းများ အလို အလျောက် ပေါ်ပေါက်လာရာ မြင့်မြတ်သော တိတ္ထ သဖွယ် ယူဆကြ၍ အဆောင်တွင်းက အမျိုးသမီးများသည် ရင်သပ်ရှုမော အံ့သြကြလျက် အလုံးစုံသော အမှုတို့ကို ပြုကြ၏။

တိတ္ထဟူသည် မြစ်ဆိပ်ပင်ဖြစ်၏၊ သက္ကတဘာသာ၌ ဆိပ်ကမ်းကို တိတ္ထဟု ခေါ်၏၊ ရသေ့ ရဟန်း စသော သူတော်စင်တို့သည် မြစ်ဆိပ်ကို အမှီပြု၍ နေကြ၏၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို တိတ္ထိဟု ခေါ်ကြ၏၊ ဆိပ်ကမ်းမှာနေသော

သူတော်စင်ဟု ဆိုလို၏၊ စေတီ-ပုထိုး စသည်တို့ကိုလည်း ဆိပ်ကမ်းတို့မှာ တည်ရှိသောကြောင့် ယင်းတို့ကို ပုညတိတ္ထဟု ခေါ်ကြ၏။ စင်ကြယ်မြင့်မြတ်သော နေရာဌာနဟု ဆိုလို၏၊ တိတ္ထကို မြစ်ဆိပ်ဟု ပြန်ဆိုလိုက်ပါက သာမန်ရေချိုးဆိပ်နှင့် မှားယွင်းစေနိုင်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် သူ့အတိုင်းပင် မြင့်မြတ်သော တိတ္ထဟု ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၄

ထိုဖြစ်ရပ်တို့ကို ကြည့်ရှုရန် လာကြသည့် တရားလိုလားသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများဖြင့် ဥယျာဉ်မှာ တခဲနက် ပြည့်နှက်သွား၏၊ သူတို့သည် အုတ်အုတ်-ကျက်ကျက်နှင့် သစ်ပင်တို့မှ အခါမဲ့ ပွင့်သော ပန်းတို့ကို ဆွတ်ခူးကာ ကြဲဖြန့်ကြ၏။

၂၅

ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်သော သတ္တဝါတို့သည် အလိုအလျောက် ညှဉ်းပန်းခြင်းကို စွန့်လွှတ်ကြ၍ အချင်းချင်းကိုယ်ရင်း သူဘပါးကိုရင်း ဘေးရန် မပြုကြ၊ ထို့ပြင် လောကဥ္ အလုံးစုံသော အနာရောဂါတို့ ဆေးဝါးမကုသပဲ ပျောက်ကင်းသွားကုန်၏။

၂၆

သားကောင် ကျေးငှက်တို့ သာယာစွာ ရင့်ကျူးကြ၏၊ မြစ်တို့ ငြိမ်သက်စွာ စီးသွားကြ၏၊ အရပ်မျက်နှာတို့ အညစ်အကြေး ကင်းကုန်၏၊ မိုးသားမရှိ ဖြူစင်သော ကောင်းကင်၌ တူရိယာ စည်ကြီးများ မြည်ဟီးကုန်၏။

၂၇

ကမ္ဘာလောက လွတ်မြောက်မှု အတွက် ဆရာ အရှင် ထွက်ပေါ် လာသောကြောင့် စည်းကမ်းပျက်နေသော လောကမှာ တရားမင်း ရောက်လာသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်သွား၏၊ စင်စစ် ကာမနတ်သာ မနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်၏။

၂၈

ထိုသူငယ်၏ လူနှင့် မဆက်ဆန်သော အံ့ဩဖွယ် ဖွားမြင်ခြင်းကို တွေ့မြင်ရ၍ မင်းကြီးသည် ဘည်ကြည်သော်လည်း လွန်စွာအားရဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ချစ်လှ၍ ကြောက်ခြင်းနှင့် နှစ်သက်ခြင်း မျက်ရည်နှစ်ဖြာ စီးကျလာ၏။

၂၉

လူတို့နှင့် မဆက်ဆန်သော သူငယ်၏ အစွမ်းသတ္တိကို မြင်ရ၍ သဘာဝအားဖြင့် ဏာရုဏာအသဲရှိသော အမေယည် အအေး အပူရှောသော ရေယာဉ်ကဲ့သို့ ဝမ်းသာခြင်း နှင့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း ပြည့်လျှံသွား၏။

၃၀

အဖွားကြီးတို့သည် ကြောက်ရွံ့၍ ကြည့် ကြ၏၊ တွေးတော စဉ်းစားရန် မစွမ်းနိုင်ကြ၊ စင်ကြယ်သူတို့သည် ဆုမွန်ပေးကြပြီးလျှင် သူ ငယ်အတွက် နတ်တို့ထံ မင်္ဂလာ တောင်းခံ ကြ၏။

၃၁

စာပေ ကျမ်းဂန်, အကျင့် သီလနှင့် အဟောအပြော ထင်ရှားသော ပုဏ္ဏားတို့ သည် တိတ် နိမိတ်ကို ကြားသိ၍ ဆင်ခြင် ကြ၏၊ အံ့ဩ ရွှင်လန်း တောက်ပသော မျက် နှာဖြင့် သုဘာသုဘတို့ကို ဟောပြောကြ၏။

၇၂

အို မြတ်သော မင်းကြီး ဘဝသံသရာ၌ သန္တိသုခ လိုလားသော သတ္တဝါ အများအပြားပင် ရှိပါသည်၊ သူတို့သည် အရှင့်သားမှ တပါး အခြားသောဂုဏ်ကို မလိုကြပါ၊ အရှင့်သားသည် အမျိုး၏ ဆီမီး ဖြစ်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ပျော်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ပါလော့။

၇၃

ထွေထွေရာရာ စဉ်းစားခြင်းကို ဖယ်၍ ငြိမ်သက်သော စိတ်ဖြင့် ဝမ်းသာပါလော့၊ အရှင့်အမျိုး မြင့်မြတ် ထင်ရှားပါလိမ့်မည်၊ ဘဝသံသရာ၌ ဒုက္ခရောက်သူတို့အား ကယ်တင်ရှင်မှာ ဤသားပင် ဖြစ်ပါသည်။

၇၄

ဆီမီးတန်ဆောင် ကဲ့သို့ အဆင်း ဆောင်လျက် ရွှေစင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်သော ဤသူငယ်သည် ကောင်းမြတ်သော လက္ခဏာတို့နှင့် ယှဉ်ပါသည်၊ ယင်းဖြင့် သူသည် ဂုဏ်ဘို့၏ တည်ရာဖြစ်ပါမည်၊ နိုင်ငံ၏ အသရေဆောင်လည်း ရောက်ပါမည်။

၃၅

အကယ်၍ မြေအပြင်ကို လိုချင်ပါမူ ဥပါယ်တမည်ဖြင့် မြေပြင်ကို အောင်မြင်၍ နက္ခတ်တို့အပေါ် နေမင်း ထွန်းလင်းသကဲ့သို့ မင်းအားလုံးတို့အပေါ် တင့်တယ်ပါလိမ့်မည်။

၃၆

လွှတ်မြောက်မှုအတွက် တောထွက်ပါသော် သဘောဉာဏ်ဖြင့် ဝါဒအားလုံးကို အောင်၍ အလယ်ဗဟိုတွင် မြင့်မိုရ် တည်သကဲ့သို့ မြေပေါ်မှာ အထူးလေးစားခြင်း ခံရမည်။

၃၇

ဓာတ်တို့တွင် စင်ကြယ်သောရွှေ, တောင်တို့တွင် မြင့်မိုရ်မေရု, ရေ၏ တည်ရာတို့တွင် သမုဒ္ဒရာ, ကြယ်တာရာတို့တွင် လနှင့် မီးတို့တွင် နေ မြတ်သကဲ့သို့ လူတို့တွင် အရှင့်သား မြတ်ပါသည်။

၃၈

သူငယ်၏ မျက်စိသည် မမှိတ်,ပြန့်ပြောပါသည်၊ စူးရှ ထက်မြက်၍ အညစ်အကြေး

ကင်းပါသည်၊ ထို့ပြင် မလှုပ်-မရှက် မဲနက်
၍ ရှည်လျား ကော့ညွတ်သော မျက်တောင်
ရှိပါသည်၊ ထို့ကြောင့် သူသည် အားလုံးစုံ
မြင်နိုင်ပါမည်၊

အလောင်းမင်းသားကို ဖွားမြင်ပြီးသည့်နောက် ငါးရက်မြောက်၌ အမည်မှည့်အံ့သောနေ့သို့ ရောက်သောအခါ အလုံးစုံသော မင်းအိမ်တော်ကို အကျော်, ဇလပ်, ပရုပ်, စန္ဒကူး ဟူသော နံ့သာမျိုး လေးပါး ထူးပြားသော အခိုး အထုံတို့ဖြင့် လိမ်းကျံ ပက်ဖျန်း၍ ဇလပ်ပန်း, မုခလေးပန်း, ပေါက်ပေါက်ပန်း, နေဇာ, မာလာကိုကျူ-စသော ပန်းမျိုးတို့ကို ဖြိုးဖြိုးပြည့်မျှ ကြဲစေလျက် သားတော်ကို နံ့သာရေတို့ဖြင့် ခုနစ်ကြိမ်ချိုးလျက် ကိုးပါးသော ရတနာ အစုထက် နေစေ၍ ဗေဒ သုံးကျမ်း ကမ်းတဖက်ရောက် တတ်မြောက်စွာသော ပုဏ္ဏား တရာ့ရှစ်ယောက်တို့ကို ခေါ်၍ အဖျော် ယမကာ ဃနာ ထမင်းတို့ဖြင့် ကျွေးမွေးပြီးသော် ပူဇော်သက္ကာရများ ဆောင်နှင်း၍ မင်းသား၏ လက္ခဏာ နိမိတ်ကို စစ်ဆေး မေးတော်မူ၏။

ထိုအခါ တရာ့ရှစ်ယောက်သော ပုဏ္ဏားတို့တွင် ထင်ရှား တတ်မြောက်စွာသော ရာမ, ဓဇ, လက္ခဏ, ဇောတိမန္တ, ယည, သုဗောဓ၊ သုယာမ-ဟူသော ပုဏ္ဏား ခုနစ်ယောက်တို့သာ လက်နှစ်ချောင်းကို မြှောက်၍ "အရှင့်သားမြတ်သည် ကျွန်း

ရပ် လေးမည်ကို လှည်လည် ပိုင်နင်းသော စကြာမင်းသော်လည်း ဖြစ်လတံ့၊ လူတွင်ထင်ရှား ဘုရားသော်လည်း ဖြစ်လတံ့”-ဟူ၍ လျှောက်၏။

ကောဏ္ဍညအနွယ်ဖြစ်သော သုဒတ္တ အမည်ရှိသော ပုဏ္ဏားငယ် တယောက်မူကား-“အရှင့်သားသည် သုံးဆယ့်နှစ်ပါးသော ယောကျ်ားမြတ်တို့၏ လက္ခဏာတော်ကြီး၊ ရှစ်ဆယ်သော လက္ခဏာတော်ငယ်အဖွဲ့ဝယ် တဆယ့်ရှစ်ဖြာ၊ တရာ့ရှစ်ကွက်သော စက်တော်အစုံပါပေသည်၊ သုံးဆယ့်တဘုံဝယ် တယောက်သောသူမျှ အတုမရှိ-အသဒိသအစစ်မမှားစေ့ထွတ်ထား ဘုရားစေန် ဖြစ်လိမ့်မည်၊ လူတို့ဘောင်တွင် တည်အံ့သောငှာ မဟုတ်ပါ”ဟုလက်ညှိုး တချောင်းကိုသာ မြှောက်၍ ကြားလျှောက်၏။

ထိုစကားကို ကြားလေသော ခမည်းတော် မင်းတရားသည်လည်း “ငါ၏သားသည် ဘုရားဖြစ်လတံ့ဟု ဆိုသော် အဘယ်အကြောင်းကို မြင်၍ လူ၏ဘောင်တွင် မပျော်ရွှင်ပဲ ရှောင်လွှဲတောထွက်လတံ့နည်း”ဟု မေးတော်မူ၏။

ကောဏ္ဍည ပုဏ္ဏားလည်း-“အရှင့်သားသည် ကြီးမား ရင့်မာသော ပါရမီ သမ္ဘာ ပညာသတ္တိရှိပါသည်၊တဏှာ ရမ္မက်ငေါင်ကျခြင်း ကင်းပါလိမ့်မည်၊ သူအို၊သူနာ၊သူသေ၊ရဟန်းတည်းဟူသော နိမိတ်လေးပါးကို မြင်၍ သတိ သံဝေဂရသဖြင့် မုချဆက်ဆက် တောထွက်ပါလိမ့်မည်”ဟု လျှောက်ထား၏။

ဇိနတ္ထပကာသနီ

၃၉

ထိုအခါ မင်းကြီးက မေး၏—"ဤသူငယ် ဆောင်သည့် မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်တို့ရှေးက ရသေ့တို့၌ မရှိဟု အရှင်တို့ဆိုသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း" ပုဏ္ဏားတို့ဖြေဆို၏။

၄၀

ယင်းသို့ ထင်ရှားခြင်းနှင့် ဉာဏ်ပညာ-ရှေးအခါက ဘယ်သူ့မှာ မရှိခဲ့ဘူးပါ၊ နောင် အခါ ဘယ်သူ့တွင် ရှိပါဦးမည်နည်း၊ ဤ စကားနှင့် ပတ်သက်၍ ယုံမှား မရှိပါလင့်၊ ဤ ဂုဏ် အားလုံး အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြောမည့် သာဓကကို နားဆင်ပါ။

၄၁

အိုမင်းကြီး အမျိုးစဉ်ဆက်ဖြစ်သော ဘဂုနှင့် အင်္ဂိရ ရသေ့ကြီးတို့သည် ရာဇသတ်ကျမ်းကို မစီရင်ခဲ့ကြပါ၊ ထိုကျမ်းကို သူတို့၏ သားများဖြစ်သော သုကြနှင့် ဗြိဟပ္ပတိတို့ စီရင်ကြပါသည်။

ပါဠိအဘိဓာန်ကျမ်းတွင် ဝေဒကျမ်းပြု ရသေ့ကြီးဆယ်ဦးတို့၏ အမည်များကို ဖော်ပြထားပါသည်၊ ယင်းတို့ကား အဋ္ဌက, ဝါမက, ဝါမဒေဝ, အင်္ဂိရသ, ဘဂု, ယမဒဂ္ဂိ, ဝါသိဋ္ဌ, ဘာရဒွါဇ, ကဿပနှင့် ဝေဿာမိတ္တတို့ ဖြစ်၏။

ဘဂုကို သက္ကတဘာသာ၌ Bhrgu ဟုခေါ်၏၊ သူသည် သိဝ၏ သားဖြစ်၏၊ ဗိသဏိုး၏ ရင်ကိုခြေနှင့်ကန်ဘူး၏၊ အင်္ဂိရသနှင့် အင်္ဂိရာမှာ အတူတူဖြစ်၏၊ သူသည် ပဇာပတိ ဆယ်ပါးတွင် အပါအဝင်ဖြစ်၏၊ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှစ်ဦးသည် နာမည်ကြီး ရသေ့ကြီးများဖြစ်သော်လည်း ရာဇသတ်ခေါ် နီတိကျမ်းကို မပြုခဲ့ကြပါ၊ သူတို့၏ သားများဖြစ်သော သုကြနှင့်ဗြိဟာပ္ပတိတို့သည် ထိုကျမ်းကို အသီးသီး စီရင်လိုက်ကြ၏၊ သုကြနီတိ, ဗြိဟာပ္ပတိနီတိဟူ၍ လောကတွင် နီတိကျမ်းနှစ်စောင် အထင်အရှားရှိ၏။

၄၂

ထို့ပြင် ပျောက်ကွယ်နေသော ဝေဒကို ရှေးအခါက ဘယ်သူမျှ မတွေ့ မမြင်ကြပါ၊ နောက်မှ သရသွတီ၏သား ပြောပြ၍ သတ္တိနည်းသော ဝသိဋ္ဌ မပြုဝံ့သော ထိုကျမ်းကို ဗျာသသည် အခန်းပေါင်းများစွာဖြင့် ထုတ်ဖော်လိုက်ပါသည်။

ဝေဒကို ဗေဒဟုလည်း ခေါ်ကြ၏၊(ဗေဒင် မဟုတ်ပါ၊) ကမ္ဘာဦးက ဗြဟ္မာမင်းကြီး ဟောကြားသော ကျမ်းကြီးဖြစ်၏၊ ထို့နောက် ကွယ်ပျောက်နေရာ သရဿတီ(မြန်မာသူရဿတီ)၏သား ပြောပြ၍ ဝသိဋ္ဌ(ပါဠိ-ဝါသိဋ္ဌ)မဝံ့သော ထိုကျမ်းကို ဗျာသ ရသေ့ကြီးသည် အခန်း ကဏ္ဍပေါင်း များစွာဖြင့် စီရင်လိုက်၏၊ယခုအခါ ထင်ရှားတွေ့မြင်ရသော ဝေဒကျမ်းမှာ ဗျာသရသေ့ကြီး တည်းဖြတ် သုတ်သင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်၏၊ ဝသိဋ္ဌကား ဗျာသထက် ရှေးကျသော နာမည်ကျော် ပုရောဟိတ် ရသေ့ကြီးဖြစ်၏၊သို့ရာတွင် သူသည် ဝေဒကို သုတ်သင် တည်းဖြတ်ရန် မဝံ့ခဲ့ပါ၊သူ၏ နောက်မှ ဗျာသက အစွမ်းပြလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုရိပ်ရှိ၏၊ပါဠိ အဘိတန် ဝေဒကျမ်းပြု ဆယ်ဦးတွင် ဗျာသ၏အမည် မပါပဲ ဝါသိဋ္ဌအမည် ပါဝင်နေပါသည်။

၄၂

အားလုံးတို့၏ ရှေးဦးစွာ ဝါလမီကိသည်
စယဝန မပြုခဲ့သော ကဗျာကို-စတင် တီထွင်
စီရင်လိုက်ပါသည်၊ထို့ပြင် အတြိသည် ဆေး
ကျမ်း မပြုခဲ့ပါ၊ယင်းကို အာတြေယရသေ့
စီရင်လိုက်ပါသည်။

စယဝန ရသေ့ကြီးသည် ရှေးကျ၍ နာမည်လည်း ကြီးလှပါသည်၊သို့ရာတွင် သူသည် ကဗျာကို မတီထွင်ခဲ့ပါ၊ ထို့နောက်မှ ဝါလမီကိ အမည်ရှိသော ရသေ့ကြီးသည် စည်းကမ်းနည်းလမ်းဖြင့် ကဗျာကို တီထွင်လိုက်၏၊သူတီထွင်သော ရာမာယဏ အမည်ရှိသော ကဗျာကျမ်းကြီးသည် လောကတွင် ရှေးဦးစွာသော ကဗျာမျိုးစေ့ဖြစ်၏၊ထို့ကြောင့် သူ့ကိုလည်း ပထမဆုံးသော ကဗျာဆရာအဖြစ် အာဒိကဝိဟု ခေါ်ကြ၏။

အတြိ ရသေ့ကား ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ မျက်စိမှ ဖွားမြင်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး အဖြစ်ဖြင့် ထင်ရှားလှပါ၏၊သို့ရာတွင် သူသည် ဆေးကျမ်းကို မပြုစုခဲ့ပါ၊သူ၏သားဖြစ်သော အာတြေယက ယင်းဆေးကျမ်းကို စီရင်လိုက်၏၊အတြိ၏ သားဖြစ်သောကြောင့် အာတြေယဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်၏၊အတြိ၏သားဟု ဆိုလို၏၊ဝါလမီကိသည် ကဗျာကို စတင်တီထွင်သကဲ့သို့ အာတြေယသည်လည်း ဆေးကျမ်းကို စတင်တီထွင်ပါသည်။

၄၄

ဒိုမင်းကြီး ဝိသွာမိတြ၏ ရှေးဖြစ်သော ကုသိကသည် ဒွိဇပုဏ္ဏား အဖြစ်မရခဲ့ပါ၊ ယင်းအဆင့်ကို ဂါဓိ၏သားက ရသွားပါသည်၊ထို့ပြင် သဂရသည် သမုဒြာ၌ ဝေလာ ဖွဲ့ပါသည်၊ယင်းကို ဉက္ကာကမင်းဆက်၌ ဘယ်သူမျှ မဖွဲ့နိုင်ခဲ့ပါ။

ဒွိဇ-ဟူသည် နှစ်ကြိမ်-နှစ်ခါ မွေးခြင်း ဖြစ်ခြင်းဖြစ်၍ ဥမှ တဖန် ပေါက်ဖွားရပြန်သော ကျေးငှက် တို့ကိုလည်း ဒွိဇဟု ခေါ်၏၊ ပုဏ္ဏားမင်းနှင့်ကုန်သည်မျိုးသည်လည်း ဒွိဇ ဖြစ်နိုင်၏၊ ဝိသွာမိတြသည် မင်းမျိုးမှ တဖန် ပုဏ္ဏားဖြစ်ပြန်၍ ဒွိဇ အမည်ကိုရခဲ့၏၊ သူသည် လွန်စွာ တန်ခိုးကြီး၍ ထက်မျက်သော မင်းတပါးဖြစ်ခဲ့၏၊ တရံသောအခါတွင် သူ့ထက်တန်ခိုးကြီးသော ပုဏ္ဏားမျိုးဖြစ်သည့် ဝသိဋ္ဌ ရသေ့ကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်ရ၍ အရှက်တကွဲ-အကျိုးနဲဖြစ်ခဲ့ရ၏၊ ထို့ကြောင့် သူသည် ပုဏ္ဏားအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိစေရန် ပြင်းထန်စွာ အကျင့်တပကို အားထုတ်၏၊ ကာလကြာမြင့်သောအခါ ပုဏ္ဏားအဖြစ်သို့ ရောက်သွား၏၊ ယင်းသို့လျှင် မင်းပျိုးအဖြစ်မှ ပုဏ္ဏားမျိုးအဖြစ်သို့ နှစ်ဘဝကူးပြောင်းခြင်းကို ဒွိဇဟု ခေါ်၏၊ ယင်းဒွိဇ အဖြစ်ကို သူ၏အမျိုးအစဖြစ်သော ကုသိကမင်းကြီးပင် မရခဲ့ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏။

ဥက္ကာကမင်းကို မြန်မာတို့က ဥက္ကာကရာဇ်မင်းဟု ခေါ်ကြ၏၊ သက္ကတဘာသာ၌ 'ဣက္ခွာကု'ဟုခေါ်၏၊ ဗြဟ္မာဏ ဝါဒီတို့တွင် လွန်စွာထင်ရှားသော ရာမ-လက္ခဏ စသောမင်းတို့သည်ရင်း, ဂေါတမဗုဒ္ဓသည်ရင်း-ထိုမင်းစဉ် မင်းဆက်တွင် ပါဝင်ကြ၏၊ ဥက္ကာကရာဇ်မင်းဆက်သည် ကမ္ဘာပေါ်တွင် လွန်စွာ ထင်ရှား-ကျော်ကြားသော သူရဲကောင်းမင်းအများ ပေါက်ဖွားခဲ့ပါသည်၊ သို့ရာတွင် ဘယ်မင်းမျှ သမုဒ္ဒရာ၌ 'ဝေလာ'မဖွဲ့နိုင်ခဲ့ကြပါ၊ ထိုတွင် သဂရမင်းသည် သမုဒ္ဒရာ၌ 'ဝေလာ'ဖွဲ့လိုက်ပါသည်။

ဝေလာ-ဟူသည် အချိန်အခါ, လှိုင်းတန်ပိုး, ကမ်းနား-စသောအနက်တို့၌ဖြစ်၏၊ ထိုတွင် ဤ၌လှိုင်းတန်ပိုးနှင့် ကမ်းနားဟူသော အနက် နှစ်ချက် ဖြစ်သင့်၏၊အဓိပ္ပာယ်မှာ သဂရ မင်းကြီးသည် သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ရှိသော လှိုင်းတန်ပိုးတို့ကို ဖွဲ့လိုက်၏၊တားမြစ် ပိတ်ပင်လိုက်၏၊ကန့်သတ် ပိုင်းခြားလိုက်၏ ဟူ၍ဖြစ်နိုင်၏၊ထို့ပြင် သူသည် ကမ်းမမြင်-လမ်းမမြင်သော သမုဒ္ဒရာပြင်ကျယ် ပင်လယ်တွင် ကမ်းပါး နှောင်ဖွဲ့လိုက်၏၊ စည်းကမ်း သတ်မှတ်လိုက်၏-ဟူ၍လည်း ဖြစ်နိုင်၏၊ရာမာယဏကျမ်းတွင် သဂရမင်းကြီး၏ ယဇ်မြင်းကို သိကြားမင်းခိုးသွားရာ မင်းကြီးကသားဘော်ခြောက်သောင်းအား မဟာပထဝီမြေကိုလှန်၍ ရှာဖွေစေကြောင်း တွေ့နိုင်၏။

၄၅

ယောဂ အစီအရင်၌ ဒွိဇ ပုဏ္ဏားတို့၏ ဆရာ
အဆင့်ကို ဘယ်သူမျှမရခဲ့ကြပါ၊ ယင်းအဆင့်
ကို ဇနက မင်း ရသွားပါသည်၊ သောရီသည်
ထင်ရှားသော အမှုပြုသကဲ့သို့ ထိုအမှုကို သူရ
စသူတို့ မပြုနိုင်ခဲ့ကြပါ။

ယောဂ ဟူသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းဖြစ်၏၊ အားထုတ်ခြင်းပင်၊ စိတ်တည်ငြိမ်စေရန်၊ စိတ်ကို တခုတည်းသော အာရုံ၌ ထားနိုင်စေရန် ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခြင်း အစီအရင် ဖြစ်၏၊ ယိုအစီအရင်တွင် ဒွိဇ ပုဏ္ဏားတို့ လွန်စွာ ကျွမ်းကျင်လှ၏၊ ထိုကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ ဘယ်သူသည် ဒွိဇတို့၏

ဆရာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်း၊ သိဘာဒေဝိ၏ ခမည်းတော်ဖြစ်သော မိထိလာပြည့်ရှင် ဘုရင်ဇနကသည် ယင်းယောဂအစီအရင်၌ ဒွိဇတို့၏ ဆရာအဆင့်တွင် တည်ရှိ၏၊

သောရိကို မြန်မာတို့က စနေဂြိုဟ်ဟု ခေါ်ကြ၏၊ ဟိန္ဒူတို့ကား ထိုမှတပါး ဗိသဏှု၊ ကချိသျှ ဏ၊ ဗလဒေဝနှင့် ဝသုဒေဝကိုလည်း၊ သောရိဟု ခေါ်ကြ၏၊ ထိုသောရိတို့ဘွင်ဘယ်သောရိ၏ အမှုမဆို လွန်စွာကြီးမား ထင်ရှားလှပါသည်၊ သူတို့ပြုကြသော အမှုမျိုးကို ဘယ်သူရဲကောင်း ပြုနိုင်ပါမည်နည်း၊ သူရ ဟူသော ဝေါဟာရဖြင့်လည်း သူရဲကောင်း, နေမင်းနှင့် ကချိသျှဏ၏အဖ စသူတို့ကိုလည်း ခေါ်ဆိုကြ၏၊ ဘယ်အနက်ထွက်ထွက် အဓိပ္ပာယ် ပျက်နိုင်ဖွယ် မရှိဟု ထင်ပါသည်။

၄၆

ထို့ကြောင့် အသက်အရွယ်သည် ပမာဏ မဟုတ်ပါ၊ ကမ္ဘာလောက၌ ဘယ်သူသည် ဘယ်မှာဖြစ်စေ မြင့်မြတ်သောအဖြစ်ကို ရရှိနိုင်ပါသည်၊ မင်းရလေ့များ၏ ထိုထိုသော သားတို့သည် ရှေးက လူကြီးတို့ မပြု-မလုပ်နိုင်ခဲ့သော ထိုထို အမှုကိစ္စတို့ကို ပြုလုပ်ကြပါသည်။

မင်းရသေ့ဟူသည် ရသေ့ကဲ့သို့သော မင်းဖြစ်၏၊ ရှေးအခါက မင်းတို့သည် အသက်အရွယ်ကြီးသောအခါ တိုင်း

ပြည် အုပ်ချုပ်မှုကို သားအား လွှဲအပ်ပြီး ကိုယ်တိုင်မူ နေခင် ဘဝအတွက် သိတင်းသီလ-အကျင့်တပ ဆောက်တည် စောင့်သုံးနေတတ်၏၊ ထိုသို့သော မင်းကို မင်းရသေ့ဟုခေါ်၏။

၄၇

ဤသို့လျှင် ယုံကြည်ထိုက်သော ပုဏ္ဏားတို့သည် မင်းကြီးအား နှစ်သိမ့်၍ နှစ်သက်စေကြ၏၊ မင်းကြီး၏စိတ်၌ အနိဋ္ဌသင်္ကာ ကင်းပျောက်၍ လွန်စွာ နှစ်သက် ရွှင်လန်းခြင်းသို့ ရောက်သွား၏။

ဣဋ္ဌ = လိုလားအပ်သော၊ အနိဋ္ဌ = မလိုလားအပ်သော အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လေမည်လားဟု သံသယဖြစ်ခြင်းကို အနိဋ္ဌသင်္ကာဟုခေါ်၏၊ သင်္ကာဟူသည် ယုံမှား သံသယတည်း။

၄၈

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် လွန်စွာ အားရသဖြင့် ထိုပုဏ္ဏားဆရာကြီးတို့ စကားအတိုင်း သူငယ်သည် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ် မင်းပြုလုပ်ငြင်း အံ့မင်းသောအခါမှ တောထွက်ရန် ရည်သန်၍ ပုဏ္ဏားတို့အား ရိုသေစွာ ဥစ္စာများပေးလှူ၏။

၄၉

ထို့နောက် ရသေ့ကြီး အသိတသည် အတိတ် နိမိတ်တို့ဖြင့်၎င်း၊ အကျင့်တပ၏ အစွမ်းသတ္တိဖြင့်၎င်း၊ ထိုသူငယ် မွေးဖွားခြင်း နောက်ဆုံး ဖြစ်ကြောင်းသိ၍ သူတော်ကောင်းတရားအတွက် သကျနန်းသို့ ကြွလာ၏။

၅၀

ဗြဟ္မာကို သိသော မင်းဆရာသည် ဗြဟ္မာ တန်ခိုး အကျင့်တန်ခိုးဖြင့် ထွန်းတောက်သော ထိုဗြဟ္မာဉာဏ်ရှင်ကို ရိုသေစွာ နန်းတွင်းသို့ ပင့်ဆောင်သွား၏။

၅၁

သူငယ် ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက်နေသော ထိုအသိတ ရှင်ရသေ့သည် အကျင့်လွန်ခြင်းနှင့် အသက် အရွယ်ကြီးခြင်းကြောင့် မင်းအိမ်ကို တောဝနအသွင် မှတ်ထင်၏။

၅၂

ထိုအခါ မင်းကြီးသည် အသိတ ရှင်ရသေ့ကို သီဟာသနပလ္လင်၌ နေစေ၍ ရှေးက ရန္တိဒေဝသည် ဝသိဋ္ဌအား ပူဇော်သကဲ့သို့ သုံးရေ သောက်ရေနှင့်တကွ အမျိုးမျိုး ပူဇော်ပြီးလျှင် ရိုသေစွာလျှောက်ထားကြ၏။

၅၃

ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာ ကောင်းလှပါသည်၊ ကျွန်ုပ်၏ အမျိုးကို ချီးမြှင့်သောအားဖြင့် ကျွန်ုပ် ဖူးမြင်ရန် အရှင် ကြွလာပါသည်၊ အိုအရှင်ဘုရား မိန့်ကြားတော်မူပါလော့၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်အရာ ဆောင်ရွက်ရပါမည်နည်း၊ အရှင်၏ တပည့်ဖြစ်ကြောင်း ယုံကြည်တော်မူပါ။

၅၄

မင်းကြီးသည် အစဉ် သိမ်မွေ့သည့် အားလျော်စွာ ရသေ့ကြီးအား သင့်လျော်စွာ လျှောက်ကြား၏၊ ထိုအခါ ရသေ့ကြီး၏ မျက်စိတို့သည် အံ့သြခြင်းကြောင့် ပွင့်လင်းခြင်းသို့ရောက်ပြီး လေးနက် တည်ကြည်စွာ ဤသို့မြွက်ကြား၏။

၅၅

သင်သည် သြော်ဝတ်နှံ့ကြေပြွန်လှပါသည်၊ ပေးကမ်း လှူဒါန်းလေ့ရှိပါသည်၊ တရား လိုလား၍ စိတ်ဓာတ် မြင့်မြတ်ပါသည်၊ မိမိ သဘာဝ, အမျိုး, ပညာနှင့် အရွယ်အား လျော်စွာ သင်၏ မေတ္တာ စေတနာ တိုးပွားခြင်းသည် ငါ့၌ဖြစ်သကဲ့သို့ သင့်အပေါ်၌ လည်း ဖြစ်ထိုက်ပါသည်။

၅၆

မင်းရသေ့တို့သည် ဓမ္မဖြင့် ခနကိုရ၍ပြုမြဲ အစီအရင်မှာ ဒါနဖြစ်လျက် ခန-ဥစ္စာ ဆိတ်သုဉ်းသွားကြပါသည်၊ ယင်းသည် ရှေးက အစဉ်အလာဖြစ်ပါသည်။

၅၇

ဤသို့ ငါလာခြင်း အကြောင်းရင်းကို သင် နားဆင်ပြီး နှစ်သက်ဝမ်းသာပါလော့၊ "ဘုရားဖြစ်မည့်သား သင့်အား ရလေပြီ"ဟု နတ်တို့စကားနေလမ်းကငါကြားခဲ့ရပါသည်။

အာဒိစ္စပထ-ကို နေလမ်းဟု ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ဟိန္ဒူတို့က သူရိယမဂ္ဂဟု ပြန်၏။

၅၈

ထိုစကားကြားသောအခါ မိမိ၏စိတ်ကို ယောဂနှင့် ယှဉ်သဖြင့်၎င်း၊ တိတ်နိမိတ်တို့ ဖြင့်၎င်း သိ၍ ထိုမှ သိကြားမင်း၏ အလံ သဖွယ် အလွန်မြင့်သော သကျမျိုးတို့၏ အလံ ကို ကြည့်ရန်အတွက် ဤသို့ ငါ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး သည် သကျသာကိယ မင်းမျိုးဖြစ် ၏၊ သကျသာကီဝင် ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏၊ ဥက္ကာကရာဇ် မင်းဆက်မှ ခွဲထွက်လာသော မင်းမျိုးပင်တည်း။

၅၉

ဤစကားကို ကြား၍ ရွှင်လန်း ခြင်း ကြောင့် မင်းကြီးသည် အလျင်အမြန် သွား ၍ နို့ထိန်း၏ရင်ခွင်မှ သားကိုယူခဲ့ပြီး တပေါ ဓနဖြစ်သော ရသေ့ကြီးအားပြ၏။

တပေါဓန ဟူသည် အကျင့်ဥစ္စာဖြစ်၏။ မြင့်မြတ်သော ရသေ့ ရဟန်းတို့၏ ဥစ္စာဓနမှာ တပခေါ် အကျင့်ပင် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် သူတို့ကို တပေါဓနဟု ခေါ်ကြခြင်း ဖြစ်၏၊ ထို သဒ္ဒါသည် အချို့နေရာတွင် နာမဝိသေသန ဖြစ်၍ အချို့ နေရာတွင် နာမ်ဖြစ်၏။

၆၀

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးသည် မင်းသားလေးကို တအံ့တဩနှင့် ကြည့်၏၊ သူ၏ ခြေဖဝါးတို့၌ စက်လက္ခဏာပါ၏၊ လက်ချောင်း ခြေချောင်းတို့မှာ ဇာ အရေး အကြောင်းတို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေ၏၊ မျက်တောင်မွေးတို့နှင့် ယှဉ်လျက် အင်္ဂါဇာတ်မှာ ဆင်ကဲ့သို့အိမ်ရှိ၏။

စွယ်စုံကျော်ထင်ကျမ်း၌ "အင်္ဂါဇာတ်သည် အိမ်၌တည်ဘုန်းစည်ဘယ်ကောင်းမှုကြောင့်နည်း"ဟု မေး၏။

၆၁

ပဗ္ဗတီ၏ ရင်ခွင်၌ အိပ်နေသော အဂ္ဂိသူနုကဲ့သို့ နို့ထိန်း၏ ရင်ခွင်၌ အိပ်နေသော မင်းသားကို ကြည့်၍ ရသေ့ကြီး၏ မျက်တောင်များပေါ်မှ မျက်ရည်များ လိမ့်ကာ လိမ့်ကာ ဆင်းလာ၏၊ ရသေ့ကြီးသည် သက်ပြင်းရှည်စွာ ရှူပြီး ကောင်းကင်သို့ ကြည့်နေ၏။

ပဗ္ဗတီကား ဟိမဝန္တာတောင်၏သမီး၊ သိဝ နတ်မင်း၏ နတ်မိဘုရား ဖြစ်၏၊ အဂ္ဂိသူနုကား သိဝနှင့် ပဗ္ဗတီဒေဝီ၏ သားတော် ကတ္တိကေယခေါ် နတ်သားဖြစ်၏။

၆၂

မျက်စိတို့၌ မျက်ရည်လိမ်းကျံ နေသော ရသေ့ကြီးကို ကြည့်ပြီး မင်းကြီးသည် သား သံယောဇဉ်ကြောင့် တုန်လှုပ်သွား၏၊ သူ၏ လည်ချောင်းမှာ မျက်ရည်ကြောင့်ကြပ်သွား၏၊ ဦးခေါင်းစိုက်ကာ လက်စုံမိုးပြီ သူ့အား တစ်စိုးသော အသံဖြင့် မေးလျှောက်၏။

၆၃

အိုအရှင်ဘုရား သူ၏ကိုယ်မှာ နတ်တို့နှင့် အနည်းငယ်မျှ မခြားနား၊ လူနှင့်မဆက်ဆံနိုင်သော မွေးဖွားခြင်းဖြစ်၍ လွန်စွာအံ့သြဖွယ်ကောင်းသော အဖြစ်ကို အရှင်ဘုရား မြွက်ကြားခဲ့ပါလျက် ယခုသူ့ကိုကြည့်ပြီး ဘယ်ကြောင့် မျက်ရည်ကျပါသနည်း။

၆၄

အိုအရှင် သူ၏အသက် ရှည်ပါမည်လော၊ ကျွန်ုပ် ပူပင်သောက ဖြစ်စေရန်အတွက် မွေးဖွားလာခြင်း မဟုတ် ဖြစ်ပါသလော၊ လွန်စွာရခဲသော ဇလဉ္ဇလိ ရေကိုပင် ကျွန်ုပ် သောက်ခွင့်မရ ဖြစ်နေသလော၊ ကျွန်ုပ်သော

ပြီးနောက် ဇလဥ္စလိ ရေပေးရန် သူငယ်
အသက်ရှင်နေပါဦးမည်လော။

ဇလဥ္စလိဟူသည် လက်ခုပ်နှင့် ခပ်ပေးသော ရေဖြစ်၏။ ဗုဒ္ဓဘာသာ မြန်မာတို့သည် ကွယ်လွန်သူအတွက် သပိတ်သွပ်သကဲ့သို့ ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့သည် ကွယ်လွန်သူ အတွက် လက်ခုပ်ဖြင့် ဇလဥ္စလိရေပေးကြ၏၊ သားကသာ ထိုရေကို ပေးနိုင်၏၊ ကွယ်လွန်သူ မိဘတို့သည် အကယ်၍ ထိုရေကို မရပါက လွန်စွာ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြ၏၊ ထို့ကြောင့် သူတို့သည် သားအတွက် အထူး အရေးကြီးကြ၏။

၆၅

ကျွန်ုပ်၏ ကျောင်းစောခြင်း ရှေ့အိုး ကုန်ခမ်း ပျောက်ကွယ် သွားမည်လေ ၊ ကျွန်ုပ်၏ ပိုးဖွား အမွေး နှစ်များ လုပ်ရှား ခြောက်ခြားနေပါသလော၊ သားကိုစွဲ၍ မျက်စိတလုံး ဖွင့်ထားသော ကျွန်ုပ် ချမ်းသာစွာ ဘဝကူး ရပါမည်လော။

၆၆

ကျွန်ုပ်၏ မွေးဖွားစ ဤမျိုးညွန့်သည် သီးပွင့်ခြင်း မရှိ ဖြစ်သွားမည်လော၊ အို....
အရှင် အလျင်အမြန် မိန့်ကြားပါလော၊

ကျွန်ုပ်စိတ် မချမ်းမသာ ဖြစ်နေပါသည်၊ သားကိုစွဲ၍ဖြစ်သော အဖ၏ ချစ်ခြင်းကို အရှင်ဘုရား သိသည် မဟုတ်ပါလော။

၆၇

အနိုင်ဋ္ဌဖြစ်မည်ကို စိုးကြောက်လှ၍ ယင်းသို့ ခြောက်ခြားနေသော မင်းကြီးအား ထိုရသေ့ကြီးက ဤသို့ပြောပြ၏၊ အိုမင်းကြီး သင်၏ အတွေးအခေါ်တို့ အခြားတပါး မဖြစ်စေသင့်ပါ၊ ငါပြောသမျှ ယုံမှားမရှိ ဖြစ်လိမ့်မည်။

၆၈

သင့်ကိုအစွဲပြု၍ ငါ၏ ဖောက်ပြန်မှုဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ၊ ငါသည် မိမိကိုယ်ကို လှည့်ဖျားခဲ့၍ ဤသို့ ဖောက်ပြန်ခြင်း ဖြစ်ရပါသည်၊ ငါသွားရမည့် အချိန်အခါ ရောက်မှ ဇာတိကို ဖျက်ဆီးပစ်ရန် အတွက် နည်းလမ်းသိသူ ပေါ်ပေါက်လာပါသည်။

၆၉

သူသည် အာရုံတို့၌ ကပ်ငြိခြင်း မရှိမူ၍ တိုင်းနိုင်ငံတို့ကို စွန့်လွှတ်ပါလိမ့်မည်၊ လွန်စွာ အားထုတ်ခြင်းကြောင့် သဘောဉာဏ်ရပြီး သံသရာ၌ အမိုက်တိုက် ဖျက်ဆီးပစ်ရန် ပညာနေဝန်း ထွန်းလင်းစေပါလိမ့်မည်။

၇၀

ဗျာဓိ ရေမြှုပ် ပြန့်နှံ့သော ဇရာ လှိုင်း တံပိုးရှိသော မရဏာ အဟုန် ပြင်းထန်သော ဒုက္ခ သမုဒ္ဒရာ၌ မျောနေရ၍ နွမ်းနယ်သော လောကကို ကြီးစွာသော ဉာဏ်လှေဖြင့် တဖက်ကမ်းသို့ ပို့ဆောင်ပေးပါလိမ့်မည်။

၇၁

ဉာဏ်ပညာ ရေယဉ်ရှိသော မလှုပ်ရှား သော သီလကမ်းပါးရှိသော သမာဓိဟူသော အေးမြခြင်းနှင့် ယှဉ်၍ အကျင့်စက္ကဝါက် ငှက်တို့ ပြည့်နှက်နေသော မွန်မြတ်သော ဓမ္မနဒီ စီးဆင်းနေမည်ဖြစ်၍ တကျာတည်း

ဟူသော မှတ်သိဂ်ခြင်းဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ် သေစ သတ္တဝါတို့သည် ထိုမြစ်ရေကို သောက် သုံးကြရပါလိမ့်မည်။

၇၂

အာရုံဖြင့် လိမ်းကျံသည့်ဒုက္ခတို့ နှိပ်စက် ခံရသော ဘဝသံသရာ ခရီးသည်တို့ကို သူသည် လွတ်မြောက်သောလမ်းမ ညွှန်ပြ လိမ့်မည်။

၇၃

သူသည် ဘဝသံသရာ၌ အာရုံတည်း ဟူသော ထင်းကို ရာဂမီး လောင်ကျွမ်းနေသူ တို့အား— နွေအခါ မိုးကြီးသည်းတန်စွာ ရွာသကဲ့သို့ ဓမ္မမိုး ရွာပေးကာ ငြိမ်းမြစေ လိမ့်မည်။

၇၄

တဏှာတည်းဟူသော တံခါးကျည်းရှိ သော မောဟတည်းဟူသော တံခါးကို သူသည် သတ္တဝါတို့ထွက်ရန် မြင့်မြတ်၍ မြင်နိုင်ခဲသော သူတော်ကောင်း တရား၏ ရိုက်နှက်ခြင်းဖြင့် ဖွင့်လှစ်ပေးပေလိမ့်မည်။

၇၅

သူသည် ဓမ္မရာဇာ တရားမင်းဖြစ်မည်၊ဗုဒ္ဓ အဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ မောဟပိုက်ကွန်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းခံရလျက် ဒုက္ခဖြင့် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်၍ တည်ရာမဲ့ဖြစ်နေသော လောကအား အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်ပေးပါလိမ့်မည်။

၇၆

ထို့ကြောင့် ဤအတွက် သင် သောက မဖြစ်ပါလင့်၊ ဤမနုဿလောက၌ သောက ဖြစ်သင့်သည်မှာ မောဟနှင့် အာရုံသုခကို ယင်မူးခြင်းကြောင့် သူဟောကြားသော တရားကို မနာကြားရခြင်းဖြစ်သည်။

၇၇

ငါကား သူ၏ ဂုဏ်ဓမ္မမှ လျှောကျမည် ဖြစ်၍ စျာန်ရသော်လည်း အကျိုးမပြီး အချည်းနှီးသာ၊ အကြောင်းကား ထိုတရား ကို မနာကြားရလျှင် နတ်ပြည်သော်လည်း ဝိပတ္တိဟု ငါ ယူဆ၏။

၇၇

ဤစကားကို ကြားရသောအခါ မိဘုရား မောင်းမနှင့်တကွသော မင်းကြီးသည် ဒုက္ခ ကင်း၍ ဝမ်းသာခြင်း ဖြစ်သွား၏၊ 'ငါ့သား ကား ဤသို့ပင်ဖြစ်မည်ပါလား'ဟု တွေးကာ မိမိကံ ့ကောင်းလှသည်ဟု' ယူဆ၏။

၇၉

သို့ရာတွင် မင်းကြီးသည် – 'ဤ သူ ငယ် ရသေ့-ရဟန်းတို့ လမ်းခပါ သွားလိမ့်မည်' ဟူသော စကားကို စဉ်းစားနေ၏၊ တရားကို မနှစ်သက်-မမြတ်နိုး၍ မဟုတ်၊သူ၏ အဆက် အနွယ် ပြတ်မည့်ဘေးကိုစင်စစ်တွေး၍ စဉ်း စားနေခြင်းသာဖြစ်၏။

၈၀

အသိတ ရသေ့ကြီးသည် သားနှင့်ပတ် သက်၍ ဗျာများနေသော မင်းကြီးအား သား၏ မြဲမြံသော သဘောတရား ပြော ကြားပြီး၍လူတို့လေးစား မြတ်နိုးစွာ ကြည့် နေစဉ်မှာပင်လာခဲ့သော လေလမ်းခရီးမှ ပြန် ကြွသွားး၏။

ပဝနပထကို လေလမ်းဟု ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်၏၊ ယင်းကို ဟိန္ဒူက ဝါယုမဂ္ဂဟူ၍ ပြန်ဆို၏။

၇၁

ပြုအပ်ပြီးသော အကျိုးရှိခြင်းကို သိသော – ထိုရသေ့ကြီးသည် မိမိနှမသားကို မြင်၍ဗုဒ္ဓစကားနာကြားပြီး သူ၏ဝါဒ လိုက်နာရန် သနားသဖြင့် ဆုံးမသြဝါဒပေးသွား၏။

ဤဆိုအပ်ခဲ့ပြီးသော စကားရပ်တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ထေရဝါဒီတို့၏ အယူအဆကိုလည်း လေ့လာသင့်ပါသည်၊ ဘုဒ္ဓနိပါတ် မဟာဝဂ် နာလကသုတ်တွင် ဤသို့ တွေ့နိုင်ပါသည်။

အသိတ မည်သော ရသေ့သည် နှစ်သက် ဝမ်းမြောက်ကြကာ စင်ကြယ်သည့် အဝတ်-ဝတ်ကုန်ပြီး နတ်ပုဆိုးကို မြှောက်လွှင့်ကုန်လျက် အတိုင်းထက်အလွန် မြူးတူးကုန်သည့် တာဝတိံသာ နတ်အပေါင်းနှင့် သိကြားမင်းကို နေ့သန့်စင်ရာ၌ မြင်၏။

စိတ်ဘက်ကြွ ဝမ်းမြောက်ကြသော နတ်တို့ကိုမြင်၍ လေးစားစွာ သူတို့ထံ ဤစကားကို ဆို၏။

"နတ်အပေါင်းတို့ အဘယ်ကြောင့် အလွန်ကောင်းသော အမူအရာရှိကြသနည်း၊ အဘယ်ကြောင့် နတ်ပုဆိုးတို့ကို မြှောက်လွှင့်ကြလျက် မြူးတူးပျော်ပါးကြသနည်း၊ အသုရာ

တို့နှင့် စစ်ထိုးရာတွင် အောင်နိုင်၍ အသုရာတို့ စစ်ရှုံးကြသော အခါမှာပင် ဤမျှ ကြက်သီး-မွေးညှင်း ထလောက်အောင် ဝမ်းမြောက်မှု မဖြစ်ကြပါဘူး၊ မဖြစ်စဘူး ထူးကဲသော အဘယ်အာရုံကို မြင်၍ နတ်တို့ ဝမ်းမြောက်ကြပါသနည်း၊ နတ်တို့သည် လေလည်း ချွန်ကုန်၏၊ သီချင်းလည်း ဆိုကြ၏၊ တီးမှုတ်မှုလည်း တီးမှုတ်ကြ၏၊ လက်ပန်းပေါက်လည်း ခတ်ကြ၏၊ ကလည်း ကကြ၏၊ မြင့်မိုရ်တောင်ထိပ်၌နေသော သင်တို့ကို ငါမေးပါသည်၊ အဆွေတို့ ငါ၏ ယုံမှားခြင်းကို လျင်စွာဖျောက်ကြပါလော့”

“ရတနာမြတ်ဖြစ်သော အတုမရှိသော ဘုရားလောင်းသည် လူ့ပြည်သာကီဝင်တို့၏ ဂါမခေတ် နယ်မြေ လုမ္ဗိနီဥယျာဉ်ဝယ် စီးပွားချမ်းသာ အလို့ငှါ ဖွားမြင်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်သက်ကုန်သည်ဖြစ်၍ အလွန်ကောင်းသော အမူအရာ ရှိကြပါသည်၊ သတ္တဝါ အားလုံးတို့ထက်မြတ်၍ အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သော သတ္တဝါ အားလုံးတို့ထက် ထူးချွန်၍ လူတို့၌ ဥသဘသဖွယ်ဖြစ်သော ထိုဘုရားလောင်းသည် ဣသိပတန တောအုပ်ဝယ် ခွန်အားရှိသည့် သားတို့သနင်း ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲဘင်းသော စကားကို မြွက်ဆိုလျက် ဓမ္မစကြာတရားကို ဟောကြားပါလိမ့်မည်။

ထိုအသိတ ရှင်ရသေ့သည် ထိုနတ်တို့ ပြောဆိုသံကို ကြား၍ အဆောတလျင် နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်ပြီးနောက် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ နန်းတော်သို့ဝင်ကာ ထိုင်နေပြီးလျှင်

“မင်းသားသည် အဘယ် အရပ်၌ရှိနေသနည်း၊ ငါ ကြည့်ရှုလိုပါသည်”ဟု သာကီဝင် မင်းသားတို့ကို ပြောကြား၏။

ထို့နောက် အလွန် လိမ္မာသော ရွှေပန်းတိမ်သည်သည် ဖိုဝ၌ အကြိမ်ကြိမ်လှော်၍ အဖန်ဖန်ခတ်အပ်သော တောက်ပသော ရွှေကဲ့သို့ အသရေဖြင့် တောက်ပသော မြတ်သော အဆင်းရှိသော မင်းသားငယ်ကို သာကီဝင် မင်းသားတို့က အသိတမည့်သော ရှင်ရသေ့အား ပြကြ၏။

အသိတ ရသေ့သည် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်ပသော မီးကဲ့သို့ရင်း၊ ကောင်းကင်၌ သွားသော အထူးစင်ကြယ်သော ကြယ်တို့၏ အကြီးအမှူး လကဲ့သို့ရင်း၊ သရဒအခါ၌ မိုးတိမ်မှလွတ်၍ ထွန်းလင်းတောက်ပသော နေကဲ့သို့ရင်း—ထွန်းတောက်ပသော သတို့သားကို မြင်ရသော ဝမ်းမြောက်ခြင်းရှိသည်ဖြစ်၍ ပြန့်ပြောများမြတ်သော နှစ်သိမ့်မှုကို ရလေ၏။

နတ်တို့သည် အခက်-အလက် များစွာရှိသော ချက်ဝန်း တထောင်ရှိသော ထီးကို ကောင်းကင်၌ မိုးပေးကြ၏၊ ရွှေအရိုးတပ်သော စာမရီ သားမြီးယပ်တို့သည် တငြိမ့်ငြိမ့် လွှဲခတ်နေကြ၏၊ သားမြီးယပ်ကိုင် ထီးကိုင်သူတို့ကိုမူကား မမြင်ကြရကုန်။

ကဏှသိရိဟုခေါ်သော ဆံကျစ်ထုံးရသေ့သည် တနိက္ခ အချိန်စီးသော ရွှေတုံးကဲ့သို့ ကမ္ဗလာနီ၌ထားသော သတို့သားနှင့်ဦးထိပ်၌ မိုးထားသော ထီးဖြူကို တွေ့မြင်ရသော် စိတ်တက်ကြွသည်ဖြစ်၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ လျှမ်းလင့်၏။

လှမ်းယူပြီးလျှင် လက္ခဏာကျမ်း မန္တန်ကျမ်းတို့၏ ပါရဂူ ဖြစ်သော ထိုရသေ့သည် သာကီဝင်မင်းတို့၏ အကြီးအမြတ် ဖြစ်သော သတို့သားကို ဉာဏ်ဖြင့် စူးစမ်းဆင်ခြင်သည်ရှိသော် စိတ်ကြည်လင်ရကား- "ဤသတို့သားသည်အခြေနှစ်ချောင်းရှိ နတ်လူပုဂ္ဂိုလ်တို့တွင် အထွတ်အမြတ်ဖြစ်၍ အတူမရှိသော မြတ်သော သူတည်း"ဟု ပြောကြား၏။

ထို့နောက် မိမိသွားရမည့် ဂတိကို အောက်မေ့ဆင်ခြင် သည်ရှိသော် စိတ် မချမ်းမြေ့သော သဘောရှိရကား မျက်ရည်ကျ၏၊ သာကီဝင် မင်းတို့သည် ရှင်ရသေ့ငိုသည်ကို မြင် ကြ၍ သတို့သား၏ အန္တရာယ် ဖြစ်မည်လောဟု ပြောဆို မေးမြန်းကြ၏။

ရသေ့သည် စိတ် မချမ်းမြေ့သော သာကီဝင်မင်းတို့ကို မြင်၍ "ငါသည် သတို့သားငယ်၌ အစီးအပွားမဲ့ ဖြစ်မည်ကို မတွေ့မမြင်ပါ၊ ထိုမင်းသားအား အန္တရာယ် ဖြစ်မည်လည်း မဟုတ်၊ ဤမင်းသားသည် သေးသိမ် ယုတ်ညံ့သူ မဟုတ်၊ သင်တို့လည်း ဝမ်းမြောက်သောစိတ် ရှိကြကုန်လော့၊ ဤ မင်းသားသည် မြတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်သို့ ရောက်လိမ့် မည်၊ ထိုမင်းသားသည် မြင့်မြတ် စင်ကြယ်သော နိဗ္ဗာန်ကို သိမြင်ပြီးလျှင် များစွာသော သတ္တဝါတို့၏ အစီးအပွားကို စောင့်ရှောက်လျက် မေတ္တာတရား ဟောကြားလိမ့်မည်၊ မြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာသည် ကျယ်ပြန့်လိမ့်မည်၊ ဤ လူ့ပြည်၌ ငါ၏ အသက်ကြွင်းသည် ကြာမြင့်တော့မည် မဟုတ်ပါ၊ ဤမင်းသား ဘုရားမဖြစ်မီ အတွင်း၌ပင် ငါသေ ရလိမ့်မည်၊ ထိုငါသည် သူတပါးတို့နှင့်မတူသည့် ဝီရိယရှိသော

ဘုရားရှင်၏ တရားကိုနာကြားရမည် မဟုတ်ပါ၊ ထို့ကြောင့် ငါသည် စိတ်ထိခိုက်သူ ပျက်စီးခြင်းရောက်သူ စိတ်ဆင်းရဲသူ ဖြစ်ရပါသည်”။

ထိုရသေ့သည် သာကီဝင်မင်းတို့အား ပြန့်ပြော များမြတ်သော နှုတ်သက်မှုကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် နန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့၏၊ အကျင့်မြတ်ရှိသော ထိုရသေ့သည် မိမိတူကိုသနားသည် ဖြစ်၍ သူတပါးတို့နှင့် မတူသည့် ဝီရိယရှိသော ဘုရားရှင်၏ တရား၌ ကျင့်သုံးဆောက်တည်စေ၏။

ထို့ပြင် ဆက်လက်၍ ဇိနတ္ထပကာသနီ၏ အဆိုအမိန့်ကို လည်း လေ့လာသင့်ပါသေးသည်—

ထိုအခါ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ ဆရာ သမာပတ် ရှစ်ပါးကို ရသော ကာဠဒေဝိလ မည်သော ရသေ့သည် မိမိနေရာ သိမ်းမှ နေ့သန့်တော်မူခြင်းငှာ တာဝတိံသာ နတ်ပြည်သို့ ကြွလည်လေသော် တာဝတိံသာ နတ်အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းအုတ်အော် ကြွေးကြော်ရှင်ပျလျက်- “ကပိလဝတ် ပြည်ကြီး၏ အရှင် ဘုရင် သုဒ္ဓေါဒန မင်းတရားဝယ် ဘုရားလောင်းဖြစ်သော သားကောင်း ရတနာကို ရလာပေသည်၊ ထိုမင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ ငါတို့ဖူးရတော့မည်၊ တရားတော်ကို နာရပေတော့မည်”-ဟု ရုံးစုပြောကြား ကစား မြူးခုန်ကြသည်ကို မြင်၍ ကြောင်းအင်စုံစမ်း

မေးမြန်းလေလျှင် နတ်တို့က အကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ ကြားသိရသဖြင့် ထိုကာဠုဒေဝိလလည်း အားရဝမ်းသာစွာ တာဝတိံသာနတ်ပြည်မှ လျင်စွာ သက်ခဲ့ပြီး၍ မင်းကြီး နန်းတော်သို့ ကြွရောက်လာ၏၊ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးလည်း ခရီးဦးကြိုဆိုခြင်း နေရာခင်းခြင်းစသော ပဋိသန္ထာရကို ပြုပြီးသော် ရှင်ရသေ့၏ အနီး၌ နေ၏၊ ကာဠုဒေဝိလရသေ့လည်း—

"တကာတော် မင်းတရား၌ ဘုရားလောင်း ဖြစ်သော သားကောင်း ရတနာကို ယနေ့ ဖွားမြင်သည်ဟု တာဝတိံသာ နတ်တို့ ပြောစကားကို ငါ ကြားသိရသောကြောင့် တကာတော်ထံ ငါလာသည်၊ ဟုတ်မှန်ပါ၏လော" ဟုမေး၏။

မင်းကြီးလည်း ဟုတ်မှန်ကြောင်းကို လျှောက်ကြား၏၊

"ထိုသားရတနာကို ငါ ရှုမြင်လိုသည်" ဟု ဆိုလေသော် သားတော်ကို ယူဆောင်ခဲ့စေ၍ မင်းကြီး၏ရင်ခွင်၌ထားပြီး ရှင်ရသေ့အား ရှိခိုးစိမ့်သောငှာ လက်နှစ်ဖက်ကို ယှက်စေသော် အလောင်းမင်းသား၏ဖဝါးတော်အစုံသည် လျှပ်ပြက်ကဲ့သို့ ပျံတက်၍ ရသေ့၏ ဦးထိပ်ပြင်ထက်၌ တည်လေ၏၊ ဤသို့သော အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာ ဖြစ်သည်ကို မြင်လျှင် ရှင်ရသေ့လည်း ထ၍ ညွှတ်ကျိုး ရှိခိုး ဦးတိုက်၏၊ ဖခင် ဘုရားလည်း သားတော်မြတ်ကို တုံ့ပြန် ရိုကျိုး ရှိခိုးလေသတည်း။

ရှေ့နောက် ကမ္ဘာ လေးဆယ်စီ မြင်နိုင်သော ပုဗ္ဗေနိဝါသ အနာဂတံသဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ထိုကာဠုဒေဝိလ

ရသေ့လည်း ယနေ့ဖွားစဖြစ်သော ဘုရားလောင်း၏ လက္ခဏာကြီးငယ်ကို မြင်လျှင် စင်စစ်မချွတ် ဘုရားဖြစ်လတံ့သော သူမြတ်ကို ထက်ကြပ် ဖူးတွေ့ရပေသည်ဟု ရှင်ကြည်လှသော နှလုံးဖြင့် ပြုံးရယ်တော်မူ၏။

ထို့နောင်မှ ဤမင်းသား ဘုရားဖြစ်သောအခါ ငါ ဖူးတွေ့ရပါအံ့လောဟု မိမိ၏ အာယု ပရိစ္ဆေဒကို ဆင်ခြင်ပြန်လျှင် ဘုရား မဖြစ်ခင်သေလွန်၍ အထက် အရူပဘုံ၌ ဖြစ်လတံ့သည်ကို သိ၍ တွေ့ခဲလှစွာသော အစ္ဆရိယ ပုရိသကို တွေ့ရငြားလျက် ဘုရားဖြစ်သည့်တိုင်အောင်မျှ ငါ မနေရပါဟု မိမိ၏ ကံကြမ္မာကို ဝမ်းနည်း၍ သည်းစွာ ငိုပြန်၏၊

ထိုအကြောင်းကို သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး မေးလျှောက်သော် “တကာတော် မင်းကြီးသား၌ ဖြစ်ဆိုက်သော အန္တရာယ်သည် စိုးစဉ်းမျှ မရှိပေ၊ ကေန်စင်စစ် ဘုရားဖြစ်လတံ့သူ မှန်ပေသည်။ ထိုသို့သောသူကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက် လှသောကြောင့်သာ ငါရယ်သည်၊ ဤသို့တွေ့ရငြားပါလျက် ဘုရားဖြစ်သော အခါ၌ ငါမဖူးမြင်ရပြီ၊ တရားတော်ကို မနာရပြီ၊ ဘုရားမဖြစ်မီ အကျိုးမဲ့ စုတေရမည်ကို မြင်၍ ငါ၏ အဖြစ်ကို ဝမ်းနည်းသဖြင့် ငိုမိသည်”ဟု ပြောဆို၏။

“မင်းဆရာကလည်း အကျွန်ုပ် သားသည် အဘယ်အရွယ် ရှိမှ ဘုရားဖြစ်မည်နည်း”ဟု လျှောက်ပြန်သော်-

“သုံးဆယ့်ငါးနှစ်တိုင်မှ ဖြစ်မည်”ဟုဆို၏။

ထိုသို့ ပြောဟောကြပြီးမှ ကာဠဒေဝိလ ရသေ့လည်း မိမိနေရာသို့ ကြွလေ၍ နှမတော်၏ သားဖြစ်သော နာဠက

သူကြွယ်ကိုခေါ်ပြီးသော် "ငါ့တူ နာဠက သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီး သားသည် ၃၅-နှစ်တိုင်လျှင် စင်စစ် မချွတ် ဘုရားဖြစ်လိမ့်မည်၊ ထိုအခါ တရားတော်ကို နာ၍ ကျင့်သဖြင့် ချမ်းသာတကာတို့၏ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သော နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာကို ရအောင် ယနေ့ပင် သင် ရဟန်းပြုလေလော့" ဟုတိုက်တွန်း၏။

၁၂

မင်းကြီးသည် သားမွေးဖွားခြင်းကြောင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာဖြစ်ကာ နိုင်ငံ အတွင်းရှိ အကျဉ်းသား အားလုံးတို့ကို လွှတ်ပြီး သူတို့ သားသည် မိမိသားချစ်၏ အမျိုးထုံးစံ မွေးဖွားခြင်း အစဉ်အလာ ပြုစေ၏။

၁၃

လွန်စွာ အားရ ဝမ်းသာလှသောကြောင့် တပျော်တပါး ကြီးစားလေ့ရှိသော မင်းကြီးသည် ဆယ်ရက်လွန်သော် သား၏ မွန်မြတ်သော အကျိုးငှာ ရွှတ်ဖတ်သရဇ္ဈာယ်ခြင်း မီးထွန်းခြင်း မင်္ဂလာပြုခြင်း အစရှိသည်တို့ဖြင့် နတ်တို့အားပူဇော်ပသ၏။

၇၄

ထို့ပြင်နှုပ်ျသော သားငယ်ရှိသော ဝဖြိုးသော ဦးချိဳ၌ ရွှေကွပ်ထားသော နွားမတသိန်းကို သား၏ မွန်မြတ်ရေး အတွက် ပုဏ္ဏားတို့အား ပေးလှူ၏။

၇၅

စိတ်နှလုံး ရွှင်ပြုံးကြည်လင်သော ဗ္ဗာခန္ဒြိကို အောင်သော ထိုမင်းကြီးသည် စိတ်နှလုံး ရောင့်ရဲစေမည့်အမှု များစွာပြုပြီး ကျမ်းနှင့်အညီ ဂုဏ်နှင့်ယှဉ်သော မင်္ဂလာအခါ၌ ထိုသောအရပ်မှ ပြည်တွင်းဝင်ရန် စီစဉ်၏။

၇၆

ထို့နောက် သားသည်အမေ မိဘုရားသည် မင်္ဂလာပြုကျင့်ရန် နတ်တို့ကို ပဏာမပြု၍ ဆင်စွယ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော လက်ဆတ်သော ပန်းများဆင်ယင်ထားသော ပတ္တမြား ကျောက်မီးနှင့်ယှဉ်သော အဖိုးနဂ္ဂထိုက်သော ဝေါပေါ်သို့ တက်၏။

ပဏိပြဒီပကို ပတ္တမြား ကျောက်မီးဟု ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်၏။ မီးကဲ့သို့ အလင်းရောင် တောက်ပသော ပတ္တမြားကျောက်ဖြစ်၍ ထိုကျောက်ကို ဆီမီးသဖွယ် အသုံးပြုခြင်းဖြစ်၏။

၈၇

အသက်-အရွယ် ကြီးသူတို့ အစဉ်လိုက်သော သားနှင့်တကွသော မိဘုရားကြီးကို ရှေးဦးစွာ ပြည့်တွင်းသို့ဝင်စေလျက် မင်းကြီးလည်း 'နတ်တို့ခြံရံလျက် သိကြားမင်း နတ်ပြည်သို့ ဝင်သကဲ့သို့' ပြည်သူတို့ ဝန်းရံလျက် နေပြည်တော်တွင်းသို့ ပင်သေ၏။

၈၈

နန်းတွင်းသို့ရောက်သော သကျမင်းသည် ကတ္တိကေယကို ဖွားမြင်သောကြောင့် ဝမ်းမြောက်သော သိဝကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်၍ "ဤအမှုကိုပြုလော့၊ ထိုအမှုကိုပြုလော့" စသည်ညွှန်ပြလျက် ကျော်စောမှုကို ပြု၏။

သဏ်မုခ-ဟူသော သဒ္ဒါကို ကတ္တိကေယဟု ပြန်ဆိုလိုက်ပါသည်၊ ယင်းသဏ်မုခသည် ပါဠိလို ဆမုခဖြစ်မည်၊ မျက်နှာ ခြောက်ခုရှိသောသူဟု ဆိုလို၏၊ သိဝနှင့် ပဗ္ဗတီ၏သား ကတ္တိကေယကို သဏ်မုခဟုလည်း ခေါ်ကြ၏။

၈၉

ပြည့်စုံ ကြွယ်ဝခြင်းကိုပြုသော မင်းသား ဖွားမြင်၍ ဇနပုဒ်နှင့်တကွသော ကပိလဝတ် နေပြည်သည် နလကူဗရ ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့် နတ်ကချေသည်တို့ ပြည့်နှက်နေသော ကုဝေရ မြို့ကဲ့သို့ သားယာနေ၏။

နလကူဗရသည် ကုဝေရနတ်မင်း၏ သား တယောက်၏ အမည်ဖြင့်၏၊ ကုဝေရနတ်မင်းကို ဓနဒဟုလည်း ခေါ်ကြ၏၊ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချမ်းသာကြွယ်ဝသူဟု ဆိုလို၏။ ထို့ကြောင့် သူ၏ 'အလကာ' မြို့တော်ကို ဓနဒပုရ-ဟုလည်း ခေါ်ကြ၏၊ ကုဝေရမြို့ဟု ဆိုလို၏၊ အပ်သရာကို နတ်ကချေသည်ဟု ပြန်ဆိုလိုက်၏၊ အပ်သရာ၏ အဓိပ္ပါယ်မှာနတ်ပြည်က ဝေသျာဖြစ်၏၊ ဝေသျာ၏အဓိပ္ပါယ်မှာ သီဆိုတီးမှုတ်သော အမျိုးသမီးနှင့် ဥစ္စာယူကာ ပေါင်းဖေါ်မှုပြုသော အမျိုးသမီး ဖြစ်၏၊ နတ် ပြည့်တန်ဆာ ကချေသည်ဟု ဆိုလို၏၊ ထိုမိန်းမတို့သည် အခကြေးငွေဖြင့် ပေါင်းသင်းမှုလည်း ပြု၏၊ သီဆိုတီးမှုတ်ခြင်း အမှုကိုလည်း ပြု၏၊ ပြည့်တန်ဆာသည် ယင်းအမှုနှစ်ခု ပြုသူဖြစ်၏၊

ဤသည်ကား မဟာကဝိဒေသဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ ဖွားတော်မူခန်း အမည်ရှိသော ပထမ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

ဒုတိယ သဂ္ဂ— နန်းတွင်းစမ့်ယံခန်း

၁

မွေးဖွားခြင်းနှင့် အိုခြင်း၏ အဆုံးကို ပြုသော အာတမာကို အောင်မြင်သော ထိုမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ မြစ်သည် ရေအယဉ်ဖြင့် တိုးပွားသကဲ့သို့-ထိုမင်းကြီးသည် ဥစ္စာစပါး ဆင်မြင်းများဖြင့် တနေ့တခြား တိုးပွားလာ၏။

ဓမ္မစကြာသုတ်တွင်-'ဒုက္ခဿ အန္တ ကရိယာယ'-ဟု ဒုက္ခ၏ အဆုံးပြုရန် ဟောကြား၏၊ ဇာတိ - မွေးဖွားခြင်း ပဋိသန္ဓေ နေခြင်းနှင့် ဇရာ-ဆွေးမြေ့ယိုယွင်း အိုမင်းခြင်းသည် ဒုက္ခ ပင်ဖြစ်၏၊ ဗုဒ္ဓမ္မ၏ အနှစ်သာရမှာ ယင်းသို့သော ဒုက္ခတို့ကို အဆုံးပြုခြင်းဖြစ်၏၊ နောက်ဆုံး ဒုက္ခ၏ အဖြင်ရောက်စေရန် နောက်ထပ် တဖန် ဒုက္ခ မဖြစ်စေရန် ပြုလုပ်ခြင်းပင်တည်း၊ မင်းသားလေးသည် ဇာတိနှင့်-ဇရာကို အဆုံးပြု၏၊ဤဇနှစ်လုံး သည် သူ့အတွက် နောက်ဆုံးဖြစ်၏၊ဤဒုက္ခနှစ်ခု နောက်ဆုံး ဖြစ်လျှင် အခြား မရဏ-သေခြင်းစသော ဒုက္ခသည်လည်း ကျွသွားရေပါ ဆိုသကဲ့သို့ အလိုအလျောက် ပြီးမြောက် သွားပါသည်။

အာတမာဇိတကို ဟိန္ဒီ ဘာသာပြန်ဆရာက ဇိတိန္ဒြိယ အောင်မြင်ပြီးသော ဣန္ဒြေရှိသော ဝါ-ဣန္ဒြေကို အောင်မြင် ပြီးသောဟုပြန်ဆို၏၊အာတမာသဒ္ဒါသည် ဗြဟ္မာ၏ မာယာ

ဖြစ်သောအာတမာ၌ထင်ရှား၏၊ အလောင်းတော် မင်းသားဤ ထိုအာတမာကို အောင်မြင်ပါလျှင် ဟိန္ဒူဘာသာဝင်တို့ အတွက် ရုပ်ပျက်-ဆင်းပျက် ဖြစ်နိုင်၍ အာတမာကို ဣဿရ ဟု ပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်မည်၊ ဗုဒ္ဓဝါဒီတို့အနေဖြင့်ကား အာတမာ သဒ္ဒါသည် ဗြဟ္မာ၏မာယာကို ဟောသည်ဖြစ်စေ၊ ဣဿရကို ဟောသည်ဖြစ်စေ၊ စိတ်ကို ဟောသည်ဖြစ်စေ လက်ခံနိုင်သည် သာဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် အနက်အမျိုးမျိုး ပြန်ဆိုနိုင်စေရန် သူ့အတိုင်း ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂

ဥစ္စာဓနနှင့် ကျောက်မြက် ရတနာများ
အပြင် ပြုလုပ်ဖန်တီး - မဖန်တီးရကုန်သော
မရေ-မတွက်နိုင်သော ရွှေအိုးတို့ကို မင်းကြီး
အလိုရှိသည်ထက် ပို၍ရ၏။

ဘုရားအလောင်း ဖွားမြင်သည်နှင့်တပြိုင်နက် ဒေဝဒဟ ပြည်ကို အစိုးရသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း အမိတာမိဘုရားတွင် ဘဒ္ဒ ကစ္စာနာမင်းသမီးကို ဖွားမြင်သည်၊ ဘထွေးတော် အမိတောဒ နတွင် အာနန္ဒာမင်းသားကို ဖွားမြင်သည်၊ ဆန္နအမတ်၊ ကာဠုဒါယီ၊ ကဏ္ဍကမြင်းတို့သည်း ဖွားမြင်ကုန်သည်၊ မဇ္ဈိမဒေသ မြေများအခြာ၌သည်း မဟာဗောဓိပင် ပေါက်သည်၊ ရွှေနန်း တော်အတွင်း၌ ရွှေအိုးကြီးငါး ပေါ် သည်။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၃

ပဒုမ ဆင် မင်း ဟို သော်လည်း - ဤသို့
ရောက်အောင် ဆောင်ယူရန် မစွမ်းနိုင်သော
ဟိမဝန္တာမှ အမုန်ယစ်သော ဆင်အုပ်သည်
မင်းကြီးထံမှောက် အလိုအလျောက် ရောက်
လာကုန်၏။

ဥဒကဝိဘင်း မူလပဏ္ဏာသ အစရှိသော အဋ္ဌကထာတို့နှင့် ပါဠိအဘိဓာန်တွင် ကာဠာဝက, ဂင်္ဂေယျ, ပဏ္ဍရ, တမ္ဗ, ပိင်္ဂလ, ဂန္ဓ, မင်္ဂလ, ဟေမ, ဥပေါသထ, ဆဒ္ဒန္တ-ဟူ၍ ဆင်ဆယ်မျိုး ဖော်ပြ၏။မဟာပရိနိဗ္ဗာနသုတ် အဋ္ဌကထာ၌ ဂေါစရိ, ကင်္ဂမ္ဗ, ဂင်္ဂေယျ, ပိင်္ဂလ, ပဗ္ဗတေယျက, ဟေမဝတ, တမ္ဗ, မန္ဒာကိနီ, ဥပေါသထ, ဆဒ္ဒန္တ-ဟူ၍ ဆင်ဆယ်မျိုး လာရှိ၏။ထိုတွင် ပဒုမဆင် မပါဝင်, ကုဉ္ဇရ, ဝါရဏ, ဟတ္ထီ, မတင်္ဂ, ဒွိရဒ, ဂဇ, နာဂ, ဒွိပ, ဣဘ, ဒန္တီ-ဟူသော ဆင်ဟော ပရိယာယ်သဒ္ဒါ ဆယ်ပါးတွင်လည်း ပဒုမသဒ္ဒါ မပါ။သို့ရာတွင် ဤအမှတ်၃-ကဗျာမှ ပဒုမကပ် သဒ္ဒါကို အင်္ဂလိပ်မှု၌ပဒုမဆင်ဟု ပြန်ဆို၍ ဟိန္ဒီမှု၌ ဂဇပတိ ဆင်မင်းဟု ပြန်ဆို၏၊ ထို့ကြောင့်ဤတွင် အနက်နှင့်ချက် ပေါင်း၍ 'ပဒုမ'ဆင်းမင်းဟု ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

၄

ခွန် အား ဗ လ ကောင်း ခြင်း, မိတ် ဆွေ
ကောင်းရခြင်း, ဥစ္စာဓနနှင့် ပြည့်စုံကြွယ်ဝ

> ခြင်းဟူသည့် ကြွန်အင်လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံသောရွှေကြက်ခြူးတန်ဆာ အသစ်တို့ ဆင်ထားသော ဦးစွန်းမွေး ရှည်လျားသော မြင်းများဖြင့် ထိုမင်း၏ နေပြည်တော်မှာ ဝင်းလက်နေ၏။

စွယ်စုံကျော်သင်ကျမ်း 'ကောင်းခြင်းသုံးရပ် မြင်းနှင့်စပ် မွေးအပ် ဘယ်သုံးပါးတို့နည်း-'ဟူသော မေးခွန်းအဖြေမှာ ဤသို့တည်း—

ခြေသေးဘက်ဖြူ၍ မျက်နှာအဆင်း ခြသေ့နှင့်တူသော မြင်းကို အလျား လေးတောင်၊လုံးပတ် သုံးထွာရှိသော တိုင်ဖြင့် အနောက်မျက်နှာ၌ ချည်မှုကား ရွှေ ငွေ ဥစ္စာ ပြည့်စုံစွာလျက် ရန်တကာ အောင်အံ့သော မြင်းတည်း။

ရွေးနှိစိမ်းကဲ့သို့ မဲနက်သော အဆင်းရှိ၍ လက်ျာပေါင်တွင် တံခွန်ကဲ့သို့သော မြင်းကား ထောက်ရှာခုံတိုင် မည်၏၊ အလျား ငါးတောင်၊လုံးပတ် နှစ်ထွာတိုင်ဖြင့် အရှေ့က ချည်မှုကား ပကြွရာ ဥစ္စာလာ သပ် ထပ်ထပ်တိုးပွား လွန်များပြားလျက် အသက်ရှည်ရာသော မြင်းတည်း။

နှာရှုပ် ကား သန်းကဲ့သို့ရှိမူကား ဖွေ့ချက်-မဖွဲ့ကျော်တည်း။ မျောက်လုပ်သား ကိုးထောင်ထွာလက်နှစ်သစ် ခုံတိုင်လုပ်၍ အိပ်၏၊ အနောက်တောင်ထောင့်မှာချည်၊ ဥစ္စာ စည်းစိမ်တက်အံ့၊ ဤကား မွေးအပ်သော မြင်း သုံးမျိုးတည်း။

၅

ထိုမင်း၏ နိုင်ငံတွင် သားဖွားသော နွားမများရှိ၏၊ ထိုနွားမတို့သည် ပြည့်ဖြိုး ဖြောင့်မတ်ကုန်၏၊ ကြည်လင်တောက်ပ၍ ဂုဏ်အတိပြီးလျက် အလွန် များပြားသော နို့ကို ပေးကြ၏။

၆

ထိုမင်း၏ ရှေးအခါက ရန်သူတို့သည် ကြားနေလူများ ဖြစ်သွားကြ၏၊ ကြားနေလူက မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြပြီး မိတ်ဆွေတို့သည် လွန်စွာ ခိုင်မြဲသွားကြ၏၊ ထိုမင်းအား ကြားနေလူနှင့် မိတ်ဆွေဟူ၍ နှစ်ပက္ခသာရှိ၏၊ သုံးခုမြောက် ပက္ခမရှိ။

နှစ်ပက္ခဟူသည် ကြားနေလူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်၏၊ ထိုမှ ထောက်၍ သုံးခုမြောက် ပက္ခမှာ ရန်သူဖြစ်၏၊ ထိုမင်းတွင် ရန်သူမရှိသည်ကို သုံးခုမြောက် ပက္ခမရှိဟု ဆို၏။

၇

ထိုမင်း၏ နိုင်ငံတွင် လေပြေလေညှင်းနှင့် မိုးချုန်းသံယှဉ်သည့် လျှပ်စစ်တည်းဟူသော

နွားတောင်းကို ပန်ဆင်သော သိကြားမင်း
သည် မိုးကြိုးပစ်ခြင်းနှင့် အမိုက်တိုက် မရှိ
သောမိုးကို အချိန်အခါမှသာ ရွာချပေး၏။

ဒေဝ သဒ္ဒါကို ဟိန္ဒီဘာသာ၌ ဒေဝ-သကြားမင်းဟု ပြန်ဆိုပါသည်၊ ရှေးလူတို့သည် မိုးရွာခြင်းကို သိကြားမင်းနှင့် ဆက်စပ်သည်ဟု ယူဆကြ၏၊ မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေတော်မူစဉ် ကောသလတိုင်း၌ မိုးခေါင်၍ သိကြားမင်းသည် ဝဿဝလာဟက နတ်သားကို ခေါ်၍ မိုးရွာစေကြောင်း ဇာတကအဋ္ဌကထာ၌ ဖွင့်ဆို၏၊ ရှင်ရဋ္ဌသာရလည်း "သိကြားမင်း ဖြင်လျက် ကသစ်ပင်ရင်း ခင်းသည့်ကျောက်ဖျာ မြနေရာထက် သူဇာတူပြီ ဒေဝီလေးပါး ညွတ်တွားလျောင်းရာ မပျော်ပါနှင့် သွန်းကာစီမန် ရွာမြဲဝန်ကို မှန်ပါစေသော့-ရွာစေတော့"ဟု စပ်ဆိုဘူး၏။

၇

ထိုအခါ တောင်သူ လယ်သမားတို့သည်
မပင်ပန်းပဲ ကောက်ပဲသီးနှံ အချိန်မှန် ပေါ်
ထွက်စေနိုင်ကြ၏၊ ယင်းတို့ပင် မင်းကြီး အ
တွက် ဆေးဝါးအဓိကဖြစ်သော အမြိန်အရ
သာနှင့် အနှစ်သာရ ဖြစ်၏။

၉

စစ်တိုက်ခြင်းကဲ့သို့ အသက် စိုးရိမ်ရသော ကိုယ်ဝန် ဆောင်ချိန် မှာပင် မိန်းမတို့သည် ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြ၏၊ အချိန်အခါ ကျပါလျှင် ချမ်းချမ်းသာသာ အနာရောဂါ ကင်းစွာနှင့် သားဖွားကြရ၏။

၁၀

ရသေ့-ရဟန်းမှ တပါး အခြားသူတို့ သည် မိမိ ငွေညီး ဥစ္စာ ကုန်ခမ်း ပါသော် လည်း မည်သူ၏ ထံမှ တောင်းခံခြင်း မပြုကြ၊ ထိုအရိယာတို့သည် ငွေညီးဥစ္စာ နည်းစေကာ မူ တောင်းခံ လာပါသော် မျက်နှာလွှဲခြင်း မရှိကြ။

အာရိယကို အရိယာဟုပြန်ဆိုလိုက် ခြင်းဖြစ်၏။ ရှေးအခါ က မြင့်မြတ်သူကို အာရိယ, ယုတ်ညံ့သူကို အနာရိယဟုခေါ် ကြ၏၊ အရိယာနှင့် အရိယာ မဟုတ်သူပင်ဖြစ်၏၊ ထို့နောက် အရိယာက မွေးဖွားသူကို မည်မျှ ယုတ်ညံ့စေကာမူ အရိယာ ဟုပင် ခေါ်ကာ အရိယာလူမျိုးဟု သီးခြားလူမျိုး ဖြစ်သွား ၏၊ ထိုအခါ မြတ်စွာဘုရားသည် မြင့်မြတ်သော အကျင့်

သီလရှိသူသာ အရိယာ အရိယာပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်နိုင်ကြောင်းနှင့် အရိယာစာရား အမျိုးအပြား ဟောကြားခဲ့၏။

၁၁

နဟုသ၏သား ယယာတိ ကဲ့သို့သော ထိုမင်း၏နိုင်ငံ၌ အဆွေခင်ပွန်းတို့အား မရိုသေသူ မပေး-မကမ်းသူ မရှိ၊ ထို့ပြင် ကျင့်ဝတ်မရှိသူ မုသားပြောသူနှင့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်သူလည်း အလျဉ်းမရှိ။

နဟုသဘုရင်၏ သားဖြစ်သော ယယာတိ မင်းကြီးအကြောင်းကို မဟာဘာရတတွင် တခမ်း-တနားဖွင့်ဆိုထား၏၊ ထိုမင်းကြီးသည် သူတကာတို့ထက် သာလွန် ပြင်းထန်သော အကျင့်ကို ကျင့်၍ လူ့အဖြစ်ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ ရောက်သွားရ၏၊ 'လောကတွင် မိမိနှင့် အကျင့်တပ တူမျှသူ တစုံတယောက်မျှ မရှိ" ဟူသော မာန်ဖြစ်၍ တဖန် နတ်ပြည်မှ သက်ဆင်းခဲ့ရ၏၊ ထိုအခါ အဋ္ဌက မည်ရှိသော ရှင်ရသေ့က မေး၍သူက-"အရှင် ကျွန်ုပ်သည် နဟုသ၏သား ပူရု၏အဖ ယယာတိ ဖြစ်ပါသည်၊ သတ္တဝါအားလုံး မထီမဲ့မြင်ပြု၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ကုန်ခမ်းခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဒေဝါများ သိဒ္ဓများနှင့် မဟာဋ္ဌသိတို့လောကမှ ရွှေ့လျော၍ ကာ အောက်သို့ သက်ဆင်းရခြင်း ဖြစ်ပါသည်" ဟူ၍ဖြေဆို၏။

၁၂

ဓမ္မတရား မြတ်နိုးသူတို့သည် မျက်မှောက် နတ်ပြည်ကဲ့သို့ ယူဆကြ၍ ထိုမင်း၏နိုင်ငံတွင် ဥယျာဉ် နတ်ကွန်း သခ်မ်းကျောင်း ရေတွင်း ရေကန် ရေချမ်းစင်နှင့် တောအုပ် ပြုလုပ်၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုကြ၏။

၁၃

လူတို့သည် တော်မွတ် ခေါင်းပါးခြင်းနှင့် အနာရောဂါကင်း၍ ပျော်ရွှင်နေကြ၏၊ နတ်ပြည်ကဲ့သို့သော သုခဖြင့် ချမ်းသာ၏၊ လင်သည် မယားအားရင်း မယားသည် လင်အားရင်း ဆန့်ကျင်သောကျင့်ကြံခြင်းမရှိကြ

၁၄

ဣန္ဒြေ ရောင့်ရဲမှုအတွက် ဘယ်သူကမျှ ကာမဂုဏ် မှီဝဲခြင်း မရှိကြ၊စည်းစိမ် ခံစားမှုအတွက် ဘယ်သူမျှ ဥစ္စာ စောင့်ရှောက်ခြင်း မရှိကြ၊ ဥစ္စာဓန စီးပွားရေး အတွက် ဘယ်သူမျှ တရားကျင့်ခြင်း မရှိကြ၊ ဓမ္မတရား အတွက် ဘယ်သူမျှ သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲမှု မပြုကြ။

မေ့တရားအတွက် သတ်ဖြတ် ညှဉ်းဆဲခြင်းမှာ ဗြာဟ္မဏဘာသာဝင်တို့အဘို့ ယဇ်ပူဇော်ရာတွင်ထင်ရှား၏၊ ဝါလမိကိ၏ ရာမာယဏာကျမ်း၌ “ယဇ်ပူဇော်မှု ကိစ္စတွင် ကျမ်းကျင်လိမ္မာ၍ ကျမ်းဂန်တတ်သော ပုဏ္ဏားတို့သည်ပင် ဤယဇ်တိုင်တို့ကို စီမံစိုက်ထူကြ၏။၊ ယဇ်ပွဲကို ပိုမိုတင့်တယ်စေရန် တိုင်များ၌ ရွှေကွပ်ထား၏၊ ထိုယဇ်တိုင် တို့၌ ကျမ်းဂန်အစီအရင်အားလျော်စွာ သားတိရစ္ဆာန် မြွေနှင့် ကျေးငှက်တို့ကို နတ်တို့အား ရည်စူး၍ ချည်နှောင်ထား၏၊ ဗလိနတ်စာဖြစ်သော တိရစ္ဆာန်တို့ကို ယဇ်တိုင်တွင် ချည်နှောင်သော သာမိတြာကမှ အစီအရင်၌ ဗလိနတ်စာ ဖြစ်သော မြင်းနှင့်ဆောင်ယူရောက်ရှိလာသော လိပ်စသော ရေသတ္တဝါတို့ကို ရသေ့တို့သည် ကျမ်းစာ နည်းနာအရ ပြုဆိုခဲ့သော ယဇ်တိုင်တွင် ချည်ကြ၏၊ ထိုအချိန်၌ ထိုယဇ်တိုင်တို့တွင် တိရစ္ဆာန်သုံးရာ ချည်နှောင်ထားပြီးဖြစ်၍ ထို့အတူ ဒသရထမင်းကြီး၏ မြင်းမြတ်ရတနာလည်း ချည်နှောင်ထားပြီး ဖြစ်၏” စသည်ဖြင့် ပါဠိအစီအစဉ်ကို ဖေါ်ပြထား၏၊ မြန်မာနိုင်ငံဗုဒ္ဓဝါဒီ အချို့လည်း အလှူဒါနပြုရန်အတွက် သားသတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်စေကြ၏၊ ယင်းအမှုသည် မေ့တရားအတွက် သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲခြင်းပင်ဖြစ်၏။ သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီး၏ နိုင်ငံတွင်ကား ဤသို့သောအမှုမျိုး မရှိဟုလို။

၀၅

ရှေးအခါ မင်းမဲ့ပဒေသာခေတ်ကဲ့သို့ ထို မင်း၏ နိုင်ငံမှာ ခိုးသူ-ရန်သူ စသည့် ကင်း၏၊ ကျန်းမာခြင်းနှင့် ပြည့်စုံကြ၏၊နိုင်ငံခြား တိုင်းတပါး ချုပ်ချယ်မှု မရှိ။

၈၆

ထိုမင်းသား ဖွားမြင်သောအခါ ထိုမင်း၏ နိုင်ငံ၌ သူရိယ၏သား မနု၏ နိုင်ငံကဲ့သို့ နှစ်သက် ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ခြင်းတို့ ပြန့်နှံ့နေ၏၊ မကောင်းမှုတို့ကို ဖျက်ဆီး ပစ်၏၊ ကုသိုလ်ပွား၍ အကုသိုလ် ပျက်စီး၏။

အာဒိတျသုတကို သူရိယ၏သား မနုဟု ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏၊ မနုကို နေနတ်၏သားဟုလည်း အဆိုရှိ၏၊ ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏သားဟုလည်း အဆိုရှိ၏၊ နေသည် ဗြဟ္မာ၏အစိတ်အပိုင်းဖြစ်၍ နေ၏သားသည်လည်း ဗြဟ္မာ၏သား ဖြစ်နိုင်၏၊ မနုမင်းကြီးသည် လူဘို့၏ အစဖြစ်ကြောင်း ဟိန္ဒူတို့ ဟူဆကြ၏၊ မနုမှ မနုဿ လူသားတို့ဖြစ်ပေါ်လာသော ဟူ၏။

၁၇

ဤသို့ ထိုမင်းမျိုး ပြည့်စုံကြွယ်ဝခြင်းနှင့် အကျိုးစီးပွား ပြီးမြောက်ခြင်းတို့မှာ ထိုသူငယ် ဖွားမြင်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏၊ ထို့ကြောင့် မင်းကြီးသည် သူငယ်ကို သဗ္ဗတ္ထသိဒ္ဓ ဟု အမည်မှည့်၏။

မင်းသား၏ အမည်နာမကို ရွေးချယ်ကြကုန်သော် အလုံးစုံသော လူနတ်တို့၏ အလိုခပ်သိမ်းကို ပြီးငြိမ်း စေတတ်ရကား သိဒ္ဓတ္ထကုမာရဟူသော အမည်ကို မှည့်ကုန်၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၁၈

မာယာဒေဝီသည် မိမိသားနတ်ရသေ ကဲ့သို့ ပြန့်ပြောသောတန်ခိုးအာနိသင်ကိုတွေ့မြင်ရန် ရှင်မောခြင်းကို ကောင်းစွာမဆောင်နိုင်ရကား နတ်ပြည်လောကသို့ ထွက်ခွာသွား၏။

၁၉

ထိုအခါ အမေနှင့် သဘာဝ တူသော ဒေါ်လေး ဖြစ်သော မိထွေးသည် သူငယ် အစေး အလွန်ချစ်ခင်ကြင်နာစွာ မိမိ ရင်သွေး မခြား စေမြူးမြူထား၏။

အလောင်းမင်းသားကို ဖွားမြင်တော်မူသည်မှ နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဝယ် မယ်တော် သိရိမဟာမာယာ မိဘုရားသည် ခမ္မတာဝန်အားဖြင့် အိပ်ပျော်သောယောကျ်ား ကဲ့သို့ များစွာသော အန္တရာယ် မတွေ့ပဲ စုတေပြီးသော် ဘုရား မယ်တော်တို့၏ဖြစ်ရာ တုသိတာ နတ်ပြည်ဝယ် သန္တုသိတ အမည်ရှိသော နတ်မင်းဖြစ်၏၊ မယ်တော် နတ်ပြည်စံခဲ့သော် မိထွေးတော်ဖြစ်သော မဟာပဇာပတိ ဂေါတမီမိဘုရားသည် သားတော် နန္ဒမင်းသားကို နို့ထိန်း တို့အား အပ်နှင်း၍ အလောင်းမင်းသားကို မိဘုရားကိုယ်တိုင် နို့တိုက်၍ မွေးမြူ တော်မူ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၂၀

ထိုသူငယ်သည် ဥဒည်းတောင်မှ ထွက် သစ်စနေကဲ့သို့ရင်း၊ ဧလတိုက်သော မီးကဲ့သို့ ရင်း၊ လဆန်းပက္ခ၏ စန်းလကဲ့သို့ရင်း၊အစဉ် အတိုင်း တိုးပွားဖွံ့ဖြိုးလာ၏။

၂၁

ထိုအခါ အဆွေခင်ပွန်းတို့ထံမှ လက်ဆောင် ပဏ္ဏာများ ရောက်လာကုန်၏၊ လွန်စွာအဖိုး ထိုက်တန်သော စန္ဒကူး ဆေးဖက်ဝင်သော ပုလဲကုံး သခင်ကသော ရွှေရထား-

၂၂

အရွယ်အားလျော်သော အဝတ်တန်ဆာ ရွှေဖြင့်ပြုလုပ်သောဆင့်,သမင်,မြင်းငယ်များ, နွားငယ် ကသော ရွှေရထားလေး-ရွှေငွေ ဖြင့် ဖန်တီးသည့် ထူးထွေသော အရုပ်အဆန်း အပြား အမျိုးမျိုးတို့ ဖြစ်ကုန်၏။

၂၃

ကြုံဆိုလျှင် ကြုံသူငယ်သည် အရွယ်အား လျော်စွာ ထိုအာရုံတို့၏ ဝန်းကျင်တွင် ကျက် စားနေ၏၊ သို့ရာတွင် ယင်းတို့ဖြင့် တည်ကြည် စင်ကြယ်သော သူ၏ အသိကုံ တိုးတက် ရင့် ကျက်စေသည်ဟု ထင်ရ၏။

၂၄

သူငယ်အရွယ်ကို လွန်၍ သင့်လျော်သော အခါ သူ့အား စလွယ်တင်ခြင်း အစရှိသော မင်္ဂလာမှုပြု၏၊ ထို့နောက် သူသည် နှစ်ပေါင်း များစွာ သင်ကြားရသော မျိုးရိုး စဉ်လာ အတတ်ပညာတို့ကို ရက်အနည်းငယ်အတွင်း မှာ သင်ကြားတတ်မြောက်၏။

၂၅

သူ့အား လွတ်မြောက်မှု မောက္ခ ရမည်
ဟု ရှေးက အသိတာ ရှင်ရသေ့ ဟောကြား
ခဲ့၍ သကျခင်းသည့် သူ တောမထွက်ဖြစ်
အောင် တပ်မှာကင်းမွယ် အာရုံတို့ဖြင့် မွေ့လို
စေ၏။

၂၆

ထို့နောက် အကျင့် သီလ မြဲမြံသော
အမျိုးမှ သူဘော်ကောင်း ဖြစ်သော ကိုယ်
ကာယလှသော အရှက်- ကြောက်နှင့်ယှဉ်
သော မိန်းမတို့တွင် သိ ဒေဝီနှင့် တူသည့်
အကျော်-အစော ပြန့်ပြောသော ယသော
ဓရာ အမည်ရှိသော သမီးကညာကို ထိုမင်း
သားအတွက် ဆောင်နှင်း၏။

မဟာဆွေဘော်မျိုးတော် အပေါင်းတို့သည် ဦးခေါင်းနှိမ်ချ ချီးပပြောစားလျက် သားကောင်း သမီးကောင်းနှင့် တကွ များစွာသော ပဏ္ဏာကာရကို ဆက်သလာကုန်သတည်း၊ ဒေဝဒဟပြည်ကို အစိုးရသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကလည်း ဘဒ္ဒကစ္စာနာ အမည်ရှိသော မင်းသမီးကို အထိန်းအယ မိန်းမကိုယ်ရံနှင့် တကွ ပို့သလေသည်၊ ကပိလဝတ်ပြည်သို့ရောက်လျှင် အသီးအသီး ရွေးကောက်တော်မူ၍ လေးသောင်းသော မောင်းမ

နှင့်တကွ ဘဒ္ဒကာဠုနာကို ယသောဓရာ ဗိမ္ဗာဒေဝီ ဟူသော အမည်ဖြင့် အတိုသိက်ခံ၍ အဂ္ဂမဟေသီ ထားတော်မူသည်။
—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၂၇

အလွန်လှသော ကိုယ်ကာယဖြင့် တောက်ပသော သနက်ုမာရကဲ့သို့သော မင်းသားသည် ထိုသကျမင်း၏ သမီးကညာနှင့် အတူ သိကြားမိဘုရားနှင့် သိကြားမင်းကဲ့သို့ မွေ့လျော်၏။

ဗြဟ္မာမင်းကြီးသည် ဖန်ဆင်းမှု အစ၌ စိတ်ကူးရာ သားလေးယောက် ပေါ်ပေါက်လာ၏၊ ထိုသားတို့မှာ သနက, သနန္ဒ, သနာတနနှင့် သနက်ုမာရဖြစ်၏၊ သနက်ုမာရသည် ဗြဟ္မာမင်းကြီး၏ စိတ်ကူးသားဖြစ်၏၊ သုတ်သီလက္ခန် အမှတ္တ သုတ်တွင် သနက်ုရဲ့ဗြဟ္မာ၏ စကားကို မြတ်စွာဘုရား ကိုးကား မထောက်ခံချက်ပါဝင်၏။

၂၈

မင်းကြီးသည် မင်းသားအား နန်းတွင်းမှာသာနေရန် အမိန့်ပေးထား၏၊ အပြင်-အပသို့ လှည့်လည်ခွင့် မပြုရ၊ အကြောင်း

ကား စိတ်ထိခိုက် လှုပ်ရှားနေမည့် တခုတခု
သော ဆန့်ကျင်ဘက် ရှုခင်းကို မတွေ့-မမြင်
စေရန် ဖြစ်၏။

၂၉

ပြသာဒ်ပေါ်မှာသာ မိန်းမတို့၏ နှစ်လို
ဖွယ် တူရိယာဖြင့် ဇာမွယ်စေ၏၊ ထိုပြသာဒ်မှာ
သရဒဉတု မိုးသားသို့လှ၍ မြေပေါက်နတ်
ပြည်က ဗိမာန်နှင့် တူ၏၊ ချမ်းသာသုခကို
အစဉ်ပေးလေ့ရှိ၏။

၃၀

မိန်းမတို့ လက်ဖျားနှင့် တီး၍ သာယာ
သော ပတ်လည်ရွေကွပ်သော ကချေသည်တို့
အကဖြင့်ရင်း- ထိုဗိမာန်မှာ ကေလာသ
တောင်ကဲ့သို့ တင့်တယ်၍ မွေ့လျော်ဖွယ်
ကောင်း၏။

ကေလာသတောင်သည် တိဗက်ပြည်ဖက်က ဟိမဝန္တာ
တောင်ထွတ်ဖြစ်၍ ထိုတွင် သိဝနတ်မင်း နေသည်ဟု ယူဆ
ကြ၏၊ မေဃဒူတကဗျာတွင် "အိုမိုးတိမ် နတ်အမျှား မြူးတူး
ပျော်ပါး ကစားရာဖြစ်သော ကေလာသ တောင်ပေါ်တွင်

ပဗ္ဗတီသခင်မသည် မြေလက်ကောက်ချွတ်ထားသော သိဝ အရှင်၏ လက်ကိုဆွဲပြီး ဆင်းကာ- တက်ကာ လုပ်နေပါ သော်" စသည်ဖြင့် စပ်ဆို၏၊ သို့ဖြင့် ထိုတောင်တွင် သိဝ နတ်မင်း နေကြောင်း သိရ၏၊ ထို့ပြင် ကုဝေရနတ်မင်း၏ အလကာပုရီ မြို့တော်လည်း ထိုတောင်ပေါ်မှာပင် တည်ရှိ၏၊ ထိုကြောင့် ထိုမေဃဒူတကဗျာတွင် "အိုမိုးတိမ် ချစ်လင် ၏ရင်ခွင်၌ ကိုယ်ဝတ် မရှိသော ချစ်ဇနီးကဲ့သို့ အလကာပုရီ လှဒေဝီသည် ကေလာသမောင်၏ ရင်ခွင်တွင် မြစ်ဂင်္ဂါ အ ဝတ်တန်ဆာ ချွတ်လျက် တည်ရှိပါသည်" စသည်ဖြင့် စပ် ဆို၏၊ ကေလာသတောင်၏ လှပတင့်တယ် မွေ့လျော်ဖွယ် ဘို့ကို သိမှ ဤဥပမာ ထိမိမည်ဖြစ်၏။

၃၁

ချိုသော ဝီဏာ, လလိတ ဖြစ်သော
ကလာ, ရစ်မူးစေသော ဟာဝ ဘာဝ,
ကစားခြင်းနှင့် ယှဉ်သော ဟာသ, ထက်
ဝက်ပွင့်သော မျက်စောင်းတို့ဖြင့် အမျိုး
သမီးတို့သည် ထိုဗိမာန်ကို မွေ့လျော်ဖွယ်
ဖြစ်စေကြ၏။

ဝီဏာကို အချို့က တယောဟု ပြန်ဆို၏၊ အများအား ဖြင့် စောင်းဟု ပြန်ဆို၏၊ ကုလားမ ကချေသည်တို့ ရင်ခွင် ပိုက်၍ တီးသော တူရိယာပင် ဖြစ်၏၊ သူတို့ တူရိယာဖြစ်၍ သူတို့ဘာသာအတိုင်း ပြန်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။

လလိတ-ဟူသည် အလွန်နူးညံ့သော အစီအရင်ဖြင့် မျက်ခုံး-မျက်လုံးစသည်တို့၏ အမူအရာနှင့်တကွ လက်-ခြေ အင်္ဂါတို့ကို ကောင်းစွာ ထားခြင်းအမူဖြစ်၏၊ ယင်းသို့ သာဟိတျဒပ္ပဏကျမ်းတွင် "ကိုယ်အင်္ဂါတို့ကို အလွန်ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သဖြင့် ချထား လှုပ်ရှားခြင်း" ဟု ဖွင့်ဆို၏၊ အက တမျိုးပင် တည်း။

ကလာ-ဟူသည် ၆၄ ပါးသော သိပ္ပပညာရပ်တို့၏ ယေဘုယျ အမည်ဖြစ်၏၊ ဤတွင် ကလာသဒ္ဒါ၏အနက်ကို ဟာဝဘာဝ စသည်တို့နှင့် ယှဉ်သော နစ္စကခြင်းအတတ်၊ တူရိယာ အမျိုးမျိုးကို တီးမှုတ်ခြင်း ဝါဒနအတတ်ကိုယူရမည် ဖြစ်၏။

ဟာဝ-ဟူသည် မွေ့လျော် ပျော်ပါးလိုခြင်းကို ပြတတ်သော မသိမသာ မထင်ရှားသော အမူအရာဖြစ်၏၊ ယင်းကို သာဟိတျဒပ္ပဏ၌ "မျက်ခုံး-မျက်လုံး စသည်တို့၏ အမူအရာတို့ဖြင့် ပျော်မွေ့လိုခြင်းကိုပြတတ်သော မသိသာသော အမူအရာရှိသော စိတ်ဒေလိုကိုသာလျှင် ဟာဝဟုဆိုအပ်၏" ဟု ဖွင့်ဆို၏။

ဘာဝ-သဒ္ဒါသည် သဘော၊ အလို၊ စမွယ်ခြင်းစသော အနက်တို့၌ ဖြစ်၏ဟု အဘိဓာန်ဆရာ ဖွင့်ဆို၏၊ အလင်္ကာ ဆရာတို့သည်ကား "စိတ်၏ ဖြစ်ခြင်း အထူးဖြစ်သော ချစ်ခင် စုံမက်ခြင်း အစရှိသော ဘာဝတို့သည် သာယာအပ်သော ရသ သဘောတို့ကို ဖြစ်စေတတ်၏၊ ထို့ကြောင့် ဘာဝ သဒ္ဒါဖြင့် ထိုချစ်ခင် စုံမက်ခြင်း စသည်တို့ကို ဆိုအပ်ကုန်၏"

ဟု ဖွင့်ပြကြ၏၊ အမရကောသ ဋီကာဆရာက "စိတ်ဖောက်ပြန်ခြင်းသည် ဘာဝမည်၏" ဟု ထောက်ချက်ချပြီးလျှင် "ဏပုံ ဏနည်း အမျိုးမျိုးနှင့် ရသတို့ကို ဖြစ်စေတတ်သော ကြောင့် ဤဘာဝသဒ္ဒါသည် ကချေသည်တို့၌ ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်နိုင်၏" ဟုရှင်းပြ၏။

၃၂

ဏာမကိစ္စ၌ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသော၊ မွေ့လျော်ပျော်ပါးခြင်း၌ ထက်သန်သော မိန်းမတို့ ဖမ်းစားခြင်းခံရသော မင်းသားသည် ကုသိုလ်အတိပြီးသော နတ်ပြည်မှ မဆင်းလိုသကဲ့သို့ ပြာသာဒ်ပေါ်မှ မဆင်းလိုပေ။

အလောင်းမင်းသား ကိုယ်တော်မြတ်သည် ပြာသာဒ်သုံးခုဝယ် ဥတု အလှည့်-လှည့်အားဖြင့် ယောကျ်ားကင်းလျက် စောင်းညှဉ်း ပတ်သာ ခရာ အငြိမ့် အစရှိသော အတီးအက ခယမ်း စေပါးခြင်းတို့၌ မိန်းမ အခြံအရံဖြင့်သာလျှင် ပျော်စံတော်မူ၍ တဆယ့်နှစ်နှစ်တိုင်တိုင်ရှိ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၃၃

မင်းကြီးမူကား သူ၏ အသိဉာဏ်အား သူ၏ အတွေးအခေါ်က တိုက်တွန်း၍ ငြိမ်းချမ်းရေး၌ နှစ်သက်မြတ်နိုး၏၊ မကောင်းမှုမှ မျက်နှာ လွှဲဖယ်၏၊ ဆုံးမ ဩဝါဒကို လိုက်နာ ကျင့်သုံး၍ သူတော်စင်တို့အား အလှူဒါန ပြု၏။

၃၄

သူသည် တွေ့ဝေသော ယောက်ျားကဲ့သို့ အာရုံ့သုခ၌ မက်မောတွယ်တာမှု မရှိ၊ မိန်းမတို့၌ မလျော်သော တပ်မက်ခြင်းမဖြစ်၊ တည်ကြည်ခြင်းဖြင့် လျှပ်ပေါ်သော မြင်းကဲ့သို့သော ဣန္ဒြေတို့ကို အလိုအတိုင်း ထား၍ ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့ကြောင့် စိတ်ဆေးနှင့် ပြည့်သူပြည်သားတို့ကို အောင်မြင်၏။

မျက်စိ နား နှာခေါင်း စသော ဣန္ဒြေတို့သည် လျှပ်ပေါ်သော မြင်းနှင့်တူ၏၊ ထိုသို့သောဣန္ဒြေတို့ကိုအလိုအတိုင်း ထားနိုင်ရန်မှာ လွန်စွာ ခက်၏၊ မထားနိုင်ပဲ မြင်လိုက် ကြားလိုက်သောကြောင့် ထိတွေ့သည်၊ သို့ကြောင် ခံစားသည် သို့ကြောင့် တပ်မက်ခြင်းစသည်ဖြစ်၏။ ယင်းဣန္ဒြေတို့ကို အလိုအတိုင်း ထားနိုင်ဘို့ လွန်စွာ လိုလှပါသည်။

၃၅

သူတပါးတို့ ဒုက္ခရောက်စေရန် ပညာ
မသင်၊ စင်စစ် သုခ ပေးမည့် စင်ကြယ်သော
ဉာဏ်ပညာကိုကား လေ့လာ ဆည်းပူး၏၊
မိမိ သားသမီးတို့ကဲ့သို့ပင် သတ္တဝါအများ
အတွက် ချမ်းသာကို လိုလား၏။

၃၆

ထိုသူတို့ အသက်ရှည်ရေးကို လိုလား၍
မင်းကြီးသည် သုက္ကအဓိဒေဝ ယှဉ်သော
ဂြိုဟ်စက်ကို အစဉ်အလာအတိုင်း ပူဇော်၏၊
တောက်လောင်နေသော မီး၌ အာဟုတိပေး
၍ ပုဏ္ဏားတို့ကို နွားမနှင့် ရွှေလှူဒါန်း၏။

ဟိန္ဒူမူအတိုင်း ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်၏၊ သုက္က(သုကြ)မှာ အသုရာမှက္ခိုသ်တို့၏ ဆရာ ကြာသပတေး ဖြစ်၏၊ အဓိဒေဝ ကား အလိုရှိအပ်သော ဣဋ္ဌဒေဝတာ သို့မဟုတ် အမျိုးအစဉ် အလာဖြစ်သော ကုလဒေဝတာ ဖြစ်၏၊ ကြာသပတေး ဂြိုဟ်နတ်ပင် ဖြစ်မည်၊ အာဟုတိကို ဟုံးဟုလည်း ယဇ်မီးတွင် လောင်းထည့်သည်၊ ထောပတ်စသော ယဇ်စာနှင့်ပတ်သက်၍ "ပုဏ္ဏား ထိုအလှူယဇ်ပွဲ၌ကား နွား, သိုး, ဆိတ်, ကြက်, ဝက် စသော သတ္တဝါတစုံတရာကို မသတ်၊ ယဇ်တိုင် အလို့ငှာ သစ်ပင်တို့ကိုလည်း မခုတ်၊ ယဇ်အခင်း အလို့ငှါ

သမန်းမြက်တို့ကိုလည်းမရိတ်၊ ထိုအလှူယဇ်ပွဲသည်ထေ၁ပတ်ဆီ ဆိဥ နို့စမ်း ပျား တင်လဲတို့ဖြင့်သ၁လျှင် ပြီးဆုံးခြင်းသို့ရောက်၏။” ဟု မြတ်စွာဘုရားဟောကြား၏။

၃၇

ကိုတ်သန့်ရှင်းရန် တိတ္ထရေကို ချိုး၏၊ စိတ်သန့်ရှင်းရန် ဂုဏ်တည်းဟူသောရေကိုချိုး၏၊ ဝေဒ အစီအရင်ဖြစ်သော သောမရည်နှင့်အတူ မိမိမှဖြစ်သော စိတ္တသန္တိသုခကို သောက်၏။

သောမရည်ဟူသည် သောမအမည်ရှိသော နွယ်မှထွက်သော အရက်ချိုဖြစ်၏။ ထိုအရည်နှင့်ပတ်သက်၍ ဝါလမီကိ၏ ရာမာယဏတွင် “တဖန် ထိုပူဇော်ခြင်း၏ အင်္ဂါတပါးဖြစ်သော နတ်တို့အား ယဇ်ပူဇော်ပြီးနောက် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်နေကြသော ထိုရသေ့မြတ်တို့သည် အစဉ်အလာအတိုင်း နံနက်အခါ သောက်သုံးရသော သောမရည်ပူဇော်မှုကိုလည်း ပြုကြ၏၊ သိကြားမင်းအား အစဉ်အလာအတိုင်း ယဇ်မီး ပူဇော်သော အလှူတို့ကို ဆက်ကပ်ပြီးနောက် မကောင်းမှုကို ပယ်ဖျောက်စေတတ်သော သောမနွယ်ပင်၏ အရည်ကို ညှစ်ထုတ်ပြီး တဖန် အစဉ်အတိုင်း နေ့အခါ ပူဇော်ကြ၏”ဟုလာရှိ၏။

၃၈

သူသည် နှစ်လိုဖွယ် စကား ဆိုသော်လည်း သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာသာ ဆို၏၊ အချည်းနှီးသော စကားကို မဆို၊ မှန်ကန်သော စကား ဆိုသော်လည်း မနှစ်လိုဖွယ်သော အမှန်ကို မဆို၊ နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်သော်လည်း ကြမ်းတမ်းသော စကားကို ရှက်ကြောက်သဖြင့် မဆို၊

သုဘာသိတသုတ်၌ "ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားကို မြတ်၏ဟူ၍ သူတော်ကောင်းတို့ဆိုကြ၏။ တရားနှင့်ယှဉ်သော စကားကို ပြောဆိုရာ၏၊ တရားနှင့်မယှဉ်သော စကားကို မဆိုရာ၊ ချစ်ဖွယ်ရှိသည်ကို ပြောဆိုရာ၏၊ မမှန်သည်ကိုမဆိုရာ" ဟု စကားအရာအင်္ဂါလေးပါးကို ဟောကြား၏၊ တောင်တွင်းဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်ကား "ချစ်ဖွယ်ရှိသည်မရှိသည်ကိုရင်း၊ ဟုတ်သည်မဟုတ်သည်ကိုရင်း၊ အကျိုးရှိသည်မရှိသည်ကိုရင်း ဖြစ်ထိုက်သည်အားလျော်စွာ ရောနှောသဖြင့် ခြောက်ခွန်းသော စကားတို့တွင် စကားကောင်း နှစ်ခွန်းကိုသာလျှင် ဆိုတော်မူတတ်သော မြတ်စွာဘုရားကို အကျွန်ုပ်သည် ရှိခိုးပါ၏" ဟု [illegible] နှုန်းဖြင့် ဘုရားရှိခိုးပါ၏၊ ထို့ကြောင့် "စကားခြောက်ခွန်း လူ့ဥဒ္ဓထွန်း လေးခွန်းကိုပယ် နှစ်ခွန်းတယ်" ဟုဆိုကြခြင်းဖြစ်၏၊

၃၉

အလုပ်သမားတို့ နှစ်လိုဖွယ်ပြုသည်ဖြစ်စေ၊ မနှစ်လိုဖွယ် ပြုသည်ဖြစ်စေ-ရာဂ ဒေါသ မဖြစ်၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်သူတို့ကို ဆုံးဖြတ်စေ၏၊ ယင်ပူဇော်မှုကို ဥပဒေထက် ဦးစားမပေး။

အမှုလုပ်တို့ နှစ်သက်ဖွယ်ပြုသော်လည်း ဆန္ဒာဂတိသို့ မလိုက်၊ မနှစ်သက်ဖွယ်ပြုသော်လည်း ဒေါသာဂတိသို့ မလိုက် ဟုဆိုလို၏၊ ကောင်းစွာပြုလုပ်သူဟူသော စကားတွင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာခြင်း မှန်ကန် ဖြောင့်မတ်ခြင်း စသည်တို့လည်း သက်ဝင်၏။

၄၀

မြှော်လင့်ကြီးစွာနှင့်လာသော မွတ်သိပ်ခြင်းကို ဒါန်တည်းဟူသော ရေပေါက်ဖြင့် ဖျောက်ပယ်၏၊ အမျက်ဒေါသ မာန်မာနကို စစ်နှင့် ကင်းသည့် အကျင့် တည်းဟူသော ပဆိန်ဖြင့် ပေါက်ပယ်၏။

၄၁

တခုကို အလို၌ ထား၏၊ ခုနစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်၏၊ ခုနစ်ပါးကို စွန့်ပယ်၏၊

ငါးပါးကို စောင့်ရှောက်၍၊ သုံးပါသို့ရောက်၍၊ သုံးပါးကိုသိ၍၊ နှစ်ပါးကိုသိ၍ နှစ်ပါးကို ပယ်၍။

စိတ်တခုကို အလို့ငှာထား၍၊ ခုနစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်၍။ အညစ်အကြေးခုနစ်ပါးကို စွန့်ပယ်၍၊ သဘောတရား ငါးပါးကိုစောင့်ရှောက်၍၊ ဓမ္မ,အတ္တ,ကာမ-သုံးပါးသို့ ရောက်၍၊ရန်သူ,မိတ်ဆွေ,ကြားလူသုံးပါးကို သိ၍၊ နီတိအနီတိနှစ်ပါးကိုသိ၍၊ကာမ,ကောဓနှစ်ပါးကိုပယ်၍၊

၄၂

သေဒဏ် အပြစ်ထိုက်သူကို သေဒဏ်မပေး၊ အမျက်ဒေါသဖြင့်လည်း မကြည့်၊ စင်စစ်နှစ်သိမ့်စေခြင်း အကျိုးဖြင့် သူတို့ကို ဖွဲ့၍၊ သူတို့အား စွန့်ပစ်ခြင်းကိုလည်း နည်းမကျဟု ယူဆ၍။

၄၃

ရသေ့တို့နှင့် စပ်သော အကျင့်မြတ်ကို ဆောင်၍၊ကြာမြင့်စွာက သိုထားသော ရန်ကို ပယ်၍။ဂုဏ်ရနံ့သင်းပျံ့သည့် ကျော်စောမှုကိုပြု၍၊ ညစ်နွမ်းမည့် တပ်မက်ခြင်းမှုကို စွန့်၍။

၄၄

ပြည်သူတို့ထံမှ အနိုင်အထက်ပြု၍ မယူ၊ သူတပါးတို့၏ ဥစ္စာကို သိမ်ယူးရန် မလိုလား၊ ရန်သူအားမူလည်း အဓမ္မမှုကို မပြု၊ စိတ်၌ဒေါသ ဆောင်ထားရန် မသိုလား။

၄၅

မင်းကြီး၌ အကျင့်အာစာရရှိသော အခါ သူ၏ အမှုထမ်း အရာထမ်းတို့သည်လည်း ထို့အတူ အကျင့် အာစာရ ရှိကြ၏။ ယောဂနှင့် ယှဉ်သူ၏ သန့်ရှင်း ငြိမ်သက်သောစိတ်၌ဣန္ဒြေတို့လည်းလျော်စွာဖြစ်ကုန်သကဲ့သို့တည်း။

ယောဂ ဟူသည် ကမ္မဋ္ဌာန်း၏ အမည်တမျိုးပင် ဖြစ်၏။ ကမ္မဋ္ဌာန်းထိုင်သူ၏ စိတ်သည် သန့်ရှင်း ငြိမ်သက်၏၊ ထိုအခါ သူ၏ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့လည်း ထို့အတူပင် သန့်ရှင်း ငြိမ်သက်၏၊ ဤနည်းတူစွာ မင်းကြီးကိုယ်တိုင်က အကျင့် စာရိတ္တ ကောင်းမွန်သော အခါ မင်းမှုထမ်းတို့သည်း အကျင့် စာရိတ္တ ကောင်းမွန်ကြသောဟူ၏။

၄၆

ထိုအခါ ရင်သားလှသော၊ မိမိ အကျော် အစောကို ဆောင်သော ယသောဓရာမှ

သုဒ္ဓေါဒနု၏ သားသည် ရာဟု၏ ရန်သူဖြစ်
သော လကဲ့သို့ မျက်နှာရှိသည့် သားကို
ဖွားမြင်၍ အမည်လည်း ရာဟုလဘွင်၏။

ထိုအခိုက်တွင် ဘဒ္ဒကစ္စနာ မိဘုရားဝယ် သားတော် မျက်နှာမြင်ကြောင်းကို လျှောက်လာ၍ ကြားသိတော်မူသော် အလောင်းတော်မြတ်လည်း ကျဉ်းကြပ်သော နှလုံးတော်ရှိလှ၍လကို ရာဟုဖမ်းသကဲ့သို့ မယားဟူသော အနှောင်အဖွဲ့တခုတွင် ယခုသား ထပ်မံ၍ နှောင်ဖွဲ့ပြန်ဘိသည်ဟု မိန့်တော်မူလိုက်၏၊ ထိုစကားကို သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးအား လျှောက်ကြား သိတော်ဦးတင်လေသော် မြေးတော်ကို ရာဟုလာဟု မှည့်တော်မူ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၄၇

ထိုအခါ သားကိုချစ်သော မင်းကြီး
သည် အမျိုးပြန့်ပြောမည်ကို ယုံကြည်စိတ်ချ
သွား၏၊ သားဖွားစဉ်ကကဲ့သို့ပင် မြေးရ
သောအခါမှာလည်း နှစ်သက်ကြည်နူးရွှင်မြူး
နေ၏၊

၄၈

ငါသို့ပင် ငါ့သားလည်း သူ့သားကို ချစ်
လိမ့်မည်ဟု ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ၏၊

ထို့ကြောင့် သားချစ်မင်းကြီးသည် မြတ်
တရားကို အားထုတ်ပြီး နတ်ပြည်သို့သွားရန်
စိတ်အားထက်သန်နေ၏။

၄၉

သစ္စာခေတ်က ကျော်စောထင်ရှားသော
မင်းအများ၏ လမ်းစဉ်မှာတည်သော မင်း
ကြီးသည် အဝတ်မလဲပဲ တပကို ကျင့်ပြီးလျှင်
ညှဉ်းဆဲခြင်းမရှိသော ယဇကို ပူဇော်၏။

တပ-ဟူသည် အကျင့်ဖြစ်၍ ယဇ ဟူသည် ယဇ်ဖြစ်၏၊ ဝတ်ကြောင်ဖြင့်ပင် အကျင့်ကျင့်ပြီး ယဇ်ပူဇော်ကာနေသည် ဟု ဆိုလို၏။

၅၀

ထို မင်းကြီးသည် ကုသိုလ်ကောင်းမှုဖြစ်
သော မင်းအသရေဖြင့်၎င်း၊ တပ၏တန်ခိုး
တေဇဖြင့်၎င်း တောက်ပ၏၊ ထို့ပြင် သူ၏
တောက်ပသော အမျိုးအနွယ် အကျင့် အသိ
ဉာဏ်ဖြင့် ထွန်းလင်းနေသည်မှာ နေကဲ့သို့
တန်ခိုးဖြန့်မည်လားဟု ထင်ရ၏။

၅၁

မြဲမြံသော အသရေကိုဆောင်သည့် ထိုမင်းသည် သား၏ ဘဝ ခိုင်မြဲရေး အတွက် သယမ္ဘူကို ပူဇော်၍ ဂုဏ်ကို သရဇ္ဈာယ်၏၊ ထို့ပြင် ကမ္ဘာဦးက သတ္တဝါတို့ကို ဖန်ဆင်းသည့် ဗြဟ္မာမင်းသို့ ခက်ခဲသော အကျင့်ကို ကျင့်၏။

ဟိန္ဒီဘာသာ၌ ဗြဟ္မာ, ကာလ, ကာမဒေဝ, သိဝ-တို့ကို သယမ္ဘူ(သွယမ္ဘူ)ဟု ခေါ်၏၊ ဆရာမကူ သယမ္ဘူပင်တည်း။

၅၂

သူသည် လက်နက်ကို စွန့်ပယ်၍ စာပေကျမ်းဂန်ကို လေ့လာ၏၊ ငြိမ်းချမ်းရေးကို မီဝဲ၏၊ အစဉ်အလာကို စောင့်ထိန်း၏၊ ဣန္ဒြေကို အောင်မြင်သည်ဖြစ်၍ တစုံတရာ အရသာကို မခံစား၊ သို့ရာတွင် အဖကဲ့သို့ ပြည်သူအားလုံးကို ကြည့်၏။

မြန်မာဘာသာတွင် ဓမြှောင်နှင့် ကလောင်မှာ ကာရန်တူသကဲ့သို့ သက္ကတဘာသာတွင် လက်နက်နှင့်စာပေမှာ အသံတူ၍ ကဗျာကို ပို၍ လှစေ၏၊ ဘာသာပြန်တွင်ကား ထိုအလှကို မတွေ့နိုင်ပါ။

၅၄

ထိုမင်းကြီးသည် သားအတွက် နိုင်ငံ၏ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်၏၊ အမျိုးအတွက် သားကို မွေးမြူ၏၊ အကျော်အစောအတွက် အမျိုးကိုစောင့်၏။ နတ်ပြည်အတွက် ဝဒ ကို သရဇ္ဈာယ်၏၊ မိမိအတွက် နတ်ပြည်ကို လိုလား၏၊ မွေအတွက် မိမိအသက်ကို အလို ရှိ၏။

ဏမ္ဗာဝစာပေ သုတေသီတို့က နှောင်းခါ သက္ကာ ပြဇာတ်နှင့် ကဗျာတွင် ကမ္ဘာကျော်သော ဆရာ ကာလိ ဒါသသည် အရှင်ဘဿဃောသ၏ စံနမူကို အတုယူကြောင်း ပြောပြကြ၏၊ ထိုစကား ထင်ရှားစေရန် ဤတွင် ဆရာ ကာလိဒါသ၏ ကမ္ဘာကျော် ရဃုဝံသ မဟာကဗျာမှ ဒီလိပ မင်းအကြောင်း ကဗျာကို ကောက်နုတ်ဖော်ပြပါမည်-

ထိုမင်းသည် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ ခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်၏၊ အနာရောဂါမရှိ သည်ဖြစ်၍ တရားကို ဆည်းပူး၏၊ မက်မောခြင်း မရှိသည်ဖြစ်၍ ဥစ္စာ ကို ယူ၏၊ စွဲလမ်းခြင်း မရှိသည်ဖြစ် ၍ ချမ်းသာကို ခံစား၏။

သိသည် ဖြစ်လျက်လည်း ဆိတ် ဆိတ်နေ၏၊ စွမ်းနိုင်သည် ဖြစ်လျက်

လည်း သည်းခံ၏၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသည်ဖြစ်လျက်လည်း ကြွားဝါခြင်းမရှိ၊ သူ၏ ဂုဏ်တို့သည် ဂုဏ်ကိုအစဉ်လိုက်သောကြောင့် အမွှာညီနောင်ကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ကာမဂုဏ် အာရုံတို့ ဆွဲငင်ခြင်းမခံသော အတတ်ပညာတို့၏ တဖက်ကမ်းကို မြင်သော တရား၌ မွေ့လျော်သော ထိုမင်း၏ လူကြီးအဖြစ်သည် အိုမင်းခြင်းနှင့် ကင်း၏။

ဆုံးမ သွန်သင်မှုကို ပြုသောကြောင့်၎င်း၊ စောင့် ရှောက် တတ်သောကြောင့်၎င်း၊ မွေးမြူခြင်းကြောင့်၎င်း- ထိုမင်းသည် ပြည်သူတို့၏ အဖဖြစ်၏၊ သူတို့၏ အဖတို့သည်ကားမွေးဖွားခြင်း၏အကြောင်းသက်သက်တို့သာ ဖြစ်ကြ၏။

လောကတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေးအတွက် ဒဏ်ထိုက်သူကို ဒဏ်ပေးသောသားသမီးအတွက် လက်ထပ်ထိမ်းမြားသော ပညာရှိသော ထိုမင်း၏ ဥစ္စာရှာဖွေခြင်း၊ ကာမဂုဏ်မှီဝဲခြင်းတို့သည်လည်း ဓမ္မတရား၌သာဖြစ်ကုန်၏။

၃၄

ဤသို့လျှင် မင်းကြီးသည် သူမြတ်တို့ မှီဝဲသော ဝေဒကျင့်စဉ်အတိုင်း ဓမ္မတရားကို မှီဝဲဆည်းကပ်၍၊ သား၏ချမ်းသာရေးကို မျှော်တွေး၍ တောမထွက်ပါစေနှင့်ဟု ဆုတောင်း၏။

၃၅

မြေပြင်က များစွာသော မင်းတို့သည် မိမိစည်းစိမ်ကို စောင့်ရှောက် စေရန် အတွက် သားကို မွေးမြူစောင့်ရှောက်ကြ၏၊ တရားစောင့်သော ဤမင်းကြီး သည်ကား တရားအတွက် အာရုံတို့ကို ဖယ်ခွါ၏၊ ဤအတွေ့လျှင် ဘုရားစောင့်လိမ့်မည်ဟု မိမိ သားကို မွေးမြူစောင့်ရှောက်၏။

၃၆

ဥပမာမဲ့ သဘာဝရှိသော ဗောဓိသတ်သည် အာရုံသုခအလုံးစုံ အကုန်ခံစား၍ သစ်ရသောအခါ တောထွက်သွား၏၊ သို့ရာတွင် တောထွက်ခြင်း၏ အကြောင်းရင်း ဖြစ်သော သား၏ သားရပြီး ဘုရားဖြစ်သည်တိုင်အောင် ထိုမင်းကြီးသည်သား၌ ချစ်လျက်သာရှိ၏။

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ နန်းတွင်းစမွယ်ခန်း အမည်ရှိသော ဒုတိယသဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

တတိယ ဆဂ္ဂ— သံဝေဂ·ခန်း

၁

ထို့နောက် တချိန်တွင် မင်းသားသည် တောအရပ်နှင့်စပ်၍ ဤသို့ကြားရ၏၊ ထိုတွင် စိမ်းစိုသော မြက်နုတို့ ဖုံးလွှမ်းနေ၏၊ သစ်ပင်တို့မှာ ဥသြသံတို့ ပြည့်လျှံနေ၏၊ ကြာတို့ဖြင့် တင့်လှသော ရေကန်တို့မှာ တေးဂီတသံတို့နှင့် ဆက်စပ်နေ၏။

၂

ထိုအခါ မိန်းမတို့ နှစ်သက်သော မြို့ ဥယျာဉ်၏ သာယာမွေ့လျော်ဖွယ်ကို ကြားသောအခါ ကျုံးသွင်း ခံနေရသော ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ မင်းသားသည်အပြင်ဖက်သို့ ထွက်ချင်၏။

၃

ထို့နောက် သား၏စိတ်ကိုသိသော မင်းကြီးသည် ချစ်မြတ်နိုးခြင်း အသရေနှင့် အရှုပ်အား လျော်စွာ တောကစား အစီအရင် စီစဉ်ရန် အမိန့်ပေး၏။

၄

သိမ်မွေ့နူးညံ့သော မင်းသား၏ စိတ်၌ သံဝေဂ မဖြစ်စေရန် ရည်သန်၍ မင်းလမ်းမ၌ အနာရောဂါစသည် ရှိသူတို့ သွားလာခြင်းကို ပိတ်ပင်တားမြစ်၏။

၅

မင်းမှုထမ်းတို့သည် မင်းလမ်းမမှ အင်္ဂါချို့ယွင်းသူ အနာရောဂါရှိသူ သူအိုသူဆင်းရဲတို့ကို အဝေးသို့ ဖယ်ရှားပြီး လမ်းတလျှောက်တွင် ပြုပြင်တန်ဆာဆင်ကြ၏။

၆

မင်းလမ်းမ သုတ်သင်ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ မင်းသားသည် မင်းကြီး၏ အုပ်ချုပ်အမှု သိမ်မွေ့လှသော အခြံအရံ တို့နှင့် တကွ ပြာသာဒ်ပေါ်မှဆင်းပြီး မင်းကြီးထံ ခစားဝင်၏။

၇

ချစ်မျက်ရည် ရွှဲနေသော မင်းကြီးသည် သား၏ ဦးခေါင်းကို နမ်းပြီး အတန်ကြာမှ

သွားတော့ ချစ်သား-ဟု အခွင့်ပြုလိုက်၏၊ သို့ရာတွင် သူ၏ချစ်လှသော စိတ်က သားကို စွန့်ခွါခြင်း အလျဉ်း မရှိ။

၈

ထိုနောက် မင်းသားသည်-ရွှေအတိပြီး သော ရထားပေါ်သို့ တက်၏၊ ရထားကို ရွှေကြိုးတန်ဆာ ဆင်ထားသည့် ကောင်း စွာ သင်ကြားထားသော မြင်းလေးစီးဆွဲ၏၊ ရထားမောင်းသော ရထားထိန်းသည်လည်း ကျွမ်းကျင် ရဲရင့် တည်ကြည်သူဖြစ်၏။

၉

ကောင်းကင်၌ ကြယ်တာရာတို့နှင့် လကဲ့ သို့ မင်းသားသည် လိုက်ဖက်သော အပေါင်း အဖော်တို့နှင့် မင်းလမ်းမပေါ်သို့ ထွက်ပေါ် လာသည်မှာ-ပန်းဖြူဖြူကို ဇာ ဖုံးလွှမ်းထား သည်နှင့်တူ၏၊ ပန်းများလှူပ်လျက် အလုံတို့ လွင့်တက်နေကြ၏။

၁၀

ကားကားပွင့်သော ကြာညိုပန်းနှင့် တူသည့် ဖြည်သူတို့မျက်စိများ ကြဲသွားသကဲ့သို့ မင်းလမ်းမပေါ်သို့ဝိုင်းဝန်းကြည့်ရှုနေကြစဉ် မင်းသား တဖြည်းဖြည်း ပေါ်ထွက်လာ၏။

၁၁

အချို့သည် သူ၏ သန္တိဂုဏ်ကြောင့် သူ့အား ဆုတောင်းပတ္ထနာပြုကြ၏၊ အချို့က တန်ခိုးကြောင့် ပူဇော်ကြ၏၊ အချို့မှာ တင့်တယ်သော ဂုဏ်ကြောင့်ပြန့်ပြောသော စည်းစိမ်ဥစ္စာနှင့် အသက်ရှည်မှုကို ဆန္ဒပြုကြ၏။

၁၂

မြတ်သော အမျိုးမှ ပုဏ္ဏားများနှင့် တောင်သူလယ်သမား ဆင်းရဲသားများ အပြင်အမျိုးသမီးများသည် အိမ်မှထွက်၍ သိကြား တိုင်းခမ်းလှည့်လည်သည့်-အလံ ကဲ့သို့သော သူ့ကို ရှိခိုးကြ၏။

၁၃

မင်းသား ထွက်တော်မူသော သတင်းစကားကို အစေအပါးတို့မှ ကြားရသော

မိန်းမများသည်အုပ်ထိန်းသူတို့၏ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ကြည့်ရန် အတွက် လသာဆောင်သို့ ထွက်ကြ၏။

၁၄

အချို့မှာ အလျင်-အမြန် ပြုသောကြောင့် လျှောကျနေသော ခါးစည်းကျိုးဖြင့်နှောင့်ယှက်ခြင်း ခံကြရ၏၊ အချို့၏မျက်စိမှာ အိပ်ရာထစဖြစ်၍ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြ၏၊ အချို့မှာ အဝတ်ကို အမြန်ဝတ်၍အဆင်မပြေ-အမှားမှားအယွင်းယွင်း ဖြစ်နေကြ၏။

၁၅

လသာဆောင်နှင့် လှေကားတို့မှ-ခြေသံ ခြေကျဉ်းသံ လက်ကောက်သံတို့ကြောင့် အိမ်တွင် မွေးမြူထားသော ကျေးငှက်တို့ အထိတ်တလန့်နှင့် အဝေးမှပြေးလာကြ၏။

၁၆

တက်ကြွဖြတ်လတ်သော အာကာတန်း မိန်းမများအားသူတို့၏ ကျယ်ပြန့်သော တင်သား ကြီးထွားသောရင်သားတို့ လေးလန်နေ၍သူတို့၏သွားလာမှု ကိုင်းညွတ်နေ၏။

၁၇

အချို့မိန်းမများ လျင်မြန်စွာ သွားနိုင်သော်လည်း ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ ဖြည်းဖြည်း သွားကြ၏၊ အလွန် အရှက်ကြီးသူတို့သည် အငတ်ကွယ်ကာ ရပ်နေကြ၏။

၁၈

တယောက်နှင့်တယောက် တိုးဝှေ့သဖြင့် နွားဆွဲချင်း ထိခိုက်ကာ လှုပ်လက်နေ၏၊ အဆင်းတန်ဆာသံ မြည်သော မိန်းမတို့ကြောင့် ပြတင်းပေါက်တို့မှာ ထိုအခါတွင် ဆူညံနေ၏။

၁၉

အချင်းချင်း ထိခိုက် မိသောကြောင့် နွားဆွဲလှုပ်လက်နေသော မိန်းမတို့၏မျက်နှာကြာပန်းများ ပြတင်းပြင်ထွက်နေ၏၊ သူတို့၏ တင့်တယ် စမွယ်နေကြပုံမှာ-ပြဿာဒ်ကြာပွင့်နေသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

၂၀

အုတ်အုတ်-ကျွက်ကျွက် ပြတင်းပွင့်နေ

သော, အမျိုးသမီးများ ရှုတ်ရှုတ် သဲသဲဖြစ်
နေသောအိမ်တို့ဖြင့် တမြို့လုံး တင့်လှနေ
ပုံမှာ နတ်ကချေသည်တို့၏ ဗိမာန်နှင့်ယှဉ်
သောနတ်ပြည်အသွင် မှတ်ထင်ရ၏။

၂၁

ပြတင်းပေါက် ကျဉ်း၍ အဆက်တန်း
မိန်းမများ တယောက်အပေါ် တယောက်
၏ နားဆွဲတင်နေ၏၊ သူတို့၏မျက်နှာ တင့်
လှပေဟန်မှာ ကြာပန်းတို့ကို စည်းထား
သကဲ့သို့ထင်ရ၏။

၂၂

မင်းသားကို လမ်းပေါ်က စီးကြည့်သူ
တို့ကား မြေပေါ်သို့ ခုန်ချတော့မည့်အသွင်
ပင်၊ မြေပေါ်မှ မော်၍ ကြည့်ရသူတို့ကား
ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်မည့်အသွင်ပင်။

ပြတင်းပေါက်ရှိရာသို့ အဆောတလျင် သွားသောမိန်းမအချို့သည် ဆံထုံးပြေ၍ ပန်းအန်ထွက်သော ဆံပင်ကို လက်ဖြင့် ဆုပ်ကိုင်သော်လည်း ထုံးဖွဲ့ရန် ပြတင်းပေါက် မရောက်မီ အမှတ်မရ-မကြံစည်သာဖြစ်၏။

အချို့သော မိန်းမတို့သည် အလှပြင်ပေးသူ ဆေးဆိုးရန် ဆွဲကိုင်သောဆေးရည်စိုစွပ်သော ခြေဖျားကိုဆွဲငင်၍ တင့်တယ်စွာသွားခြင်းကို စွန့်ပယ်လျက် ပြတင်းပေါက်အထိ ချိပ်ရည်ဖြင့်မှတ်အပ်သော လမ်းကို ဖြန့်ကျဲစေ၏။

တပါးသော မိန်းမသည် မျက်ရေကွင်းသော မျက်စင်းဖြင့် လကျ်ာမျက်စိကို ခြယ်သပြီး လက်ဝဲမျက်စိကို မခြယ်မူ၍ မျက်စင်းတံကိုင်ဆောင်ကာ ထိုအတူ ပြတင်းပေါက်အနီး ရောက်သွား၏။

တခြားသော မိန်းမသည် လေသာ ပြတင်းပေါက်အတွင်း မျက်စိချသွင်းပြီး လျင်စွာ ထသွား၍ ပြုတ်ကျသည့် ထဘီစကို မြဲစေခြင်း ဖွဲ့ညှပ်ခြင်း မပြုနိုင်၊ စင်စစ် ချက်တွင်းသို့ဝင်သော လက်ဝတ်တန်ဆာအရောင်ရှိသော လက်ဖြင့် ထဘီစကို ကိုင်၍ ရပ်၏။

လျင်မြန်စွာထသော မိန်းမအချို့၏ မကောင်းသဖြင့် ချသော ဖဝါးလှမ်းတိုင်း၌ လျှောကျသည့် ပတ္တမြားတစက်စီ ပါးစည်းကြီးသည် ကိုယ်ခါ ခြေမရင်းသွင်းသည့်ကြိုးသာ ကြွင်းကျန်၏။

အုတ်အုတ်-ကျက်ကျက် တခဲနက်ဖြစ်နေကြသော ထိုမိန်းမတို့၏ အတွင်း၌ အရက်နံ့ရှိသော လှုပ်လက်သည့် မျက်စိမိုတန်းရှိသော မျက်နှာတို့ဖြင့် အတွင်းမှာ ပြန့်နှံ့သော ပြတင်းပေါက်တို့သည် ပဒုမာကြာပန်းဖြင့် တန်ဆာဆင်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကုန်၏။

ရဃုမင်းသား၏ သားတော်အဇကို မျက်စိတို့ဖြင့် အမေး ပါးတရ သောက်ကုန်သော ထိုမိန်းမတို့သည် အာရုံတပါးသို့ မသွားကြမူ သူတို့၏ ကြွင်းသော ဣန္ဒြေတို့၏ ဖြစ်ခြင်းသည် အများအားဖြင့် မျက်စိဣန္ဒြေ၌ သက်ဝင်သကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

—ရဃုဝံသမဟာကဗျာ

၂၃

လှသောကိုယ်နေ ထိုပြင် အသရေဖြင့်
တန်ဆာဆင်ထားသော ထိုမင်းသားကို
ကြည့်ရှုနေကြသော အမျိုးသမီးများမှာ အ
ခြားတပါးသော သဘာဝဆား မရှိ၊ သူ့ချစ်
သား ကံကောင်းစွ တကားဟု ရှုးရှိုးသား
သား တီးတိုးပြောကြားကြ၏။

၂၄

အလှဖြင့် ကာမဒေဝ - အချစ်နတ်ကဲ့သို့
လက်ရုံးပြန့်ပြော ပြည့်ဖြိုးသော ဤမင်းသား
အသရေကိုဖယ်ကာ တရားကို မှီတွယ်မည်ဟု
သူတို့သိကြ၍ ပိုပြီး လေးစား ကြည်ညိုကြ၏။

သျှိကို အသရေဟု ပြန်လိုက်ခြင်းဖြစ်၏၊ သျှိသဒ္ဒါသည် အသရေ့စီးပွားဥစ္စာစသည့် အနက်များကို ဟော၏၊မြန်မာ စာပေတွင် ရဇ္ဇသိရိကို နန်းစည်းစိမ်, ပြည်စည်းစိမ်ဟု ပြန်၏

သော ဝေါဟာရများရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် ဤတွင် အသရေကို နန်းစည်းစိမ်ယူသော် သင့်မည်ထင်ပါသည်။

၂၅

သန့်ရှင်းတည်ကြည်သည့် အသွင်ကို ဆောင်သော မင်းသားသည် သိမ်မွေ့သော ပြည်သူတို့ ပြည့်နေသော လမ်းကို ဦးစွာမြင်ရ၍ အဘန်နှစ်သက်ကာ တဖန် ဖွားမြင်သည်ဟု မိမိကိုယ်ကို ယူဆ၏။

၂၆

သုဒ္ဓါဝါသ နတ်တို့သည်-ထိုမြို့ကို နတ်ပြည်ကဲ့သို့ တွေ့ရန် မင်းသားကို တောပို့ရန် အတွက် သူအိုတဦး ဖန်တီးလိုက်ကြ၏။

၂၇

ထိုအခါ မင်းသားသည် သူတပါးတို့မှ- ဖေါက်ပြန်သော အသွင်ဆောင်သည့် အိုမင်း ရင့်ရော်သော ထိုသူကို မလှုပ်-မရှက် ငြိမ်သက်စွာကြည့်လျက် ရထားမောင်းအား လေးနက်စွာ မေး၏။

၂၈

အို-ရထားထိန်း-သူ ဘယ်သူပါနည်း၊ ဖြူဖွေးသော ဆံပင်တို့နှင့် ယှဉ်လျက် လက်၌ တောင်ဝှေး ကိုင်ဆောင်ထားသည်၊ မျက်ခုံးမွေးတို့ မျက်လုံးကို ဖုံးနေသည်၊ ပြော့ပြောင်းပြီး ကိုယ် ကိုင်းညွတ်နေသည်၊ ယင်းသည် ဖောက်ပြန်ခြင်းလား၊ သဘာဝလား။

၂၉

ဤသို့မေးသောအခါ ရထားမောင်းသည် မင်းသားအတွက် လျှို့ဝှက်ချက်ပင် ပြောပြ၏၊ နတ်တို့သည် သူ၏ဉာဏ်မှာ တွေဝေစေ၍ ဤတွင် အပြစ်ကို မမြင်ခြင်းဖြစ်၏။

၃၀

ယင်းသည်ကား ရုပ်ကိုသတ်လေ့ရှိသော အင်းအားဗလ ပျက်စီးခြင်း ပြယုဂ်ဖြစ်သော မေ့လျော့ခြင်းတို့၏ အပိုင်းအခြားဖြစ်သော သတိကို ဖျက်ဆီးသော ဣန္ဒြေတို့ ရန်သူဖြစ်သော ဇရာ-အရွယ်ဖြစ်၍ ယင်းက သူ့ကို ဖြိုနေပါသည်။

၃၁

သူလည်း ငယ်ရွယ်စဉ်က နို့စို့ခဲ့ပါသည်၊ တဖန် အခါအား လျော်စွာ မြေပေါ်မှာ သွားပါသည်၊ အစဉ်အတိုင်း တင့်တယ်သော လုလင်ဖြစ်ပြီး ယခု အိုခြင်းသို့ ရောက်နေရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၃၂

ထိုအခါ မင်းသားအတန်တုန်လှုပ်သွားပြီး ဤအပြစ် ငါ့လည်း ဖြစ်မည်လားဟု မေး၏၊ ထိုအခါ ရထားထိန်းကသူ့အားပြန်ကြား၏။

၃၃

ဤသူအို အရွယ်သည်အခါ အားလျော်စွာ အရှင်အားလည်း မုချ ဖြစ်လာမည် မှာ-အနည်းငယ်မျှ ယုံမှားဖွယ် မရှိပါ၊ရုပ်ကိုဖျက်ဆီးသော ဤအရွယ်ကို လူတို့သည် သိသည်းသိကြပါသည်၊ အလိုလည်းရှိကြပါသည်။

၃၄

ထိုအခါ ရှေးက အထုံဝါသနာဖြင့် အသိစင်ကြယ်သော ကမ္မာ များစွာမှ ကုသိုလ်ကောင်းမှု စုဆောင်းပြီးဖြစ်သော ထိုသူမြတ်

သည့်ဇရာ-ဟူသော စဏားကြားရ၍ အနာခံး၍ မိုးကြိုးပစ်လိုက်သကဲ့သို့ တုန်လှုပ် ချောက်ချား ထိတ်လန့်သွား၏။

၄၅

ရှည်လျားစွာ သက်ပြင်း ရှူပြီး သူ၏ ဦးခေါင်းကို ရမ်းကာ ထိုသူအိုအား မျက်စိချထား၏၊ ရှင်လန်းနေသော လူအပေါင်းကို ကြည့်၍ ထိတ်လန့် အံ့သြပြီး ဤသို့ပြော၏။

၄၆

ဤဇရာသည် သတိ ရုပ်ရည် အင်အားကို အကြွင်းမဲ့ ဖျက်နေ၏၊ ဤအဖြစ်ကို တွေ့မြင်နေရပါလျက် လူတို့ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ခြင်း မဖြစ်ကြပါလား။

၄၇

အို—ရထားထိန်းယခုပင် မြင်းတို့ကို ပြန်နှစ်စေပါလော့၊ လျင်စွာ နန်းတော်သို့ ပြန်မောင်းပါလော့၊ ဇရာဘေး စိတ်တွင်းဝင်နေသော ငါအား ဥယျာဉ်၌ ဘယ်မှာ ပျော်ရွှင်မှု ရပါမည်နည်း။

ဤသို့ ရွှေနန်းသုံးရပ်ဝယ် နတ်စည်းစိမ်နှင့် မယှဉ်းသော လူမင်းချမ်းသာကို ကောင်းစွာ ခံစားတော်မူ၍ သက်တော် ၂၈-သက္ကရာဇ် ၉၆-ခုသို့ ရောက်သောအခါ ဥယျာဉ်တော်သို့ ထွက်တော်မူလိုသော စိတ်ရှိရကား ကိုးပါးသောနဝရတ်ဖြင့် ခြယ်တပ်စီမံသော ဝေဇယန်ရထားဝယ် ကုမုဒြာ ကြာချပ်နှင့် အလားတူသော သိန္ဓောမြင်းလေးစီးကို ကစေလျက် မှူးမတ် ဗိုလ်ပါ အပေါင်းနှင့်တကွ စစ်အင်္ဂါလေးပါး ခင်းကျင်းလျက် ထွက်ကြွတော်မူ၍ ဥယျာဉ်တော်၏ အနီးသို့ ရောက်သောအခါ တုသိတာ နတ်အပေါင်း တို့သည် အလောင်း မင်း၏ ရဟန်းပြုရသော အချိန် သင့်ပြီ၊ သတိသံဝေဂရအောင် ငါတို့ ပြတော့မည်ဟု ကြံ၍ ဝေဇယန်ရထား၏ ရှေ့တူရူ၌ ဆံဖြူ သွားကျိုး အရေတွန့်တို ‌အိုမင်းစွာသော သူ၏အသွင်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြ၏။

အလောင်းမင်းနှင့် ရထားမှူးကိုသာ မြင်စေသည်၊ တပါးသော ဗိုလ်ပါ ပရိသတ်တို့ မမြင်ကြရကုန်။

ဘုရားလောင်းလည်း ထိုသူအိုကို မြင်လျှင် ရထားမှူးကို ခေါ်တော်မူ၍ "အချင်းရထားမှူး ဤလမ်းဦး၌ တူးကဲ့ ယိုယွင်းသော အဆင်းသဏ္ဌာန်ဖြင့် အလွန် ပင်ပန်းစွာ လာ လတ်သည်ကား အဘယ်သူနည်း" ဟု မေးတော်မူ၏။

"ရထားမှူးကလည်း သူအိုဖြစ်ပါသည်"ဟု လျှောက်၏။

"ငါတို့လည်း ဤသို့ အိုရဦးအံ့လော" ဟု မေးတော်မူပြန်လျှင်—

"အရှင်မင်းမြတ်-လောကဓာတ် သုံးခွင်ဝယ် မြင်မြင်သမျှသော သတ္တဝါအပေါင်းသည်ကား အကြောင်း သုံးပါးကြောင့်ဖြစ်၍ ခေတ်ကာလ သုံးရပ်နှင့် ယှဉ်စပ်သော သစ်ပင်သစ်သီး၏ပမာ မာတာပိတာ အမှီရ၍ ကာလလရေကြည် တည်နေပေါက်ဖွားသော သူအပေါင်းသည် အကြောင်း သုံးပါးနှင့် ကြုံကြိုက်၍ အခိုက်အတန့် သုံးရပ်ဖြင့် ပျက်စီးမြဲ ဓမ္မတာဖြစ်ချေသည်၊ ဇာတိရှိက ဇရာရ ဒုက္ခဗျာဓိ ပရိဒေဝ မရဏသဘော ရောက်သောဓမ္မတာ ... ရာကို ... ပါမလွတ် တွေ့... တ်ရကား ရှင်မင်းဖျားလည်း မရှားရှောင်သာ ဤခန္ဓာသည် အိုပါမည် ဆက်ဆက်ပင်ဘုရား"ဟုနားတော်လျှောက်သော်—

အလောင်းတော်မြတ်လည်း အဏ္ဏပ္ပဝတ္တိ ဆင်ခြင်လျှ ဘဝင်တုန်လှုပ် သည်းဆုပ်အေးမျှ ပူဆွေးကြောက်လန့်တော်မူ၍ ဥယျာဉ်သို့မသင်ပဲ မြင်ရာ ရပ်ကပင် ရထားဦးလည် ရွှေပြည် ဗိမာန်သို့ ပြန်ဝင်တော်မူလေ၏။

ခမည်းတော်မင်းကြီးလည်း ထိုအကြောင်းကို သိတော်မူလျှင် စိုးရိမ်တော်မူလှ၍ ရှေးကထား သော အစောင့်အရှောက်ထက် လုံခြုံအောင် ထပ်မံကာ ... ဂါဝုတ်တိုးခဲ့၍ ထားတော်မူ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၃၈

ထိုအခါ ရထားထိန်းသည် မင်းသား အမိန့်ဖြင့် ရထားကို ပြန်၍လှည့်၍၊ မင်းသား သည် တွေးတော စဉ်းစားသည်၏ အစွမ်းဖြင့် သူညကဲ့သို့ ဗိမာန်ထက် တက်သွား၏။

၃၉

"ဇရာ-ဇရာ" ဟု မပြတ် တွေးနေ၍ သူ သည် အေးငြိမ်းခြင်း မရနိုင် ဖြစ်နေ၏၊ ဉာဏ် အတွင်းမှာ မင်းကြီး၏ အမိန့်ဖြင့် တဖန် ထို အတိုင်း အပြင် ထွက်ရပြန်၏။

၄၀

ထိုအခါ ယနာရောဂါ နှိပ်စက်ခံနေရ သည့် ရောဂါသည်တယောက် နတ်တို့ဖန်တီး ပြ၏၊ ယင်းသူနာကို တွေ့ရသော် မင်းသား သည် ထိုတွင် အာရုံစိုက်ပြီး ရထားထိန်းအား မေး၏။

၄၁

သူ၏ ဝမ်းမှာ ဖေါင်းပွ နေပါသည်၊ အသက်ရှူလျှင် ကိုယ်ပါ လှုပ်သွားသည်၊ ပခုံးနှင့် လက်ငုံး ပြုတ်လုတဲကာ ဖြစ်နေသည်၊ သူတပါးကို [illegible] သွားပြီး သနား စရာ "အမေ-အမေ" ခေါ်နေသူကား ဘယ်သူ ပါနည်း။

၄၂

အိုမင်းသား ဤသည်ကား—
ရသ စသော ဓာတ်တို့ အမြွက်ထွက်ခြင်း ကြောင့် တိုးပွားနေသည့် ရောဂါ အမည် ရှိသော မဟာ အဖျက် သမားကြီး ဖြစ်ပါ သည်၊ ယင်းသည် စွမ်းအင်သတ္တိရှိသူကိုပင် သူတပါးအား မှီတွယ်စေပါသည်ဟု ပြန် ကြား၏။

၄၃

မင်းသားသည် ထိုသူအား ကြင်နာစွာ ကြည့်၍ တဖန် ရထားထိန်းအား မေးပြန်၏၊ ဤအပြစ်ဒေါသသည် သူ့အားသာ ဖြစ်မည် လော၊ လူအားလုံးပင် ဤအနာရောဂါဖြစ် မည်လော။

၄၄

အိုမင်းသား ဤအပြစ်ဒေါသသည် လူ တိုင်း-လူတိုင်းနှင့် ဆက်ဆန်ပါသည်၊ ယင်းသို့ လျှင် အနာရောဂါတို့ နှိပ်စက်လျက် ဘေး ရန်တို့ဖြင့် ရှုပ်ပွေနေပါသော်လည်း လောက သည် ရယ်မောနေပါသည်ဟု ပြန်ကြား၏။

၄၅

ဤသို့ အနာရောဂါ၏ အဓိပ္ပါယ်ကို မင်းသားကြားသိရ၍ ချောက်ချားသွား၏၊ လှုပ်သောရေတွင် လရိပ်ကဲ့သို့ လှုပ်လျက် ကရုဏာစိုစွတ် သိမ်မွေ့သောအသံဖြင့် ပြော၏။

၄၆

ယင်းသို့ ပြည်သူတို့၏ ရောဂါဒုက္ခကို တွေ့မြင်နေရပါလျက် လောကသည် ဆန့်ကျင်ဖက် မပြုပဲနေရက်သည်၊ အဘယ်မျှ အသိဉာဏ်မဲ့ခြင်း ကြီးမားနေပါသနည်း၊ ရောဂါမကင်းပဲရယ်နိုင်သည်မှာ အံ့ဩစရာပင်။

၄၇

အို-ရထားထိန်း အပြင်ဖက်မှ ပြန်နှစ်ပါလော့၊ ရထားကို နန်းတော်သို့ ရှေးရှုနှင်ပါလော့၊ အနာရောဂါဘေးကို ကြားသိရပါသောကြောင့် ချမ်းသာသုခမှ ကင်းသောငါ၏စိတ်နှလုံးသည် တွန့်ဆုတ်သကဲ့သို့ ဖြစ်နေပါသည်။

ထို့နောက် လေးလမြောက်သောအခါ မဂ်လာဥယျာဉ်သို့ထွက်လိုသော ဆန္ဒဖြစ်၍ ထွက်တော်မူလေလျှင် ယခင်နတိတို့ပင် သူနာအဟန်ကိုဖန်ဆင်း၍ ပြပြန်သဖြင့် ရထားမှူးအား ရှေးနည်းမေးတော်မူသော် ဤသူနာကဲ့သို့ မချွတ် နာရဦးမည်ဟု လျှောက်တင်၍ သိမြင်တော်မူလျှင် ယနေ့ နက်ပြန်ပင် တွေ့ရအံ့သကဲ့သို့ ဒုလ္လနံ သံဝေဂရှိတော်မူသည်၊ ထိုအကြောင်းကို ခမည်းတော် မင်းတရားသိပြန်လျှင် ယခင်ရှေးကထက် တဂါဝိုတ် တိုးချဲ့၍ အစောင့်အရှောက် ထားတော်မူသည်။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၄၀

ပျော်ရွှင်မှု မရှိသော မင်းသားသည် ထိုမှအပြန် စဉ်းစား [illegible] နှစ်မြို့ပ်လျက် ဗိမာန်ထက်သို့ တက်သွား၏၊ ယင်းသို့ နှစ်ကြိမ်မျှလမ်းမှ ပြန်ခဲ့ကြောင်း မင်းကြီးသိသောအခါ အကြောင်းကို စူးစမ်း၏။

၄၉

မင်းကြီးသည် ပြန်လာခြင်း အကြောင်းသိ၍ မိမိအား စွန့်ခွါသွားမည်ကို စိုးရိမ်ကာ

လမ်းရှင်းသူအခမေါ် လွန်စွာ အမြက်ထွက်၏၊
သို့ရာတွင် ပြင်းထန်သော အပြစ်ဒဏ် မပေး။

၅၀

တဖန်သားအတွက် အထူးအစီအရင်ဖြင့် အာရုံ၏ အလုပ်အကျွေး ပြုစုစေပြန်၏၊ ရှုနန်းတို့၏ သဘာဝမှာ လျပ်ပေါ်လေရာ အာရုံ၌ ကပ်ငြိမပါလျှင် မိမိုအား စွန့်ခွါသွားတော့မည် မဟုတ်ဟု ယူဆ၏။

၅၁

ထို့နောက် မင်းကြီး၏ သားသည် အဆောင်တွင်း၌ ရှုနန်း၏ အာရုံဖြစ်သော အသံစသည်ဖြင့် မွေ့လျော်ခြင်း မရှိသော အခါ အပြင်ဖက်ထွက်ရန် တိုက်တွန်းပြန်၏၊ ရသာခံစားခြင်းကြောင့် သူ၏စိတ်ထား ပြောင်းလဲသွားမည်ဟု ယူဆသောကြောင့် ဖြစ်၏။

၅၂

ကာလ ပြဂ၏ အပြစ်ဒေါသကို မစဉ်းစာ-

အချစ်ကြောင့် သား၏အပြစ်ကိုသာ ကြည့်၍
ကျမ်းကျင်လိမ္မာသော ထိပ်တန်းအချေသည်
ပြည့်ဘန်ဆာတို့ကို ယုံယုံသွားနိုင်စေ၏။

၁၃

ထို့နောက် မင်းလမ်းကို အထူးအစီအ
စဉ်ဖြင့် အထူးပြင်ဆင်စေပြီး မင်းကြီးကိုယ်
တိုင် စစ်ဆေး၏၊ ရထားထိန်းနှင့် ရထားကို
လဲကာ ထွက်စေ၏။

၁၄

မင်းသား အစဉ်အတိုင်း ထွက်လာသော
အခါ နတ်တို့သည် တဖန် သူသေကို ဖန်
တီးပြီး လမ်းမှဖြတ်၍ ဆောင်ယူသွားကြ၏၊
ထိုသူသေကို မင်းသားနှင့် ရထားထိန်းသာ
မြင်၏၊ အခြားသောသူတို့ မမြင်-မတွေ့ကြရ။

၁၅

ထိုအခါ မင်းသားက ရထားထိန်းအား
မေး၏၊ "ယောကျာ်းလေးယောက် ယူ
ဆောင်သွားသည် လိုအရာသည် အဘယ်
နည်း၊ နောက်မှ ဒုက္ခသည်တို့ အစဉ်လိုက်

သည်၊ ထူးခြားစွာ ပြင်ဆင်လျက် သူတို့သည် သူ့ကိုညွှန်း၍ ငိုကြွေးကြပါသည်”

၃၆

ထိုအခါ စိတ် စင်ကြယ် သန့်ရှင်းသော သုဒ္ဓါဝါသ နတ်တို့၏ အာနုဘော်ကြောင့် စိတ်ပြောင်းနေသော ရထားမောင်းသည့် မိမိအနေဖြင့် မပြောနိုင်သော စကားကို ဆို၏။

၃၇

အသိ ဣန္ဒြေ အသက်နှင့် ဂုဏ်တို့မှ ကင်းသော အညာ မရှိသော မြက်·ထင်းတုံးသဖွယ် တစုံတယောက် အမြဲအိပ်ရန် သွားခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ ချစ်ခင်သူတို့ ကြိုးစားမွေးမြူစောင့်ရှောက်ကြပြီး ယခုသူ့ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြပါပြီ။

၃၈

မင်းသားသည် ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားပြီး မေးပြန်၏၊ “ဤတဲ့ရား .

သည် သူ့အားသာ ဖြစ်မည်လော၊
သို့မဟုတ် လူအားလုံး ဤအဘူ
နောက်ဆုံး ဖြစ်ရမည်လော"။

၅၉

ထိုအခါ ရထားမောင်းသမားက
ပြန်ကြား၏၊ "ယင်းသည် လူအား
လုံး၏ နောက်ဆုံး အလုပ်ဖြစ်ပါ
သည်၊ အထက်, အလယ်, အောက်,
ဘယ်အတန်းအစား ဖြစ်စေ အလုံးစုံ
အကုန် ပျက်ခြင်းသည် နိစ္စ ဖြစ်ပါ
သည်"။

၆၀

မင်းသားသည် တည်ကြည်သော်
လည်း သေခြင်းကို ကြားရသော
ထိုခဏတွင် ညှိုးသွား၏၊ လက်ပေါ်
လည်တင်ပြီး လေးနက်စွာ ပြောပြ၏။

၆၁

သတ္တဝါတို့၏ ဤပျက်ခြင်းမှာ
မြဲပါလျက် လောကသည် အ
ကြောက်ကိုဖျောက်ပြီး ပျော်နေကြ
၏၊ ငါသိပြီ-လူတို့စိတ်သည် ခက်
ထန်ကြမ်းတန်းလှ၏၊ ထို့ကြောင့်

သေလမ်းပေါ်မှာ သွားနေရပါ
လျက် ပျော်ရွှင် မှူးတူးနိုင်ကြခြင်း
ဖြစ်သည်။

၆၂

ဒို့ရထားထိန်း ရထားကို ပြန်
နှစ်ပါလော့၊ ပျော်ရွှင်စွာ လှည့်
လည်ရမည့်အခါ မဟုတ်ပါ၊ ပျက်
စီးခြင်းကို မြင်လျှင် အသိဉာဏ်ရှိသူ
သည် ဝိသုဒ္ဓိကာလ၌ ဘယ်မှာ ယစ်
မူးနေနိုင်ပြည်နည်း။

ထို့နောက် လေးလမြောက် တကြိမ် ထွက်တော်မူရာဝယ် ကိုတာ့သိတာ၁ နတ်ဟိုပင် သူသေအဟန်ကို ဖန်ဆင်း၍ ပြပြန်သဖြင့် တဖန် ရထားမှူးအား မေးတော်မူသော် ဤသူသေကဲ့သို့ မသေမလဲ့ အမြဲသေရဦးမည်ဟု လျှောက်ထား၍ ကြားတော်မူလျှင်ပင် ယနေ့နက်ဖြန်ပင် သေရမည်ကဲ့သို့ထင်၍ အကိုင်းထက်အလွန် သံဝေဂရှိတော်မူသည့် အကြောင်းကို ခမည်းတော်မင်းကြီး သိပြန်လေသော် မှူးတော်-မတ်တော်တို့အား စိစပ်မေးမြန်းလျက် ရှေးကထားသော အစောင့်အရှောက်ယက် တဂါ ဝိုတ်တိုး၍ ထားတော်မူပြန်သည်။

—ဇနတ္တပကာသနီ

၆၃

ဤသို့မင်းသား ပြောပြပါသော်လည်း ရထားထိန်းသည် ရထားကို ပြန်မလှည့်၊ မင်းကြီးအမိန့်အတိုင်းပင် လွန်စွာလှသော ပဒုမသဏ္ဍာ ဥယျာဉ်သို့ ရှေးရှုမောင်းနှင်၏။

၆၄

နိမ့်နိမ့်ကလေး ပွင့်နေသော သစ်ပင်များ၊ ယစ်သံဖြင့် ကြည်နူးစဖွယ် လှည့်လည် တွန်ကြူးနေသော ဥဩများအပြင် ကြာတို့ဖြင့် လွန်စွာတင့်တယ်သော ရေကန်နှင့် ဂ်လာဗိမာန်သဖွယ် ဥယျာဉ်ကို မြင်ရ၏၊ ထိုဥယျာဉ်မှာ နန္ဒဝန်ဥယျာဉ်နှင့် မခြားနား။

၆၅

နတ်ကချေသည်တို့ပြည့်နေသော ကုဝေရမြို့သို့ အနှောင့်အရှက်တို့မှ ကြောက်နေသောရသေ့ငယ်ကို အတင်း ခေါ်ဆောင်သွားသကဲ့သို့ အထက်တန်း မိန်းမများပြည့်နေသော ထိုဥယျာဉ်သို့ မင်းသားကို ခေါင်သွား၏။

ဤဆည်ကား မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ သံဝေဂခန်း အမည်ရှိသော တတိယ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

စတုတ္ထသင်္ဂ အမျိုးသမီးဖျက်ဆီးခန်း

၁

ထိုအခါ တက်ကြွခြင်းကြောင့် မျက်လုံး ဝင့်ကာ-ဝင့်ကာ ရှိနေသော အမျိုးသမီး များ ဥယျာဉ်မှ ထွက်၍ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားကို ကြိုဆိုသည့်အလား မင်းသား ၏ အပါးသို့ ဝိုင်းလာကြ၏။

၂

ရွှင်လန်းတက်ကြွခြင်းကြောင့် မျက်လုံး ဝင်းလက်နေသော အမျိုးသမီးများသည် ဆနွှဲးသို့ကပ်လာပြီး ကြာဖူးလက်တို့ဖြင့် မြတ်နိုးစွာ ကမ်းလင့် ကြိုဆိုကြ၏။

၃

ထို့နောက် ကာမဂုဏ်ကြောင့် စိတ်ဖောက် ပြန်သော ထိုမိန်းမတို့သည် တပ်မက်၍ ဝင်း လက်သော မျက်လုံးတို့ဖြင့် လှဝတ်ရည် သောက်သကဲ့သို့ သူ့ကို ဝိုင်းထားကြ၏။

၄

သူတို့သည် သဘာဝ အဆင်တန်ဆာကဲ့သို့ သော တောက်ပသည့် လက္ခဏာတို့ဖြင့် ဆင် ယင်သော မင်းသားကို မျက်မှောက် အချစ် နတ်ဟု ထင်ကြ၏။

၅

အချို့သော မိန်းမတို့တွာ သူ့ကို ဇာင့်တယ် တည်ကြည်သော ဂုဏ်နှင့်ယှဥ်သော ကြောင့် မြေပေါ်သို့ ဆင်းသက်လာသည့် ရောင်ခြည် ကင်းသော မျက်မှောက်လဟု ထင်ကြ၏။

၆

သူ၏ကိုယ်အလှဖြင့် ယစ်မူးနေသူတို့သည် ကျိတ်မနိုင်-ခဲမရ ဖြစ်ကြလျက် အချင်းချင်း မျက်စောင်းထိုးပြီး ဖြည်းဖြည်း ပင့်သက်ရှူကြ၏။

၇

ဤသို့လျှင် သူတို့သည် ကြည့်ရုံကြည့်နေကြ၏၊ စင်စစ်သူတို့၏ အရှိန်အဝါ ကွယ်ပျောက်လျက် သူ့ကို စကားလည်း မပြောနိုင်၊ ရယ်လည်း မရယ်စေနိုင်ကြ။

၈

သူတို့သည် တစုံတရာ စကား မစနိုင်ပဲ ကာမဂုဏ် အာရုံကြောင့် ဖောက်ပြန်နေကြ၏၊ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်သား ပညာရှိ ဥဒါယီက ညွှန်ပြ၏။

၉

ရှင်မတို့ သင်တို့သည် အနုပညာရှင်များ ဖြစ်ကြသည်၊ ဘာဝကို ယူရာမှာ ပြောင် မြောက်ကြပါသည်၊ ရုပ်ရည်အပြင် ကျွမ်း ကျင်မှုနှင့်ပြည့်စုံ၍ ကိုယ်အရည်အချင်း အ လိုက် ပဓာနဖြစ်ကြပါသည်။

၁၀

သင်တို့၏ အရည်အသွေးဖြင့် မြောက် ကျွန်းနှင့် ကုဝေရနတ်မင်း၏ ကစားကွင်းကို သော်လည်း ကောင်းစွာ တင့်တယ်အောင် ပြုစွမ်းနိုင်ကြပါသည်၊ ဤကမ္ဘာပေါ်မှာ အယင်ကပင် ထင်ပေါ်ခဲ့ကြပါသည်။

၁၁

သင်တို့သည် ရာဂကင်းသော ရသေ့ ကိုသော်လည်း လှုပ်လှုပ်-ရှရှဖြစ်လာအောင် စွမ်းနိုင်ကြ၍ နတ်ကညာတို့နှင့် မွေ့လျော် သော နတ်တို့ကိုပင် မိမိအလိုဌ် ပြုနိုင်စွမ်းသူ များ ဖြစ်ကြပါသည်။

၁၂

ထို့ပြင် မိန်းမတို့၏ ဘာဝ-ဟာဝဖြင့်ရင်း၊ ရုပ်ရည်နှင့် အနုပညာ ကျွမ်းကျင်မှုဖြင့်ရင်း တကမ္ဘာလုံးကို ရာဂဖြင့် ဆွဲဆောင် ထားနိုင်သည်၊ လူတို့ကိုကား အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိမည်နည်း။

၁၃

သင်တို့ကား ထိုအရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံကြပါသည်၊ သို့ရာတွင် မိမိကျက်စားရာ အာရုံကို လျစ်လျူရှုသူအား ဤမျှ ကြိုးပမ်းရုံဖြင့် မဆွဲဆောင်နိုင်ပါ၊ ငါသည် သင်တို့၏ ရိုးရိုးကြီးကို အားမရပါ။

၁၄

သင်တို့၏ ဆွဲဆောင်မှုမှာ ရှက်ကြောက်နေသော မင်္ဂလာ သတို့သမီးနှင့် သူ့ကိုတင့်တယ်စွာ ခြံရံသော အပျိုဖော်နှင့်မခြားပါ။

၁၅

ဤတည်ကြည်ခြင်းသည် သီရိဆက် အရှိန်ကြီးသော်လည်း အမျိုးသမီးတို့ အာနုဘော်က ပိုပြီးထက်မြက်ပါသည်၊ သို့ကြောင့် ဤအရေးကို ဤမှာ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသည်။

၁၆

ရှေးအခါက နတ်တို့အတွက်ပင် ဒုလ္လဘ ဖြစ်သော မဟာရသေ့ကြီး ဗျာသကို ကာသိ တိုင်းအလှ-ပြည့်တန်ဆာက ခြေဖြင့်နင်းခဲ့ဘူး ပါသည်။

ဗျာသသည်ကား ဒေဝကျွမ်းကို စီရင်သော ရသေ့ကြီး ဖြစ်၏၊ အဘယ်ချ မွန်မြတ်သော ရသေ့ကြီးပေနည်း၊ နတ် ဒေဝတာတို့အတွက်ပင် တွေ့မြင်နိုင်ခဲသော ရသေ့ကြီးဖြစ်၏၊ ထိုရသေ့ကြီးကို ကာသိတိုင်းအလှ ပြည့်တန်ဆာက ခြေနှင့် နင်းခဲ့ဘူး၏၊ ကာသိသုန္ဒရီကို ကာသိတိုင်း အလှဟု ပြန်ဆို ခြင်းဖြစ်၏၊ ကာသိမယ်ဟုလည်း ဆိုနိုင်ပါသည်၊ ပြည့်တန် ဆာ၏ ခြေနင်းခံရသည်မှာ အဘယ့်ကြောင့် ပါနည်း၊ ပြည့် တန်ဆာက အကြောင်းမဲ့ သွား၍နင်းခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ၊ ရသေ့ ကြီးကိုယ်တိုင်က အနင်းခံလိုခြင်းနှင့် နင်းအောင်ပြုမူခြင်းတို့ ကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။

၁၇

ရှေးအခါက မန္ဒာလ ဂေါတမ အမည်ရှိ သော ဂေါတမအနွယ် ဘိက္ခု (ရဟန်း) တပါး သည် ဇဃာ အမည်ရှိသော ပြည့်တန်ဆာကို အလိုရှိ၍ ဥစ္စာဆောင်ရန် သူကောင်ထမ်း အလုပ် လုပ်ခဲ့ဘူးသည်။

၁၈

တန်ခိုး ကြီးလှသော သက်တော်ရှည် ရသေ့ကြီး ဂေါတမကို အမျိုးယုတ် မိန်းမ တဦးက တွေ့ဝေစေခဲ့ဘူးပါသည်။

၁၉

ထို့အတူ သန္တာ အမည်ရှိသော မိန်းမ သည် မိန်းမအကြောင်း မသိသော ရသေ့ လေး ဣသိသိင်္ဂကို ဥပါယ်ဖြင့် ဆောင်ယူပြီး လင်လုပ်ခဲ့ဘူးပါသည်။

၂၀

ကြီးမြတ်သော အကျင့်၌ ပုန်းကွယ်နေသော ဝိဿာမိတြကို ဃတာစိ အမည်ရှိသော နတ်ကချေသည် ခိုးယူ ပေါင်းသင်းပြီး သူ့အား တနှစ်တာကို တရက်မျှ ထင်မှတ်စေခဲ့ပါသည်။

၂၁

ယင်းသို့လျှင် မိန်းမတို့သည် ထိုထို ရသေ့ရဟန်း တို့အား ဖောက်ပြန် စေနိုင် ခဲ့ကြရာ လှ၍ အရွယ်ကောင်းသော ဤမင်းသားကား အဘယ်နည်း။

၂၃

မိမိနှင့်တူမျှသော လူတို့၏ စိတ်ကို များစွာသော မိန်းမတို့ ဆောင်နိုင် ကြပါသည်၊

သို့ရာတွင် အကောင်း အဆိုး အမျိုးမျိုးရှိသော လူတို့၏စိတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်သည့်မှာ လုံးခြားသော မိန်းမများ ဖြစ်ကြပါသည်။

၂၄

ယင်းကဲ့သို့ ဥဒါယီ၏ ဆဲရဲ့သော စကားကို ကြားရ၍ ထိုမိန်းမတို့သည် မြွားမွန်သကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပြီး မင်းသားကို အလို၌ ပြုရန် အသီးသီး တာဝန်ယူကြ၏။

၂၅

ရှက်ခကြောက် လိုလို ဟန်ပိုသော မိန်းမတို့သည် မျက်စေါင်းတော မျက်စောင့် ဝင့်လိုက်ပြီး အဘိနယ, ဝိလာသ, ဟာဿ, လလိတဟူသောအမူအရာတို့ဖြင့်ဆွဲဆောင်ရန်ပြင်ကြ၏။

ဿတိတ ဟူသောစပုဒ်ကိုဒုတိယသဂ္ဂ ကဗျာအမှတ် ၃၁-တွင် ရှင်းပြခဲ့ပါပြီ၊ ထို့ကြောင့် ဤတွင် ထိုမှတပါးသော ခက်ဆစ်များကိုသာ ရှင်းပြပါမည်။

အဘိနယကို ပါဠိအဘိဓာန်ကပြသင့်သော "ထားဖြင့်ခုတ်ဟန်စသည်ကို လက်စသည်ဖြင့် ပြခြင်းသည် (စိတ်အလိုကို ကိုယ်အမူအရာဖြင့်ပြခြင်းသည်)အဘိနယမည်၏" ဟု ဖွင့်ပြ၏၊

ဟိန္ဒီအဘိဓာန်ကမူ "သူတပါးတို့၏ ပြောဆိုခြင်းနှင့်အမူအရာကို အချိန်ကာလ အနည်းငယ်အတွက် အတုပြုခြင်း,ပြဇာတ်စသည်တို့၌ ဖြစ်သကဲ့သို့တည်း၊ အတုအပ၊ သဏ္ဍာန်ဆောင်ခြင်း"ဟု ဖွင့်ဆို၏၊ စင်စစ် အဘိနယဟူသည် အမူအရာဖြစ်၏၊ မြန်မာဘာသာ အမူအရာဟူသောစကားသည် အဘိနယနှင့် အလုံးစုံ အကုန်တူ၏၊ သို့ရာတွင် ပါဠိ သက္ကတ ပညာရှိတို့ အဘိနယ၏ သဒ္ဒါကို ဖွင့်ပြသကဲ့သို့ မြန်မာ ပညာရှိတို့ အမူအရာ သဒ္ဒါကို ဖွင့်ဆိုခြင်း မရှိသေးပါ။

ဝိလာသ ဟူသည် ချစ်သူ့ အနီးသို့ သွားသောအခါ အကြည့်အရှု အသွားအလာတို့၏ ပေါက်ပြန်သော အမူဖြစ်၏၊ ယင်းကိုသာဟိတျဒပ္ပဏ အလင်္ကာကျမ်းက "ချစ်ခင်အပ်သော ယောကျ်ားကို မြင်ရခြင်းစသည်ကြောင့် သွားခြင်း ရပ်ခြင်း ထိုင်ခြင်း စသည်တို့နှင့် မျက်စိစသည်တို့၏ အမူအရာထူးခြားခြင်းသည် ဝိလာသမည်၏"ဟု ဖွင့်ဆို၏။

၂၆

သူတို့သည် မင်းကြီး၏ တိုက်တွန်းချက်ကြောင့်၎င်း၊ မင်းသား၏ တွန့်ဆုတ်နေသော အဖြစ်ကြောင့်၎င်း သေအရက်နှင့် ကာမဂုဏ်ကို အထောက် [illegible]ကူပြုကာ ချက်ခြင်းပင် သူတို့၏ ရှက်ခြင်း[illegible] စွန့်လွှတ်လိုက်ကြ၏။

၂၇

ထိုအခါ မိန်းမ ဝန်းရံထားသော မင်းသားသည် ဟိမဝန္တာ၌ ဆင်မအုပ်ကြီးအလယ်က ဆင်ပြောင်ကဲ့သို့ ဥယျာဉ်အလယ်၌ တင့်တယ် စမွယ်နေ၏။

၂၈

မွေ့လျော်ဖွယ်ကောင်းသော ထိုဥယျာဉ်၌ မိန်းမတို့နှင့်အတူတကွ လှည့်လည်နေသော ထိုမင်းသား လွန်စွာတင့်တယ်နေသည်မှာ- နတ်ပြည် ဓာစားကွင်း၌ နတ်ကချေသည်တို့နှင့် အတူနေသော နေမင်းကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

၂၉

ထိုတွင် သေ အရက် မူးရစ်နေသောမိန်းမအချို့သည်မာ၍ ကြီးထွားမြင့်မောက်သော ရင်သားတို့ဖြင့် ထိုမင်းသားအား ပွတ်တိုက် ထိတွေ့စေကြ၏။

၃၀

ပြေ့ပြောင်းသော ပခုံးမှလက်မောင်းနွယ် သိမ်မွေ့ ရှည်သွယ်နူးညံ့သော မိန်းမငယ်တဦးသည် လျှဲချလိုက်ပြီး သူ့ကို အဘင်းပွေ့ဖက်ထား၏။

၃၀

နှုတ်ခမ်း၊ နီထွေးသော မိန်းကလေးတဦး သည် အရက်နံ့ သင်းပျံ့ ကြိုင်လှိုင်သော ပါးစပ်ဖြင့် သူ၏ ပါးကို နမ်းစုတ်၏၊ ဤကိစ္စ ၏လျို့ဝှက်ချက်ကို နားဆင်ပါဦး။

၃၂

မိမိ၏ လက်တွေ့ထိမှုကို အလိုရှိ၍ စန္ဒ ကူးနံ့သာ လိမ်းခြယ်ပေးရန်အတွက် မိန်းမ တယောက်က ယင်းသို့ အစမ့်ပြုရန် တိုက် တွန်းသောကြောင့် ဤသို့ ပြုခြင်းဖြစ်၏။

၃၃

အရက် မူးယစ်နေသော မိန်းမတယောက် သည် မိမိအဝတ်ကို မကြာခဏ ချွတ်ချနေ ၏၊ အခြားတယောက်ကား သူ၏ခါးအလှ ကို ပြ၏၊ ဤသို့စသည်ဖြင့် တင့်တယ်စမွယ် နေသည်မှာ ညဥ့်အခါ လျှပ်စစ် လက်နေ သကဲ့သို့တည်း။

၃၄

အဆင်တန်ဆာ ရဘာနာသံ မြည်စေလျက် ခါးပတ်ပတ်လျက် လုံချည်ပါးပါးလွှာလွှာ- တင်းကြပ်စွာ ဝတ်ဆင် ဖုံးလွှမ်းထားသော တင်သားအလှ ပြလိုသော မိန်းမအချို့သည် ဟိုဟို-သည်သည် လှည့်လည်ကာ နေ၏။

၃၅

အချို့သော အမျိုးသမီးတို့သည် ရွှေအိုးပမာ ကြီးစွာသော ရင်သားအလှ ပြလို၍ ပွင့်နေသော သရက်ကိုင်းကို ဆွဲကာတွဲလျား ခိုပြီး မူရာ-မာယာ လုပ်နေကြ၏။

၃၆

ကြာမျက်လုံးနှင့် အမျိုးသမီးတယောက်သည် ကြာတောမှကြာပွင့်ကို ယူလာခဲ့ပြီး ကြာပန်းကဲ့သို့ မျက်နှာရှိသော မင်းသားအပါးမှာ ကြာပန်းအလှကဲ့သို့ တင့်တယ်စွာ ရပ်နေ၏၊

၃၇

အခြား အမျိုးသမီး တယောက်မူကား- အဓိပ္ပါယ်ရှိသော သီချင်းကို ဆိုပြီး ကလျက် ငြိမ်သက်ခြင်းကို မျက်စောင်းဖြင့် လှုပ်ရှားသည်မှာ ''ရှင်ညာနေတာပါ''ဟု ဖွင့်ဆိုသကဲ့သို့ပင်တည်း။

၃၈

တယောဂ်သည် မျက်မှောင်ကုပ်ခြင်း၊ လေး၌မျက်စောင်းမြှားကို တင်ပြီးပစ်အောနက်ရှိုင်းသော စမွယ်ခြင်းဖြင့် နေ့စက်သို့ပြန်လှည့်-ပြန်လှည့်ပြုပြီး နှစ်လိုဖွယ် မျက်နှာပေးခြင့် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုကို အဘုပြုစေ၏။

၃၉

ကြီးထွားသောရင်သားရှိပြီး ရယ်လျှင်နားဆွဲလှုပ်သော မိန်းမတယောက်သည် "အဆုံးတိုင် ပျော်ရအောင်" ဟုပြောလျက် ကျယ်လောင်စွာရယ်မောနေ၏။

၄၀

ထို့နောက် အခြားတယောက်သည်ကားမွှောင်ရှား-ဖယ်ခွါသွားသော မင်းသားကို ပန်းကုံးဖြင့် လိုက်၍ နှောင်ဖွဲ့၏၊ အချို့တာ အကွေ့ပ စကားဖြင့် ချိပ်၏။

အကွေ့ပဟူသည် တစုံတခုသော အထူးကို ဆိုလိုသောကြောင့် တားမြစ်ခြင်းဖြစ်၏၊ တားမြစ်သော်လည်း အဟုတ်တကယ် တားမြစ်ခြင်းမဟုတ်၊ ထူးဆန်းသော အံ့ဖွယ်ကိုပြုလို၍ တားမြစ်ယောင်ပြုခြင်း ဖြစ်၏။

"အချစ်နတ်သည် မြားပန်းငါးပွင့်ဖြင့်-လောကကိုအောင်မြင်၏၊ ဆိုသောစကား ဖြစ်နိုင်ပါမည်လား၊ ဖြစ်နိုင်ပါသည်၊ ကာမဝတ္ထုသတ္တိသည် အလွန်ဆန်းကြယ်ပါသည်" ဟူသော ကဗျာသည် အကွေ့ပ လင်္ကာဖြစ်၏၊ ဤလင်္ကာကို သဘောမပေါက်ပါလျှင် အကွေ့ပဟူသောစကားကို သိမည်။

"အေးအေးသာ ကောင်းစွာဆိုလေ့ရှိသော အိမ်ရှင်မ့အဘယ်ကြောင့် ကြာဖူးပန်းကို နားမှာပန်ဆင်ပါသနည်း၊ မပန်ပါနှင့်လား၊ ဤအတွက် သင်၏ မျက်ထောင့်သည် သင့်လျော်နေသည် မဟုတ်ပါလော" ဟူသော ကဗျာလည်း အကွေ့ပပင်ဖြစ်၏၊ အချို့သော အမျိုးသမီးများသည် ယင်းသို့သော အကွေ့ပ စကားဖြင့် မင်းသားအား ချိပ်နေကြသည်ဟူလို။

၄၁

ကာမဆန္ဒ ပြင်းထန်နေသော မိန်းမတဦးသည် သရက်ပန်းစည်းကို ယူလာပြီး "ဤပန်း ဘယ်သူ့အတွက်လဲ" ဟုမေး၏။

၄၂

အခြားမိန်းမတယောက်သည်ယောကျ်ားဟန်ဖြင့် "ကိုယ်တို့ ခင်ဗျား မိန်းမတွေကို အောင်ပြီ၊ အခု မြေအပြင်ကို အောင်မြင်ပါလော့" ဟုဆို၏။

၄၃

မျက်လုံးလျှပ်ပေါ်သော မိန်းမတယောက်သည် ဤနည်းတူစွာ ကြာပန်းကို နမ်းလျက်ယဇ်မှူး-ချိုသာသော စကားဖြင့် ပြောကြား၏။

၄၄

အိုအရှင် ဤဖက်ကာ ပန်းရနံ့သင်းပျံ့သော သရက်ပင်ကို ကြည့်ရှုစမ်းပါဘိ၊ ရွှေချိုင့်မှာ လှောင်ထားသကဲ့သို့သော ဥသြငှက်တွန်ကျူးပြီး နေပါသည်။

၄၅

ချစ်သူနှင့် ကွေကွင်းနေရသူတို့၏ ပူပန်သောကကို တိုးတက်ပြန့်ပွားစေသော ဤအသောကပင်ကို ကြည့်ရှုပါဦး၊ ပျားပိတုန်းသံတို့ဆူညံနေကြသည်မှာ မီးဖြင့် လောင်ကျွမ်းနေသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။

၄၆

သရက်ကိုင်းကို လိမ်ယှက်နေသော သစ်ကြပိုးပင်ကို ကြည့်ရှုပါဦး၊ အဝတ်ဖြူဖြူဝတ်

ထားသော ယောကျ်ားသည် အရောင်အဆင်း ဝါဝင်းသော အမျိုးသမီးကို ပွေ့ဖက်ထားသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်။

၄၇

ချိပ်အရောင် တောက်ပလျက် ရှိသော လိပ်ဆူးရွှေခင်ကိုလည်း ကြည့်ရှုပါဦး၊ မိန်းမတို့ လက်သည်းရောင် ကဲ့ရဲ့၍ရှက်သလို ကြောက်သလို ဖြစ်နေပါသည်။

၄၈

ရှက်ညှန့်တို့ဖြင့် ပြည့်ဖြိုးကြွယ်ဝသော အသောကပင်သစ်ကို ကြည့်ရှုပါဦး၊ ငါတို့၏ လက်သည်း၏ အလှကြောင့် ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ဖြစ်နေပါသည်။

၄၉

ကမ်းပါး၌ကြောင်ပန်းပင်တို့ ဖုံးနေသော ရေကန်ကိုကြည့်ရှုပါဦး၊ အဝတ်ဖြူ ဖုံးခြုံကာ အိပ်စက်နေသော အပျိုကလေးအသွင် တွေ့မြင်နိုင်ပါသည်။

၅၀

မိန်းမတို့၏ မြင့်မြတ်ခြင်းကို ကြည့်ပါဦး၊ အလိုလိုက်တတ်သော စက္ကဝါငှက်သည် စက္ကဝါကမ်ငှက်နောက် ခစားသကဲ့သို့ အစဉ်တစိုက် နောက်က လိုက်နေပါသည်။

၅၁

မှူးယစ်သော ဥသြသံကို နားဆင်ပါဦး၊ အခြားတပါးသော ဥသြ အတုလိုက်သကဲ့သို့ အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ် တွန်ကျူးနေပါသည်။

၅၂

ဝသန္တရာသီသည် ကျေးငှက်တို့ကို ယစ်မူးစေနိုင်ပါသော်လည်း-မကြံစည် အပ်သည်တို့ကို ကြံစည်လေ့ရှိသော ဥာဏ်ပညာနှင့်ပတ်သက်၍ မာန်တက်နေသူကို ထွေထွေ-ထူးထူး ယစ်မူးခြင်း မပြုနိုင်ပါ။

၅၃

ယင်းသို့ ကာမ ယိုဖိတ်နေသော မိန်းမတို့ ထိုထို-ဤဤ အလီလီသော ဥပါယ်တို့ဖြင့် မင်းသားကို ဆွဲဆောင်ရန် ကြိုးပမ်းကြ၏။

၅၄

ဘယ်သို့ပင် ဆွဲဆောင်ပါသော်လည်း ဣန္ဒြေကို သမာဓိဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ထားသော မင်းသားသည် "သေလိမ့်မည်" ဟူသော အတွေးဖြင့် ကာမ ရာဂ ကင်းကွာနေရကား- ပျော်လည်း မပျော်၊ ဆင်းရဲခြင်းလည်း မဖြစ်။

၅၅

ယောကျ်ားမြတ်သည် လိုမိန်းမတို့ရှိနေသည်ကို သဘောဥာဏ်၌ မထင်-မမြင်၊ ရုတ်တရက်-သံဝေဂဖြစ်၍ သမာဓိဖြင့် ဆင်ခြင်၏။

၅၆

မျိုမြင်ခြင်းကို တခဏမျှ ဖြစ်ကြောင်း သူတို့မသိ-မမြင်ကြသောင်ဟကား၊ သူတို့ရင်ရည်နှင့် သူတို့ရုးသွပ်နေကြ၏၊ ယင်းကို ဇရာ ဖျက်ဆီးပစ်လိမ့်မည်။

၅၇

အနာရောဂါနှိပ်စက်သူ တစုံတယောက်ကိုမျှ စင်စစ်သူတို့ မြင်ဘူးကြဟန် မတူ ဗျာဓိလောက၌ ဘေးရန်ကို မမြင်ကြ၍ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေကြခြင်းဖြစ်၏။

၅၈

လူတိုင်းကို ဆောင်ယူသွားသေ ရှိသော သေခြင်းကို ကောင်းစွာ မသိမမြင်ကြ၍ ချမ်းသာစွာ နေနိုင်ကြခြင်းဖြစ်သည်၊ အထိပ်တလန့် မဖြစ်ကြပါပဲလျက် ပျော်ပျော်-ပါးပါး ရယ်မောနိုင်ကြခြင်းဖြစ်၏။

၅၉

စိတ် စေတနာရှိသော အဘယ်သူသည် အို နာ သေရေးကို သိပါလျှင်၊ အေးအေး-ရပ် ထိုင် လျောင်းစက်၍ နေနိုင်မည်နည်း။ တဖန် ဘယ်သို့ ပျော်ရွှင် ရယ်လာနိုင်မည်နည်း။

၆၀

သူအို သူနာ သူသေကို တွေ့မြင်ဘူးလျက် အေးအေး-ဆေးဆေး မကြောက်-မရွံ့ နေဝံ့သူသည် အမှန်စင်စစ် သစ်ပင်နှင့် အမျှ မခြားနိုင်ပါ။

၆၁

မှန်သည်-မသီးမပွင့်သော သစ်ပင်ကို ခုတ်ချလိုက်၍ လဲကျသွားသော်လည်း အခြား ဘယ်အပင်က သောက ဖြစ်မည်နည်း။

၆၂

သူသည် ဤသို့ဆင်ခြင်ခြင်း နစ်မြုပ်နေ၏၊ အာရုံတို့၌ မမက်-မမောဖြစ်နေသည်ကို တွေ့၍ နိတိကျမ်းတတ်သော ပညာရှိဥဒါယီသည် သူ့ ား မိတ်ဆွေသဘောဖြင့် ပြေး ပြ၏။

၆၃

မင်းကြီး တာဝန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသောငါသည် စင်စစ် သင့်အတွက် ဆောင်ရွက်နိုင်သော မိတ်ဆွေဖြစ်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေ၏ ဝတ္တရားအသင့်အတင့် ပြော ားပါမည်။

၆၄

အကျိုးမရှိရာမှ တားမြစ် အကျိုးရှိရာမှာ ဆက်စပ် ဘေးရောက်ရာမှ မစွန့်ခွါ ဤသုံးပြာသည် မိတ်ဆွေ့လက္ခဏာ။

၆၅

ထို့ကြောင့် ငါသည် မိတ်ဆွေအဖြစ် ဝန်ခံပြီး ဖိမိ တာဝန် ဝတ္တရားမှ မျက်နှာလွှဲကာ အကယ်၍ သင့်အား လျစ်လျူ ရှုပါသော် ငါ၌ မိတ်ဆွေ၏အဖြစ် မဖြစ်နိုင်ပါ။

၆၆

ထို့ကြောင့် မိတ်ဆွေ ငါက ပြောပြမည်၊ မိန်းမတို့နှင့်ပတ်သက်၍ ယင်းကဲ့သို့ ဂရုမပြု လျစ်လျူရှုသည်၏ အဖြစ်သည် ပျိုမြစ်နုနယ် လှပသူနှင့် မသင့်လျော်ပါ။

၆၇

မိန်းမတို့၏ အရှက်ကို ဖယ်ခွါရန်နှင့် မိမိစိတ်ဝင်စားမှု ပြသည့် အနေဖြင့်လည်း သူတို့၏ အလိုက်သင့် ပြုကျင့်သင့်ပါသည်။

၆၈

သိမ်မွေ့နူးညံ့ခြင်းနှင့် လိုက်လျောသော အကျင့်သာလျှင် မိန်းမတို့အသဲကို နှောင်ဖွဲ့နိုင်ပါသည်၊ သဘော ကောင်းသော ဂုဏ်သည်သာ အချစ်ဖြစ်ရာ ဌာန ဖြစ်ပါသည်၊ မိန်းမတို့သည် ဂရုစိုက်ခြင်းနှင့် အရေးထားခြင်းကို လေးစားကြပါသည်။

၆၉

ထို့ကြောင့် အိုမျက်လုံး ရှင်ပြုံးသူ-အသဲ နှလုံးက မျက်နှာလွှဲသော်လည်း ဤအလှ၏ အလိုဆန္ဒအတိုင်း ကျွမ်းကျင်စွာ လူ့အလို လိုက်သင့်ပါသည်။

၇၀

စင်စစ် အသဲသည် မိန်းမတို့အား ဆေးဖြစ်သည်၊ သူတို့၏ မှန်မြတ်သော အဆင်တန်ဆာ ဖြစ်သည်၊ အသဲနှလုံး မရှိသော အလှအပသည် ပန်းမရှိသော ဥယျာဉ်နှင့် တူပါသည်။

၇၁

လိမ္မာခြင်း သက်သက်ဖြင့် အဘယ်ပါနည်း၊ စင်စစ် စိတ်ဝင်စားစွာ မှီဝဲသင့်ပါသည်၊ လွန်စွာ ရနိုင်ခဲသော အာရုံ ဖြစ်ပါ၍ သင်သည် သူတို့ကို မထိမဲ့မြင် မပြုသင့်ပါ။

၇၂

ကာမဂုဏ် မှန်မြတ်ခြင်းကို သိသော သူကြွားသည် တရံသော အခါက ဂေါတမ ရသေ့၏ မယား အဟလျာကို လိုလား တောင့်တခဲ့ဘူးပါ၏။

ဝိသုဒ္ဓါမိတြရသေ့သည် ရာမ,လက္ခဏာနှင့်အတူ မိထိလာ ပြည်သို့သွား၏၊ လမ်းတွင် သခ်မ်းကျောင်းတခုသို့ ရောက်ကြ ရာ ရသေ့ကြီးက ထိုသင်္ခမ်း အကြောင်းကို ရာမအား ပြော ကြား၏။

"လူအပေါင်းတို့တွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော ရာမ- ရှေး အခါက ဤသခ်မ်းကျောင်းသည် သူတော်စင် ဂေါတမ၏ နေရာ ဖြစ်ခဲ့သည်၊ ထိုအခါက ဤသခ်မ်းသည် နတ်တို့ ဖန် ဆင်းထားသည့်အသွင် ထင်ရသည်၊ နတ်တို့သည် ဤသခ်မ်း ကို ချီးကျူးပူဇော်ကြသည်၊ အိုကျော်ဇောသောရာမ- ရှေး အခါက သူတော်စင် ဂေါတမသည် မိမိဇနီး အဟလျာနှင့် အတူ နေလျက် တရားကျင့်ကာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ဤ သခ်မ်း၌ပင် နေခဲ့၏၊ တနေ့ ရသေ့ကြီး သခ်မ်း၌ မရှိခိုက် အခွင့်ကောင်း ရပြီဟု ယူဆကာ သစီ၏ လင်ဖြစ်သော သိကြားမင်းသည် ဂေါတမရသေ့အသွင် ဖန်ဆင်း၍ ထိုသို့ ရောက်လာပြီး ပြောကြား၏—

"အခါခပ်သိမ်း သတိရှိသော ချစ်သူ ပျော်ပါးလိုသည့် ဆန္ဒရှိသော ယောကျာ်းသည် ဥတုလာချိန်ကို စောင့်နေခြင်း မရှိပါ၊ အို-ခါးလှသူ ငါသည် သင်နှင့် သံဝါသ ပြုလိုပါ သည်"။

"အိုရာမ၊ အဟလျာသည် ရသေ့ကြီး ဂေါတမအသွင် ဆောင်လာသော သိကြားမင်းကို သိလျက် သိကြားမင်းပင် ငါ့ကို ကြိုက်နှစ်သက်ပါလား"ဟု အားရ ဝမ်းသာဖြစ်ကာ သံဝါသပြုရန် တောင်းဆိုချက်ကို လက်ခံလိုက်၏။

"အဟလျာသည် ကာမစည်းစိမ်ခံစားပြီးနောက် အရှင်သိကြား ကျွန်ုပ်သည် သင်နှင့်ပေါင်းဖော်၍ နှစ်သက် အားရလှပါသည်၊ အရှင် ယခု ဤမှအမြန် ထွက်ခွါသွားပါလော့၊ ရသေ့ကြီး ကျိန်ဆဲခြင်း ဘေးမှ မိမိအားရှင်း ကျွန်ုပ်အားရှင်း စောင့်ရှောက် ကာကွယ်ပါ"ဟု ပြောပြ၏။ ထိုအခါ သိကြားမင်းလည်း ပြုံးလျက် 'အိုအလှ၊ကျွန်ုပ်လည်း နှစ်သက်အားရပါပြီ၊ လာခဲ့သည့်အတိုင်းပင် ပြန်သွားပါမည်" ဟုပြော၏၊ ရာမ- ဤသို့လျှင်သိကြားမင်းသည် အဟလျာနှင့် ကာမဆက်ဆံပြီး သခ်မ်းအပြင်ထွက်၍ ဂေါတမ ရသေ့ကြီးရောက်လာမည်ကို စိုးရိမ်စွာနှင့် လျင်စွာပြေးရန် အားထုတ်၏။

....ရာမာယဏ

၄၃

အဂတျရသေ့သည် သော မ၏ မယား
ရောဟိဏီအား လွန်စွာ လိုလား၏၊ထို့
ကြောင့် သူသည် ရောဟိဏီနှင့် တူသော
လောပါမုဒြာ အမည်ရှိသော မိန်းမကို
ဆောင်ယူကြောင်း ကြားဘူးပါသည်။

အဂတျရသေ့သည် မျက်မှောင်ြ ုတ်ဓာမျှဖြင့် နဟုသမင်းကို သိကြားမင်း ရာထူးမှ လျှောကျအောင် ပြုဘူးပါ

သည်၊ နောက်ကျသောခရေ၏ ကြည်လင်ကြေစင်းဖြစ်သော ထိုရေသေကြီး၏ မြေဩဖြစ်သော ကျသမ်းကျောင်းကို ကြည့်ပါလော့၊ မကဲ့ရဲ့ အပ်သော ကျော်စောခြင်းရှိသော အဂတျ ရသေ့ကြီး၏ လမ်းကို လွှမ်းတက်လာသော ထေဝပတ်နံ့ ရှိသော ကျမီးသုံးပါး၏ အခိုးအညွှန့်ကို ရှုရှိုက်ရ၍ ရာဇဂုဏ်မှ လွတ်သော ငါ၏စိတ် ပေါ့ပါးသွားပါသည်။

—ရဃုဝံသ

၄၄

ဥတ္တထရ၏ မယာား မရုတ၏ သမီး မမတာ ၌ မဟာတပဿီ ဖြစ်သော ဗြိဟပ္ပတိသည် ဘရဒွါဇကို ဖွားမြင်စေခဲ့ပါသည်။

ဗြိဟပ္ပတိသည်ကား အင်္ဂိရာ၏သား နတ်တို့၏ ဆရာဖြစ်၏။ ဘရဒွါဇကား နတ်တို့၏ဆရာ ဗြိဟပ္ပတိ၏အကို ဥဘသရ၏သားဖြစ်၏၊ သူ၏ သင်္ခမ်းကျောင်းမှာ ဂင်္ဂါနှင့် ယမုနာ ဆုံရာ ဗယာဂဆိပ်ကမ်း၏ အနီး၌ရှိ၍ သူ၏ထံ၌ ပညာသင်ကြားသော တပည့် ထောင်ပေါင်းများစွာ ရှိသည်ဟုဆို၏။

၄၅

ဗုဟသ္သတိအမည်ရှိသော ဗြိဟပ္ပတိ၏မိဘုရား၌ ဟုံး ပူဇော်သူတို့တွင် မြတ်သော စန္ဒြမာသည် နတ်တို့ကဲ့သို့ အလုပ်-လုပ်သော ဗုဓကို ဖြစ်စေပါသည်။

ဗုဓ-ဟူသည် နေနှင့်အလွန်နီးသော ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်၏အမည်လည်းဖြစ်၏၊ သူရိယဝံသမင်းတပါး၏ အမည်လည်း ဖြစ်၏၊ ထိုမင်းအကြောင်းကို အဂ္ဂိပုရာဏ်တွင် ဖွင့်ဆိုထား၏။

၇၆

ရှေးအခါက ပရာသရသည် ရာဂဖြစ်ပေါ်
လာ၍ ယမုနာကမ်းတပါးမှဖွစးမြင်သည့် ကာ
လိ အမည်ရှိသော မျိုကညာနှင့် ပေါင်းဖော်
ဘူးပါသည်။

ပရာသရသည် ရသေ့ကြီး ဝေဒဗျာသ၏ သားဖြစ်၏၊ လွန်စွာထင်ရှားသော ရသေ့ကြီးတပါးပင်တည်း။

၇၇

ဝသိဋ္ဌ ရသေ့ကြီးသည် မွေ့လျော်လိုသ
ဖြင့် ကဲ့ရဲ့ထိုက်သော စဏ္ဍာလ မာတင်္ဂ၏သမီး
၌ ကပိဥ္စလာဒ အမည်ရှိသော သားကို ဖွား
မြင်စေပါသည်။

၇၈

ထို့ပြင် အရှယ်လွန်ပြီးသော မင်းရသေ့
ယာယာတိသည် စိတြတော၌ စိသ္ဓာစီအမည်
ရှိသော နတ်သမီး-ကချေသည်နှင့် မွေ့လျော်
ပျော်ပါးခဲ့ဘူးပါသည်။

၇၉

ကုရုမင်း ဖဏ္ဍုသည် မိန်းမနှင့် ပေါင်း
ဖော်လျှင် အသက်သေရမည့်ကို သိပါလျက်
မစန္ဒြီ၏ အလှ၌ တွေဝေလျက် ကာမ သုခ
ခံစားဘူးပါသည်။

ပဏ္ဍုသည် မဟာဘာရတတွင် ပါဝင်သော မင်းတပါး ဖြစ်၏၊ ထိုမင်းကြီး၏ သားတို့ကို ပဏ္ဍဝဟု ခေါ်ကြ၏၊ ပုဏ္ဏားလင်မယားစကား ထိုမင်းအား "မိန်းမနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် သေပါစေ"ဟုကျိန်စာဆိုထား၏။

၈၀

ကရာလဇနက မင်းသည်လည်း ဤသို့လျှင်
ဗြာဟ္မဏ် သမီးကလျာကို ဆောင်ယူလျက်
ဂုဏ်သိက္ခာ လျော့ကျမည် သိပါလျက် သူ့
အပေါ် တပ်မက်စွဲလမ်းမှု မဖြစ်ဘဲ နေပါ
သလား။

၈၁

ဤသို့စသည်ဖြင့် ရှေးအခါ၌ ကြီးကျယ်
မြင့်မြတ်သော သူတို့သည် ကဲ့ရဲ့ထိုက်သော
အစရှိတို့ကို သော်လည်း သုံးဆောင် ခံစား
မှီဝဲ ခဲ့ကြပါသည်၊ ဂုဏ်နှင့်ယှဉ်သော အာရုံ
တို့အား ဆိုဖွယ် မရှိပါ။

၇၂

သင်ကား ခွန်အားဗလ လှလှ-ပပနှင့်ငယ်ရွယ်လျက် တရားသဖြင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော ကမ္ဘာ့လောက၏ တပ်မက်ဖွယ် အာရုံ တို့ကို ဘယ်ကြောင့်လျစ်လျူပြုပါသနည်း။

၇၃

ဥဒါယီ၏ ချိုသာသော စာပေကျမ်းဂန်တို့မှ ထုတ်ဆောင်ပြသော စကားကို ကြားနာပြီး မင်းသားသည် မိုးချုန်းသကဲ့သို့ ပြန်ကြား၏။

၇၄

မိတ်ဆွေအဖြစ် ထွန်းပြသော သင့်စကားသည် သင့်၌ သင့်လျော်သော်လည်း အာရုံတို့၌ အပြစ်မြင်၍ ရာဂအလိုသို့ လိုက်ခြင်းကို အသင့်အတင့် ငါပြောပြချင်ပါသည်။

၇၅

ငါသည် အာရုံတို့ကို လျစ်လျူ မရှုပါ၊ လောကကို အာရုံသရုပ်ဟု သိပါသည်၊ သို့ရာတွင် လောကကို အနိစ္စဟု ယူဆသော ငါ၏စိတ်သည်ဤတွင်မမွေ့လျော်ခြင်းမရှိပါ။

၇၆

အကယ်၍ အို နာ သေ-သုံးပါး မဖြစ်ပါမူ ဤစိတ်ဝင်စားဖွယ် အာရုံတို့၌ ငါလည်း မွေ့လျော်ပါမည်။

၇၇

မိန်းမတို့၏ ကိုယ်အလှသည် နိစ္စဖြစ်ပါလျှင် အပြစ်ရှိစေကာမူ ငါ့စိတ် မွေ့လျော်မည်ပင်။

၇၈

သူတို့ရုပ်ရည်ကို ဇရာသောက်သောအခါ ယင်းသည် မိမိအတွက်လည်း စက်ဆုပ်ဖွယ်၏ တည်ရာဖြစ်သည်၊ သို့ရာတွင် မောဟကြောင့် ထိုတွင် နှစ်သက်နေကြပါသည်။

၇၉

အို - နာ - သေ - သရုပ်သည် လူပင်ဖြစ်ပါသည်၊ ယင်းကို တပ်မက်နေပါမူ သားငှက်နှင့် တူပါသည်။

၈၀

ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ် တို့ပင် ကာမဂုဏ်၌ မွေ့ထုံကြောင်း သင်ပြောရာမှာ သံဝေဂ ယူသင့်ပါသည်၊ အကြောင်းကား သူတို့လည်း ပျက်စီးကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၉၁

အလုံးစုံ ပျက်စီးမ ထိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတို့ကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သည်ဟု ငါမယူဆပါ၊ **သဘောဉာဏ် အာရုံ၌ မကပ်ငြိကြပါ၍ သူတို့မှာ ထိုအတွက် နည်းလမ်း မရှိကြပါ။**

၉၂

ထိုပြင် မိန်းမတို့၌ ဟန်ဆောင်၍သော်လည်း ဆက်ဆန်သင့်ကြောင်း သင် ပြောပြပါသည်၊ ငါသည် လှည့်ပတ် ဖျားယောင်းမှုကိုမသိပါ၊ လိမ္မာစွာဖြင့် ဘယ်အရာကိုမျှ နားမလည်ပါ။

၉၃

လျပ်ပေါ်**သော** အဖြစ်မျိုးကို ငါ **မနှစ်သက်**ပါ၊ အလုံးစုံသော ဘဝဖြင့် **ဆက်စပ်ခြင်း မရှိပါသော် ယင်းသို့သော အမှုကို** ကဲ့ရဲ့ ရှုတ်ချသင့်ပါသည်။

၉၄

လျပ်ပေါ် မြတ်**နိုး** တပ်မက်အ**ဖြစ်** မပြုပဲ မ**က်မော**သော စိတ်ကို လှည့်ပ**တ်သင့်ပါ သလား။**

၉၅

မက်မောခြင်းသည် လူ-လူချင်း လှည့်ပတ်ပါသော် ယောကျ်ားက မိန်းမ၊ မိန်းမက ယောကျ်ားကို ကြည့်ရှုရုံမျှပင်- ကြည့်ရှုကြရန် မသင့်ပါ။

၉၆

ထို့ကြောင့် ဒုက္ခဖြင့် နှိပ်စက်လျက်မွေးခြင်း သေခြင်းအဘို့ဖြစ်သည့် ဤအသုဘအာရုံ၌ သင်သည်ငါ့အား နှောင်ဖွဲ့ရန် မသင့်လျော်ပါ။

၉၇

အံ့သြစရာပင်—

တခဏ အာရုံ၌ အနှစ်သာရတွေ့သော သင်တို့စိတ်သည် ကြံ့ခိုင်အားကောင်းလှပါသည်၊ လွန်စွာ ထက်မြက်သည့် ကြောက်စရာကောင်းသော သေမင်းလမ်းပေါ်၌ ရပ်နေသူတို့ကို တွေ့ရလျက် သင်တို့သည် အာရုံ၌ တွယ်တာနေကြသည်တကား။

၉၈

ငါသည်ကား—

မွေးခြင်း နာခြင်း သေခြင်းဘေးကိုမြင်၍ လွန်စွာကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပါသည်၊ မီးလောင်နေသကဲ့သို့သော လောကကိုမြင်သည့် ငါ့အား အေးချမ်းတည်ငြိမ်ခြင်း မရှိပါ။

၉၉

သေမည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်းသိပါလျက် လည်း အသဲနှလုံး၌ ခံစားလိုကြသူတို့၏ ဉာဏ်မှာ သန်အတိုပြီးနေသည်ဟု ငါထင်ပါ သည်၊ ဘေးကြီးကို မြင်တွေ့နေရပါလျက် လည်း တပ်မက်စွဲလမ်းနေကြပါသည်၊ မငို ကြွေးကြပါ။

၁၀၀

ဤသို့လျှင် မင်းသားသည် ကာမ၏မူလ ကို ဖျက်ဆီးသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်စကား ပြောခ ကြား၏၊ ထိုအခါ လူတို့မျက်စိ၌ မြင်နိုင် သော နေစကြာ အနောက်တောင်ဆွယ်သို့ ကွယ်သွားလေ၏။

၁၀၁

ထိုအခါ အဝတ်တန်ဆာ ပန်းမာလာတို့ ပြုပြင် ဆင်ယင် ထားသော မိန်းမတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်သွားကြ၏။ သူတို့၏ ပြောင် မြောက်သော ကလာ၊ ဂုဏ်တို့နှင့် အချစ်၏ စမွယ်ခြင်းတို့ အချည်းနှီးဖြစ်၍ ကာမ ဘာဝ ကို မိမိတို့ဘာသာ တားဆီးပြီး စိတ်ပျက် စွာဖြင့် မြို့တွင်းသို့ ဝင်သွားကြ၏။

၁၀၂

ဥယျာဉ်သို့ သွားသော လူအပေါင်း၏ အလှကို ညနေဆည်းဆာမှ တဖန် စုပေါင်း

တွေ့ရပြန်၏၊ မင်းသားကား အနိစ္စသည်
အားလုံး၌ ပျံ့နှံ့သည်ဟု စဉ်းစားလျက်
ပြာသာဒ်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။

၁၀၃

သားတော်၏စိတ်သည် အာရုံတို့မှ မျက်
နှာလွှဲကြောင်း ကြားသိသောအခါ မင်း
ကြီးသည် အသဲ၌ မြှားစူးဝင်သော ဆင်
ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏၊ ထိုညတွင်
လုံးဝအိပ်စက်၍ မရပဲ အမတ်တို့နှင့် အမျိုး
မျိုး ဆွေးနွေးနေ၏၊ သို့ရာတွင် သူသည်
သား၏အသိကို ထိန်းရန် ကာမဂုဏ်မှတပါး
အခြားဥပါယ်ကို မမြင်။

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အသဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓ
စရိတ မဟာကဗျာ၌ အမျိုးသမီးဖျက်ဆီးခန်း အမည်ရှိသော
စတုတ္ထ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

မဥပသဂ္ဂံ— တောထွက်ခန်း

၁

ထိုသကျမင်းသားကို ထူးကဲ လွန်မြတ်သော အာရုံတို့ဖြင့် တွေဝေစေ၏၊ သို့ရာတွင် သူကား ထိုအာရုံတို့၌ ကပ်ငြိခြင်း မရှိ၊ ဆိပ်လူးမြှား ထိမှန်သော ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ မငြိမ်မဆက် ဖြစ်နေ၏။

၂

ထို့နောက် တခါတွင် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားသော မင်းသားသည် ပုံပြောကောင်းသော အမတ်သားတို့နှင့် ဘောလယ်ရန် မင်းကြီးထံ ခွင့်ပန်ပြီး ထွက်ခဲ့၏။

၃

မင်းသားသည် ကြန်အင်လက္ခဏာနှင့် ပြည့်စုံသော တံခွန်ကဲ့သို့သော ကန္ထကမြင်းကို စီး၍ ထွက်၏၊ ထိုမြင်းမှာ သစ်ပင်နှင့် ကြာတံဆိပ် အလံရှိ၏၊ ရွှေကြိုးအသစ်နှင့် ချုလည်း ရှိ၏၊ လှုပ်လက်သော စာမရီသားမွေးနှင့်လှသော ရွှေဘန်ဆာရှိ၏။

ဤဘုရားဘက်တော်မြင်း၏ ကန္ထကဟူသော အမည်အရာ၌ "အရိန္ဒရဝရမန္ထကံ ကန္ထကံ နာမ တုရင်္ဂဝရမာဟ" ဟူသော ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာ၊ ဇိနာလင်္ကာရ ဋီကာ "ရဏမန္ထကံ ကန္ထကံ" ဟူသော မဟာဒေဝဝါဒီဝင် ကျမ်းများနှင့်အညီ ကန္ထကဟု ကကြီးအက္ခရာနောင် ဒန္တဇ ပဉ္စမက္ခရာ နငယ်အောက်က ဒုတိယအက္ခရာ ထဆင်တူး၊ ၎င်းနောက် ကကြီးအက္ခရာနှင့် အမှန်အကန် ရေးသတ်ဘတ်ကြစေရမည်၊ သီဟိုဠ်စသော လိပျန္တရများမှာလည်း ၎င်းအတိုင်းပင် ရှိကြသည်။ Kanthaka လန်ဒန်ရိုက် ဇာတ်စာအုပ် နိဒါန်းရှိ အမည်မှန်ပါ၏၊ ပါကဘာ အဘိဓာန်မှာလည်း ဤအတူပင်ရှိသည်၊ ဗမာစာ များမှာကား လည်ပင်း လည်ချောင်းဟောပုဒ်မှာကဲ့သို့ ကဏ္ဌက၊ ဆူးငြောင့်ဟောပုဒ်မှာကဲ့သို့ ကဏ္ဋက၊ ကဏ္ဋိက စသည်ဖြင့် အမည်အက္ခရာအမျိုးမျိုး ပျက်လျက်ရှိလေသည်၊ ပညာယှိများ အထူးသတိ ယှိကြစေ၊

မဟာဒေဝီ ကဏ္ဋိကမြင်း (ဓမ္မရာသီပျို့)

အရိန္ဒရ ဝရမန္ထကံ အလောင်းတော်မြတ်၏ ရန်သူဖြစ်သော လူသာမန်တို့ထက်မြတ်သော မင်းအပေါင်းကို ဆောင်းထောင်းကြေညက် ဖျက်ဆီးမွှေနှောက်နိုင်သော၊

ကန္ထကံ နာမ-ကန္ထက အမည်ရှိသော
တုရင်္ဂဝရံ - ဘုရားဘက်တော် မြင်းမြတ်ကို
အာဟရ-သင်ဆန္ဒအမတ် ကုန်းနှီးတင်၍ ပြင်
ဆင်ယူဆောင်ခဲ့လော့-ဟု အနက် ယောဇနာ

လေ၊ မန္တကပုဒ်၌ မန္တ-ဝိလောကနဟု
ခေါ်နက်ဖော်လေ၊ ရကာ သဒ္ဒါ သင်္ဂါမ
ပရိယာယ်။

ဗုဒ္ဓသင်္ဘာ ဘာသာ လလိတဝိတ္ထာရ ကျမ်း၌လည်း လည်း ချောင်းဟောပုဒ်မှာကဲ့သို့ ကဏ္ဍကာ ဟူ၍ ပါရှိ ယ့်သည်၊ သို့ ယှိုသော်လည်း ၎င်းကျမ်းသည် ဗုဒ္ဓဝင် အဋ္ဌကထာနှင့် မဟာ ဒေဝမိဝံသ စသော သာသနိကကျမ်းကြီးများထ က် သာလွန်၍ ဂါရဝ ဘာဇနမဖြစ်တော့ချေ၊

—ဗုဒ္ဓသာသနိက ပဋ္ဌပိဝင်ကျမ်းကြီး
အရှင်စက္ကပါလ(တောင်ပေါက်ဆရာတော်)

၄

တောဘခွင် ကြည့်ချင်သော အာကာ
နှင့် မြေကြီး၏ဂုဏ်သူးက ဆွဲဆောင်၍ အ
လွန်ဝေးသော တောဖျားသို့ ရောက်သွား၏၊
ထွန်ယက်သွား၍ ရေလှိုင်းလှုပ်ရှားသော ဖောက်
ပြန်နေသော မြေဘခွင် တွေ့မြင်ရ၏။

၅

ထွန်သွားဖြင့် ထွန်ယက်သွားသော
ကြောင့် မြက်ပင်များ အပိုင်း-အပိုင်းပြတ်
ကာ ပိုးမွှားကလေးများ ပြန့်ကြဲလျက် အနှံ့

အပြား သေကြေပျက်စီးနေသော မြေပြင်ကို တွေ့ရ၍ မိမိနှင့်ဆက်စပ်သူ အသတ်ခံရသကဲ့သို့ ပူပင်သောက ဖြစ်သွား၏။

၆

လေ နေနှင့် မြူမှုန်တို့ကြောင့် အရောင်အဆင်း ဖောက်ပြန်နေသော လယ်သမားများနှင့် ထွန်ရုန်းရ၍ မောနေသော နွားတို့ကို ကြည့်၍ သိမ်မွေ့လှသော မင်းသားကရုဏာ ဖြစ်သွား၏။

၇

သူသည် မြင်းပေါ်ကဆင်း၍ သောကဖြင့် နွမ်းလျက် မြေပေါ် ဖြည်းညှင်းစွာ လျှောက်သွား၏၊ လောက၏ မွေးခြင်း သေခြင်းကို စဉ်းစားမိရာ စိတ်မောလျက် "လောကသည် စင်စစ် ဆင်းရဲ၏" ဟုငြီး၏။

၈

စိတ်ငြိမ်သက်စွာ နေလိုသဖြင့် နောက်လိုက်တို့ကို တားမြစ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သစ်ရွက်များ စိမ်းစိုနေသော ဇမ္ဗုသပြေပင်အောက်သို့ ဝင်သွား၏။

၉

ထိုတွင် သူသည် မြစိမ်းကဲ့သို့ မြက်ခင်းရှိသော သန့်ရှင်းသော မြေပေါ်မှာ ထိုင်ကာ လောက၏ မွေးခြင်းသေခြင်းကို ရှာဖွေရန် စိတ်၏ ငြိမ်သက်ခြင်းလမ်းကို အမှီပြု၏။

၁၀

သူသည် အာရုံကို လိုလားခြင်းအစရှိသော မာနသိက ဒုက္ခနှင့် ရှေးဦးစွာ ယှဉ်၏၊ သူသည် ထိုမှ လျင်စွာ စိတ်တည်ကြည်မှုရ၍ ရာဂ ဒေါသ အစရှိသော ငုံ့တွဲအဖြစ် မရှိသောဝိတက် စိတ်ရနှင့်တကွသော ကျန်းကို ရ၏။

၁၁

ထို့နောက် သူသည် ဝိဝေကဖြစ်သော လွန်ကဲစွာ ပီတိနှင့် သုခ ပေးလေ့ရှိသော မာနသိက သမာဓိသို့ ရောက်၏၊ ထိုရွှေ့၌ လောက၏ ဂတိကို ကောင်းစွာ မြင်၏၊ ယင်းအာရုံကို လေးနက်စွာဆင်ခြင်၏။

၁၂

အဘယ်မျှ မိုက်ပါသနည်း—
အိုခြင်း နာခြင်း သေခြင်း အလေ့ရှိ၍ ကိုယ်တိုင် သူတပါးနှင့် ဆက်စပ်နေပါလျက် ဉာဏ်မဲ့သော ရာဂရူးယောကျ်ားသည် ဇရာနှိပ်စက်ခံရသော နာဖျားသော သေကြေပျက်စီးသော သူတို့ကို တွေ့မြင်နေရပါလျက် ယင်းတို့ကို မထေမဲ့မြင် ပြု နေကြပါသည်။

၁၃

လေစဏ္ဍ ငါကိုယ်တိုင် ဤသို့ဖြစ်သော်လည်းသူတပါးတို့၏ ထိုဗျာဓိ မရဏသဘောတို့ကိုဥပေက္ခာပြုသော် တရားမြတ်ကို သိသော ငါ့အား သင့်လျော်လျောက်ပတ်ပါမည်လော။

၁၄

ဤသို့လျှင် လောက၏ အို နာ သေဟူသောအဖြစ်ကို စဉ်းစားလေရာ သူ၏အင်အား အသက်အရွယ်ကြောင့်ဖြစ်သော မာန်ထောင်ခြင်းသည်ထိုအခါ အလိုအလျောက်ပျောက်သွား၏။

၁၅

ရှင်မေစ ပူပန်ခြင်း နှင့် ယုံမှားခြင်းမဖြစ်၊ ထိုင်းမှိုင်းခြင်းမဖြစ်၊ ကာမဋ္ဌ ချစ်ခြင်း မဖြစ် ဘယ်သူကိုမျှ အမျက်ဒေါသမဖြစ် ထို့ပြင် ဘယ်သူ့အပေါ်တွင်မှ မာန်မူခြင်းလည်းမရှိ။

၁၆

ဤသို့လျှင် ထိုသူမြတ်အား အညစ် အကြေးကင်း၍ စင်ကြယ်သော အသိဉာဏ် တိုးပွား၏၊ ထို့နောက် သူတပါးတို့ မမြင်ရသော ရဟန်းတပါး သူ၏ထံမှောက်သို့ ကြွရောက်လာ၏။

၁၇

"မည်သူပါနည်း" ဟုမင်းသားက သူ့ကို မေး၏၊ ထိုအခါ ထိုရဟန်းက သူ့ကို ဖြေဆို၏။ အိုသူမြတ် ငါသည် မွေးခြင်း သေခြင်းမှ ကြောက်၍ ရဟန်းပြုပြီး မောက္ခအတွက် ထွက်လာပါသည်။

၁၈

ပျက်စီးလေ့ရှိသော လောကဌ်—
ငါသည် မောက္ခကို လိုလားသူဖြစ်ပါသည်၊ ထင်ရှားသော ကောင်းခြင်းအတိပြီးသော မပျက်စီးသော ငြိမ်းချမ်းရေးကို ရှာဖွေနေပါသည်၊ ကိုယ်တိုင်နှင့်သူတပါး၌ အညီအမျှ အသိဉာဏ်ဖြစ်၍ အာရုံတို့၌ရာဂ-ဒေါသတို့မှ ကင်းကွာနေပါသည်။

၁၉

တခါတရံ သစ်ပင်ရင်း၊ လူမရှိသော နတ်ပြည်၊ တခါတရံ တောင်ပေါ်နှင့် တောမှာ နေပါသည်၊သိမ်းဆည်းခြင်းကင်းသော အာသာကင်းသော ရရာကို မငြို-မငြင် စားသောက်ပြီး မောက္ခအတွက်လှည့်လည် နေပါသည်။

၂၀

ဤသို့ပြောကြားပြီး မင်းသားကြည့်နေစဉ် ထိုရဟန်းသည် ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်သွား၏၊ သူတပါး နိုးကြားခြင်းကိုသိသော

ထိုရဟန်းကား သူ၏အသိကို နိုးရန်လာသော နတ်သားဖြစ်၏။

၂၁

ထိုသူ ငှက်ကဲ့သို့ ကောင်းကင်ပျံတက်သွားသောအခါ ထိုသူမြတ်သည် လွန်စွာ နှစ်သက် အံ့ဩနေပြီးလျှင် သူ့ထံမှ တရားဥာဏ်ရ၍ အိုးအိမ်စွန့်လွှတ်ရန် စဉ်းစား၏။

ထိုနောက် လေးလမြောက် တကြိမ် ထွက်တော်မူပြန်လျှင် ယခင်နတ်တို့ပင် ရဟန်းအသွင်ကို ပြသဖြင့် ရဟန်းတို့ ဂုဏ်ကျေးဇူးကို မေး၍ သိတော်မူရသော် ရဟန်း အဖြစ်၌ ညွတ်သော စိတ်ရှိတော်မူ၍ ဥယျာဉ်သို့ဝင်တော်မူ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၂၂

ဣန္ဒြေမြင်းကို နိုင်သည့် သိကြားသို့သော သူသည် ထို့နောက် မြို့တွင်းဝင်ရန် မြင်းပေါ်တက်၏၊ ထိုတွင် အခြံအရံတို့ကို ကြည့်ရှုပြီး-ထိုမှ နှစ်လိုဖွယ်တောသို့ မသွားတော့။

၂၃

ဇရာ-မရဏကုန်ခြင်းကို အလိုရှိ၍ တော၌နေရန် မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကို သတိပြုလျက်

အလို မရှိခြင်းကို ရှေ့ထား၍ ဆင်ပြောင်ကြီး
သည် တောအရပ်မှ မွေးမြူထားသော ဆင်
အုပ်အတွင်း ဝင်သကဲ့သို့ မြို့တွင်းသို့ ဝင်၏။

၂၄

မင်းသမီးတပါးသည် လမ်းသို့ဝင်လာသော
သူ့ကိုကြည့်၍ လက်ယှက်ကာ ဤသို့ဆို၏၊
အိုမျက်လုံးပြန့်ပြောသူ ဤလောကသို့ ဤသို့
သော သူကို လင်ပြုရသော မိန်းမသည် ငြိမ်း
ချမ်းသာယာပေမည် တကား။

၂၅

မဟာမေဃကဲ့သို့ တခဲနက် ချိန်းသံရှိ
သော ထိုသူသည် ငြိမ်းချမ်းသာယာဟူသော
စကားကို ကြားရ၍ လွတ်မြောက်မှုပရိနိဗ္ဗာန်
အစီအရင်ကို ဆင်ခြင်၏။

သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည်လည်း ညချမ်းသောအခါ ဗိုလ်ပါ
အပေါင်း ဝန်းရံလျက် ဗိမာန် ရွှေနန်းသို့ ဝင်တော်မူ၏၊
ထိုအခါ မင်းလမ်းမ၏အနီး ကြီးစွာသော အိမ်နန်းမှ ကိသာ
ဂေါတမီသည် လေသာပြတင်းကို ဖွင့်၍ ရှုသဖြင့် ဘုရား
လောင်း၏ တင့်တယ်ခြင်း အသရေကို မြင်လေသော် ရွှင်
လန်းသောစိတ်ရှိလျှ၍ "နိဗ္ဗုတာ နူန သာ မာတာ, နိဗ္ဗုတော

နန္ဒ သော ပိတာ၊ နိဗ္ဗုတာ နန္ဒ သာ နာရီ,ယဿာ ယံ ဤဒိသော ပတိ”ဟူသော ဥဒါန်းဖြင့် ချီးမွမ်း ဆိုလင့်၏။

ထိုဂါထာ၏ ဇာစ်ပွါယ် သော်ကား “ဒိုဝ် ခင်ပွန်းမတို့ လောက ဤရွာဝယ် ဘုန်းပညာ အသရေ အခြံအရံ တို့ဖြင့် စမွယ်တင့်တယ်ခြင်း အမှုဥ္ဆ အတုမရှိ အသဒိသဖြစ်သော သားမြတ်၏ မိခင် ဖခင်သည် အလွန်သာလျှင် ကြည်လင် ငြိမ်းချမ်း ရွှင်လမ်းပေအံ့သည် တကား၊ ဤကဲ့သို့လင်ကောင်း မယား ညာထားငယ်ကြင်သည် အလွန်သာလျှင် ရှုမြင်မငဲ့ ယှဥ်နွဲ့ပျော်မြန်း ငြိမ်းချမ်းလေအံ့သည် တကား”ဟူလိုသည်

ဤကိသာဂေါတမီ ရွတ်ဆိုအပ်သော ဥဒါန်းစကားကို အလေ ခင်းမင်းသား ကြားတော်မူလျှင် ပုထုဇဉ်သာဖြစ်ဆေး သော ဤလူ၏ အတ္တဘောကို မြင်သဖြင့် မိခင် ဘခင် ငယ် ကြင်မယားတို့အား ငြိမ်းချမ်းခြင်းဖြစ်၏ ဆိုသည်မှာ အသို့ ဖြစ်နိုင်ရာအံ့နည်း၊ ရာဂ ဒေါသ မောဟ ဟူသော မီးငြိမ်း မှသာလျှင် ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိ မရဏ ဒုက္ခ ကင်းဝေးလျက် ဘေးအပေါင်းမှ ငြိမ်းနိုင်ရာသည်ကား၊ ထိုသို့ ငြိမ်းအောင် ဆောင်သော သားမှ နိဗ္ဗုတာ မည်ရာသည်တကားဟု ဥာဏ် တော်ဖြင့်ယူ၍ ဤသို့ ချီးမွမ်း အပ်သော ထုတိမင်္ဂလာနှင့် မယှဥ်း ငြိမ်းချမ်းခြင်းသဘောကို ရှာရအောင် ယနေ့ပင်လျှင် ဤလူ့ ခွင်မှ ထွက်၍ တောနက် မြိုင်ဝှမ်းဝယ် ရဟန်းပြုပြီး လျှင် နိဗ္ဗုတာကို ရှာမှီးတော့အံ့ဟု အကြံတော်ဖြစ်၍ လည် ဥ္ဆရစ်ဆင်အပ်သော အဖိုးတသိန်းထိုက်သော ပုလဲသွယ်ကို ထို ကိသာဂေါတမီအား ဆရာစားပြု၍ ပို့စေ၏။

ထိုမင်းသမီးကလည်း 'သိဒ္ဓတ်မင်းသားသည် ငါ့ကို မြင်၍ သွားသဖြင့် ငါ့အား နှစ်သက် တပ်မက် မြတ်နိုးခြင်းရှိ၍ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာ ပို့ရောက် လာသည်၊ ယသောဓရာ မူကား သားဖွား၍ အိုပြီ၊ ငါ့ကို သိမ်းမြန်းက ငါ မိဘုရားကြီး ဖြစ်ရတော့မည်'ဟု ကြံအောက်မေ့လျက် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ မျက်နှာတရွှင်ရွှင်နှင့် စားမဖြောင့် စက်မပျော်ရှိ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၂၆

ထိုအခါ မြင့်မိုရ်တောင်ထွတ်ကဲ့သို့ အရပ်မြင့်သော ဆင်နှာမောင်းကဲ့သို့ လက်ရုံးရှည်လျားသော မိုးချုန်းသံကဲ့သို့ အသံရှိသော ငါးကြင်းကဲ့သို့ မျက်စိရှိသော လဝန်းကဲ့သို့ မျက်နှာရှိ၍ ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ တန်ခိုးရှိသော သူသည် အကျွယမမွှ၍ နှစ်သက် မြတ်နိုးလျက် နန်းတွင်းသို့ ဝင်၏။

၂၇

ထို့နောက် ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ သွားသူသည် အမတ်တို့ ခစားနေသော မင်းကြီးထံဝင်၏၊ နတ်ပြည်၌ နတ်သဘင်တွင် အလွန်တင့်တယ်သော သိကြားမင်းအပါး သနင်္ကုမာရသွားသကဲ့သို့တည်း။

၂၈

ထို့နောက် လက်ယှက် ရှိခိုး လျှောက်ကြား၏၊ 'အို နရဒေဝ ကျွန်ုပ်အားကောင်းစွာ အခွင့်ပေးပါ၊ မောက္ခအတွက် ရဟန်းပြုလိုပါသည်၊ အကြောင်းကား တနေ့တွင် ဤမိမိ လူတို့နှင့်အမှန်မုချ ကွေကွင်းရမည် ဖြစ်ပါသည်။

၂၉

သူ၏စကားကို ကြားရသောအခါ ဆင်တိုးဝှေ့၍ သစ်ပင်လှုပ်သကဲ့သို့ မင်းကြီးသည် ခြောက်ခြားသွား၏၊ ကြာဖူးကဲ့သို့ လက်အုပ်ကို ကိုင်ကာ မျက်ရည်ကြောင့် တစ်ဆို့သော အသံဖြင့် ဆို၏။

၃၀

အိုချစ်သား ဤဥာဏ်ကို ပြန်၍ ရုပ်သိမ်းပါ၊ တရားမှီဝဲရန် သင်၏အခါ မဟုတ်သေးပါ၊ ပထမ အရွယ်မှာ စိတ်လှုပ်ရှား၍ တရားကျင့်ရာမှာ လွန်စွာ အပြစ် များလှပါသည်။

၃၁

အာရုံတိုင်းမှာ လူငယ်တို့၏ ဣန္ဒြေကို ထက်မြက်နေပါသည်၊ အကျင့်ဒုက္ခကို သည်း

ခံရန်လည်း ဆုံးဖြတ်ချက် အတိုင်း မစွမ်း
ဆောင်နိုင်ပါ၊ ထို့ကြောင့် တောအရပ်ဖြင့်
စိတ်လှုပ်ရှား ဖောက်ပြန်တတ်ရာ အထူး သ
ဖြင့် ဝိဝေကဥာဏ် အဆုံးအဖြတ်၌ အသိ
ကင်းနေတတ်ပါသည်။

၇၂

အိုတရားချစ်သူ ကြန်အင်နှင့်ပြည့်စုံသော
သင့်အား နိုင်ငံအသရေ အပ်နှံပြီး တရားကျင့်
ရန် ငါ၏အချိန်အခါရောက်ပါပြီ၊ အိုတန်ခိုး
ရှင် လူ့ဘောင်မှာ နေသဖြင့် သင့်အား ဓမ္မ
ဖြစ်ပါမည်၊ အဖကို စွန့်ခွါပါမူ အဓမ္မ ဖြစ်
လိမ့်မည်။

၇၃

ထို့ကြောင့် သင်သည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်
ကို စွန့်၍ လူ့ကျင့်ဝတ် တရား၌ အသင့်ဖြစ်
ပါ၊ လုလင်အရွယ်၏ သုခကို သုံးဆောင်
ပြီး တပေါဝနသို့ ဝင်ခြင်းသာ တင့်တယ်
အပ်ပါသည်။

တပေါဝနဟူသည် တရားကျင့်သူတို့ နေသော တော သို့
မဟုတ် တရားကျင့်ရန် သင့်လျော်သော တောဖြစ်၏။

၃၄

မင်းကြီး၏ စကားကို ကြားရ၍ ဇင်းသား သည် ကရဝိက်ငှက်သံဖြင့် ပြန်၍ လျှောက်၏၊ အိုမင်းမြတ် အကြောင်းတရား လေးပါးသာ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား စောင့်ရှောက်ပါမူ ကျွန်ုပ်သည် တောအရပ်သို့ မချဉ်းကပ်ပါ။

၃၅

ကျွန်ုပ်၏ အသက် သေခြင်းအတွက် မဖြစ်ပါရန် အနာရောဂါသည် ကျွန်ုပ်၏ ကျန်းမာရေးမှာ မနေပါရန် အိုခြင်းသည် ပျိုရွယ်ခြင်းကို မဖျက်ပါရန်နှင့် ဝိပတ္တိသည် ကျွန်ုပ်၏ သမ္ပတ္တိမှာ မနေရန်ဖြစ်ပါသည်။

၃၆

ဤသို့လျှင် မဖြစ်နိုင်သော စကားပြောသော မိမိသားကို သကျမင်းက ပြောပြ၏၊ တဖက်စွန်းရောက်နေသော ဤအသိကို စွန့်ပါ၊ အဆက်အစပ်မရှိ ပြုခြင်းမှာ ရယ်စရာကောင်းလှပါသည်။

၃၇

ထိုအခါ မြင့်မိုတောင်ကဲ့သို့ မြတ်သော သားကပြန်ကြား၏၊ အကယ်၍ ဤအချက်သည် ဆက်စပ်ခြင်းမရှိသော်လည်း မစွန့်နိုင်ပါ၊ အကြောင်းမှာ မီးလောင်နေသော အိမ်မှ ထွက်ပြေးမည့်သူကို တားမြစ်ရန် မသင့်ပါ။

၃၈

လောကမှ ကွေကွင်းခြင်း အမှန်ဖြစ်သော် တရားကျင့်ရန် ကိုယ်တိုင် ရှောင်သွားခြင်းသည် စင်စစ် မြင့်မြတ်သည် မဟုတ်ပါလော၊ အကြောင်းကား သေခြင်းသည် အလိုဆန္ဒ ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်းနှင့် ကင်း၍သော ကျွန်ုပ်အား အမှန်ကွေကွင်းမှု ပြုပေးပါလိမ့်မည်။

၃၉

မောက္ခကို လိုလားသော ထိုသား၏ ဤသို့သော ဆုံးချက်ကို ကြား၍ မင်းကြီး "မသွားရပါဘူး" ပြောကာ တဖန် ထပ်မံ စောင့်ရှောက်ပြီးလျှင် မွန်မြတ်သော အစရှိ ခံစားမှု အစီအရင်ပြုစေ၏။

၄၀

မှူးမတ်တို့သည် စာပေကျမ်းဂန်နှင့်လျော်စွာ ရှိသေချစ်ခင်ခြင်း အစီအစဉ်တို့ကို ပြောပြီး အဖ မျက်ရည်ကျရသော သားကို တားကြ၏၊ ထိုအခါသောကဖြစ်နေသော မင်းသားသည် မိမိ နန်းဆောင်သို့ ပြန်သွား၏။

၄၁

လှုပ်လက်သော နားဆွဲတို့သူတို့၏မျက်နှာကို နမ်းကုန်သော သိမ်မွေ့စွာ အသက်ရှူခြင်းဖြင့် သူတို့၏ မျက်လုံးတို့သည်- သမင်ငယ်၏ မျက်လုံးနှင့် တူကုန်သော လုံမတို့သည် မင်းသားကို ကြည့်နေကြ၏။

၄၂

ရွှေတောင်ကဲ့သို့ တောက်ပသော မင်းသားသည် အထက်တန်း လုံမ၏အသဲကို ရှုးသွပ်စေ၏၊ သူ၏စကား အတွေ့ကိုယ်နှင့် ဂုဏ်တို့ဖြင့် သူတို့၏နား ကိုယ်မျက်စိနှင့် အလှဟန်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း အနိုင်ယူ ဆောင်သွား၏။

မင်း၏စကားဖြင့် အမျိုးသမီးတို့၏ နား၊ အတွေ့ဖြင့် ကိုယ်ကာယ၊ ကိုယ်ဖြင့် မျက်စိ၊ဂုဏ်ဖြင့် အလှမာန်တို့ကို အစဉ်အတိုင်း ဟပ်ယူရပါမည်၊ သက္ကတ စာကိုယ်တွင် မင်းသား၏ ဝစန,ဖဿ,ဝပု,ဂုဏနှင့် အမျိုးသမီးတို့၏ သဝဏ,အင်္ဂ,ဝိစလောစန,အတမဘာဝ ဟုလာရှိ၏။

၄၃

နေဝင်သွားသောအခါ ကိုယ်မှ နေကဲ့သို့ အလင်းကိုဆောင်သော မင်းသား ပြာသာဒ်ထက်သို့ တက်သွားသည်မှာ တက်လာသော နေသည် အလင်းရောင်ဖြင့် မိုက်မှောင်ကိုပယ်၍ ရွှေတောင်ထက်သို့ တက်သည်နှင့်တူ၏။

၄၄

ရွှေရောင်ကဲ့သို့ တောက်ပသော ဆီမီးများ-ထွန်းထားသည့် သစ်ပင်ဖျားရှိသော မွှေးကြိုင်သည့် အခန်းရှိသော လသာဆောင်သွား၍ စိန်ကျောက်တို့စီချယ်ထား၍ နှစ်လိုဖွယ်သော မြတ်သော သီဟာသနပလ္လင်ထက်သို့ တက်၏။

၄၅

သိကြားကဲ့သို့ မွန်မြတ်သော သူ၏အပါး၌ ညချမ်းအခါ ပျိုကညာ အချောအလှတို့သည် တူရိယာနှင့် အတူတကွ ရောက်လာ

ကြ၏၊လကြောင့် တောက်ပသော ဟိမဝန္တာ တောင်ထွတ်ပေါ်၌ ကုဝေရ၏ သားအပါး နတ်ကချေသည်များ ကဲ့သို့တည်း။

၄၆

နတ်တူရိယာနှင့် တူညီသော ကောင်း မြတ်သော ထိုတူရိယာတို့ဖြင့်လည်း သူသည် ချမ်းသာခြင်း နှစ်သက်ခြင်းမဖြစ်၊ ထိုသူ တော်ကောင်းသည် ပရမတ္ထ သုခ တွက် ထွက်ပြေးချင်နေ၍ တပ်မက်မှု မဖြစ်။

၄၇

ထိုအခါ အကျင့်မြတ်ရှိသော အကနိဋ္ဌ ဗြဟ္မာတို့သည် သူ၏ မွန်မြတ်သော ဆုံးဖြတ် ချက်ကိုသိကြ၍ ထိုတွင် ယစ်မူးသူအားလုံး ကိုအိပ်မောကျစေ၍ သူတို့၏ ကိုယ်ကာယ အလိုဆန္ဒကို ဖေါက်ပြန်စေကုန်၏။

၄၈

ထိုတွင် အချို့သော မိန်းမသည် လျှပ် ပေါ်သော လက်ဝါးပေါ်ပါးတင်ပြီး အိပ် နေသည်မှာ ရွှေပြာပတ်ထားသော ချစ်သူ စောင်းကို စိတ်ကောက်၍ ရင်ခွင်မှာ ပစ် ထားသကဲ့သို့တည်း။

၄၉

မိန်းမတယောက်လက်၌ ပလွေကိုင်ထားစဉ်၊ သူ၏ ရင်သားပေါ်ကာ အဝတ်ဖြူ လျောကျနေ၏၊ သူအိပ်ပျော်နေခြင်း၏ အလှမှာ ဖြောင့်တန်းသော ပိတုန်းအစဉ် မှီဝဲသည့် အရိုးရှိသော ကြာပန်းကဲ့သို့ရင်း၊ ရေမြှုပ်ဖြင့် ရယ်မောနေသည့် ထမ်းပါးရှိသော မြစ်ကဲ့သို့ရင်း ထင်ရ၏၊

၅၀

မိန်းမတယောက်သည် လတ်ဆတ်သော ကြာမှုန်ကဲ့သို့ သိမ်မွေ့သော ရွှေအတိုပြီးသော တောက်ပ၍ လှသော လက်ကြပ်ရှိသည့် လက်မောင်းဖြင့် မုရိုးစည်ကို ချစ်သူကဲ့သို့ ပွေ့ဖက် အိပ်စက်နေ၏။

၅၁

အသစ်စက်စက်ရွှေတန်ဆာတို့ကိုဆင်ယင်၍ အကောင်းစား ရွှေရောင် အဝတ် ဝတ်ဆင်ထားသော မိန်းမအချို့ တခဲနက် အိပ်မောကျနေကြသည်မှာ ဆင်ကြီးချိုးချထားသော စကားဝါကိုင်းနှင့်တူ၏။

၃၂

ရှည်လျား လှပသော ပုလဲကုံး ဆွဲထား လျက် လေးကိုင်းကဲ့သို့ ကွေးနေသော မိန်းမ တယောက် ပြတင်းပေါက် လက်ထောက်ပြီး အိပ်နေသော ဆလှမှာ တံတားပေါ်တွင် ထုလုပ်ထားသော ယမင်းရုပ်ဖြစ်၏။

၃၃

ထိုသို့အိပ်နေသော မိန်းမတယောက်၏ ကွေးပြီး ပတ္တမြားနားတောင်း ဖိထားမှုမှာ အရွက်ကြွေသော မျက်နှာကြာပန်းသည် တဝက်ညွတ်နေသည့် ကြာရိုးမှစ နားသော ကာရဏ္ဍဝငှက်နှင့်ထိသည့်ကြာကဲ့သို့ တောက် ပနေ၏။

၃၄

ရင်သား၏ဝန်ကြောင့် ကိုယ်ကာယ သိမ် မွေ့သည့် အချို့သော မိန်းမတို့သည် ရွှေ လက်ကောက်နှင့် ယှဉ်သော လက်မောင်း ကြော့ကွင်းဖြင့် တယောက်နှင့် တယောက် ဖက်ကာစထိုင်လျက် အိပ်နေသည်မှာ လွန်စွာ လှ၏။

၅၅

ရွှေခါးကြိုး လျှပ်လက်သော မိန်းမတယောက်သည် စောင်းကြီးကို ချစ်သူကဲ့သို့ ဖက်ပြီး အိပ်နေသည်မှာ ရွှေကြိုးသည် အရောင်အဝန်းနှင့်ယှဉ်သော မျက်နှာဖြင့် ရောနှော ထွေးယှက်နေသည်ဟု ထင်ရပါသည်။

၅၆

အခြားသော မိန်းမပျို တယောက်သည် ပခုံးစွန်းမှ ကြိုးလျှောကျနေသော ထက်စည်ကို ကာမဂုဏ် ပျော်ပါး မွေ့လျော်ခြင်း အဆုံး၌ နှမ်းနယ်နေသော ချစ်လင်ကဲ့သို့ ပေါင်ကြားမှာ ထား၍ အိပ်စက်နေ၏။

၅၇

အခြားသော မိန်းမတို့သည် ပြန့်ပြေစသော မျက်လုံးနှင့် မျက်ခုံးလှသော်လည်း မျက်စိမှိတ်သောအခါ နေဝင်၍ငုံသွားသည့် ကြာတိုက်ခန်းရှိသော ကြာရေကန် သဖွယ် ဖြစ်၏။

၅၈

နူးညံ့သော ဆံပင်ကို ဖရိုဖရဲ ကြဲကုန်လျက် ခါးကြိုးတန်ဆာနှင့် အဝတ်ကျွတ်နေကြလျက် လည်ပင်းမှ ဆွဲကြိုးတန်ဆာ ပြန့်ကြဲကုန်လျက်-အိပ်စက်နေကြသော အမျိုးသမီးများသည် ဆင်နင်းထားသော ယမင်းရုပ်နှင့်တူကုန်၏။

၅၉

အခြားသော မိန်းမတို့သည် ကိုယ်[illegible]လှူ ဂုဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော်လည်း အိပ်ချင်လှသောကြောင့် အရှက်ကင်းမဲ့စွာ ကပို-ကယိုနှင့် လက်တို့ကို ဖစ်လွဲပြီး ဟောက်ရင်း သွားကြိတ်ရင်း အိပ်နေကြ၏။

၆၀

အဆင်တန်ဆာနှင့် ပန်း အခြား[illegible]ခနှ ပြီး အဝတ်ကျွတ်လျက်ရှိသော မိန်းမတို့သည် [illegible]ငြိမ်သက်သော မျက်စိများ ပွင့်နေကုန်၏။ သူတို့၏ သတိကင်းလွတ်သော [illegible]ခြင်းကိုပင် သူသေ[illegible] [illegible]ခြင်း [illegible] ကုန်။

၆၁

အခြားသော မိန်းမတယောက်သည် သူ၏ ပါးစပ်ကို ဖွင့်ဟထား၏၊ တကိုယ်လုံး ဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏၊ ပါးစပ်မှ အပုပ်ရေတို့ စီးကျနေ၏၊ လျှို့ဝှက်အပ်သော ဂုဏ္ဌေတို့ကို ပြထား၏၊ အရက်မူးသကဲ့သို့ ကိုယ်ဖောက်ပြန်သောကြောင့် အိပ်စက်နေပုံမှာ တင့်တယ်ခြင်း မရှိ။

၆၂

ဤသို့လျှင် သဘာဝ အမျိုးအနွယ်အားလျော်စွာ အမျိုးမျိုး အိပ်စက်နေကြသော မိန်းမတို့သည် လေတိုက်ခြင်းကြောင့် ကြာပန်းညှိုးနွမ်းနေသော ရေကန်သဖွယ် ပြသလျက် တည်ရှိကြ၏။

...ပင်းတော်မင်းမြတ်သည်လည်း ရွှေနန်းပြာသာဒ်သို့ ...က်တော်မူ၍ ထီးဖြူကနက် ဖြန့်ကျက်လျက် ခင်းအပ်သော အသရေရှိသော မင်းနေရာထက်၌ တက်စံတော်မူလျှင် ထက်ဝန်းကျင် ရံခ၍နေကြသော ကချေသည် မင်းသမီးတို့သည်လည်း အထူးထူးသော စည်စောင်းငြင်း စသည်တို့ဖြင့် သီ-ကာ-မှုတ်-တီးလျက် မငြီးငွေ့ကြောင်း ကောင်းစွာ ဖျော်ဖြေ၍ မယျော်ရှင်ရကား ထိုခဏ၌ပင် စက်တော်မူ၏။

အတီး-အာက မောင်းမှ အပေါင်းတို့သည်လည်း စည်စောင်းငြင်းတို့ကို ပိုက်၍ အိပ်စက်ကြလေသော် ရွှေနန်းတော်ထွန်းမြဲဖြစ်သော နံ့သာဆီမီးသည်သာလျှင် ထွန်းညှိလျက်ပင် ရှိ၏၊ ညဦးယာမ်လွန်သော် အလောင်းကိုယ်တော်မြတ်နိုး၍ နဝရတ်ကိုးပါးဖြင့် စီအပ်သော သလွန်တော်ထက်ဝယ် နေပြီးလျှင် အသီး အသီး အိပ်ကြကုန်သော ကချေသည် မိန်းမတို့ကို ကြည့်တော်မူလျှင်-

အချို့ရှူလျက် အချို့ဟောက်လျက် အချို့စက်စက်ယိုသော အရိ-အရည်ဖြင့် လိမ်းကျံလျက် အချို့ အံသွားကြိတ်လျက် အချို့ယောင်ယမ်းကုန်လျက် အချို့ကား မိမိ၏ ခံတွင်းကို ဟင်းလင်းဖွင့်ကုန်လျက် ထိုခံတွင်းမှမကောင်းအနံ့ လှိုင်လျက် အချို့ကား ခါးဝတ်ကျွတ်ကုန်လျက် အိပ်စက်ကြသည်ကို မြင်၍ မြတ်သော ပြာသာဒ်တော်အပြင်ကို မစင်ဘင်ပုပ် စက်ဆုပ်ဖွယ်သော သူကောင်တို့ဖြင့် ပြည့်သော သုသာန်ခွင်ကဲ့သို့ ထင်မှတ်တော်မူ၍ ကာမဂုဏ်တို့၌ အတိုင်းထက်အလွန် ငြီးငွေ့တော်မူလျက် "နှိပ်စက်လေစွတကား၊ နှိပ်စက်လေစွတကား၊ အယုတ်တရား၌ ကာလရှည်လျားပျော်ပါး၍သာ ငါနေမိချေ၏တကား" ဟု မြည်တမ်းလျက် ယခုပင် တောထွက်အံ့ဟု ကြံတော်မူပြီးသော် သလွန်ပေါ်ထက်မှ ဆင်းသက်တော်မူ၍ တံခါးခုံ၌ ခေါင်းဆိုက်လျက် အိပ်သော ဆန္နအမတ်ကို နှိုးခေါ်၍ "ကဏ္ဍကမြင်းတော်ကို ယခုခေါ်ချေ" ဟု စေတော်မူ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၆၃

စင်းအင် သူတို့၏ ကိုယ်သည် လှ၏၊ စောင်း သံလည်းချို၏၊ သို့ရာတွင် ဤသို့အိပ်စက်နေခြင်းကြောင့် သူတို့၏ပုံစံ ဖေါက်ပြန်ပြီး အလိုဆန္ဒလှုပ်ရှားနေကြ၏၊ ဤသည်တို့ကို ကြည့်ရှုပြီး မင်းသားသည်ကဲ့ရဲ့၏။

၆၄

ဤဇီဝလောက၌ မိန်းမတို့အား ဤသို့ လျှ မစင်ကြွယ် ဖေါက်ပြန်သော သဘာဝ ရှိကုန်၏၊ အဝတ်တန်ဆာတို့ဖြင့် ဤလှည့်ပတ်ခြင်းခံရသောယောကျ်ားသည် မိန်းမအာရုံ၌ ရာဂဖြစ်၏။

၆၅

အကယ်၍ လူသည် မိန်းမတို့၏ ဤသို့သောသဘောနှင့် အိပ်မက်ဖေါက်ပြန်မှုကို စဉ်းစားပါမူ စင်စစ် မေ့လျော့မှု ရှေ့တိုးခွင့်ပေးမည်မဟုတ်ပါ၊ မိန်းတို့မှာ အလှရှိသည်ထင်၍ ရာဂဖြစ်ကြ၏။

၆၆

ယင်းသို့လျှင် အတွင်းက လျှို့ဝှက်ချက်
[illegible] သိ၍ သူ၏ အလိုမှာ ညတွင်းခြင်းပင်
သွက်[illegible]ပြုံးချင်၏၊ [illegible] [illegible]ပြီ
ဖြစ်နေပုံကို သိသော နတ်တို့က တံခါးဖွင့်လှစ်
ပေးကြ၏။

၆၇

ထို့နောက် အိပ်မောကျနေ[illegible] [illegible]နှန်းမ
[illegible]ကို [illegible]ချ၍ သူသည် [illegible]
သက်ခဲ့ပြီး ရဲရင့်စွာ ထိုမှ[illegible] ဗိမာန်၏
ပထမ လက်ကတီးသို့ ထွက်၏။

၆၈

သူ၏ဆန္ဒက အမည်ရှိ[illegible] မြင်းထိန်း
ကိုနှိုး၍ ပြော၏၊ လျင်စွာ သွားလေ့ရှိသော
ကန္ထကမြင်းကို အမြန်ယူခဲ့ပါ၊ မောက္ခ
အတွက် ယနေ့ ညမှ ငါထွက်သွားချင်ပါ
သည်။

ပါဠိစာပေနှင့် မြန်မာစာပေတို့တွင် ဤမြင်းထိန်း၏ အမည်ဆန္ဒဟုရင်း ဆန္နဟုငှင်း နှစ်မျိုးတွေ့ရတတ်၏၊ မော်လမြိုင်တောခင်ပေါက်ဆရာတော် အရှင်စက္ကပါလကမူ ဆန္ဒဟူသောအမည်သာ မှန်ကန်ကြောင်းဆုံးဖြတ်၏၊ ဤတွင်ဆန္ဒကဟူ၍အကြီးတလုံးနေခက်ဆုံးကာပါ၏။

၆၉

ယနေ့ ငါ၏ အသဲနှစ်လုံးမှာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲခြင်း ဖြစ်နေပါသည်၊ ဥာဏ်မှာ ဆုံးဖြတ်ချက်ဆောင်ပြီး ထားပါသည်၊ လူမရှိရာမှာလည်း ကိုးစားစရာ တူညီနေပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ငါ၏လိုလားချက် ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။

၇၀

အရှက် အကြောက် စွန့်လွှတ်ထားကြသော ကျွမ်းမိန်းမများ ငါ့ရှေ့မှာ အိပ်နေကြစဉ် တံခါး အလိုအလျောက် ပွင့်သွားပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့ ငါသွားချိန် အမှန်ရောက်လာပါသည်။

၇၁

ထိုအခါ မင်းကြီး၏အမိန့်ကို သိသော်လည်း သခင်၏ တိုက်တွန်းချက်ကို ဝန်ခံလျက် တစုံတယောက်စိတ်မှာ ပို့ဆောင်သကဲ့သို့ဖြစ်ကာ သူသည် မြင်းကို သွားယူရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

၇၂

ထို့နောက် သူသည် အင်အားကောင်းသော လျင်မြန်ဖြတ်လတ်၍ အမျိုးကောင်းသော မြတ်သော မြင်းကို သခင်သို့ ယူဆောင်လာ၏၊ မြင်းပါးစပ်၌ ရွှေဆက်ကြိုးသွင်းကာ ကျောမှာ နူးညံ့သောကုန်းနှီးကို တင်၏။

၇၃

ထိုမြင်း၏ကျောရိုး မြီးထူးနှင့်ခွါ ကျယ်၏၊ အမြီးနှင့် နားရွက် ငြိမ်သက် သေးသွယ်၏၊ ကျော ဝမ်းနှင့် နံပါး အောက်အထက် ကိုင်းညွတ်၏၊ နှာဖျားနိရဲနေ၍ ခါးနှင့်ရင် ပြန့်ပြော၏။

၇၄

ရင်အုပ် ပြန့်ပြောသော ထိုမင်းသားသည်ကြာပန်းနှင့်တူစွာ နူးညံ့သောလက်ဖြင့် သုတ်ပြီး၍ ချိုချိုသာသာ စကားဖြင့် သူ့ကို ပြောသည်မှာ ရန်သူစစ်တပ်တွင်း ဝင်လို၍ ဩဝါဒပေးသည့်အသွင်ထင်ရ၏။

၇၅

[illegible] မြင်းမြတ်သင့်ကို စီးပြီး မင်းကြီးသည် [illegible]များစွာ ရန်ဘေး[illegible]ခဲ့ပါသည်၊ ပါသည်လည်း အမြိုက် နိဗ္ဗာန်ကို အလိုရှိ၍ ရနိုင်စေရန်အတွက် သင်အကူအညီပေးပါ။

၇၆

[illegible] စစ်မြေပြင်၌၎င်း အာရုံခံစားမှု၌ ၎င်း ဥစ္စာရှာရာ၌၎င်း အကူအညီ ရလွယ် တတ်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် ဝိပတ္တိ၌ ကျရောက် သောအခါနှင့် တရားရှာသောအခါ အကူ အညီ ရခဲပေသည်။

၇၇

လောကမှာ ကောင်းမှုမကောင်းမှုကို အ မှီပြုရာ၌ အကူအညီပေးသူတို့ ထိုကုသိုလ် အ ကုသိုလ်အဘို့ မုချရလိမ့်မည်ဟု ငါ့စိတ်က သိနေပါသည်။

၇၈

ထို့ကြောင့် ငါ၏ ဤမှ ထွက်ခြင်းမှာ လောကအစီးအပွား တရားအတွက်ဟု သိ၍ အို မြင်းမြတ် မိမိနှင့် လောက အကျိုးငှာ လျင်မြန်ထက်မြက်စွာ ကြိုးစားပါလော့။

၇၉

ဤသို့လျှင် ကောက်ကျစ်လိုသဖြင့် လူတို့တွင် မြတ်မသော မ[illegible]သော[illegible]ညီ မိဂ[illegible] ရှေးသည် ညွှန်ပြပြီးနောက် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်၍ တေဒက်ပသည့် ကိုယ်ကိုဆောင်သော မင်းသား သရဒ [illegible]ါ မိုးသားပေါ်က နေ[illegible]ကဲ့သို့ မြင်းဖှူထက်သို့ တက်၏။

၈၀

ထို့နောက် မြင်းသူတော်သည် ညအခါ အချေအရုံများ နိုးမည့် ကြမ်းသော အသံကို ထိန်းချုပ်ယသွား၏၊ ဖေး[illegible] [illegible]၍ [illegible]သံကို ငြိမ်စေ၏၊ လျှပ်ပေါ်ခြင်းစွန့်၍ ခြေလှမ်းစောင့်ထိန်းသွား၏။

၈၁

ထိုအခါ ယက္ခတို့သည် ကိုယ်ကို ညွတ်ကုန်လျက် ရွှေလက်ကောက် တန်ဆာဆင်ကုန်လျက် လှုပ်သည့် ကြာကဲ့သို့သော လက်ဖျားတို့ဖြင့် ထိုမြင်း၏ ကြာသို့သော ခွါကို ပင့်မ,ထစေးကြရာ ကြခပန်းတို့ကို ဖြန့်ကြဲထားသည်ဟု ထင်ရ၏။

၇၂

ကြီးမား ခိုင်ခန့်သော မြို့တံခါးတို့မှာ ဆင်တို့သော်လည်း ယှဉ်ကူစွာ မဖွင့်နိုင်၊ မင်းသားထွက်သောအခါ အသံ မမြည်ရအောင် ထိုတံခါးတို့ အလိုအလျောက် ပွင့်ပေးကြ၏။

၇၃

ခိုင်မြဲသော အတွေးအခေါ်နှင့် မျှော်လင့်ချက် မထားသော မင်းသားသည် အလိုလိုက်သော ခမည်းတော် သားငယ်ကလေး ချစ်ခင်သူများနှင့် မြတ်သော နိုင်ငံအာသရေကိုစွန့်၍ အဖ၏ နေပြည်တော်မှ ထွက်၏။

ဆန္နအမတ်သည်း ဆင်အပ်သော တန်ဆာတို့ကို ပိုက်လျက် မြင်းတင်းကုပ်သို့သွား၍ မြင်းတော်ကို ကလေသော် ဆာလ္လကမြင်းတော်က "ငါ့ကိုအချိန်မဲ့ကခြင်းသည် အလောင်းမင်းသား တောထွက်တော်မူလိုသည် ဖြစ်လတံ့"ဟု ကြံ၍ အားသန် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိရကား သည်းစွာ ဟီလေ၏။ ထိုဟီသံသည် ကပိလဝတ်ပြည်အလုံးကို လွှမ်း၍ သွားသော်လည်း နတ်တို့ ပိတ်ပင်သောအားဖြင့် မည်သူတယောက်မျှ မကြားကြကုန်။

အလောင်းမင်းမြတ်သည်လည်း ဆန္ဒအမတ်ကို စေလိုက်ပြီးလျှင် ဖွားမြင်သော သားတော်ရာဟုလာကို ရှုလိုသော အကြံတော်ရှိ၍ ယသောဓရာ မိဘုရားစံမြန်းသော ရွှေနန်းကျက်သရေဆောင်သို့ဝင်၍ ကြည့်တော်မူလျှင် နံ့သာဆီမီးရောင်ဖြင့် ထွန်းလင်းလျက် ... အ...ကာမျှလောက်သော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော ရတနာသလွန်ပေါ်ဝယ် သားတော်ရာဟုလာ၏ ထိပ်ထက်၌ လက်ထား၍ စက်ပျော်သော ယသော ဓရာမိဘုရားကို မြင်တော်မူ၏။

ထိုအခါ "ငါသည် သားတော်ကို ယူ၍ ကြည့်ပြန်သော် ယသော်မိဘုရားနိုး၍ အားကြိုး ရည်ဆောင်သော ငါ၏ တောထွက်အံ့ခသော အကြံသည် မအောင်မြင်ပဲ ရှိချေတော့မည်"ဟု ကြံ၍ ရပ်လျက်သာ ကြည့်တော်မူပြီးလျှင် လျင်စွာ ပြန်ခဲ့၍ ကဏ္ဍကမြင်း၏ အထံသို့ သွားပြီးသော် "ဖွားဖ တော်ကဏ္ဍ ယနေ့ ငါကို ကူသော၊ သင့်ကိုစီး၍ သုံးလီ သော ဘဝနှောင်ချိုင့်မှ ငါထွက်ခဲ့မြောက်လျှင် သုံးခွင်သော လောက၌ ဝေနေယျ သတ္တဝါတို့ကို ခေမာ ရပ်ခွင်သို့ ငါ ကယ်တင်ပေအံ့"ဟု ဆို၍ မြင်းတော်ကို လက်ဖြင့် သုံးကြိမ် သပ်ပြီးမှ အလျား တဆယ့်ရှစ်တောင် အရပ် ရှစ်တောင်ရှိ သော ခရုသင်းပွတ်သစ်ကဲ့သို့ ဖြူနုစွသော အဆင်းရှိသော ကဏ္ဍကမြင်းထက်သို့ တက်တော်မူ၍ ငယ်သော် ဆန္ဒကို အမြီးက ဆွဲစေလျက် သက်တော်နှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် သက္ကရာဇ် ၉၇ ခု ဝါဆိုလပြည့် တနင်းလာနေ့ သန်းခေါင်အခါ ဥတ္တရာသဠ် နက္ခတ်နှင့် စန်းမြတ်ယှဉ်သော အခါ၌ တောထွက်တော်မူ၏။ ခြေသံကို နိုင်ငံ ပြည်သားတို့ ကြားမည်ကို

ကြောင့်ကြ၍ ခြေချတိုင်း-ချတိုင်း နတ်သား လေးယောက်တို့ လက်ဝါးဖြင့် ခံကုန်သည်။

သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသည် အမှတ်မဲ့ သားတော်ထွက်မည်ကို စိုးရိမ်၍ လုံခြုံစွာ ပြုလုပ်အပ်သော အရပ် တဆယ့်ရှစ်တောင် မြို့တံတိုင်း စိုင်းလျက် တံခါးရွက် တခု-တခုကို ယောကျ်ားတထောင်ဖွင့်မှ ပွင့်နိုင်သောတံခါးရွက် ပိတ်လျက်ရှိသည်ကို နတ်တို့ဖွင့်နှင့်၍ အသင့်ပင် ထွက်တော်မူရ၏။

မြို့တော်မှ ထွက်မိလျှင် ဝသဝတ္တီ နတ်ပြည်မှ မာရ်နတ်ခင်းလာ၍ ခရီးဦး၌ ရပ်ပြီးသော် "သိဒ္ဓတ် မင်းသား အဘယ့်ကြောင့် ဆင်းရဲရန်ကို ရှာကြံဘိသနည်း၊ ယနေ့မှ ခုနစ်ရက်လည်လျှင် စကြာရတနာ ရောက်လိမ့်မည်၊ ကျွန်းငယ် နှစ်ထောင် ဝန်းရံသော ကျွန်းကြီး လေးကျွန်းကို အုပ်ကွပ်အုပ်စိုးရလိမ့်မည်၊ နန်းသို့ ပြန်၍ စံတော်မူဦး" ဟု ဆို၍ တားသင့်၏။

ထိုစကားကို ကြားတော်မူသော် ဘုရားလောင်းကလည်း "ဟယ် မကောင်းသော မာရ်နတ်-ကျွန်းရပ် လေးစည်းကို သည့်လည်းနိုင်သော စကြာရတနာ ရောက်လိမ့်မည်ကို ငါ သိသော်လည်း ငါ၏ အဖြစ်ကို အလိုမရှိပြီ၊ လောက ချမ်းသာကို တံခါးပေါက်ကဲ့သို့သာ ငါစွန့်မည်" ဆို၍ မဘာန်းမနေပ် ထွက်တော်မူသဖြင့် မြို့နှင့်သင့်ရုံ ကွာလတ်သော် ဥက္ကာခုနစ်ခသော အာဒိစ္စဝံ မင်းမျိုးတို့၏ နေရာ မဟာကပိလဝတ်ပြည်ကို လှည့်၍ ကြည့်တော်မူလိုသော ဆန္ဒဖြစ်စဉ် "အလောင်းတော်မြတ် ကြည့်ရှုဘွယ် မရှိပြီ လှည့်လည်၍ ပြန်အံ့" ဟူသကဲ့သို့ ရှေ့တော်မှောက်ဝယ် အိုးထိန်းစက်

သဖွယ် လှည့်၍ ရွှေပြည်တော်တည်လေ၏၊ ထိုတည်ရာ ဌာန ကို နေခက်ကာသဉ္ဇ ကဏ္ဍကာ နိဝတ္တန စေတီဟည်သတည်း။

ထို့နောင်မှ အစဉ်အတိုင်း ထွက်တော်မူလေသော် နတ် အပေါင်းတို့သည် လက်ဝဲလကျာ ရှေ့နောက် ခြောက် သေစင်း-ခြောက်သောင်းသော မီးရှူးတို့ကို ညှိထွန်းလျက် တပါးသော နတ်တို့သည် စကြဝဠာ အနားရေးအထိ မရေ- မတွက်နိုင်သော မီးရှူးတို့ကို ညှိထွန်းကုန်လျက် လေဝန်းဖြင့် ရှာသော မိုးပေါက်ကဲ့သို့ ပန်းနံ့သာ အလုံ-အခိုးတို့ကို တိ ဖြိုးဖြိုး ကျစေလျက် နတ်၌ဖြစ်သော စည်စောင်းငြင်း တူရိယာတို့ဖြင့် သာယာစွာ မှုတ်တီး၍ ကြီးမြတ်သော မင် ဆာသဘင်ကို ဖြစ်စေလျက် ထက်ဝန်းကျင်မှ ခြော်၍ လိုက် ကြကုန်သည်။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၇၄

အစဉ် သန့်ရှင်းသော ကြာနှင့်တူလျက်
ပြန့်ပြောသော မျက်စိရှိသော မင်းသားသည်
နေပြန်တော် ပြန်ကြည့်၍ "မွေးခြင်းနှင့်
ခြခြင်း၏ အဆုံးကို မတွေ့မမြင်က ဤသို့
မပြန်"ဟု ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ ကြုံဝေ၏။

၇၅

ဤသို့လျှင် သူ၏ စကားကို ကြား၍
ကာဠဝရ၏ ပရိသတ် အပေါင်း နှစ်ထောင်း
အားရ၏။ ထို့ပြင် စိတ်ကြည်သော နတ်

အပေါင်းသည် သူ၏ အလိုဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန် ကြံစည်ကြ၏။

၈၆

သူ၏ အလွန် ပြုနိုင်ခဲ့သော ဆုံးဖြတ်ချက် အဓိပ္ပာယ်ကို သိသော အချို့သော နတ်တို့သည် ဆီးမီးအသွင်ဆင်ဆောင်၍ ဆီးနှင်းဖုံးသော လမ်း၌ မိုးသားအကြား ဝင်သွားသော လကဲ့သို့ ထွန်းပြကြ၏။

၈၇

နေမင်း၏ မြင်းနှင့်တူသော ထိုမြင်းသည် တစုံတယောက်စိတ်၌ တိုက်တွန်း သကဲ့သို့ သွား၏။ နေရောင်ကြောင့် ကောင်းကင်ကြယ်များ မညှိုးနွမ်းမှီ မင်းသားသည် ယူဇနာများစွာ ဝေးရာသို့ ရောက်သွား၏။

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ တောထွက်ခန်း အမည်ရှိသော ပဉ္စမ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

ဆဋ္ဌ သဂ္ဂ—   ဆန္ဒက ပြန့်လွှတ်ခန်း

၁

ထို့နောက် မကြာမီ ကမ္ဘာ့ မျက်စိ ဖြစ်သော နေမင်း ထွက်ပေါ် လာသော အခါ လူတို့တွင် မြတ်သော ထိုမင်းသည် ဘဂ္ဂဝ၏ သင်္ချိုင်းကျောင်းကို တွေ့ရ၏။

၂

သား သမင်တို့ ယုံကြည်စွာ အိပ်နေကြသော ကျေးငှက်တို့ ငြိမ်သက်စွာ နားနေကြသော သင်္ချိုင်းကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းမြောက်ခြင်း ဖြစ်ကာ အမော အပန်း ပြေသကဲ့သို့ ဖြစ်သွား၏။

၃

ဒေါမိမာန်မာနကို ပယ်စွန့်ရန် အတွက် ၎င်း အကျင့်တပါးကို ပူဇော်ရန် အတွက်၎င်း မိမိ အစွဲအလာကို ထိန်းသိမ်းရန် အတွက် ၎င်း၊ မင်းသားသည်မြင်းထက်မှဆင်းသက်လိုက်၏။

၄

ဆင်းပြီးလျှင် မြင်းကို ပွတ်သတ်ပြီးလျှင် "သင်ပို့ဆောင် ပေးပေ သည်" ဟု ဦးငိုက် ကြည့်ခြင်းဖြင့် သနားလောင်သကဲ့သို့ ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာ ဆန္ဒက ားပြောကြား၏။

၅

သူကောင်း ဂဠုန် ငှက်ကဲ့သို့ လျှင်မြန်သော ဤမြင်းနောက်မှ ငါ့အား ဆည်းဆပ်လုပ်ကျွေး၍ မိမိထက်မြက်မှုကို သင် ပြုခဲ့ပါသည်။

၆

အကယ်၍ ငါသည် အမြဲ အလုပ်ကိစ္စ၌ စူးစိုက်နေကောင်း နေပါလိမ့်မည်၊ သို့ရာတွင် ဤမျှ သခင်ကို လုပ်ကျွေးသော အစွမ်းသတ္တိလည်းရှိသော သင့်အား အသဲမှာ စွဲမြဲစွာ သိမ်းပိုက်ထားမပါပြီ။

၇

မလုပ်ကျွေးသူလည်း စွမ်းဆောင် နိုင်ပါသည်၊ မစွမ်းနိုင်သူလည်း လုပ်ကျွေးတတ်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် သင်ကဲ့သို့ လုပ်ကျွေးသမှုပြုပြီး စွမ်းနိုင်သူကား လောကတွင် ရှားပါသည်။

၈

ထို့ကြောင့် သင်၏ အကြီးအကျယ် အကျိုးရှိသော ဤအမှုဖြင့် ငါ နှစ်သက်မြတ်နိုးလှပါသည်၊ ငါ၏ရှေ့၌ သင့်၏ အဖြစ်သည်—

အကျိုးဖလ မြှော်လင့် တောင့်တခြင်း ကင်း ပါသည်။

၉

အကျိုးပေးရာ၌ စွမ်းနိုင်သူ၏ အမိန့် အာဏာကို ဘယ်သူသည် မနာခံပဲ ရှိပါမည်နည်း၊ ဤမှပြန်လျှင် ကိုယ့်လူသော်လည်း အခြားလူသာမန်တို့နှင့် မခြားနားပါ။

၁၀

အဆက်အနွယ်စောင့်ရန် သားကို မွေးမြူကြပါသည်၊ မွေးကျေးစောင့်ရှောက်၍ အဖကို ဆည်းကပ် ကြပါသည်၊ လောကသည် မြှော်လင့်ခြင်းဖြင့် တယောက်နှင့် တယောက် ဆက်ဆန်နေရာ အကြောင်းကင်းက မိမိ အဖြစ်ပင် မရှိပါ။

၁၁

များစွာ ပြောကြား နေ၍ အကျိုးများ မည်မဟုတ်ပါ၊ အချုပ်အားဖြင့် သင်သည် ငါ၏ အလွန်အမင်း ချစ်ခြင်းကို ပြုခဲ့ပါသည်၊ မြင်းကို ယူဆောင်ပြီး ပြန်ပါဘိ၊ ငါအလိုရှိသော နေရာသို့ ရောက်ခဲ့ပါပြီ။

၁၂

ဤသို့ ပြောပြီး ထို သူရဲ ကောင်းသည် ကျေးဇူးတုန့်ပြန်လိုသဖြင့် မိမိအဝတ်တန်ဆာ အားလုံး ချွတ်၍ ညှိုးငယ်နေသော ထိုသူအား ပေး၏။

၁၃

ဆိမိး၏ အလုပ်ကို လုပ်သော တန်ခိုးရှိ ကျောက်မြက်ရတနာတို့ကို မကိုင်မှ ယူ၍ ဤ စကား ပြောကြားသည်မှာ နေနှင့်အတူတကွ သော မန္တရတောင်သို့ပင်၏။

၁၄

အိုဆန္နက ဤကျောက်မြက် ရတနာတို့ဖြင့် မင်းကြီးကို အကြိမ်ကြိမ် ရှိခိုးပြီး သူ့အား သောက တားဆီးရန် အတွက် မလွတ်မြောက် သော ချစ်ခြင်းဖြင့် ဤသို့ ပြောသည်ဟု သတင်းပေးပါ။

၁၅

စင်စစ် နတ်ပြည် တဏှာကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ အချစ် ကင်းကွာ၍လည်း မဟုတ်၊ အမျက်ထွက်၍လည်း မဟုတ်ပါ၊ ဇရာ-မရဏ

ကို ဖျက်ဆီးရန်အတွက်သာ ငါသည် တဖေါ ဝနည်း ထွက်ခဲ့ခြင်းပါ။

၁၆

ထို့ကြောင့် ဤကို ထွက်လာသော ငါ့ အတွက် သောက မဖြစ်သင့်ပါ၊ အကြောင်း ကား ကာလကြာမြင့်စွာ ပေါင်းဆုံပါသော် လည်း အခါရောက်သော အခါ နေရမည် မဟုတ်ပါ။

၁၇

အကြောင်းကား ကွေကွင်းခြင်းသည် မြဲသည်၊ ထို့ကြောင့် တဖန် ဘယ်အခါမျှ မိမိလူများနှင့် ကွေကွင်းခြင်း မရှိသော [illegible] မှုရန် [illegible] ပါတွေးပေါ်လာစဉ် [illegible] ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၈

သောကစွန့်ပယ်ရန် အတွက် ထွက်လာ သော ငါ့အတွက် သောက မဖြစ်သင့်ပါ၊ သောက အကြောင်းဖြစ်သော အစရှိတို့၌ တွယ်တာ နှစ် က်တပ်မက်သူကိုသာ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြ ဖြစ်ထိုက်ပါသည်။

၁၉

ဤသည်ကား ငါတို့၏ ရှေးလူကြီးများ၏ ခိုင်မြဲသော ဆုံးဖြတ်ချက် ဖြစ်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် အစဉ်အလာ လမ်းစဉ်ဖြင့် သွားသော ငါမူကား သောကဖြစ်ရန် မထိုက်ပါ။

၂၀

စင်စစ် ယောကျ်ား၏ ပြောင်းလဲသောဆုံးရှုံး ဥစ္စာဓန အမွေခံသာဖြစ်ပါသည်။ ဤမြေမှာ ဓမ္မအမွေခံ ရနိုင်ခဲပါသည်၊ ရှိလည်း မရှိပါ။

၂၁

အချိန်အခါမကျသေးပဲ တောထွက်သည်ဟု ပြောလိုက ပြောနိုင်ပါသော်လည်း ဘဝသည် လှုပ်ရှားပြောင်းလဲနေသဖြင့် ဓမ္မ၏ အခါလည်း အမြဲတည်မည် မဟုတ်ပါ။

၂၂

ထို့ကြောင့် ယခုပင် မြတ်သောအမှုပြုရန် ငါ ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ သေခြင်းဟူသည် ရန်သူရှိရာ ဘဝ၌ ယုံကြည်စိတ်ချဖွယ် ဘယ်မှာနည်း။

၂၃

အို သူတော်ကောင်း ဤသို့သောအားဖြင့် ၎င်း ထိုမှတပါးသော အကြောင်းတို့ဖြင့် ၎င်း သင်သည် မင်းကြီးအားလျှောက်ကြား ပါ။ ငါ့အား လွမ်းဆွတ်တသ သတိရခြင်း မဖြစ်အောင် ထိုမှတပါးဖြင့်လည်း ကြိုး စားပါဘိ။

၂၄

ထို့ပြင် သင်သည် မင်းကြီးအား ငါ၏ ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ကိုသော်လည်း ပြောပါ၊ အ ပြစ်ကြောင့် အချစ်ကို စွန့်လွှတ်လိမ့်မည်၊ သို့ဖြင့် သောကဖြစ်မည်မဟုတ်ပါ။

၂၅

ဤစကားကို ကြားရသောအခါ ပူလောင် ခြင်းကြောင့် ညှိုးနွမ်းနေသော ဆန္ဒက သည် မျက်ရည်ကြောင့် ဆို့နစ်သော စကား ဖြင့် ရှိခိုး ပြန်ကြား၏။

၂၆

အိုသခင် ဆွေမျိုးတို့ကို ဒုက္ခပေးသော အရှင့်အတွေးသည် ညွန်နစ်သော ဆင်ကဲ့သို့ ကျွန်ုပ်စိတ်ကို ဆင်းရဲစေပါသည်။

၂၇

အရှင်၏ ဤဆုံးဖြတ်ချက်သည် သန်အတိ ပြီးသော ဘယ်သူ့အသဲ၌လည်း သောကာ မဖြစ်ပဲ ရှိပါလိမ့်မည်နည်း၊ ချစ်ဒုက္ခရောက် သူတို့အား ဆိုဖွယ်မရှိပါ။

၂၈

ဗိမာန်၏ အိပ်ရာနှင့် ထိုက်တန်သော နူးညံ့သည်၏ အဖြစ်သည် အဘယ်နည်း၊ ကြမ်းတမ်းသော သမန်းမြက်တို့ရှိသော တပေါဝန မြေပြင်သည် အဘယ်နည်း။

၂၉

ဤအရှင် အရှင်၏ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြား ရ၍ မြင်းကို ယူဆောင်လာခဲ့သည်မှာ ကျွန်ုပ် ကို နတ်က အတင်းအကြပ် ပြုလုပ်စေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၃၀

အကယ်၍ မိမိကိုယ်ကို အစိုးရပါသော် အရှင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကိစ္စကို သိ၍လည်း ကပိလဝတ်ကို သောကာဖြစ်စေမည့် ဤ

မြင်းအား ဘယ်မှာ ကျွန်ုပ် ယူဆောင်ပေးပါ မည်နည်း။

၄၁

ထို့ကြောင့် ပို၍အင်အားရှိသူ သား၌ ရဲရဲ လန်းလန်း မျက်နှာပါသော ထို့ပြင် အိုမင်း မစွမ်းသော မင်းကြီးကို အရှင်သည် နတ္ထိက ဝါဒီတို့ သူတော်တရား စွန့်ပယ်သကဲ့သို့ စွန့် ပယ်ရန် မသင့်ပါ။

၂၄

ကျွေးမွေးသုတ်သင် စောင့်ရှောက်မှုဖြင့် ဒုတိယမြောက် အမေ ထိုဒေဝီကို ကျေးဇူး ကန်းသူ ပူဇော်မှု မေ့သကဲ့သို့ မေ့လျော့ရန် မသင့်လျော်ပါ။

၄၄

ယခုအခါ သားငယ်ရှိသော ထို့ပြင် မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ကျေးဇူးရှိသော အမျိုး အနွယ်ကို တိုးပွားစေသော လင်ကို ချစ်မြတ် နိုးသော ဒေဝီကို လူနုံ-လူအသည် အသရေ စွန့်သကဲ့သို့ စွန့်လွှတ်ရန် မသင့်လျော်ပါ။

၃၄

အကျော်အစောနှင့် တရားစောင့်သူတို့တွင် မြတ်သော ထို့ပြင် ချီးကျူးထိုက်သော ယသော်ဓရာ၏ သားကို ပျက်စီးသူသည် မြတ်သောအကျော်အစောကို စွန့်သကဲ့သို့ စွန့်လွှတ်ရန် မသင့်လျော်ပါ။

၃၅

အကာယ်၍ ဆွေမျိုးနှင့် နိုင်ငံကို စွန့်လွှတ်ရန်ဆုံးဖြတ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်ကို မစွန့်ပါနှင့်၊ အရှင့်ခြေမှာသာ ကျွန်ုပ်၏ လားရာရှိပါသည်။

၃၆

ရာဃဝတီကို တောသို့ စွန့်ပစ်ခဲ့သော သုမန္တရကဲ့သို့ အရှင့်ကို ဤမှာ စွန့်ခဲ့၍ ပူပန်သော စိတ်ဖြင့် နေပြည်တော်ပြန်ရန် ကျွန်ုပ်မစွမ်းနိုင်ပါ။

ရာဃဝဟူသည် လက္ခဏ၏အမည်တမျိုးဖြစ်၍ သုမန္တရဟူသည် ဒသရထမင်းကြီး၏ရထားထိန်းဖြစ်၏၊ ထိုအကြောင်းကိုရာမာယဏတွင် အကျယ် တွေ့နိုင်၏။

၃၇

အရှင် မပါပဲ မြို့သို့ ရောက်ပါလျှင် မင်းကြီးက ဘယ်သို့ဖြေဆိုနိုင်မည်နည်း၊ အရှင့်ကို သင့်လျော်သော ဤအသွင်၌ မြင်ရ၍ နန်းတွင်းသူတို့အား ကျွန်ုပ် ဘာပြောရမည်နည်း။

၃၈

မင်းကြီးအား ငါ၏ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ ပြောပါဟု အရှင်က မှာကြားပါသည်၊ စင်စစ် ရသေ့-ရဟန်းကဲ့သို့ အပြစ်ကင်းသော အရှင့်အား ဘယ်ပုံ မဟုတ်မတရား ပြောကြားရပါမည်နည်း။

၃၉

အချက်ကင်းမဲ့သော အသဲနှလုံး သို့မဟုတ် ခံနိုင်သော လူသာဖြင့် အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ပြောကြားသော်သည်း ထိုစကားကို ဘယ်သူ ယုံကြမည်နည်း။

၄၀

အို-အပြစ်ကိုသိသူ လရောင်၏ အပူရှိန် ပြင်းထန်သောအဖြစ်ကို ပြောပြ၍ ထိုစကားကို ယုံကြည်သူသာ အရှင်၏ အပြစ်ပြောပြသောစကားကို ယုံကြည်ပါလိမ့်မည်၊

၄၁

အခါခပ်သိမ်း သနားကြင်နာ၍ အမြဲကရုဏာကိုသိသော အရှင်သို့သော သူသည် အချစ်ကိုမစွန့်သင့်၊ ပြန်နှစ်ပြီး ကျွန်ုပ်အပေါ် ကြင်နာရှင်ပြပါလော့။

၄၂

စကားပြောတတ်သူတို့တွင် မြတ်သော မင်းသားသည် သောကနှိပ်စက်ခြင်း ခံရသောဆန္နက၏ ဤသို့သော စကားကို ကြား၍ ငြိမ်သက်တည်ကြည်စွာ ပြန်ကြား၏။

၄၃

အို–ဆန္နက ငါ၏ကွေကွင်းရခြင်းနှင့်စပ်သော ဤပူပန်ခြင်းကို ဖယ်လိုက်ပါ၊ ဇာတိအမျိုးမျိုးရှိသော ကိုယ်ကိုဆောင်သူတို့တွင် ကွေကွင်းခြင်းနှင့် ဘဝအမျိုးမျိုး ဖြစ်ခြင်း ပြပါသည်။

၄၄

ချစ်ခြင်းကြောင့် ကိုယ့်လူကို ကိုယ်တိုင် မှုကား မစွန့်ပါ၊ သို့ရာတွင် သေခြင်းသည် တနေ့မှာ အမှန်ပင် တယောက်ကိုတယောက် မိတ္တဆွေနေသော ငါတို့ကို အချင်းချင်း စွန့်လွှတ်စေပါလိမ့်မည်။

၄၅

ကြီးမားသော တဏှာဖြင့် ငါ့အား ဝမ်း၌ ဆောင်လျက် အကျိုးမဲ့ ကြီးပမ်းသော သို့ အဖေ၏ ငါသည် အဘယ်နည်း၊ ငါ၏ ခမည်းလည်း ဘယ်မှာနည်း။

၄၆

ကျေးငှက်တို့သည် သစ်ပင်၌ ညအခါ စုပေါင်းပြီး နံနက်အခါ ခွဲခွါသွားကြသကဲ့သို့ နောက်ဆုံးဘုတ်တို့၏ ပေါင်းဆုံခြင်းသည် အမှန် ကွေကွင်းကုန်၏

ဘုတကိုဘုတ်ဟုပြန်ဆိုခြင်းဖြစ်၏ ဗန်ဆင်းရင်စီရင်သော ဓလဒြပ် သဘောတရားဟု အဆိုရှိ၏။ ယင်းဘုတသည် ပဋ္ဌဝီ ဇလ၊ တေဇ၊ ဝါယုနှင့်အာကာသဟု ငါးပါးရှိ၏ မြေ၊ ရေ၊ မီး၊

လေနှင့် စောင်းကောင်ပင်ဖြစ်၏၊ သက်ရှိသတ္တဝါ၊ သက်မဲ့အရာဝတ္ထု အားလုံးသည် ဤဘုတ်ငါးပါး၏ အပေါင်းအစုဖြစ်၏» ဟူလို။

၄၇

ငါ၏စဉ်းစား တွေးဆချက်မှာ မိုးတိမ်တို့ ပေါင်းဆုံပြီး တဖန် ကွဲကြသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ ပေါင်းဆုံခြင်းနှင့် ကွဲကွာခြင်း ဖြစ်သည်။

၄၈

လူတို့သည် အချင်းချင်း၊ လိမ်လည် လှည့်ပတ်ပြီး သွားလာနေကြပါသည်၊ထို့ကြောင့် အိမ်မက်ပမာ ပေါင်းဆုံခြင်းမှာ ငါဟူသော အဖြစ်ကို မမြတ်နိုးသင့်ပါ။

၄၉

သစ်ပင်သည် အတူဖြင့်သော သစ်ရွက်တို့၏တွယ်တာမှုရာဂမှ ကင်းလွတ်သွားကြပါသည်၊ သို့ဖြစ်မှု တယောက်နှင့်တယောက် ကွေကွင်းခြင်း အတယ်ကြောင့် မဖြစ်ပဲရှိပါမည်နည်း။

၅၀

သို့ဖြစ်ပါ၍ အိုသူတော်ကောင်း အေးအေးပြန်ပါ၊ အစာယ်၍ ချစ်ခြင်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားပါမူ ပြန်သွားပြီး၍လည်း တဖန် ပြန်လာနိုင်ပါသည်။

၅၁

ဆာပ်လပတ်တွင် ငါ့ကို အာသာရှိသူများ ရှိပါလျှင် ဟုသို့သော ချစ်ခြင်းမျိုးကို စွန့်လွှတ်ပြီးလျှင် သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို နားထောင်ပါဟု ပြောပြပါ။

၅၂

နေ့ခြင်း သေခြင်းကို တိုက်ဖျက်သူသည် မကြာမီ အမြန်ပြန်လာမည်၊ သို့မဟုတ် [illegible] ချည်းနှီး အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးခြင်းသို့ ယည်း ရောက်လိမ့်မည်၊

၅၃

သူ၏ [illegible] ကို ကြားရသော [illegible] မြင်းမြှာ် ကန္ဒကသည် ခြေကိုလျှာဖြင့် [illegible] ပြီးမျက်ရည် ပူတို့ကို သွန်ချလိုက်၏။

၅၄

ထိုအခါ မင်းသားသည် ကောင်းမြတ်သော မင်္ဂလာရှိသည့်ဇာနန့် စက်လက္ခဏာတို့ ယှဉ်သောလက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ကာ အဆွေခင်ပွန်းကဲ့သို့ ပြောပြ၏။

၅၅

အို ကန္ထက-မျက်ရည် မကျပါနှင့်၊ သင်သည်မြင်း၏ မြတ်သောဓမ္မကို ပြခဲ့ပြီး၍ ကျေနပ်ပါ၊၊ သင်၏ မွန်မြတ်သော ကြိုးပမ်းမှုသည် မကြာမီ အကျိုးဖလ ရပါလိမ့်မည်။

၅၆

ထိုနောက် တည်ကြည်သော ထိုသူသည်- အရိုး၌ ကျောက်မျက် ရတနာ စီချယ်ထားသည့် ဓားကို ဆန္ဒကလက်မှ ယူ၍ ဓားအိမ်တွင်းမှ ဆွဲထုတ်လိုက်ရာ မြွေတွင်းမှ မြွေထွက်လာသကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

၅၇

ကြာညိုရွက်အဆင်းရှိသော ဓားကိုထုတ်ပြီးလျှင်ဆံပင်နှင့်တကွ အရောင်မျိုးစုံတောက်ပနေသော မိမိ မကိုဋ်ကို ဖြတ်လိုက်ပြီးနောက်

ဟင်းကိုကောင်းကင်သို့ ဖစ်တင်လိုက်သည်မှာ ဟင်္သာကို ရေကန်တွင်း ပစ်လိုက်သကဲ့သို့ တည်း။

၃၈

ထိုအခါ နတ်တို့သည် အပိုင်းပိုင်းပြတ်သော မကိုဋ်ကို ပူဇော်ရန်အတွက် အလွန်ရိုသေစွာ ယူဆောင်ကြ၏။ ထို့နောက် နတ်ပြည်၌ နတ်အပေါင်းတို့သည် နတ်ပြည်ဖြစ်သော ထိုက်သော ပူဇော်ဖွယ်တို့ဖြင့် ပူဇော်ကြ၏။

၃၉

တဖန် အလောင်းတော်သည် ပျော့ပျောင်းသော မကား ၏ သင်အဖြစ် ရွှေ့၍ ဦးခေါင်းမှ အယောင်အတယ်မှ ကင်းစေ၍ တည်ကြည်ရှိရုပ်ဖြင့် မှတ်အပ်သော ရှေးကတိပြီးသော အဝတ်တို့ကို ကြည့်၍ တည်ကြည်သူသည် ဘာဝနာအခါကို တောင့်တ၏။

၄၀

ထိုအခါ စိတ်ဖြူစင်သော နတ်သားတဦးသည် ယင်း၏သဘောတချက်ကို သိ၍ မုဆိုး အသွင်၌ ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်ကို ဆောင်ယူပြီး

သူ၏အပါးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရာ သကျမင်းသားကား ဆို၏။

၆၁

အိုသူကောင်း ရသေ့-ရဟန်းတို့၏ အမှတ်အသားဖြစ်သည့် သန့်ရှင်းသော ဤဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်နှင့် သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲတတ်သော လေး၊လက်နက်သည် သင့်အား တင့်တယ်မှုကို မပေးပါ၊ ထို့ကြောင့် မလိုပါသော် ငါ့အဝတ်ကို ယူပြီးသင့်အဝတ်ကို ငါ့အားပေးပါ။

၆၂

အို အလိုကိုပေးတတ်သူ-ဤအဝတ်ကို ယုံကြည်ပြီး ကပ်လာသော သားတို့ကို ငါသတ်နေပါသည်၊ အို သိကြားဥပမာရှိသူ-အကယ်၍ အရှင်သည် ယင်းအဝတ်ဖြင့် အကျိုးရှိ၍ နှစ်သက်ပါသော် သဘောအတိုင်းယူ၍ သင့်အဝတ်ကို ပေးပါ။

၆၃

ထိုအခါသူသည် အလွန်ဝမ်းမြောက်စွာဖြင့် တောနေသူနှင့် သင့်လျော်သောအဝတ်ကို ယူ၍ မိမိအဝတ်တို့ကို ပေးလိုက်၏၊ မုဆိုးသည် တောက်ပသော ကိုယ်ကိုဆောင်၍ အဝတ်ကိုယူကာ နတ်ပြည်သို့တက်သွား၏။

၆၄

ဤသို့လျှင် ထိုသူသွားသည်ကို ကြည့်ရှုရသောအခါ မင်းသားနှင့် မြင်းထိန်း တို့ တသြဖြစ်သွား၏၊ ထို့နောက် မင်းသားသည် ချက်ခြင်းပင် ထိုတောအဝတ်၌ လှူနှင့် သာမှု ပြု၏။

၆၅

ထိုအခါ တည်ကြည် ကျော်စောသော ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်ကိုဆောင်သော ထိုမဟာပုရိသည် ငိုကြွေးနေသော ဆန္ဒကကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး ကိုယ်တိုင်မူ ညာချမ်းအာ ကိုးမုံးသော်ခြံရှိသော လက်ကဲ့သို့ သခမ်းကျောင်းဘက် လမ်းသို့ သွား၏။

၆၆

နိုင်ငံကို တွယ်တာမှု မရှိသော အရှင်သခင်သည်အဆင်းဖောက်ပြန်သော အဝတ်ကိုဆောင်သောအခါ မြင်းထိန်းသည် လက်ခြေခြောက်၍ ငိုကြွေးလျက် မြေပေါ်လဲသွား၏။

၆၇

ထို့နောက် အခါခါ နောက်သို့ ပြန်ကြည့်လျက် ကန္ထကကို ပွတ်သတ်ကာ ကျယ်သောခင်စွာ ငို၏၊ အကြိမ်ကြိမ် ရှိုက်ပြီးနောက် မြွေလင့်ချက်ကို စွန့်ကာ ကိုယ်ဖြင့် ပြန့်သွား၏၊ စိတ်ကား ပါမသွားပါ။

၆၈

လမ်းသွားရင်း သူသည် တခါတခါ တွေး၏၊ တခါတလေ ရှိုက်၏၊ လေတိုက်သည့်အခါတိုက်၏၊တခါတရံ လဲကျသွား၏၊ဤသို့လျှင် ဆည်းကပ် လုပ်ကျွေးသည်၏ အစွမ်းဖြင့် ဒုက္ခရောက်သော ထိုသူသည် အမျိုးမျိုးဖြစ်သွားလေ၏။

အလောင်းမင်းသည်လည်း တည္ခ်ချင်းတွင် ယူဇနာ သုံးဆယ်မျှသော ခရီးကို လွန်၍ ရှစ်ဥသဘကျယ်သော အနောမာမြစ်ကို တွေ့လေလျှင် "အချင်းဆန္ဒ ဤမြစ်အစား အဘယ်မည်တွင်သနည်း" ဟု မေး၏။

အနောမာ မည်ပါကြောင်းကို လျှောက်လျှင် "ငါ၏ ရဟန်းပြုခြင်းသည် မယုတ်မာ မြင့်မြတ် ကောင်းမွန်စေသည်သာ

ဖြစ်လတံ့”ဟု နိမိတ်ယူ၍ မြင်းကို ကူးစေသည်၊ လေးဂါလှုပ်ခြင်းကဲ့သို့ မြင်းတော် ကဏ္ဍကလည်း ဆန္ဒအမတ်နှင့် တကွသော ဘုရားလောင်းကို ဆောင်၍ အနောမာမြစ်ကို ခုန်သဖြင့် ထိုမှဘက်ကမ်းသို့ တည်လေ၏။

ထိုအခါ ဘုရားလောင်းသည် မြင်းမှ ဆင်းသက်၍ ဆန္ဒအမတ်ကို ခေါ်ပြီးလျှင် ဝတ်ဆင်တော်မူသော တန်ဆာနှင့် မြင်းတော်ကို ဆောင်၍ ကပိလပြည်သို့ ပြန်သွားလော့ ဟု စေတော်မူ၏။

ထို့နောက်မှ မင်းရှိန်နှင့် တကွသော ဆံကျစ်တော်ကို ရွဲ့ဆောင်မူသော သန်လျက်ဖြင့်ဖြတ်၍ “ငါသည် စင်စစ်ဘုရား ဖြစ်မည် မှန်မူ ဆံတော်သည် မြေသို့မကျဘဲ အထက်ကောင်း ကင်၌ တည်စေသော်”ဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ ကောင်းကင်သို့ လွှင့် မြှောက်တော်မူလေသော် တယူဇနာ မျှလောက်သော အရပ်၌ ပန်းဆိုင်းဆွဲသကဲ့သို့ တည်၏။

ထိုဆံတော်ကို မြင်သော သိကြားမင်းသည် တယူဇနာ ရှိသော ရတနာပန်းတောင်းဖြင့် ခံယူ၍ တာဝတိံသာ၌ စူဠာမဏိ ပုထိုးတော်တည်၍ ကိုးကွယ်လေသတည်း။

ဘုရားလောင်းလည်း ဤကောင်းမြတ်သော ကာသိတိုင်း ဖြစ် ပုဆိုးတို့သည် ရဟန်းတို့နှင့် မလျောက်ပတ်ဟု အကြံတော်

ဖြစ်လေသော် ကဿပ ဘုရားရှင်၏ လက်ထက်က အဆွေ ဖြစ်ခဲ့ဘူးသော ဃဋီကာရ ဗြဟ္မာမင်းသည် ပရိက္ခရာ ရှစ်ပါးနှင့် တကွသော ကြာသင်္ကန်းတစုံကို ယူလာ၍ ဤကြာသင်္ကန်း ဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူ ပါဟုကပ်၏

ဘုရားအလောင်း အဖိုးအတိုင်းမသိ ထိုက်သော ကာသိ ကရာဇ်တိုင်းဖြစ် ပုဆိုးဘိုကိုချွတ်၍ ထိုပရိက္ခရာ ကြာသင်္ကန်း ဖြင့် ရဟန်းပြုတော်မူ၏၊ ဃဋီကာရ ဗြဟ္မာလည်း လဲတော်မူ သော ပုဆိုးကိုယူ၍ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ ဆောင်ပြီးသော် အကနိဋ္ဌ ဘုံ၌ ကိုးပါးသော ရတနာ အတိပြီးသော အနုဋ္ဌတို့ဖြင့် ဒုဿ စေတီတည်၍ ကိုးကွယ်လေသတည်း။

ထိုသို့ ရဟန်းပြုပြီးမှ ဆန္နအမတ်နှင့် ကဏ္ဍကာ မြင်းတော် သည် မပြန်ရပါမည့် အကြောင်းနှင့် ဘောင်းပန်လျက် နေ သည်ကို ဖျောင်းဖျတော်မူ၍ ခမည်းတော် မယ်တော်တို့အား သတင်းစကားကို ကြားသိရအောင် ပြန်ကြချေဟု စေတော် မူသဖြင့် ပြန်ကြလေသော် အနောမာ မြစ်တဖက်သို့ ရောက် လေလျှင်ပင် ကဏ္ဍကမြင်းသည် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ ကဏ္ဍကနတ်သားဖြစ်လေ၏။

ဆန္နအမတ်လည်း လမ်းတလျှောက်သုံး ငိုယိုကာ ပြန်လာ သဖြင့် နန်းတော်သို့ ရောက်သော် ခမည်းတော် မယ်တော်

ယသောဓရာ စသော မောင်းမ မိဿံ အပေါင်း တို့အား အကြောင်းကိုပြန်ကြား၍ နန်းသူ-နန်းသား အပေါင်းတို့သည် သောင်းသောင်းညံမျှ ငိုကြွေးကြကုန်၏။

ဇိနတ္ထပကာသနီ

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၏ ဆန္ဒက ပြန်လွှတ်ခန်း အမည်ရှိသော ဆဋ္ဌသဂ္ဂ မြန်မာ ဘာသာပြန်ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

သတ္တ သဂ္ဂ— တပေါဝန့်ဝင်ခန်း

၁

ထို့နောက် မျက်ရည်ဖုံးနေသော မျက်နှာ
ဖြင့် ငိုကြွေးနေသော ဆန္ဒကကို ပြန်လွှတ်ပြီး
အဖော်မပါ လွတ်လပ်စွာသော ထို ဗုဒ္ဓသိဒ္ဓ
သည် သင်္ခကဲ့သို့ မိမိကိုယ်၏ ဘင့်တယ်ခြင်း
ဖြင့် ကျောင်းသခ်မ်းကို လှမ်းမိုးလိုက် ကိုယ်ဦး
ဆောက်သွား၏။

၂

ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ သွားသော ထိုမင်းသည်
သ [illegible] ၏ကျင်းပြင် ခြ [illegible] ဝင်
[illegible] ရော [illegible] ၏ အမှတ်လ [illegible]
ကွ [illegible] ည [illegible] ၏ ဘင့်တ
သော [illegible] ယ်ပြု၍ သ [illegible] မ်းကျေ [illegible] နေသူ [illegible]
လုံးတို့၏ မျက်စိကို ဆွဲဆောင် ယူငင်၏။

၃

လမ်း၌ ထမ်းပိုး ထမ်း၍လာသော လယ်သမားတို့သည် မိန်းမတို့နှင့်မတူ ဘအံ့ တသြ ရပ်ကြည့်လျက် ဝန်ဆောင် နွားများကဲ့သို့ တဝက်ညွတ်သော ခေါင်းတို့ဖြင့် သိကြားမင်း ဥပမာရှိသော ထိုသူ့ကို ကြည့်ကြ၏။

၄

ထို့ပြင် ဟုန်း ပူဇော်ရန်အတွက် အပြင်သို့ ထွက်လာသော ပုဏ္ဏားတို့သည် လက်၌ သန့်ရှင်းသော သမန်းမြက်ဖြင့် ပန်းကို ယူဆောင်ပြီး ပြန်လာရာ အကျင့်သာ ပဓာနဟု ဆုံးဖြတ်ဉာဏ် ရှိသော်လည်း သူ့ကို တွေ့သောအခါ နေရာသို့ မသွားကြပါ။

၅

ဥဒေါင်းတို့သည် မိုးတိမ်ညိုကို မြင်ရသောအခါ ရွှင်လန်းတက်ကြွ၍ တွန်ကြူးကြသကဲ့သို့ထို့အတူ 'ကေကာ' ဟုတွန်ကြူးကြ၏၊ ထို့ပြင် အရေလဲသော မြွေနှင့် မျက်စိလုပ်သော သမင်သည် နွားကျောင်းသားရှေ့၌ နေ၏။

၆

နို့ညှစ်တော့မည်ကို သိကြပါသော်လည်း
ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေ ကြပါသော
ရသေ့ကြီး၏ ဟုန်းနို့ညှစ် နွားမ တို့သည်
ထွက်သင်စ နေနှင့်တူစွာ တန်ခိုး ကြီးသော
ထိုဥက္ကာကရာဇ်အမျိုး၏ သိမ်းကို တွေ့မြင်ရ
သောကြောင့် နို့ရည်စီးကျကြ၏။

ကမ္ဘာဘဒ္ဒ ပေါ်စထွန်းသည် ဖြစ်သားရာဇာ မဟာသမ္မတ မင်းမြတ်နွယ်ရိုး အမျိုးစဉ်လာ ဥက္ကာကရာဇ် တိုင်အောင်ဖြစ်၍ ဟာလှစ်ယင်းက ကပိလတွင် နှမနှင့်မောင် ပြည်တည်ထောင်သား နှစ်ထောင် ရှက်သောင်း မင်းများ နှောင်းဝယ် ထပ်လောင်းအသစ် စောစစ်နှရိန် ဇေယျသိန်နောက် သုံးဆက်မြောက်တွင် ရာလောက်ရေတွက် လူ့အသက်၌ မင်းဆက်တကာ မစ်ရာသား ချမ်းသာစေ့စုံ လူ့ဂုဏ်ကိုလျ အနုးပင်ကြီး ရင့်ကာသီးသို့ ပွင့်နီးလေးပါး သစ္စာဖြာ၍ ဘုရားဖြစ်တော့ စင်စစ်ကျွဲသူ ရသော့ဘည်။

—ပါရမီတော်ခန်းပျို့

၇

ဤသူသည် ဝသုတို့တွင် ရှစ်ယောက်မြောက်လေလော၊ အဆဝိနီ ကုမာရတို့တွင် တယောက်သည် နတ်ပြည်မှ ဆင်းသက်ခဲ့သလောဟု ထိုတွင် သူတို့မြင်ရ၍ ရသေ့တို့ အံ့ဩချီးကျူးသော စကားသံ ဆူညံနေ၏။

ဝသုဟူသည် ဝေဒ၌ နတ်ရှစ်ပါးတို့၏ ဂိုဏ်းတခုဖြစ်၏၊ အသဝိနီ ကုမာရဟူသည် တွဋ္ဌာ၏သမီး ပြဘာ အမည်ရှိသော မိန်းမမှ သူရိယ၏ သားနှစ်ယောက် အမည်ဖြစ်၏၊ ထိုသားနှစ်ယောက်ကို နတ်တို့၏ ဆေးဆရာဟု ယူဆကြ၏။

၈

သိကြားမင်း၏ ဒုတိယမြောက်ကိုယ်နှင့်တူသော သက်ရှိသက်မဲ့ လောက၏ တန်ခိုးနှင့်ဘူသော ရုတ်တရက် တက်လာသော နေနှင့်တူသော ထိုသူသည် အားလုံးစိတ်ကို ထွန်းတောက်စေ၏။

သက္က-သကြ ဧာဂဓနှင့် သက္ကဘာဘာသာ ဝေါဟာအပြား ကျော်နှင့်ပါးတွင် အိ-ဓား ဓကျွဆု လွဲကာသည်းပြု မြန်မာမှု ပြု ယ လူတွင် သိကြားထင်သည့် မည်ပင်လည်းကောင်း နှုတ်စေ စာလောင်းအား....။

....စတုဓမ္မသာရ ကိုးခန်းပျို့

၉

ထို့နောက် သင်္ခမ်းကျောင်း နေသူတို့ ပူဇော် ဖိတ်ကြားအပ်သော ထိုသူသည် လွယ်ကူစွာ ရေအလျဉ်ကဲ့သို့သော စကားဖြင့် ထို ဓမ္မစာရီတို့အား တုံ့ပြန် ပူဇော်၏။

၁၀

မောက္ခကို လိုလားသည့် တည်ကြည်သော ဤမင်းသားသည် နတ်ပြည်ကို မျှော်လင့်၍ ကောင်းမှုပြုသူတို့ဖြင့် ပြည့်နေသော ထိုနေရာ၌ ယောဂီ အမျိုးမျိုးတို့ကို ကြည့်ပြီး စဉ်းစား၏။

၁၁

ထိုသူတော်ကောင်းသည် ထိုဟိမဝန္တာ၌ တပေါဓနတို့၏ အထူးထူးသော တပကိုအစဉ်လိုက်ကျင့်ပြီး သဘောတရားကို သိလိုရှိ ယောဂီတဦးထံ ချဉ်းကပ်စုံစမ်း၏။

တပေါဝနဟူသည် တရားကျင့်သော သူတော်ကောင်းတို့ နေရာ တောအရပ်ဖြစ်ကြောင်း ဖွင့်ဆိုခဲ့ပါပြီ။

တပေါဓနဟူသည် လွန်စွာကြီးကျယ်သော တပသီခေါ် တရားကျင့်သူဖြစ်၏၊ သူ၏ ဥစ္စာဓနသည်ကား အကျင့်တပ သာဖြစ်၏၊ သို့မဟုတ် အကျင့်တပသည်သာ သူ၏ ဥစ္စာ ဖြစ်သော သူတော်စင် ရသေ့ရဟန်းကို ခေါ်သော အမည် ဖြစ်၏။

၁၂

သိမ်းကျောင်းကို ပထမဆုံး ယနေ့တွေ့ ရ၍ကြ၍ဘုရား၏ အစီအရင်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါ၊ သို့ကြောင့် အရှင်တို့၏ ဦးတည်ချက်နှင့် ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားပါ။

၁၃

ထိုအခါ ထိုတပဝိဟာရီ ဗြဟ္မာသည် ထို မြတ်သော တန်ခိုးရှင် သကျမင်းအတွက် တပ တို့၏ ထူးခြားချက်နှင့် အကျိုးကို အစဉ်အ တိုင်း ရှင်းလင်းပြောပြ၏။

၁၄

ရေမှာဖြစ်စေ တောမှာဖြစ်စေ အလိုအလျောက်ပေါက်သော စပါး အသီး အရွက် အမြစ်နှင့် ရေတို့သည် စာပေကျမ်းဂန်နှင့် အလျော်ဖြစ်သော ရသေ့တို့၏ အသက်မွေးမှု ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုမှဘပါး ယောဂီတို့သည် ကဲ့ပြားကြပါသည်။

၁၅

အချို့သော ယောဂီသည် ငှက်ကဲ့သို့ သစ်ပင်မှဆွတ်စားပြီး အသက်ရှင်ပါသည်၊ အချို့သမင်ကဲ့သို့ မြက်ကို စားပါသည်၊ အချို့သောယောဂီမှာ ခြတောင်ပို့ ဖြစ်သွားပြီး မြွေကဲ့သို့တောလေဖြင့် အသက်ရှင်ပါသည်။

၁၆

အချို့သည် ကျောက်တုံးဖြင့် ထုပြော်၍ စားပါသည်၊ အချို့သည် မိမိသွားဖြင့်ခွါ၍ စားပါသည်၊ အချို့သည် သူဘပါးအတွက် ချက်ပြုတ်ပေးပြီး အကြွင်းဖြင့် မိမိ၏ အာဟာရပြုပါသည်။

၁၇

ဆံကျစ်ကို ရေဆွတ်သူအချို့သည် မန္တန်ဖြင့် နှင်ကြိမ် ဟုန်းပူဇော်ပါသည်၊ အချို့ ရေမှာ လိပ်ခွံဖြင့် ငါးနှင့်အတူ နေပါသည်။

၁၈

ဤသို့လျှင် ကြာမြင့်စွာ ဆည်းပူးသည့် မြတ်သော အကျင့်ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ သွားကြပါသည်၊ အချည်းနှီးဖြင့် လူ့လောကမှ သာသွားရပါသည်၊ ဒုက္ခလမ်းစဉ်ဖြင့် သုခသို့ ရောက်ကြပါသည်၊ သုခကိုသာ ဓမ္မ၏ မူလဟု ခေါ်ဆိုပါသည်။

၁၉

သဘောဥစ္စာ မဖြစ်သော်လည်း မင်းသားသည် တပေါ်မနေ၏ ဤသို့သော စကားကြားရ၍ ရောင့်ရဲမှု မဖြစ်ပဲ မိမိဘာသာ တိုးတိုးဆို၏။

၂၀

အမျိုးမျိုးသော တပတို့သည် ဒုက္ခသဘောဖြစ်၍ တပ၏အဓိက အကျိုးမှာ နတ်ပြည်ဖြစ်၏၊ တလောကလုံး ဖောက်ပြန်သော

သဘောလည်းရှိ၏၊ ထို့ကြောင့် သူတို့၏ ကြိုးပမ်းမှုသည် စင်စစ် အကျိုးအာနိသင် အနည်းငယ်အတွက်သာ ဖြစ်သည်။

၂၁

ချစ်ဆွေတို့နှင့် စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို စွန့်၍ နုတ်ပြည်အတွက် စိတ်အလိုတိုင်း ကျင့်ကြခြင်း ဖြစ်သည်၊ သူတို့သည် စွန့်လွှတ်ခဲ့သည်ထက် ပိုမိုခိုင်မြဲသော အနှောင်အဖွဲ့၌ ဖြစ်နေကြသည်။

၂၂

တပ အမည်ရှိ ကိုယ်နှင့်စပ်သော ကိလေသာတို့ဖြင့် အာရုံသုခ အတွက် ကမ္မကို ဆည်းပူး ရှိသူတို့သည် သံသရာ၏ အဖြစ်ကို မသုံးသမ်း၊ ဒုက္ခဖြင့် ဒုက္ခကိုသာ လိုလားနေကြသည်။

၂၃

လူသည် သေခြင်းမှ အစဉ်ကြောက်ရွံ့ပါ လျက် တဖန် မွေးဖွားရန်အတွက် ကြိုးပမ်း နေကြသည်၊ မွေးဖွားခြင်းအခါမှာ သေ ခြင်းကို ဆုံးဖြတ်ရ၍ ကြောက်ရွံ့သည့် အရာ မှာပင် နစ်နေကြပါသည်။

၂၄

တစ်ချို့သည် ဤလောကအတွက် ဆင်းရဲကို သည်းခံကြသည်၊ တပါးသူတို့သည် နတ်ပြည်အတွက် အပင်ပန်းခံကြသည်၊ အာသာဖြင့် ဆင်းရဲနေသော ဤဇီဝလောကသည် စင်စစ်အကျိုးမဲ့ဖြစ်၍ သုခလောဘကြောင့် ဒုက္ခရောက်ကြရသည်။

၂၅

စင်စစ် အနည်းငယ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီး ထူးခြားသည့် ဖက်သို့သွားသော ဤကြိုးပမ်းမှုမှာ ကဲ့ရဲ့ဖွယ် မဟုတ်ပါသော်လည်း ပညာရှိတို့သည် တဖန်ပို၍ ဆင်းရဲမှု မဖြစ်စေရန် မှုတစွာပြုသင့်လှပါသည်။

၂၆

အကယ်၍ ဤလောက၌ ကိုယ်ညှဉ်းဆဲခြင်းသည် ဓမ္မဖြစ်ပါသော် ကာယသုခသည် အဓမ္မဖြစ်ရာသည်၊ ဓမ္မဖြင့် ပရလောက၌ ချမ်းသာကို ရပါသော်လည်း ဤလောက၌ ဓမ္မသည် ဓမ္မ အကျိုးကို ပေးသည်။

၂၇

စိတ်၏ အလိုအားလျော်စွာ ကိုယ်ကို အာရုံ၌ ညွှတ်စေခြင်း မညွှတ်စေခြင်း ဖြစ်ပါ၍၊ စိတ်ကိုသာ ဆုံးမသွန်သင်ရန် သင့်လျော်ပါသည်၊ စိတ်နှင့်ကင်းသော ကိုယ်သည် သစ်သားနှင့်တူပါသည်။

၂၈

အကယ်၍ အာဟာရ မကြွယ်ခြင်း အလိုရှိအပ်သော ကုသိုလ်ပုည ဖြစ်ပါသော် သားသမီးသည်လည်း ကုသိုလ်ပုညဖြစ်ရာ ပါသည်၊ ကံကြမ္မာကြောင့် ဆင်းရဲသူတို့ကို အကျိုးဖလတို့က မျက်နှာလွှဲသွား၏၊ သူတို့လည်း ကုသိုလ်ဖြစ်ရာသည်။

၂၉

အကယ်၍ ဒုက္ခ၌ ရည်မှန်း ချက်သည် ကုသိုလ်၏ အကြောင်းမှတ် ဖြစ်ပါသော် သုခ၌လည်း ရည်ရွယ်ချက်ပင် ဖြစ်သင့်ပါသည်၊ အကယ်၍ သုခ၌ ရည်ရွယ်ချက်သည် ပမာဏ မဟုတ်သော် ဒုက္ခ၌လည်း ရည်ရွယ်ချက်သည် ပမာဏ မဟုတ်သင့်ပါ။

၃၀

ထိုသို့လျှင် ကမ္မသုဒ္ဓိအတွက် တိတ္ထကို ယုံကြည်၍ ရေချိုးကြခြင်းသည် သူတို့အသဲရောင့်ရဲမှုသာဖြစ်မည်၊ အကြောင်းကား ရေသည် မကောင်းမှုစင်ကြယ်ရန် မစွမ်းပါ။

၃၁

ဂုဏ်ရှိသူတို့အားဖြင့် ရေသွန်းလောင်း၍ အကယ်၍ ထိုရေ တိတ္ထ ဖြစ်သွားပါသော် ဂုဏ်တို့ကိုသာလျှင် တိတ္ထဟု ငါသိပါသည်၊ ရေမူကား ယုံမှားမဲ့ ရေသာဖြစ်သည်။

၃၂

ဤသို့လျှင် သူသည် ယုတ္တိယုတ္တ သဘာဝကို စဉ်းစားနေစဉ် နေဝင်သွား၏၊ ထိုအခါ သူသည် ဟုံး၏ အခိုးတို့ဖြင့် ညှိုးနွမ်းနေသည့် တပ၏အရှိန်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ တောသို့ဝင်၏။

၃၃

တောက်လောင် နေသော မီးဟုန်းကို မြှောက်ယူသွားရာ ယဇ်အပြီး ရေချိုးမည့် ရသေ့တို့ဖြင့် လှုပ်ခနေ၏၊ မန္တာန်ရွတ်သံဖြင့် နတ်ကွန်းမှာ ဆူညံနေ၏၊ ယင်းသို့လျှင် နဝဓမ္မ အမှုကိစ္စ ပြီးဆုံးသွား၏။

၃၄

လ၏ အသရေဖြစ်သော ဘိုသူသည် တော
သင်္ကြားစာတို့ကို လေ့လာပြီးနောက် နှစ်ညှို့-သုံး
ညှို့မျှ ထိုတွင် နေရာ သုံးပ်အားဖြင့် အသုံး
စုံသော တပကိုသိ ၍ ထိုဘာဝမြေမှ ထွက်ခွါ
လာခဲ့၏။

၃၅

သူ၏အသွင်နှင့် အရှိန်အဝါဖြင့် နှစ်မြုပ်
နေသည့် သင်္ခမ်းကျောင်း နေ တို့ သူ၏
နောက် လိုက်ကြ၏၊ အနရိယာ မှ ရှုံး
ဒေသ ို့ စွန့်ခွါကြ သကဲ့သို့ ရ ကြီးများ
ခမ္မ၏နောက် လိုက်ကြခြင်းဖြစ်၏။

၃၆

ဆံကျစ် ပေျာ်ဘော သင်္ကန်းတို့ဖြင့် တင့်
တယ်သော ထို တပေါနေတို့ကို တွေ့မြင်ရ၍
သူတို့၏ တပကို ရိုသေလေးစားသော အား
ဖြင့် တင့်တယ် သန့်ရှင်းသော သစ်ပင်ရင်း၌
အပန်းဖြေ၏။

၃၇

ထိုအခါ သိမ်းကျောင်း နေသူတို့သည် ထိုသူမြတ် အနိး ဝန်းရံကာ နေကြ၏၊ ထို တွင် ရသေ့တဦးသည် အလွန် သိမ်မွေ့ငြိမ် သက် လေးစ ားစွာဖြင့် ဤစကားကို ပြော ကြား၏။

၃၈

အရှင် ကြွလာ ခြင်းကြောင့် ဤ သိမ်း ကျောင်းမှာ ပြည့်နက်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပြီး အရှင် ထွက်လာသောအခါ ဆိတ်သုဥ်းသကဲ့သို့ ဖြစ် သွားပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ချစ်သားအရှင်လို လူသည် ကိုယ်ကို မစွန့် သကဲ့သို့ အရှင်သည် ဤသိမ်းကျောင်းကို မစွန့်သင့်ပါ။

၃၉

ဤသိမ်းကျောင်း အနီးမှာပင် ဗြဟ္မာ ရသေ့၊ မင်းရသေ့၊ နတ်ရသေ့တို့ မှီဝဲသဖြင့် သန့်ရှင်း စင်ကြယ်သော ဟိမဝန္တာတောင် ရှိပါသည်၊ ဤတောင်နှင့် သဏ္ဍာန်တူသော တပသီတို့သည် သူတို့၏ တပေါနေကို များ စွာ တိုးပွားစေနိုင်ကြပါသည်။

၄၀

ထို့အတူတရားစောင့်သူများအာလာမသိသူများ နတ်ရသေ့များနှင့် ရသေ့ကြီးတို့ပေါ်ဝဲ၍ အလုံးစုံသန့်ရှင်းသော တိတ္ထများ နတ်ပြည် စောင်းတန်းကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

၄၁

ထို့ပြင် ဓမ္မဝိသေသ အတွက် တန်နှိ မြောက်အရပ်ကို ဤဲ ဆည်းကပ်သင့်ပါသည် ပညာရှိသည် တောင်ဘက်၌ မြောက်လှန်းမှု မချသင့်ပါ။

၄၂

အကယ်၍ အရှင်သည် ဤတပေါ်ဝနှင့် အချည်းနှီးနေသူကိုင်း အတွေး အခေါ် ဆုတ်နစ်သူကိုင်း မသန့်ရှင်းမှုကိုင်း မြင်ရပါ၍ အရှင်မနေလိုလျှင် ပြောပြ နေ လိုသမျှသာ နေပါ

၄၃

တပေါ်မနတို့သည် ဟပ၏ အစုကဲ့သို့သော အရှင့်ကို မိမိတို့တပ၏ အကူအညီ ပြုလိုကြပါသည်၊ အရှင်နှင့်အတူတကွ နေရခြင်း ကြောင့် သိကြွားမင်းနှင့် ပြဟပ္ပတိကဲ့ ဖြစ်ပါ လိမ့်မည်။

၄၄

ရသေ့တို့တွင် အကြီးအကဲဖြစ်သော ထိုရသေ့က ဤသို့ပြောသောအခါ ဘ၀ပြတ်မှု ပဋိညာဉ်ပြုထားသော အဖန်ဖန်ဆင်ခြင်သူတို့တွင် မြတ်သူက တွေးဆပြောပြ၏။

၄၅

ညှော်သည့် အာဂန္တုကို ချစ်ခင်ကြသဖြင့် အားလုံးသည် ကိုယ့်လူကဲ့သို့ ဖြစ်ကြပါသည်၊ ဤသို့ သဘောကောင်းသော ဆရာ ရသေ့တို့ထံမှ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ ပြောခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် လွန်စွာ လေးစား မြတ်နိုးလှပါသည်။

၄၆

အသဲနှလုံးကို ဆွဲဆောင်သော ဤချစ်ဖွယ် စကားတို့ကြောင့် အချုပ် အားဖြင့် ဘိသိက်သွန်းသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါသည်၊ ဤ အတူ ဓမ္မ အသစ်ကို ခံယူရမှာလည်း ကျွန်ုပ် ဓမ္မကို မြတ်နိုးခြင်းသည် ယခုအခါ တဖန် ပို၍ နိုးကြားပြန်ပါသည်။

၄၇

ယင်းသို့ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆွဲဆောင်ပြီး ကိုးစားရန် လာသူကို လူငယ်များကူညီခြင်းထက်လွန်၍ ကိုယ့်လူအဖြစ် ကြည့်ကြပါသော အရှင်တို့အားလုံးကို စွန့်ခွာသွားရမည့်ကြောင့် ဆွေမျိုးတို့ကို စွန့်ခွာခဲ့သော အခါကကဲ့သို့ပင် ကျွန်ုပ်အား ထိခိုက်လှပါသည်။

၄၈

အရှင်တို့၏ ဓမ္မမှာ သဂ္ဂအတွက် ဖြစ်ပါ၏ ကျွန်ုပ်၏ မျှော်လင့်ချက်မှာ မောက္ခဖြစ်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့်ကျွန်ုပ်၌ တောသို့ မနေလိုခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ အကြောင်းမှာ ပဝတ္တိနှင့်နိဝတ္တိဓမ္မ ကွဲပြားပါသည်။

ပဝတ္တိဟူသည် ဘဝ၌ဖြစ်ခြင်း၊ ဆက်၍ ဆက်ကာ ဖြစ်ခြင်း၊ လောကီအာရုံဖြစ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကို ယူခြင်း ဖြစ်၏၊ နိဝတ္တိ-ကား၊ ထိုပဝတ္တိနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်၏၊ ဘဝ၌ မဖြစ်ခြင်း၊ ပြန်ရှုနစ်ခြင်း၊ လောကီအာရုံဖြစ်သော စည်းစိမ်ချမ်းသာကိုမယူခြင်းကို နိဝတ္တိဟုခေါ်၏။

၄၉

ထို့ကြောင့် ဤတွင် မနှစ်သက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ သူတပါတို့ အပြစ်ကြောင့် ထွက်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်ပါ၊ အရှင်တို့သည် မဟာဗလသိကြီးများနှင့်တူပါသည်၊ အဆက်ဆက်က အစဉ်အလာမမွှဲ တည်ရှိကြပါသည်။

၅၀

ထိုအခါ ရသေ့တို့သည် မင်းသား၏စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ အစီးအပွားနှင့်ယှဉ်သော ချစ်ဖွယ်သော တန်ခိုးအရှိန်အဝါနှင့် လေးစားမြတ်နိုးဖွယ်စကား ကြားရ၍ အလွန်အကျူး အထူးနှစ်သက်ကြ၏၊

၅၁

ထိုတွင် ကိုယ်ကိုပြာလူးသော အရပ်ရှည်သော ဆံကျစ်ထုံးသော လျှော်တေဝတ်သော မျက်စိနီသော နှာတန်ရှည်သွယ်သော ရကရေား လက်မှာကိုင်ထားသော ပုဏ္ဏားတဦးက ဤစကား ပြောကြား၏။

၅၂

အိုပညာရှိ အရှင်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်သည် စင်စစ် မြင့်မြတ်လှပါသည်၊ အရှင်သည် ငယ်စဉ်ကပင် ဖွားမြင်ခြင်းအပြစ် မြင်နေပါသည်၊

သဂ္ဂနှင့် အပဝဂ္ဂအား ကောင်းစွာစဉ်းစား၍ အပဝဂ္ဂ၌ စိတ်ဝင်စားသောကြောင့် ဖြစ်ပါ သည်။

သဂ္ဂ-ဟူသည် နတ်ပြည်၌ဖြစ်၏၊ အပဝဂ္ဂ-ဟူသည်လွတ်မြောက်မှု မောက္ခခေါ် နိဗ္ဗာန်ဖြစ်၏၊

၅၃

ထိုထို ယဇ်များ တပများနှင့် နိယမများ ဖြင့် နတ်ပြည်သို့ သွားလိုကြရာ ယင်းတို့မှာ-ရာဂများ ဖြစ်ကြပါသည်၊ ဖြောင့်မတ်သူတို့ ကားရန်သူကဲ့သို့သော ရာဂနှင့် တိုက်ခိုက်ပြီး လွတ်မြောက်မှု မောက္ခကို လိုလားကြပါ သည်။

၅၄

ယင်းကြောင့် အကယ်၍ အရှင်၏ အသိ ဉာဏ်က ခိုင်မြဲစွာ ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါ လျှင် အရှင်သည် လျင်မြန်စွာ ဝိန္ဓျတောင် ရင်ခွင်သို့ သွားပါ၊ ထိုတွင် ယုံကြည်ရသော သူတော် ကောင်းတရား၌ တောက်ပသော မျက်စိရှိသူ အာဠာရမုနိ ရှိပါသည်။

ဝိန္ဓျ-ဟူသည် အိန္ဒိယပြည်အလယ်ပိုင်း အရှေ့မှ အနောက်ပြန့်နေသည့် လွန်စွာထင်ရှားသော တောင်စဉ်တောင် တန်းဖြစ်၏။

အရာဠ်မုနိ-ဟူသည် ဗုဒ္ဓပါဠိစာပေတွင် ထင်ရှားသော အာဠာရ ရသေ့လော၊ သို့မဟုတ် ဥဒက ရသေ့လော။

ထိုအရပ်မှ အစဉ်သဖြင့် ကြွတော်မူလေသော် တခုသော တောအုပ်၌ လောကီစျာန်ကို စီးဖြန်း၍နေသော ကာလာမ အမျိုး၌ဖြစ်သော အာဠာရ ရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ စျာန်သမာပတ်ကိုနိုးနှော၍ အာ ထုတ်သဖြင့် လောကီစျာန် ခုနစ်စျာန်ကိုရတော်မူ၏၊ ထိုနောက်မှ ဥဒကရသေ့ထံသို့ ကပ်၍ အထက်စျာန်ကို နိုးနှော စီးဖြန်းလေသော် ရှစ်တန်သော သမာပတ်ကို ရတော်မူ၏၊ ဤရှစ်ပါးသော သမာပတ်တို့သည် မြတ်သောသဗ္ဗညုတဉာဏ်၏ အကြောင်း မဟုတ်ချေ အကြောင်းကိုရှာဦးမှ ဖြစ်ချိမ့်မည်ဟု အကြံတော်ဖြစ်ပြန်၍ တဖန် ဥရုဝေလတောအုပ်သို့ကပ်တော်မူသည်၊ ထိုတောအုပ်သို့ ရောက်သော် ဤအရပ်ကား ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်းခြင်းငှာ သင့်လျော်စွာသော အရပ်ပေတည်းဟု နှလုံးပြု၍ နေတော်မူစဉ် ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့နှင့် တွေ့လေ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၃၅

အရှင်သည် သူ့ထံမှ လမ်းစဉ် အမှန်တရား နာကြားရပြီး နှစ်သက်စွာ လက်ခံပါလိမ့်မည်၊ သို့ရာတွင် အရှင်၏အသိဉာဏ်သည် သူ့အသိဉာဏ်ကိုပင် ရှုတ်ချပြစ်တင် သွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။

၃၆

အရှင်၏ ဤမျက်နှာမှာ ထင်ရှားမြင့်မောက်သော နှာခေါင်းရှိပါသည်၊ ကျယ်ဝန်းရှည်လျားသော မျက်စိများရှိပါသည်၊ နီမြန်းသော နှုတ်ခမ်းများရှိပါသည်၊ ဖြူစင်ထက်မြက်သော သွားများရှိပါသည်၊ ပါးလျားနီထွေးသော လျှာသည် အလုံးစုံဉာဏ်သမုဒ္ဒရာကို သောက်မည်။

၃၇

အရှင်၏ တန်ခိုးနှင့် လက္ခဏာမှာ မထောက်မှီနိုင်အောင် နက်ရှိုင်းလှသဖြင့် ရှေးက ဤမြေတွင် ဘယ်ရသေ့မျှ မရှားသော ဆရာအဆင့် အရှင်ရမည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။

၅၈

ထိုအခါ မင်းသားသည် "ကောင်းပါပြီ" ဟုဆို၍ ထိုရသေ့တို့၏ အလှန်နှစ်သက်ခြင်းကိုပြု၍ ထိုမှထွက်ခွါသွားရာ ထိုရသေ့လည်း သူ့ကို အစဉ်အလာအတိုင်း ပြန်၍ နှစ်သက်မှုပြုပြီး တပေါဝနသို့ ဝင်သွားကြ၏။

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသောဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ တပေါဝန ဝင်ခန်းအမည်ရှိသော သတ္တမ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန်ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

အငွမ သဂ္ဂ— နန်းတွင်းပူဆွေးခန်း

၁

ထို့နောက် စိတ် ထိခိုက်နေသော ရထား ထိန်းသည် မြတ်နိုးခြင်းကို အနိုင်နိုင် စွန့်ပယ် လျက် ယင်းသို့အရှင်သခင် တောတွင်းဝင် သောအခါ လမ်းမျိုး၌ သောကကို တားဆီးရန် ကြိုးစားပါသော်လည်း သူ၏ မျက်ရည်တို့ကိုကား တားဆီးမရပါ။

၂

သူသည် အရှင်၏ အမိန့်ဖြင့် ထိုမြင်းနှင့်အတူ တညသွားခဲ့ရသော ခရီးသမ်းကို အရှင်နှင့် ကွေကွင်းရခြင်းကို တွေးတောစဉ်းစားခြင်းကြောင့် ရှစ်ရက်မျှ ပြန်လာခဲ့ရ၏။

၃

အားကောင်းသော ကန္တကမြင်းသည်လည်း ထိုမှ ဖွဲခဲ့ရာ သောကဘာဝဖြင့် နွမ်းလျ၍ တက်တက်ကြွကြွ မရှိပါ၊ ရှေးကကဲ့သို့ ကကြိုးတန်ဆာ ဆင်ထားပါသော်လည်း အရှင်နှင့်ကင်း၍ တင့်တယ်ခြင်း ဆိတ်သုဉ်းနေ၏။

၄

တခေါ်ခနတက် မကြာသော ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး ဒုက္ခနှင့်တကွ အကြိမ်ကြိမ် ဖြင်းစွာ ငို၍ သာလောင်း မှတ်သိပ်သော်လည်း ရှေ့အကဲ့သို့ မစားမသောက် ကြည့်လင်ခြင်းလည်းမရှိပါ။

၅

ခေါက်ကြိ အကျိုးအတွက် ဆင်းသက်လာသော ဘိုသူမြတ်နှင့်ကင်းကွ၍ ခနေကျက်သော ခေတင်းကင်နှင့်ဟူသည့် ကပိလသင်း အမြိုင် သူမြန်နှစ်ယောက် အစဉ်အတိုင်း ဆိုက်လာကြ၏။

၆

ကြခနှင့်ယှဉ်သော ရေကန်တို့ဖြင့် တင့်တယ်၍ စ်ပင်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင်သော်လည်း ဥယျာဉ်သည် တောနှင့်တူသကဲ့သို့ ပြောင်ရွှင်မှုမရှိသော လူတို့ဖြင့် ထိုမြို့သည် ကောင်းကယ်ခြင်းမရှိပါ။

၇

သကျမျိုးတို့တွင် မြင့်မြတ်သော မင်းသား မပါဘဲ နွမ်းနယ်ညှိုးငယ်စွာ ပြန်လာသော သူတို့ကို တွေ့ရ၍ ရှေးအခါက ရာမ မင်းသား၏ ရထား လာသည်တမျှ ပြည်သူ ပြည်သားတို့ မျက်ရည်ကျကြ၏။

သုမံတြကိုမြင်၍ ရာ-အဂတင်မကသော မြို့သူ-မြို့သားတို့သည် ပြေးလာကြ၍ ရာမမင်းသား အဘယ်မှာနည်းဟု မေးလျက် သူ၏ရထားနှင့်အတူ ပြေးလိုက်ကြ၏၊ ထိုအခါ သုမံတြက ထိုလူတို့အား ပြောကြား၏၊ "အချင်းတို့ ကျွန်ုပ်သည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးအထိ ရာမမင်းနှင့်အတူ လိုက်သွားပါသည်၊ ထိုနေရာမှ ဘုရားစောင့် [illegible] တော်ကောင်းများသည် ကျွန်ုပ်အား ပြန်သွားရန် အမိန့်ပေးပြီး နောက် ဂင်္ဂါ၏ တဖက်ကမ်း ကူးသွားကြပါသည်။"

ထိုစကားကိုကြားရ၍ လူအားလုံး၏ မျက်နှာ၌ မျက်ရည် အယဉ်စီးဆင်းလာကုန်၏။ "ငါတို့စက်ဆုပ်ဖွယ် ကောင်းသူ တကား"ဟု ဆိုကာ သက်ပြင်းရှူလျက် "အို-ရာမ"ဟု ခေါ်ကာ ပြင်းစွာငိုကြွေးကြ၏။

သုမံတြသည် ထိုသူတို့၏စကားတို့ကို နားထောင်၏၊ သူတို့သည် အစုလိုက် အစုလိုက် ရပ်ပြီး ငိုကြွေးနေကြ၏-"စင်စစ် ငါတို့သေခြင်းပင်ဖြစ်၏၊ အကြောင်းကား ငါတို့သည် ယနေ့

အခါ ရာမကို တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်ပါ၊ အလှူပွဲ ယဇ်ပွဲ မင်္ဂလာပွဲနှင့်ကြီးကျယ်သော ပွဲလမ်းသဘင်တို့တွင် ငါတို့သည် ဘယ်အခါမျှ သူတော်ကောင်း ရာမကို မိမိတို့ အလယ်တွင် မြင်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါ၊ ဘယ်အရာသည် သူ့အတွက် အသုံးကျမည်နည်း၊ ဘယ်အမှုပြုလျှင် သူနှစ်သက်မည်နည်း၊ ဘယ်အရာဖြင့် သူချမ်းသာမည်နည်းဟု ရာမသည် အဖေကဲ့သို့ ပြည်သူတို့ကိုမွေးမြူစောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသည်။

ဈေးအလယ်မှ ဖြတ်သွားစဉ် တိုက်အိမ်များ၏ လေသာပြတင်းတွင် ထိုင်လျက် ရာမအတွက် ပူဆွေးငိုကြွေးသော မိန်းမတို့၏ ငိုကြွေးသံကို ရထားထိန်းကြား၏။

—ရာမာယဏ

၅

သူတို့ လွန်စွာ အမျက်ထွက်ကြလျက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ဆန္ဒကနောက် လိုက်ကာ "ပြည်သူတို့ နှစ်သက်မှုသည် မင်းသားကို ခေါ်သွားပြီး ဘယ်မှာ သင် စွန့်ပစ်ခဲ့သနည်း" ဟု မေးကြ၏။

၆

ထိုအခါ သူက လေးစားစွာဖြင့် ပြန်ကြား၏၊ "ကျွန်ုပ်သည် မင်းသားကို မစွန့်ပစ်ပါ၊

စင်စစ် ပူကာ ဘောမှာ ငိုကြွေးနေသော ကျွန်ုပ်နှင့် သူ၏အသွင်ကို စွန့်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်”

၁၀

သူတို့သည် မြင်းထိန်း၏ စကားကို ကြား သောအခါ “မင်းသားငါ ဤအမှုမှာ ဝေဒနာ ပြုနိုင်ခဲ့၏”ဟု ဆိုးဖြတ်ကာပြီးနေသော မျက်ဝန်းမှ မပြတ်ထွက်နေသော မျက်ရည်တို့ကို မတားဆီးနိုင်ရှိ မိတို့၏အစွဲအလမ်းကြီးသော စိတ်ကို ချုတ်ချပစ်ဘောင်ကြ၏။

၁၁

သူတို့က ပြောကြ၏၊ ငါတို့သည် သင် မင်းကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးသောသူ သွားရာတော သို့ ယနေ့ပင် လိုက်ကြပါမည်၊ သူနှင့်ကင်း၍ ငါတို့ အသက် မရှင်လိုပါ၊ ဣန္ဒြေ မရှိ သော အခါ ကိုယ်ကာယ၏ အသက် မရှင် သို့ ဖြစ်ပါသည်။

၁၂

သူ မရှိပါလျှင် မြို့သည် တောနှင့် တူပါ သည်၊ သူရှိသော တောသည် မြို့နှင့် တူပါ

သည့်၊ အကြောင်းကား သူနှင့် ကင်းကွာ၍ ငါတို့၏ မြို့သည် တင့်တယ်မှု မရှိပါ၊ ဝရိတြ အသုရာကို တိုက်ခိုက်သော အခါ သိကြား မင်းနှင့် ကင်းကွာသော နတ်ပြည်သည် တင့် တယ်မှုကို မပေးသကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

၁၃

ထိုမှတပါး မိန်းမများသည် မင်းသားပြန် လာပြီထင်၍ ပြတင်းပေါက် များသို့ ပြေး သွားကြ၏၊ သို့ရာတွင် မြင်းကို ကျောက်ကုန်း ပလာ တွေ့မြင်ကြရ၍ ပြတင်းပေါက်များ ပိတ်ကာ ငိုကြွေးကြ၏။

၁၄

မင်းကြီးသည် သားတော် ပြန်လာရေး အတွက် ဆရာသေ့တို့ညွှန်ပြသော မန္တာန်ကို သရဇ္ဈာယ်နေ၏၊ သောကဖြင့် ညှိုးနွမ်းလျက် သူတို့၏ အစီအစဉ်အတိုင်း နတ်ကွန်း၌ ပူဇော် ပသခြင်းအမှု ပြုပြန်၏။

၁၅

မျက်ရည် ဖြည့်လျှံသော မျက်လုံးကို ဆောင်သည့် ထိုမြင်းထိန်းသည် သောကဖြင့် နွမ်းလျလျက် နန်းတွင်း ဝင်လာသည့်အသွင် မှာ စစ်ပွဲတွင် သူ၏အရှင်ကို ရန်သူဆောင် ယူသွားသည်နှင့် တူ၏။

၁၆

မျက်ရည်ပြည့်လျှံသော မျက်စိဖြင့် ကြည့်
လျက် ကန္တကသည် နန်းတွင်း ဝင်လာပြီး
ကွဲအက်သော အသံဖြင့် ဟီလိုက်သည်မှာ
သူ၏ဒုက္ခကို လူတို့အား ပြောသကဲ့သို့ပင်။

၁၇

နန်းတွင်းမှာနေသော ကျေးငှက်များနှင့်
အနီးအနားတွင် ချည်ထားသော မြင်းများ
သည် ထိုမြင်းဟီသံကို ကြားရသော အခါ
မင်းသားပြန်လာပြီလားဟု သံသယဖြစ်ခြင်း
မှ ဆန့်ကျင်သော အသံဟု ယူဆကြ၏။

၁၈

ကန္တက မြင်းဟီ၍ နန်းတွင်းတိုင်အောင်
သွားသူတို့သည် မင်းသားပြန်လာပြီဟု ထင်
ကြသဖြင့် လွန်ကဲသော ရွှင်လန်းခြင်း၊ဖြင့်
ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်နေကြ၏။

၁၉

မင်းသားကို တွေ့မြင်ရန်အတွက် ဗျာမျာ။ းသော မျက်စိရှိလျက် သောကဖြင့် နွမ်းလျ နေသော မိန်းမတို့သည် လွန်စွာ နှစ်လိုခြင်း ရှိသော အာသာကို ယူဆောင်၍ အိမ်မှ ထွက် သွာကြသည်မှာ သရဒဥတု၏ မိုးတိမ်ကြောင့် လှုပ်လက် ပြက်သန်းသော လျှပ်စစ် ကဲ့သို့ တည်း။

၂၀

သူတို့၏ ဆံပင်များ ဖြန့်ကျဲ နေကုန်၏၊ အဝတ် ဟောင်းများ ညစ်နွမ်း နေကုန်၏၊ မျက်လုံးတို့ ဆိုးဆေးနှင့် ကင်းကွာကုန်၏၊ မျက်နှာမှာ မျက်ရည်စိုရွှဲနေကုန်၏၊ ညဉ့်လွန် သောအခါ ကောင်းကင်ပြင်၌ မှေးမှိန်သော ကြယ်ပွင့်ပြင့် မတင့်တယ် သကဲ့သို့ ထိုမိန်းမတို့ သည် ပုံပြင်ခြင်း မရှိကြ၍ မတင့်-မတယ် မသပ္ပါယ်ကြပါကုန်။

၂၁

သူတို့၏ခြေမှာ နီထွေးသော ဆေးမရှိပါ၊ ထို့ပြင် ခြေကျဉ်းလည်း မရှိပါ၊ မျက်နှာမှာ နားဆွဲမရှိ၍ လည်တိုင် ရှင်းလင်း နေ၏၊

အဘာဝအားဖြင့် မွှဲသားသော တင် ခုံး ခေါ်မှာ ခေါ်ကြီးမရှိသည့် နည်းတူ ပုလဲမိုး သောကြီးကို သူ့ကိုယ် သားမြတ်များက လှုပ်ယှက်ထားပါသည်။

၂၂

ဆန္ဒနှင့် မြင်းကဲ့သော မြင်ရ ထိုအ သက်တန်း မိန်းမများသည် မျက်လုံးတွေ့မှ မျက်ရည် ဖြိုင်ဖြိုင် လွတ်ကာ ညှိုးနွမ်းသော မျက်နှာဖြင့် ငိုကြွေးကြည်မှာ တောတွင်း၌ နွားလားနှင့် ကွေကွင်းနေသော နွားမများကဲ့သို့ပင်တည်း။

၂၃

သားသေသော ကျွဲမကဲ့သို့ ငိုကြွေးနေသော သား ည မေ မိဘုရားကြီးဘည် လက်မောင်းဆန့်တန်း၍ ယိမ်းယိုင်နေသော ငွေ့ကပ်ပျော်ပင်ကဲ့သို့ လဲကျသွား၏။

၂၄

အခြားမိန်းမ အချို့ အသရေ ကင်းမဲ့သွား၏၊ လက်မောင်းနှင့် ပခုံး ပျော့ကျသွား၏၊ သောကအဟုန့်ဖြင့် မေ့မြောသွား၏၊ မျက် မျက်ရည်မကျ အသက်မရှူ မလှုပ်မရှက် နန်းချီရေးရုပ် ပုံယ ကြ၏။

၂၅

အရှင်၏ သောကကြောင့် မိန်းမောနေသောအခြားမိန်းမတို့သည် ထောက်တည်ရာမရဖြစ်၍ မျက်ရည်အယဉ်ကို မျက်နှာမှ စန္ဒကူးမခြယ်သော ရင်သားပေါ် သွန်းလောင်းချကြသည်မှာ တောင်သည် ရေအယဉ်ဖြင့် ကျောက်တုံးတို့ကို သွန်းလောင်းဘိသကဲ့သို့ပင်တည်း။

၂၆

ထိုအခါ သူတို့၏ မျက်ရည်လိမ်းကျံနေသော မျက်နှာတို့ဖြင့် နန်းတော်တင့်တယ်နေသည်မှာ မိုးအခါ မိုးသီး-မိုးပေါက်တို့လိမ်းကျံနေသည့် ရေအယဉ်ရှိသော ကြာပန်းဖြင့် ရေကန်ကဲ့သို့တည်း။

၂၇

မိန်းမတို့သည် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် တခဲနက်-လက်သီး ဆုပ်ထားသည့် ကြာကဲ့သို့သော လက်ဖြင့်တန်ဆာမဆင် အကြောအမျှင်တို့ ဖုံးလွှမ်းထားသော ရင်ကို ထုကြသည်မှာ-လေတိုက်သော နွယ်တို့သည် မိမိအရွက်ဖြင့် မိမိကိုသာ ပုတ်ခတ် သကဲ့သို့တည်း။

၂၈

လက်ဖြင့်ထိ၍ လှုပ်လက်လှုပမြ ပေါက်သော ရ သားတို့ဖြ ထိုမိန်းမ တမျိုးတင့်တယ်သည်မှာ တောခလေဖြင့်လှုပ်သော ပန်းပေါက စက္ကဝါက်ငှက်အုပ်တို့ဖြင့် ငြ် တင့်တ ကျနသကဲ့သို့တ ။

၂၉

တို့သည် လက်ဖြင့် ရင်ကိုနာကျင်စေ သကဲ့သို့ ရင်ဖြင့်လက်ကိုလည်း နာကျင်စေ ကြ၏၊ မိန်းမတို့သည် ရက်ရက်စက်စက် လက် နှင့်ရင် အ ငင်းချင်း နာကျင်စေကြ ။

၃၀

ထို့နောက် ဒေါသကြောင့် မျက်လုံး ခနေသော ပြ းစွာ သက်ချ ၍ ရင်သ လှုပ် နေသော နက်နဲသော သောကကြေ မျက် ရည်ကျနေသော ယ ် ရ ည် ပင်ပန်း ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်သည့် ခါးစပ်ဆို့နစ်သော စကားကို ပြောကြား၏။

၃၁

ဟယ် ဆန္ဒက ညဉ့်အခါ အားကိုးလျက် အိပ်စက်နေသော ငါ့ကို ထားပစ်ခဲ့ပြီး ငါ ချစ်သူကို ဘယ်သို့ ခေါ်ဆောင်သွားသလဲ၊ သုံးဦးသားအတူသွားကြပြီး သင်နှင့် ကန္ထက နှစ်ဦးသာ ပြန်လာ၍ ငါ့စိတ် ခြောက်ခြား နေသည်။

၃၂

ဟယ် ရက်စက်သူ ငါနှင့် ဆက်စပ်သည့် မဖွယ်မရာ ကြမ်းကြုတ်သော အလုပ်ကိုလုပ် ပြီး ယခု ဤမှာဘယ်ကြောင့် ငိုနေပါသလဲ၊ မျက်ရည်သုတ်ပြီး ပျော်ပျော်နေပါ၊ သင်၏ ဤမျ ‥ ရည်နှင့် ထိုအလုပ်မှာ အချင်းချင်း မညီပါ။

၃၃

ဒေ ရှင့်သားသည် သင်ကဲ့သို့သော ချစ်ခင် သူ ‥ ကျိုးပြုသူ မြင့်မြတ်သူ ‥ နှိန့်နာခံသူ ကို ‥ ဖေါ်ပြု၍ နောက်တပ်တဖန် ဘယ်အ ခါမျှ မပြန်ရန်အတွက် ထွက်သွားပါပြီ၊ သို့ ကြောင့် ဝမ်းမြောက်-ဝမ်းသာဖြစ်ပါ၊ ကံ အားလျော်စွာ သင်၏ ကြိုးပမ်းမှု အောင်မြင် ပါသည်။

၇၅

ပညာရှိသောရန်သူက ကောင်းပါသည်၊ ခွဲခွါရေးကျွမ်းကျင်သော သူမိုက်မိတ်ဆွေက မကောင်းပါ၊ မိမိ ကိုယ်ကို မိတ်ဆွေဟု သမုတ်သော သင်လူမိုက်က ဤအမျိုးအနွယ် ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါသည်။

၇၆

စိုးရိမ်ပူဆွေး၍ အဆင်တန်ဆာ ဖယ်ခွါလျက် မပြတ်စီးကျသော မျက်ရေပြင့် ညစ်နွမ်းပြီး မျက်စိနီရဲနေသော မိန်းမများသည် ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးမှာ လင်ရှိသော်လည်း မုဆိုးမနှင့်တူကြ၏။

၇၇

ထိုမှတပါး ဘုံဗိမာန်အထွဋ်တို့သည်ပင် ခိုအိမ်တည်းဟူသော လက်ကိုဆန့်တန်းပြီး ရည်လျားစွာ ခိုညည်းသံ သက်ပြင်းရှူလျက် ကွေကွင်းသည့် ဗိမာန်နေသူတို့နှင့် အတူ ငိုကြွေးမြည်တမ်းယောင် ထင်ရ၏။

၃၈

ဤကန္တက မြင်းသည်လည်း စင်စစ်ငါ့ ပြည်သူတို့၏ အကျိုးမဲ့ကို လိုလားသူဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ညဥ့်အခါ လူများအိပ်ပျော်နေစဉ် ရတနာခိုးသူ ခိုးယူသွားသည့် အတူ သူသည် ဤမှ ငါ၏အလုံးစုံ အကုန်ယူဆောင်၍ သွားပါသည်။

၃၉

စင်စစ် လာခသာမြွားအဟုန်သော်လည်း ကြုံ့ကြုံ့ခံနိုင်ရာ ကြိမ်တံပြာကား အသို့နည်း၊ သို့ရာတွင် ကြိမ်ကိုကြောက်၍ ငါ့အသဲနှင့် အသားရေကို အဘယ်ပုံ ဆောင်ယူ သွားသနည်း။

၄၀

ရှုတ်ချထိုက်သည့် အမှုကိုပြုသော ဤမြင်းသည် ယနေ့ဘနန်းတော်လုံး လွှမ်းဖုံး သွားအောင် ဟီသည်၊ သို့ရာတွင် သူသည် ငါ၏ အချစ်ဆုံးကို ယူဆောင် သွားသော အခါက အ,အ ဖြစ်နေခဲ့၏။

၄၁

လူအများ နိုးစေရန် အကျယ်၍ ဟီသော်၎င်း၊ မြေပေါ်မှာခွါတို့ဖြင့် ခြစ်ပုတ်သော်၎င်း၊ မေးရိုးတို့မှ အသံပြင်းစွာ ထွက်စေသော်၎င်း ငါ့အား ဤကဲ့သို့ ဒုက္ခရောက်မည် မဟုတ်ပါ။

၄၂

ဤသို့လျှင် မကုန်နိုင်သော မျက်ရည် အက္ခရာတို့ဖြင့် ဖွဲ့ဆိုထားသည့် ကြေကွဲဖွယ် စကားကြားရ၍ ဆန္ဒကသည် မျက်နှာချကာ ငိုလျက် ရှိခိုးပြီး သဒ္ဒသာယာယာ လျှောက်ကြား၏။

၄၃

အိဒေဝီ ကန္ထကကို ရှုတ်ချသည်မှာ မသင့်ပါ၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်မှာလည်း ထို့အတူ အပြစ်မယူသင့်ပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်ကို တူညီသော အသွင်ဖြင့် လုံးဝအပြစ်ကင်းသည်ဟု သိသင့်ပါသည်၊ အိဒေဝီ-ထိုန္နရဒဝသည် နတ်တို့နှင့်အတူတကွ ဖြစ်သွားပါသည်။

၄၄

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရင်၏ အမိန့်ကို သိလျက်လည်း နတ်တို့တိုက်တွန်း၍ ယင်းသို့ ပြုမိခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ အလျင်အမြန် မြင်းကိုယူပြီး မပင်-မပန်းပဲ သူ၏နေစခန်းမှ ပြေး၍လိုက်ခဲ့ပါသည်။

၄၅

ဤမြင်းကျော်လည်း သွားရာမှာ ခွါမြေမထိပါ၊ စပ်ကြစ်းမှာ တစုံတဦး မထားသည် ထင်ပါသည်၊ ထို့အတူ ပါးစပ်ကိုလည်း ပိတ်ထား၍ မေးရိုးသံနှင့် ဟီသံမပြုနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၄၆

ထို့ပြင် မင်းသား အပြင်သို့ ထွက်သောအခါ တံခါးများ အလိုအလျောက် ပွင့်နေပြီး ညဥ့်၏အမိုက်မှောင် ကင်းပျောက်ကာနေထွက်နေသကဲ့သို့ ထင်ရပါသည်၊ ယင်းကိုလည်း နတ်တို့၏ အစီအရင်ဟု ယူဆသင့်ပါသည်။

၄၇

မင်း၏အမိန့်ဖြင့် ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူတို့ နန်းတွင်းနှင့် မြို့တွင်း၌ မျက်ခြည်မပြတ် ဂရုစိုက်ကြလျက် အိပ်ခမောကျ၍ ထိုအခါက မင်းကြီးပါ၊ ယင်းကိုလည်း နတ်ပြည်၏ စီအရင်ဟု ယူဆသင့်ပါသည်။

၄၈

ထို့ပြင် နတ်ပြည်သည်အချိန်ကျသောအခါ ၌အတွက် တောနှင့် လျော်သော အဝတ် ပေးပြီး ကောင်းကင် မြောက်လိုက်သော မင်းပို့ကို ဘာစုံတကောက် ခမ်းယူသွားပါသည်၊ ယင်းကိုလည်း နတ်ပြည်၏ အစီအရင်ဟု ယူဆသင့်ပါသည်။

၄၉

ထို့ကြောင့် အိုနရဒေဝီ ထွက်သွားရာမှ ကျွန်ုပ်နှစ်ယောက်၏ အပြစ်ဟု မယူဆသင့်ပါ၊ ကျွန်ုပ်၏ အလိုအရ ဤကိစ္စဖြစ်သည် မဟုတ်ပါ၊ ဤမြင်းတော်၏ အလို အတိုင်းလည်း မဟုတ်ပါ၊ နတ်တို့ တိုက်တွန်းခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၅၀

ထိုမိန်းမတို့သည် ဤသို့လျှင် ထိုသူမြတ်၏ များစွာသော နတ်တို့ တိုက်တွန်း ခြင်းနှင့် ထူးဆန်းသည့် ခရီးစဉ်ကို ကြားရ၍ အံ့ဩကြရာ သူတို့၏ သောက ပျောက်ကွယ် သကဲ့သို့ ထင်ရ၏၊ သူရဟန်းပြုခြင်းကြောင့်ကား စိတ်ပူလောင်ကြလျက်ပင်။

၅၁

ထားသေသော ဝံလိုင်ငှက်ကဲ့သို့ သောကဖြင့် နွမ်းလျသော မျက်စိ မျက်ရည်လိမ်းကျံနေသည့် မျက်နှာရှိသော ဂေါတမီသည် တည်ကြည်ခြင်းကို စွန့်ပယ်၍ ငိုကြွေးယင်း မိန်းမောသွား၏။

၅၂

ရာဇမကိုဋ်နှင့်သာ သင့်လျော်သည့် လှိုင်း ထနေသော နူးညံ့သော ကောင်းခြင်း အတိ ပြီးသော တသီး တခြားစီ အရင်းမှပေါက်သော ထိုဆံပင်တို့သည် မြေကြီးပေါ် ကျသွားပါပြီလား။

၅၃

ထိုသို့သော မင်းသားသည် သင်္ခမ်း ကျောင်းနှင့် လိုက်ဖက်ပါမည်သော၊ သူ၏ လက်မုံး ရှည်သည်၊ သွားပုံခြသေ့နှင့်တူသည်၊ မျက်လုံး ကျယ်ဝန်းသည်၊ နွားလားဥသဘနှင့် တူသည်၊ သူ၏ အရောင်သည် ရွှေကဲ့သို့ တောက်ပသည်၊ ရင်အုပ်ကျယ်၍ မိုးချုန်း သကဲ့သို့ အသံရှိသည်။

၅၄

စင်စစ် သို့မှန်ဖြစ်သော ဥပမာမဲ့ အရှ သည် ဤမြေကြီး၏ ကံကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သည် မဟုတ်၊ ထို့ကြောင့် သူထွက်ခွါသွား ခြင်း ဖြစ်သည်၊ ထိုဂုဏ်ရှိသော မင်းသည် ပြည်သူပြည်သားတို့၏ ကံကြမ္မာကြောင့် ဖွား မြင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

၅၅

သူ၏ သိမ်မွေ့သော ခြေမှ ခြေချောင်း များသည် တင့်တယ်သော အရေးအကြောင်း တို့ဖြင့် ထင်ရှားသည်၊ ယင်းတွင် နှောင်ဖွဲ့ ဖုံး

လှမ်းသော အရိုးနှင့် ကြာပွင့် နှစ်ဆယ်ရှိသည်၊ ဒါလယ်မှာစကြာလက္ခဏာ၂ါရှိကြမ်းတမ်းသောလမ်းတွင် ဘယ်သို့လှမ်းမည်နည်း။

၇၆

ထိုတောက်ပသော ကိုယ်ကာယသည် ဘုံပြာသာဒ်ပေါ် အဖိုးတန် အဝတ် ပုဆိုးစန္ဒကူး အလုံအခိုး မွှဲသည့် အိပ်ရာ နေရာနှင့်ထိုက်တန်ပေရာ၊ အအေး အပူနှင့် မိုးရေရှိသော တော၌ ဘယ်သို့ နေပါမည်နည်း။

၇၇

အမျိုး တန်ခိုး အင်အား အရှိန်အဝါ ဝိဇ္ဇာ သမ္ပတ္တိနှင့် အရှယ်မာန်မာနဖြင့် သူတပါးကို ပေးကမ်းထိုက်ပါသည်၊ သူတပါးထံ ဘယ်သို့ ထမင်း တောင်းခံပါမည်နည်း။

၇၈

သူသည် သန့်ရှင်းသည့် ရွှေအိပ်ရာမှာ အိပ်သည်၊ မိုးသောက်အခါ တူရိယာဖြင့် နိုးရန်မှာ ငါ၏ကျင့်ဝတ်ဖြစ်သည်၊ အဝတ်ပိုင်းခင်းပြီး မြေပေါ်မှာ ဘယ်သို့ အိပ်ပါမည်နည်း။

၅၉

ထိုမိန်းမတို့သည် ဤသနား စရာ စကား ကြားရ၍ တယောက်ကိုတယောက် အ ငြင်း ချင်း ဖက်ပြီး မျက်စိတို့မှ မျက်ရည် ပွတ်ကြ သည်မှာ လှပ်သောနွယ်တို့ အပွင့်မှ ဝဟ်ရည် သွတ်သကဲ့သို့ပင်။

၆၀

ထိုအခါ ယသောရောသည် စက္ကဝါက် ငှက်ဖိုနှင့် ကွဲသော စက္ကဝါက် ငှက်မကဲ့သို့ မြေပေါ်လဲကျသွားပြီး မခို မချက် ဆိုနှစ် သောအသံဖြင့် ထိုနည်းတူစွာ အညီ ညမျှ ပူ ဆွေးခြင်း ပြု၏။

၆၁

အားကိုးရာမဲ့ တရားကျင့်သူ ငါ့အား စွန့် ခွါပြီး အကယ်၍ တရားကျင့်လိုအံ့၊ သို့ဖြစ် လျှင် သီတင်းသုံးဖော်နှင့် ကင်း၍ တရားကျင့် သဖြင့် ဘယ်မှာ တရားရနိုင်ပါမည်နည်း။

၆၂

သူသည် သုဒဿနစသော ရှေးရှေးမင်းတို့ မိမိ မယားနှင့် အတူ တောထွက်ခြင်းတို့ကို မိမိတို့ကြား မိဘတို့ထံမှ မကြားဘူး၍သော ယခုကဲ့သို့ ငါနှင့် ကင်းပြီး တရားကျင့်လိုခြင်း ဖြစ်မည်။

၆၃

ကို့ပြင် ပယ်တို့၌ ဒေဝအစီအရင်ဖြင့် စင်ကြယ်ခြင်းနှင့် ပေးလှူအပ်သော ဒါနသည် နောင်ဘဝ၌ အကျိုးအတူ ခံစားလိုကြသည့် [illegible] နှစ်သောက်ကို မဖြစ်သည့်အတွက် ယင်းမှုအဖြစ် ငါ၌ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

၆၄

ဓမ္မတရားမြတ်နိုးသော ငါ့စိတ်ကို စင်စစ် လွန်စွာငြူစူပြီး ခိုက်ရန်ဖြစ်တတ်သူဟု ယူဆ၍ ချမ်းသာသုခ မရမှာစိုးရိမ်သဖြင့် ငါ၏ အမျက်ဒေါသလွှတ်ရာ နတ်ပြည်၌နတ်ကညာတို့ကို ရယူလိုခြင်း ဖြစ်ရသည်။

၆၅

နတ်ပြည်က ထိုမိန်းမကိုသည် အဘယ်မျှ မြင့်မြတ်သော အသွင် ဆောင်ကြောနည်း၊ သို့အတွက် ငါ၏ အလုပ်အကျွေးနှင့် မင်း စည်းစိမ် စွန့်လွှတ်ပြီး တောသွားကာ ဘုရား ကျင့်သည်ဟု ငါထင်ပါသည်။

၆၆

နတ်ပြည့်သုခကို လုံးဝ ငါမသိချင်ပါ အကြောင်းကား ဣန္ဒြေကို အောင်မြင်သူ့ အတွက် ယင်း သုခချမ်းသာ ရရှိရန် မခက်ပါ၊ ငါ၏လိုလားချက်မှာ ငါ၏ချစ်သူ သည် ငါ့အား ဣဓလောကဥ္စဖြစ်စေ၊ ပရလောက ဥ္စဖြစ်စေ ဘယ်အခါမျှ မမေ့မလျော့ခြင်း တခုသာဖြစ်ပါသည်။

၆၇

အရှင်၏ ကျယ်ပြန့်သော ထိုမျက်လုံးနှင့် သာယာရွှင်ပြုံးသော မျက်နှာကို ကြည့်ရန် အကယ်၍ ငါ့အား ကံကြမ္မာ မရှိပါလျှင် ကံငယ်သော ဤရုပ်ဟုလလည်း အဖရင်ခွင်မှ ဘယ်အခါမျှလျောင်းစက်ခွင့်ရမည်မဟုတ်ပါ

၆၈

ဟင် ထိုပညာရှိ၏အသွင်မှာ လွန်စွာ သိမ်မွေ့ နူးညံ့ပါသော်လည်း စိတ်က ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှပါသည်၊ ရန်သူကိုပင် ရှင်မောစေသည့် သူသည် စကားမပီသေးသော သားကလေးကို စွန့်ခဲ့သည်။

၆၉

ငါ၏အသဲလည်း စင်စစ် ခက်မာသည်၊ ကျောက်ခဲ သံခဲဖြင့် ပြုလုပ် ထားသည် ဖြစ်၍ ချမ်းသာသုခနှင့် သင့်လျော်သော အရှင်၏ အားကိုးရာမဲ့သူကဲ့သို့ တောထွက် သွားရာမှာ ကွဲအက် ကြေမွ၍ မသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

၇၀

ယင်းသို့လျှင် ဤတွင် လင်၏သောကဖြင့် မိန်းမောတွေဝေနေသော ဒေဝီသည် အကြိမ်ကြိမ် ငိုကြွေး၍ ပင်ပန်း နေ၏၊ ပင်ကိုယ်သဘောအားဖြင့် နက်ရှိုင်းသော်လည်း ထိုဒိမြတ်စွာသည် သောကကြောင့် ဆောက်တည်ရန် သတိနှင့် ရှက်ခြင်းကို မထားခြင်းဖြစ်၏။

၇၁

ယင်းသို့လျှင် မိုးရိမ်ပူဆွေး ငိုကြွေးခြင်း ကြောင့် တွေဝေမိန်းမောကာ မြေသို့ကျသွား သောယသော်ဓရာကိုမြင်ရ၍ မိုးသီးမိုးပေါက် တို့ဖြင့် ထိခိုက်ခံရသည့် ကြာကဲ့သို့သော၊ မျက် နှာတို့မှ မျက်ရည်သွန်ချသော မိန်းမများ ဟစ်အော်ကြ၏။

၇၂

ပုတီးစိပ်ပြီး၍ မင်္ဂလာဟုန်း ပူဇော်သော မင်းကြီးသည် နတ်ကွန်း အတွက် လူများ ၏ ထိုဟစ်အော်သံဖြင့် ထိခိုက်၍ မိုးချုန်းသံ ကြောင့် ဆင်ပြောင်ကြီးကဲ့သို့ တုန်လှုပ် သွား၏။

၇၃

ဆန္ဒကနှင့် ကန္ထကကို တွေ့ရ၍ သားတော်၏ ခိုင်မြဲသော ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကြားရသော အခါ မင်းကြီးသည် သောကဖြင့် နွမ်းလျ လဲကျသွား၏၊ ပွဲအပြီးတွင် သိကြားမင်း၏ အလံ ချလိုသကဲ့သို့တည်း။

၇၄

အတန်ကြာသောအခါ အခြံအရံများက ဖေးမကြ၏၊ သတိရလျှင် မြေပေါ်မှာပင် အိပ်လျက် မင်းကြီးသည် မျက်ရည်လျှံသော မျက်စိဖြင့် မြင်းကိုကြည့်၍ ငိုကြွေး၏။

၇၅

အို ကန္ထက စစ်မြေပြင်မှာ သင်သည် ငါ၏ ချစ်ဖွယ်ရာ များစွာတို့ကို ပြုပြီးလျှင် ယခု လွန်စွာ မချစ်ဖွယ်သော အမှုကို ပြုဘိသည်၊ သင့်ကိုချစ်သော ငါ၏ ထိုအချစ်ကို ချင်ပါလျက် မချစ်သကဲ့သို့ တောတွင်းမှာ စွန့်ပစ်ခဲ့သည်။

၇၆

ငါ့ကြောင့် ယခုနေ့ ငါ့အားသော်လည်း သူရှိရာသို့ ဆောင်သွားပါ၊ သင်သော်လည်း သျှင်စွာသွား၍ သူ့ကိုခေါ်ခဲ့ပါ၊ နာရောဂါ နှိပ်စက်ခံရသူသည် ဆေးကောင်းနှင့်ကင်း၍ အသက်မရှင်နိုင်ပါ။

၇၇

သုဝဏ္ဏနိုင်ငံဝီမည်သော ငှယ်ကို သေမင်း
ခေါ်သွားရာ အဖဖြစ်သော သူငယ်သည်
မသေသည့်ခက်ခဲသော အမှုကို ပြုခဲ့ပါသည်၊
သို့ရာတွင် ငါမူကား တရားမြတ်ကိုးသော
သား ထွက်သွား၍ မစွမ်းနိုင်သူကဲ့သို့ အသက်
ရှင်လွတ်ချင်ပါသည်။

၇၈

အနန္တအပြား မင်းဆယ်ယောက် တို့၏
နိုင်ငံကို တည်ထောင်သည့် ရှေ့နောက်ခမြွ
မြင် ပညာရှင် ဝိဝသွ နာ၏သား ပဇာပတိ
မနု၏သမီး မနုမည်သောသားချစ်နှင့် ကွေ
ကွင်းခြင်းကြောင့် ဘယ်ကြောင့် မိန်းမော
တွေဝေသနည်း။

ဥပုံ-အက္ခရာသည့် ဝေဒကျမ်းတို့၏ အစဖြစ်သကဲ့သို့ ထိုအတူ ဝိဝသွတ္တာ ယင်ရှားသော မနုသည် မင်းတို့၏ အစ ဖြစ်၏၊ ပညာရှိကို မြတ်နိုးသော မင်းဖောကညီး-ဟု ရသုံသတွင် ဝိဝသွတာဟု လာ၍၏၊ ယင်းဝိဝသွတာသည် ခုနစ်ယောက်မြောက် မနု၏ အမည်ဟု ဆို၍ တွင်ပါသော ဝိဝသွန်ကို ကား တဆယ့်ငါးယောက်မြောက် ပဇာပတိ၏ အမည်ဟု ဆို၏။

၇၉

အဇမင်းကြီး၏ ပညာကြီးသောသား သိကြားမင်းမိတ်ဆွေ ဒသရထမင်းကို ငါ ဝန်တိုသည်၊ သူသည် သားတော်ရာမ တော ထွက်သွားသောအခါ နတ်ရွာ စံသွားပါသည်၊ ငိုကြွေးပြီး ဆင်းရဲဖင်ပန်းစွာ အသက်ရှင် မနေပါ။

၈၀

အို သူကောင်း ထိုသင်္ခမ်းကျောင်းကို ငါ့အား ပြပါ၊ ဇလဥ္စလိ ပေးမည့်သူ၏ ထံသို့ သင်ရောက်ခဲ့သည်၊ သေလိုသောငါသည် ထိုရေကို သောက်ချင်နေပါသည်။

၈၁

ဤသို့လျှင် မင်းကြီးသည် သားနှင့်ကွေကွင်းသောဆင်းရဲဖြင့် ဒုက္ခရောက်၍ မြေကြီးပမာ သဘာဝတည်ခြင်းကို စွန့်လျက် ရာမသောကာ၏ ဝသီဘော်သို့ရောက်သော ဒသရထမင်းကဲ့သို့ စေတနာဆိတ်သုဉ်းသည့် အသွင်များစွာ ပူဆွေးငိုကြွေး၏။

၇၂

ထိုအခါ ဗဟုသုတ နိ်တိ အပြင် ဂုဏ်တို့နှင့်ယှဉ်သော အမတ်ကြီးနှင့် အသက်ကြီးသော ပုရောဟိတ်သည် ရှိ၏၊ ပူပန်သော မျက်နှာ မရှိ၊ စိုးရိမ်ခြင်းကင်းသော သူတို့နှစ်ဦးသည် လူတို့အား တားမြစ်ပြီးလျှင် မင်းအား သင့်တင့်စွာ ဤသို့ လျှောက်ကြားကြ၏။

၇၃

အို မင်းမြတ်-သောကကို စွန့်ပယ်ပါ တည်ငြိမ်မှုကိုဆောက်တည်ပါ၊ အို တည်ငြိမ်သူ၊ တည်ငြိမ်သူသည် မတည်ငြိမ် သကဲ့သို့ မျက်ရည် မကျထိုက်ပါ၊ ဤမြေပြင်တွင် များစွာသော မင်းတို့သည် ညှိုးနွမ်းသည့် ပန်းကုံးကဲ့သို့သော မင်းအဖြစ်ကို စွန့်လွှတ်၍ တောထွက်ကြပါသည်။

၇၄

ထို့ပြင် သူ၏ ဤအဖြစ်သည် မုချဖြစ်ပါမည်၊ ရှေးက အသိတရသေ့၏ စကားကို သတိပြုပါ၊ နတ်ပြည်၌၎င်း၊ စကြာမင်း အဖြစ်၌၎င်း တခဏမျှ ချမ်းသာအဖြစ်သို့ သွားမည်မဟုတ်ပါ။

၇၅

ဒို့မင်းမြတ်၊ အကယ်၍ကြိုးစားကြည့်စေလိုက ပြောပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ ထိုသို့ လျှင်စွာ သွားပြီး အရှင်၏သားနှင့် ဥပါယ်အမျိုးမျိုး အသွယ်မှာ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ အားထုတ်ကြပါမည်။

၇၆

ထိုအခါ မင်းကြီးက သင်တို့ လျှင်စွာ သွားကြပါဟု အမိန့်ပေးပြီး သားအတွက် အလိုရမက်ဖြစ်နေသော တောင့်တက်၏ အသဲနှလုံး ငါ၏အသဲသည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေပါသည်ဟု ပြောပြ၏။

၁၇

ကောင်းပေါ်ပြီဟု ဝမ်းမြောက်ပြီး အတော်ကြီးနှင့်
ပုရောဟိတ်တို့သည် ထိုတောသို့ သွားကြ၏၊
နေရာကျပြီဟု ချွေးမ မိဘုရားနှင့် ဘက္ကုဂေဒါမ
မင်းကြီးသည် အခြေအမှုတို့ကို ပြုနေကြ၏။

ဤသည်လျှင် မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၏ နန်းတွင်း ပူဆွေးခန်း အမည်ရှိသော အဋ္ဌမ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

နို့စမှ သဂ္ဂ— မင်းသားရှာဖွေခန်း

ထို့နောက် အမတ်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ် နှစ်ယောက်တို့သည် မင်းကြီး၏ မျက်ရည် တည်း [illegible] သော [illegible] သော မြင်းကောင်း [illegible] ဆော [illegible] သဒ္ဒါ [illegible]

၂

အတုတကွ လိုက်ပါသော အခြံအရံ ပ ပန်းနွမ်းနယ်သောအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက် [illegible] ဝတ် တန်ဆာ အဆောင်အယောင်တို့ကို ယူ၍ ခို့ သွားသိမ်မွေ့စွာ ဘဂ္ဂဝ ရသေ့ထံဝင်ကြ၏

၃

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဘဂ္ဂဝ ရသေ့ကြီး အား တရားနှင့်လျော်စွာ ပူဇော်ကြ၏၊ သူ တို့အားလည်း ရသေ့ကြီးက သင့်ဘင့်စွာ လေးစားသမှုပြုပြီး နေရာယူ၍ သူတို့သည် နေရာ၌ တည်ရှိသော ဘဂ္ဂဝကို ကေားစပ်၍ မိမိတို့ ကိစ္စကို ပြောပြကြ၏။

၄

အရှင်သည် အကျွန်ုပ်တို့ကို စင်ကြယ်သောအားနှင့် စင်ကြယ် ပြန့်ပြောသော အကျော်အစောရှိသူ ဥက္ကာကမျိုး၌ဖြစ်သော ဘုရင်၏ စာပေရေးရာတွင် ပုရောဟိတ်အဖြစ်၌ရှင်း တိုင်ပင်ရာတွင် အမတ်အဖြစ်၌ရှင်း ကျွမ်းကျင်သူဟု သိပါလော့။

၅

သိကြားကဲ့သို့သောသူ၏ ဇယန္တနတ်သားကဲ့သို့သော သားသည် ဇရာ မရဏာဘေးမှ လွတ်မြောက်လို၍ ဤသို့ရောက်လာပါသည်၊ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်သည် သူ့ကြောင့် ဤသို့ ရောက်လာသည်ဟု အရှင် သိပါလော့။

၆

ထိုနှစ်ယောက်ကို သူက ပြန်ကြား၏၊ သူသည် လက်ရုံးရှည်လျားသော မင်းသားဖြစ်သည်၊ ဥာဏ်တုံးသူမဟုတ်ပါ၊ ဤသို့ရောက်လာပါသည်၊ ဤတရားသည် တဖန် မွေးဖွားမှုကိုပေးသည်ဟု ယူဆပြီး လွတ်မြောက်ရန် အလိုရှိသဖြင့် သူသည် အရာဥရသေ့ရှိရာသို့ သွားပါသည်။

၇

ထိုအခါ သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူ၏ထံမှ သတင်းစကား ကြားသိရ၍ ထိုရသေ့ကြီး ထံ ခွင့်ပန်၍ ထို၌ သူသွားရာသို့ လျှင်စွာလိုက် ကြ၏၊ ပင်ပန်းသော်လည်း မင်းခစားသာကျွား ဖြစ်သည့်အတိုင်း ကြိုးစား၍သွားကြ၏။

၈

ထို့နောက် ခရီးဆက်သော သူတို့ နှစ်ယောက်သည် သုတ်သင် ပြုပြင်ခြင်း မရှိသော်လည်း ဘုန်းတန်ခိုးရှိသော ကိုယ်ဖြင့် ထွန်းတောက်ပသော ထိုမင်းသား သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသည်ကို မိုးသားအတွင်းမှ နေဝန်းကဲ့သို့ တွေ့မြင်ကြရ၏။

၉

ထိုအခါ အမတ်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ်တို့ သည် ယာဉ်ပေါ်မှဆင်း၍ သူ၏အပါး သွား ကြ၏၊ တော၌နေသော ရာမကိုတွေ့လိုသဖြင့် ဝါမဒေဝ ဥဗ္ဗသီ၏သား ဝသိဋ္ဌ ရသေ့ကြီး သွားသကဲ့သို့တည်း။

၁၀

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နတ်
[illegible]

လည်း နတ်ပြည်၌ သိကြားသည် ထိုနှစ်ဦးအား ပူဇော်သက္ကာသို့ပင် သင့်လျော်စွာ ပူဇော်၏။

ဤတွင် ပူဇော်သ[illegible] ဆိုသည်မှာ အရိုအသေ အလေးအမြတ်ပြုသော နှုတ်[illegible]ခြင်းနှင့်ပြုမူ၍ အသ[illegible]မှတ်ပြုခြင်းပင် ဖြစ်၏။

၁၁

တဖန် သူတို့နှစ်ယောက်သည် သူ၏အမိန့်ရ၍ သကျမျိုး၏ အလံ နံပါးနှစ်ဖက်၌ ထိုင်ကြ၏၊ သူ၏အနီးဖြင့် သူတို့နှစ်ယောက်သည် လနှင့်ယှဉ်သဖြင့် ပုနဗ္ဗသုအစုံ တင့်တယ်သကဲ့သို့တည်း။

၁၂

ပုရောဟိတ်သည် သစ်ပင်ရင်း၌ ထိုင်နေသော တန်ခိုးကြီးသော ထိုမင်းသားကို နတ်ပြည်၌ ပင်လယ်ကာသစ်ပင်ရင်း ၌ထိုင်နေသော

သင်ကြား၏သား၊ ဝေဒန္တကို ဗြိဟပ္ပတိ ပြောသကဲ့သို့ ပြောကြ၏။

၉

အသဲ၌ ဒူးဝင်၍ အတန်ကြာ မြေပေါ်လဲကျပြီး ခိန်းမေ့သွားပါသည်၊ မျက်လုံးအစုံတို့ [illegible] သို့ ပြောပါ [illegible] ည် [illegible]

၁၀

ဓမ္မနှင့်စပ်လျဉ်းသည့် သင်၏ နက်ရှိုင်းသော ခံယူချက်ကို သိပါသည်၊ ယင်းသည် [illegible] အား အမှန်ဖြစ်မည်ကိုလည်း သိပါသည် [illegible] ကြောင့် မီးနှင့်တူသော ဒေါသကြောင့် [illegible] လောင်ကျွမ်းနေပါသည်။

၁၁

ထို့ကြောင့် ဒိုဓမ္မ [illegible] ဖြစ်သော ငါ့အား ချစ်ရန် ခမ္မအတွက်လည်း ဤတောထွက်ခြင်း အသီကို ရှုန်လွှတ်ပါလော့၊ ကြီးမားသော ဒေါသ က အဟုန်သည် မြစ်အဟုန်ဖြင့် ကမ်းပါးကို ဖျက်ဆီးသကဲ့သို့ ငါ့အား ဖျက်ဆီးနေပါသည်။

၁၆

လေ နေ မီး မဟာဝရဇိန်၏ တိုက်လှင့်ခြင်း ခြောက်သွေ့ခြင်း၊ လောင်ကျွမ်းခြင်းနှင့် ကွဲအက်ခြင်းဟူသော ဗျာပါရသည် မိုးသား ရေ မြက်နှင့်သောင်တို့၌ ဖြစ်ပါသည်၊ ထိုဗျာပါရ သောကသည် ငါ့ကို အစားပြု၍ တစု-ဘဲ့ပေါင်းတည်း ဖြစ်နေပါသည်။

၁၇

ထို့ကြောင့် အိုစာခပသိသူ မြေအပြင်ကို အုပ်စိုးလွှမ်းမိုးပြီး၍ အချိန်ရောက်သောအခါမှ တောထွက်ပါ၊ သေခြင်းကို ချီးကျူးသော ငါ့အား လျစ်လျူမရှုပါလင့်၊ သတ္တဝါအားလုံး၌ သနားခြင်းသာ ဓမ္မဖြစ်ပါသည်။

၁၈

ထို့ပြင်ဓမ္မသည် တောမှာသာ ပြီးမြောက်သည် မဟုတ်ပါ၊ မြို့ရွာတို့မှာလည်း ကြိုးစားအားထုတ်ပါလျှင် အမှန်ပြီးမြောက်ပါသည်၊ ယင်းသို့ ပြီးမြောက်ရာမှာ ဉာဏ်ပညာနှင့် ကြိုးစားမှုသည် အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်၊ တော၌ နေခြင်းနှင့် ရဟန်းအသွင်မှာ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၏ အမှတ် လက္ခဏာဖြစ်ပါသည်။

၁၉

မကိုဋ်ကို ဆောင်းလျက် လည်၌ ရှည်လျားသော ပုလဲသွယ်ကိုဆွဲလျက် လက်ကြွင်းတို့ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့လျက် လက်တို့၏ ရင်ခွင်၌ ကစားနေလျက် မင်းအများသည် အိမ်မှာပင်မောက္ခကို ရကြပါသည်။

၂၀

ဓရဝ၏ညီ ဗလိနှင့်ဝဇိရဗာဟု ထို့ပြင် ဝဘရာဇ, အာသာဒ ထိုမှတပါး အန္တိဒေဝ, ဝိဒေဟမင်းဇနက ထို့အတူ ရာမဒြုမ, သေနဇိတ မင်းအပေါင်း-

၂၁

ဤမင်းများကို အိမ်မှာနေလျက်ပင် မောက္ခအစီအရင် သိမြင်သူများဟု သိပါလော့၊ ထို့ကြောင့် ဥာဏ်ကို အစိုးရသော အမြင်နှင့် ပြည်စည်းစိမ် နှစ်ပါးလုံးကို အတူခံစားပါလော့။

၂၂

ငါအလိုရှိသည်မှာ သင့်အား ဘိသိက်သွန်းပြီး ရေစိုသော သင်၏ကိုယ်ကို မမြင်ရသော ထီးဖြူဆောင်းသောသင့်ကို ကြည့်ရသော ဝမ်းသာခြင်းနှင့်အတူ တောထွက်ခြင်းဖြစ်သည်။

၂၃

မင်းကြီးသည် မျက်ရည်ဖြင့် နာကျင်သော အကျွရာနှင့်ယှဉ်သော ဝါကျဖြင့် အချင်အား ဤသို့ပြောကြားလိုက်ပါသည်၊ ဤစကားကို ကြားရ၍ အရှင်သည် သူ၏အချစ်အား အချစ်ဖြင့် သူ၏အချစ်ကိုတဖန် သွန်းလောင်းထိုက်ပါသည်။

၂၄

သကျမင်းသည် သင့်ကြောင့်ဖြစ်သော သသာကတည်းပျော်သော ရေရှိသည့် ထွက်ခံ့သော ဒုက္ခပင်လယ်၌ ကူးနေပါသည်။ ထို့ကြောင့် အားကိုးရာမဲ့သူကို ပင်လယ်၌ နစ်မြုပ်သည့် တွယ်ရာမဲ့လှေကို ကယ်ဘင်သကဲ့သို့ သင် ကယ်တင်သင့်ပါသည်။

၂၅

ဂင်္ဂါ၏ရင်မှ ရွှားမြင်သော ဘီဿပင်တော မဟာရာမနှင့် ပရသုရာမတို့သည် အဖကိုချစ်၍ ပြုလုပ်ခဲ့ခြင်းတို့ကို ကြားသိ၍ သင်လည်း အဖ၏အလိုအတိုင်း ပြုလုပ်သင့်ပါသည်။

၂၆

သင့်အား မွေးမြူစောင့်ရှောက်သော ဒေဝီသည် အဂတ္တကို ဆည်းကပ်ရန် တောင်အရပ်သို့ မသွားသေးပါ၊ သို့ရာတွင် သားသေသော နွားမကဲ့သို့ ဆင်းရဲကာ သနားစဖွယ် အမြဲငိုကြွေးနေပါသည်။

၂၇

ဟသ်ာဖိုနှင့်ကွဲသော ဟသ်ာမကဲ့သို့ရင်း၊ ဆင်ပေါက်တစ်ခု၌စွန့်သွားသော ဆင်မကဲ့သို့ရင်း သင်၏ မယားသည် ကိုးကွယ်ရာရှိပါလျက် ကိုးကွယ်ရာမဲ့ ဖြစ်နေပါသည်၊ သူ့အား တွေ့မြင်ခွင့် ပေးပြီး စောင့်ရှောက် သင့်ပါသည်။

၂၈

ရာဟုလသည် တဦးတည်းသော သားငယ်လေးဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခကို မခံနိုင်ပါ၊ အတွင်းပူစားနေရသော သူ့ကို ရာဟု၏ ဖမ်းခြင်းမှ လပြည့်ဝန်းလွတ်သကဲ့သို့ အဖ၏ သောကမှ လွတ်အောင်ပြုသင့်ပါသည်။

၂၉

သင်၏ကွေကွင်းခြင်းက ထင်း၊ ပင့်သက်ကာ မီး ခိုး၊ မိန်းမောတွေဝေခြင်းက မီးတောက်ဖြစ် ပါသည်။ ဤသို့သော သောကမီးဖြင့် လောင် ကျွမ်းနေကြသော နန်းတွင်းသူနှင့် ပြည်သူတို့ သည် သင့်အား တွေ့မြင်ရခြင်း ရေကို အလို ရှိနေကြပါသည်။

၃၀

အင်အားနှင့် ပြည့်စုံသော ဂုဏ်ရှိ၍ ဂုဏ် ကိုသိသော ဗောဓိသတ္တသည် ထိုပုရောဟိတ်၏ စကားနာကြားပြီး တခဏမျှစဉ်းစားကာ လေးစားစွာပြန်ကြား၏။

၃၁

သားကိုစွဲ၍ ဖြစ်သော အဖ၏အချစ်ကို ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ အထူးသဖြင့် မင်းကြီး၏ ကျွန်ုပ်အားစွဲ၍ဖြစ်သော သဘောကိုသိပါ သည်၊ ဗျာဓိ ဇရာနှင့် ဝိပတ္တိကို ကြောက်၍ မစွမ်းနိုင်သော အခိုက်မှာ မိမိလူများကို စွန့်ခွာထားခဲ့ရပါသည်။

၃၂

အကယ်၍ နောက်ဆုံးမှာ ချစ်သူတို့နှင့် ကွေကွင်းခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပါသော် ကိုယ့်ချစ် သူတို့ကို ဘယ်သူမတွေ့ချင်ပါမည်နည်း၊ ကြာ မြင့်စွာ ပေါင်းသင်းလည်း ကွေကွင်းရမည်

ဖြစ်၍ ချစ်သောအဖကိုလည်း စွန့်ခွာခဲ့ရပါသည်။

၃၃

ကျွန်ုပ်ကြောင့် ပင်းကြီးသောကဖြစ်နေသည်ဟု အရှင်တို့ ပြောပြပါသည်၊ သူသည် ကျွန်ုပ်အား မချစ်ပါ၊ အကြောင်းကား ပေါင်းသင်းခြင်း အိပ်မက်ပမာ၌ ကွေကွင်းခြင်း အမှန်ရှိပါသည်၊ ဤတွင် သူမပူပန်သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၃၄

လောက၏ ထူးထွေ ဆန်းကြယ်သောဂတိကိုကြည့်၍ အရှင်တို့၏ အသိဉာဏ်သည် ဤဆုံးဖြတ်ချက်ပေါ် ရောက်သင့်ပါသည်၊ ပူပန်ရခြင်း၏ အကြောင်းရင်းမှာသားလည်း မဟုတ်၊ ဆွေလည်းမဟုတ်၊ ယင်းပူပန်ခြင်းသည် မသိမှုကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

၃၅

ဤသံသရာ၌ ...ီးသည်နှင့်တူစွာ ပွေ့ ကြ ပေါင်းဆုံ...သော သူတို့၏ ခွဲခွါရေးမှု

အမှန်ဖြစ်ရာ တဖန် အဆွေအမျိုး ချစ်သူတို့နှင့် ကွေကွင်းရာတွင် အဘယ်ပညာရှိသည် သောကဖြစ်ပါသနည်း။

၃၆

လူသည် အဖန်ဖန်မွေးဖွားရာ၌ မိမိ လူတို့ကို စွန့်ခွါပြီး ဤသို့လာခဲ့သည်၊ တဖန် ဤမှလည်း မိမိလူတို့ကို လှည့်ပတ်သွားသည်၊ ထိုသို့လည်း သွား၏၊ တဖန် တခြားသို့လည်း သွား၏၊ ဤသို့ စွန့်ခွါသွားသော သတ္တဝါ၌ ဘယ်သူ ဆန့်ကျင်မည်နည်း။

၃၇

ဝမ်းတွင်းမှစ၍ အရွယ်အားလုံးတို့၌ သေမင်းသတ်ရန် အသင့်ဖြစ်နေရာ သားကိုချစ်သည့် ပူဇော်အပ်သော အဖသည် အဘယ်ကြောင့် အခါန်မရောက်မီ ကျွန်ုပ် တောထွက်သည်ဟု ဆိုပါသနည်း။

၃၈

အာရုံ ခံစားမှုအတွက် အချိန်မကျခြင်း ရှိပါသည်၊ စီးပွားရှာဖွေ စုဆောင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထို့အတူပင် အချိန်အခါ သတ်မှတ်ရပါသည်၊ အချိန်သည် အမြဲ လောကကို ဆွဲငင်နေပါသည်၊ လွတ်မြောက်မှု မောက္ခနှင့် ပတ်သက်ရာမှာ တစုံတယောက် ဆုံးဖြတ်သော အချိန် မရှိပါ။

၃၉

မင်းကြီး ကျွန်ုပ်အား တိုင်းနိုင်ငံပေးသည်မှာ အဖနှင့်လျော်ကန်တော်သော မြင့်မြတ်မှု ဖြစ်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် ခံယူရန် မထိုက်ပါ၊ ရောဂါသည်သည် လောဘဇောတိုက်ပြီး မသင့်သောအစာကို မစားသင့်သကဲ့သို့ ဖြစ်ပါသည်။

၄၀

ဓမ္မတာ၏ ဘဏ္ဍာတိုက်ဖြစ်သော မင်းအဖြစ်ကို ပညာရှိအတွက် ဘယ်သို့ သင့်လျော်ပါမည်နည်း၊ ထိုတွင် ထိတ်လန့်ခြင်း ယစ်မူးခြင်းနှင့် ပင်ပန်းခြင်းရှိသည့်ပြင် သူတပါးတို့အပေါ် အနိုင်အထက် ပြုမှုသဖြင့် ဓမ္မတရား၌ အနှောင့်အရှက် အတားအဆီး ဖြစ်ပါသည်။

၄၁

တိုင်းနိုင်ငံသည် မွေ့လျော်ဖွယ် ကောင်းပါသည်၊ သို့ရာတွင် ရွှေအတိပြီးသော မီးလျှံစွဲသည့် နန်းတော်နှင့် အဆိပ်ရောသော မွန်မြတ်သည့် ဘောဇဉ်သည် မိကျောင်းမကာရ်းတို့ ပြည့်နက်သော ကြာရေကန်နှင့် တူ၍ ဒုက္ခအိမ် ဖြစ်ပါသည်။

၄၂

ယင်းသို့လျှင် နိုင်ငံ၌ သုခမရှိပါ၊ ဓမ္မမရှိပါ၊ ရှေးဘမင်းများသည် ထိုတွင် အမှန် ဒုက္ခရှိကြောင်း ကောင်းစွာသိ၍ အသက်ကြီးသောအခါ နိုင်ငံစွန့်ပြီ တောသို့ သွားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၄၃

တော၌ ရတနာသဖွယ် ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ခြင်း မြက်ကိုစား၍ ရောင့်ရဲခြင်းက မြတ်ဖါသည်၊ သို့ရာတွင် မမြင်ရသော မြွေဟောက်ပမာ ဒေါသတို့နှင့် အတူ နေရခြင်းမှာ မသင့်လျော်ပါ၊ ယင်းဒေါသသည် အသရေထက် ရလွယ်ပါသည်။

၄၄

ဓမ္မ၏ အလိုဆန္ဒဖြင့် နိုင်ငံကိုစွန့်ပြီး တောသို့ဝင်ခြင်းကို ချီးကျူးထိုက်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် ပဋိညာဉ် ချိုးဖေါက်ကာ တောမှတဖန် အိမ်သို့ ပြန်သည်မှာ မသင့်လျော်ပါ။

၄၅

မြတ်သောအမျိုး၌ ဖြစ်သော အဘယ် တည်ကြည်သူသည် ဓမ္မ၏ အလိုအာသာဖြင့် တောထွက်ပြီး ဖန်ရည်ဆိုး ဝတ်ကိုချုတ်ကာ အရှက် မရှိ သိကြားမင်းမြို့၌ နေနိုင်မည်နည်း။

၄၆

လောဘ မောဟ ဘယမှ ထွေးအန်သော အစာကို တဖန်စားမည့် ထိုသူသည် လောဘ မောဟ ဘယမှ လွတ်သော အာ[illegible]ကို မှိုဝဲလိမ့်မည်။

၄၇

ထို့ပြင် မီးလောင် နေသော အိမ်မှ တနည်းနည်းဖြင့် ထွက်လာပြီးတဖန် ပြန်ဝင်ခြင်းသည် ထိုအပြစ်ကို မြင်၍ အိမ်ရာတည်ထောင်လူ့ဘောင်ကို စွန့်ကာပေးပြီးမှ မောဟကြောင့် တဖန် ယူလိုခြင်းပင်ဖြစ်မည်။

၄၈

ထို့ကြောင့် မင်းအများ အိမ်မှာ နေလျက်လည်း လွတ်မြောက်မှု မောက္ခကို ရကြသည်ဟု ကြားဘူးသော စကားမမှန်ပါ၊ ငြိမ်သက်မှု ပဓာနဖြစ်သော မောက္ခ ဓမ္မ အဘယ်နည်း၊ အပြစ်ဒဏ် ပဓာန ဖြစ်သော ရာဇ ဓမ္မက အဘယ်နည်း။

၄၉

ငြိမ်သက်ခြင်း၌ နှစ်သက်မြတ်နိုးလျှင် ထိုသူ၏ နိုင်ငံ အုပ်ချုပ်ရေးပြော့ညံ့မည်၊ အကယ်၍ နိုင်ငံရေးအသိဉာဏ်ရှိပါမူ ငြိမ်သက်ခြင်း ကွယ်ပျက်မည်၊ ရေအေးနှင့် မီးလပူ ဆက်စပ်မရ သကဲ့သို့ ငြိမ်သက်ခြင်းနှင့် ထက်မြက်ခြင်း လည်း ဆက်စပ် မရပါ။

၅၀

ထို့ကြောင့် ထိုမင်းတို့သည် ဆိုခဲ့သည့် အတိုင်း ဆုံးဖြတ်၍ နိုင်ငံကိုစွန့်ပြီး မောက္ခရ ရန် ပြုကြသလော၊ သို့မဟုတ် တိုင်းနိုင်ငံအုပ် ချုပ်လျက် ဣန္ဒြေ အောင်မြင် ခြင်းကြောင့် မဆုံးဖြတ်နိုင်သော အဆင့်မှာ မောက္ခမခန်း တက်ကြခြင်းပေလော။

၅၁

သူတို့ [illegible] သေသည် [illegible] ရှုပ်[illegible]သည့် [illegible]ပြတ်[illegible] နှင့် ကင်းလွတ်၍ တောထွက်ခြင်းမဟုတ်ပါ၊ အိုးအိမ်နှင့် ခေါမျိုး အနှောင် အဖွဲ့ကို ဖြတ်၍ လွတ်မြောက်မှု [illegible] အနှောင်အဖွဲ့ မခံလိုသောကြော့ ပါ။

၅၂

ဤသို့လျှင် မိမိဥာဏ် ဂုဏ်နှင့်လျော်သော လောဘကင်းသော ဥပမာနှင့်တကွ လေးနက်သော အဖြေပေးသည့် မင်းသားကို အမတ်ကြီးကလည်း တဖန် ပြန်ဆိုပြန်၏၊

၅၃

ဓမ္မ၏ အစီအရင်၌ သင်၏ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် မသင့် မဟုတ်ပါ၊သို့ရာတွင် အချိန်အခါနှင့် လျောက်ပတ်ခြင်း မရှိပါ၊ အိုမင်းမစွမ်းသော အဖကို သောကပေးပြီး ဓမ္မ လိုလားသော သင့်ကို ဓမ္မဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ။

၅၄

စင်စစ် သင်၏ ဉာဏ်သည် ဓမ္မ အတွ ကာမ၌ နက်ရှိုင်းခြင်း မရှိပါ၊ မသိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်၊ အကြောင်းကား သင်သည် မမြင်ရသော အကျိုး စီးပွားကြောင့် မျက်မှောက် အကျိုးစီးပွားကို ပြစ်ဘင် ရှုတ်ချနေ သည်။

ချမ်းသာဖြစ်ကြောင်း ဉာဏ်အခေါင်းကား နည်းကောင်း မည်ထ ကျင့်ဓမ္မတည့်၊ ရသည့်ချမ်းသာ အရာရာကို ကောင်း စွာမယှင်း စောင့်ရှောက်ခြင်းကား မည်လျှင်းအတွ ပဉ္စအာရုံ စည်းစိမ်ပုံ၌ ပြည့်စုံတိုင်းသာ လိုရာရှင်အား ခံစားနိုင်ဘိ ဂုဏ်သတ္တိကာ မည်ရှိကာမ တိဝဂ္ဂတည့်။

—မဟာဒေဝလင်္ကာ

၅၅

လူတချို့က နောင်ဘဝရှိသည်ဟု ပြော ကြ၍ တချို့က နောင်ဘဝကိုမရှိဟု ခိုင်မြဲစွာ ပြောကြ၏၊ ဤသို့လျှင် ယင်း အချက်မှာ သံသယ ထွက်နေရာ မျက်မှောက်၌ ရှိသော အသရေကို ခံစား ခြင်းသာ သင့်လျော် လျောက်ပတ်ပါသည်။

၅၆

အကာယ်၌ တစုံတယောက်သည် ဖြစ်ခြင်း ရှိသော် တဖန် ထိုတွင် တစုံတရာ ရှိရပေမည်၊ ထိုတွင် မွေ့လျော်မည်၊ အကာယ်၌ ထိုမှ နောက်၌ တစုံတရာ ဖြစ်ခြင်း မရှိပါလျှင် မကြိုးပမ်းရဘဲနှင့် ဤကမ္ဘာ၏ လွတ်မြောက်မှု ပြီးမြောက်ပါသည်။

၅၇

လူဘာချို့က နောက်ဘဝ ရှိသည်ဟု ပြောကြပါသည်၊ သို့ရာတွင် သူတို့သည် မောက္ခ၏ ယုတ္တိကို မပြပါ၊ သူတို့က ပြောကြပါသည် မီးမှာ ပူခြင်းနှင့် ရေမှာယိုစီးခြင်း ရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာလည်း သဘာဝရှိသည်။

၅၈

လူအချို့က ဖွင့်ဆို ကြပါသည်၊ သုဘ အသုဘ ဇာတိနှင့် မရဏသည် သဘာဝ ကြောင့် ဖြစ်ကြသည်၊ ထိုအားလုံး သဘာဝ ဖြစ်၍ ယင်းအတွက် ကြိုးပမ်း ခြင်းမှာ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်သည်။

၅၉

[illegible] ပါသည်၊ ချစ် [illegible] လူယည် အိုခြင်း နာခြင်းနှင့် ယှဉ်သည်၊ ဤ အားလုံး၌ ကြိုးပမ်းခြင်းသည် အဘယ်နည်း၊ [illegible] ဖြစ်သည်။

၆၀

ရေကြောင့် မီးငြိမ်း၍ မိုးကြောင့် ရေခမ်းသည်၊ ကိုယ်၌တည်သော မဟာဘုတ် အသီးသီး တပေါင်းတည်း ဖြစ်ကာ လောကကို ပြုလုပ်သည်။

၆၁

ဝမ်း၌ဖြစ်လာသော သတ္တဝါအား ခြေ လက် ရင် ကြောနှင့် ဦးခေါင်း ဖြစ်ပြီး အာတမာဖြင့် ယင်းတို့၏ ပေါင်းဆုံသော လျှို့ဝှက်ချက် သိသူသည် ဤအားလုံးကို သဘာဝဟု ပြောပြပါသည်။

၆၂

ဆူးတို့၏ ထက်မြက်ခြင်းနှင့် သားသမင် ကျေးငှက်တို့၏ တူးဧထွေဆန်းပြားသော အ

ဖြစ်ကို ဘယ်သူပြုလုပ်ပါသနည်း၊ ဤအရာအားလုံးသည် သဘာဝဖြစ်၍ ဖြစ်စေလိုတိုင်း [illegible] သည် အဘယ်ပါနည်း။

၆၃

ဗုဒ္ဓသင်းရှင် ဂူဿရာကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ပုဂ္ဂိုလ်တော် အခြားလူတို့က ပြောကြပါသည်၊ ထိုတွင် ယောကျ်ား၏ ကြိုးစားခြင်းဘယ်မှာ အရေးကြီးမည်နည်း၊ လောက၏ဖြစ်ခြင်း၌ အကြင်အကြောင်းရှိရာ မဖြစ်ခြင်း၌လည်း ထိုအကြောင်း မြဲပါသည်။

၆၄

အချို့ကပြောပါသည် ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခြင်းနှင့် ဘဝပျက်ခြင်း၊ အကြောင်းမှာ အဇတမာဖြစ်သည်၊ ထင်ရှားဖြစ်ပေါ်ခြင်းသည် ကြိုးစားခြင်းနှင့် ကင်း၏၊ မောက္ခကိုရခြင်းမှာ ကြိုးစားခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

၆၅

လူသည် သားသမီးဖြင့် မိဖတို့၏ရင်း၊ ဝေဒဖြင့် ရသေ့-ရဟန်းတို့၏ရင်း ယဇ်ဖြင့် နတ်တို့၏ရင်း ကျွေးမြီမှ လွတ်မြောက်သည်၊ ထိုကျွေးသုံးပါးနှင့် တကွ ဖြစ်ရာမှ လွတ်မြောက်ခြင်းသည် မောက္ခဖြစ်သည်။

၄၄

ယင်းသို့ ဤအစီအရင်ဖြင့် ကြိုးပမ်းသူကို လွတ်မြောက်ခြင်း မောက္ခရသည်ဟု သဘောတရား သိမြင်သူတို့ ပြောကြပါသည်၊ အင်္ဂါတိုက် အားတိုက် ကြိုးပမ်းပြီး လွတ်မြောက်လိုသူတို့ အပင်ပန်းခံရပါသည်။

၄၇

ထို့ကြောင့် အိုသူတော်ကောင်း အဘယ်၌ မောက္ခ၌ ဆည်းကပ်ခြင်းဖြစ်ပါသော် ဆိုခဲ့သော အစီအရင်အားလျော်စွာ စီရင်ခြင်းဖြင့် မှီဝဲပါလော့၊ ဤသို့ပြုလျှင် ထိုအရာကိုလည်းရ၍ မင်းကြီး၏ အပူလည်း ပျောက်ယင်းပါလိမ့်မည်။

၄၈

ထို့ပြင် အိုချစ်သား တခပါဝနမှ အိမ်ပြန်ရာတွင် သင်သိမြင်နေသော အပြစ်ဒေါသ၌လည်း ဆင်ခြင်တွေးတော စဉ်းစား မနေသင့်ပါ၊ ရှေးလူများလည်း တောမှ အိမ်ပြန်ခဲ့ကြပါသည်၊

၆၉

တပေါဝနစ္ဆနေရာမှ ဘုရင် အမှုရှိသသည် ပြည်သူတို့ရံလျက် နေပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ပါသည်၊ အနရိယာတို့ မြေကို ကျုံးကျော်သောအခါ ရာမသည် တောမှ ပြန်လာ၍ စောင့်ရှောက်ဘူးပါသည်။

၇၀

ထို့အတူ ဒြုမအမည်ရှိသော သစလွှမင်းသည် သားနှင့်အတူတကွ တောမှ မြို့သို့ပြန်လာ၍ သံကြီးတ၏သား ရန္တိဒေဝသည် ဗြဟ္မာရခသ ဖြစ်သော ပသိဋ္ဌရခသနှင့် တိုင်းပြည်ကို လက်ခံခဲ့ပါသည်။

၇၁

ဓမ္မနှင့်ယသဖြင့် တောက်ပသည့် ဤသို့သူများ တောကိုစွန့်၍ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ဓမ္မ၏အကြောင်းကြောင့်သာ တပေါဝနမှ အိမ်သို့ပြန်ရာ တပ်ုတရာ ... ဖြစ် မရှိပါ၊

၇၂

မင်း၏ မျက်လုံးသဖွယ်ဖြစ်သော ထိုအမတ်ကြီး၏ ချစ်ဖွယ်နှင့် အစီးအပွားရှိသော စကားကို ကြား၍ သမာဓိ၌ တည်ရှိသော မင်းသားသည် ဖြည့်စုံ ခိုင်မြဲ ပြတ်သား၍ တည်ငြိမ်သော စကားကို ဆို၏။

၇၃

လောက၌ အတ္ထိ-နတ္ထိဟု သံသယရှိပါသည်၊ ဤအရာနှင့် ပတ်သက်ရာ၌ သူတပါး စကားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြစ်မည် မဟုတ်ပါ၊အကျင့်တပ ငြိမ်းချမ်းရေးသန္တိဖြင့် သဘောတရားသိ၍ ဆုံးဖြတ်မည့်အချက်မှာမူ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ယူပါမည်။

၇၄

သံသယဖြစ်စေသော မပြတ်သားသော အချင်းချင်းဝိရောဓိဖြစ်သော ဒဿနကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်အတွက် မသင့်လျော်ပါ၊ မျက်မမြင် လမ်းညွှန်နှင့် မျက်မမြင်ကဲ့သို့ အဘယ်ပညာရှိသည် သူတပါးကို ယုံကြည်၍ အမှောင်တွင်း၌ သွားပါမည်နည်း။

၇၅

အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား သဘောတရား အသိဉာဏ် မရှိပါ၊ သို့ရာတွင် သုဘနှင့်အသုဘ၌ သံသယဖြစ်ရာတွင် သုဘမှာသာ ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ် ဖြစ်ပါသည်၊ သုဘစာရီအား အချည်းနှီး ပင်ပန်းသော်လည်း မြတ်ပါသည်၊ အသုဘစာရီအား ထိုက်သည် အား လျော်စွာ ချမ်းသာသုခ ရပါသော်လည်း မမြတ်ပါ။

၇၆

ဤကျမ်းစာကို မဆက်မစပ် ကြည့်ရှု၍ ပညာရှိတို့က ပြောပြသော သူကို သူတော်ကောင်းဟု သိပါလော့၊ အပြစ် မရှိသူကို ပညာရှိဟု သိပါလော့၊ အကြောင်းကင်း အပြစ်ကင်းသူသည် မုသား မဆိုပါ။

၇၇

အိမ်သို့ ပြန်ခြင်းနှင့်ပတ်သက်၍ အရှင်တို့က ရာမသေသူတို့၏ ဥဒါဟရုဏ် ပုံဆောင်ကြရာ သူတို့သည် ပမာဏမဟုတ်ပါ၊ ကျင့်ဝတ် ဖျက်ဆီးသူတို့ကို ဓမ္မ၏ အဆုံးအဖြတ်၌ ပမာဏ မယူဆနိုင်ပါ။

၇၈

ထို့ကြောင့် နေသည်လည်း မြေပေါ်ကျပါစေ၊ ဟိမဝန္တာသည်လည်း တည်ခြင်းကို စွန့်ပါစေ၊သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် သဘောတရားကို မမြင်သော ဣန္ဒြေတို့ကို အာရုံဘက်လှည့်နေသော ပုထုဇဉ်အဖြစ်ဖြင့် အိမ်သို့ပြန်မည် မဟုတ်ပါ။

၇၉

ကျွန်ုပ်သည် တောက်လောင်နေသော မီးပုံတွင် ဝင်ကောင်း-ဝင်ပါမည်၊ သို့ရာတွင်-အကျိုးစီးပွား မဖြစ်မူ၍ အိမ်တွင်း ဝင်မည် မဟုတ်ဟု တည့်ကျပြတ်သားစွာ ပဋိညဉ်ပြုပြီး မတွယ်-မတာ အလိုအားလျော်စွာ နေရာမှ ထ၍ တဖက်သို့ ထွက်သွား၏။

၈၀

ထိုအခါ အမတ်ကြီးနှင့် ပုရောဟိတ် နှစ်ယောက်တို့သည် သူ၏ ခိုင်မြဲသော ပဋိညာဉ်စကားကို ကြားရ၍ မချိမ်း မသာ ညှိုးနွမ်းစွာသော မျက်နှာဖြင့် ငိုကြွေးလျက် သူ၏ နောက်သို့ လိုက်ကြ၏၊ တဖန် မျှော်လင့်ဖွယ် မရှိ၍ မြို့ဘက် လှည့်ကြ၏။

၈၁

သူတို့နှင့်ယောက်သည် သူ့အား ချစ်ခင်ခြင်း မင်းကြီးအား ဆည်းကပ်ခြင်းနှင့် ဆက်စပ်၍ ရှေ့သို့ အတန်သွားပြီး တဖန် ရပ်ကြပြန်၏၊ မိမိအရှိန်အဝါဖြင့် နေကဲ့သို့ တောက်ပသောသူကို လမ်း၌ မကြည့်ရက်-မစွန့်ရက်ဖြစ်နေကြ၏။

၈၂

ထိုမြတ်သော သွားခြင်းရှိသူ၏ သွားခြင်းကို သိရန် ယုံကြည်စိတ်ချရသော သူလျှိုတို့ကို တာဝန်ချပြီး သူတို့နှစ်ယောက်သည် သခင်ချစ်၌ မှတ်သိပ်နေသော မင်းထံပြန်၍ ဘယ်ပုံကြည့်ရမည်နည်း ဟူသောအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ခက်ခဲစွာ ပြန်ခဲ့ကြ၏။

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ မင်းသားရှာဖွေခန်း အမည်ရှိသော နဝမ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

ဒသမ သဂ္ဂ— သေဏျ ဖိတ်ကြားခန်း

၁

ရင်အုပ်ကျယ်ပြန့် မို့မောက်သော ယို ခင်းသားသည် ပုဒ္မရာဟိတ်နှင့် အမတ်ကြီးကို စွန့်ခွာလာခဲ့ပြီး လှိုင်းတံပိုးရှိသော ဂင်္ဂါမြစ်ကို ကူး၍ အသရေတင့်သည့်အိမ်များရှိသော ရာဇဂြိုဟ်သို့ရောက်၏။

၂

တောင်တို့ဖြင့် ကောင်းစွာခြံရံ၍ တင့်လှပသော မင်္ဂလာ အတိပြီးသော ရေပူစမ်းတို့ဖြင့် ယှဉ်၍ ထင်ရှားသော တောင်ငါးလုံးတို့ဖြင့် မှတ်အပ်သောမြို့သို့ ငြိမ်သက်သော ထိုသူသည် သသမ္ဘုကဲ့သို့ ဝင်၏။

၃

ထာဝရ အကျင့်ရှိသော သိဝကဲ့သို့သော ထိုသူ၏ ယောကျ်ားတို့ကို ကျော်လွန်သော နက်ရှိုင်းခြင်း အရှိန်အဝါ ကိုယ်ကာယနှင့် တန်ခိုးအာနုဘော်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ထိုအခါ ထိုမြို့မှ လူတို့ အံ့သြကြ၏။

၄

သူ့ကို တွေ့ရ၍ တခြားဖက် သွားသူတို့ ရပ်တန့်ကြ၏၊ လမ်း၌ ရပ်နေသူတို့ နောက်က လိုက်ကြ၏၊ လျင်စွာ သွားသူတို့ နှေး၍ ထိုင်သူတို့ ထကြ၏။

၅

အချို့သည် လက်ဖြင့် သူ့အား ပူဇော်ကြ၏၊ အချို့သည် လေးစားစွာ ဦးဖြင့် ပဏာမပြုကြ၏၊ အချို့သည် ချစ်ဖွယ်သော စကားဖြင့် ဖိတ်ကြ၏၊ သူ့အား မပူဇော်ပဲ ဘယ်သူမျှ မသွားကြ။

၆

အဆန်းတကြယ် ဝတ်ဆင်သူတို့သည် သူ့ကို တွေ့မြင်ရ၍ ရှက်နေကြ၏၊ လွန်စွာ စကားများသူများ နှုတ်ပိတ်သွားကြ၏၊ မျက်မှောက် မမှုကဲ့သို့သော ထိုသူ၏ အနိုး၌ ဘယ်သူမျှ မတရားသောစိတ်ထား မဖြစ်ကြ။

၇

ကွဲပြားသော ကိုယ်ကာယ ရှိပါသော်လည်း မိန်းမယောကျ်ားတို့၏ အမြင်မှာ မင်း

လမ်းမ၌ နတ်ကဲ့သို့သော ထိုမင်းသားကို
အလွန်လေးစားစွာ ကြည့်၍ မရောင့်ရဲနိုင်ကြ။

၈

သူ၏ မျက်မှောင် နဖူး မျက်နှာ မျက်လုံး ကိုယ် လက် ခြေ သွားခြင်းတို့တွင် ဘယ်သူသည် ဘယ်အရာကို ကြည့်သည်ဖြစ်စေ ထို အရာသည် ထိုသူ၏ အကြည့်ကို နှောင်ဖွဲ့ ထား၏။

၉

အမွှေးထူသော မျက်မှောင် ပြန့်ပြောသော မျက်လုံး၊ ဝါဝင်းသော ကိုယ်ကာယ၊ တင့်လှသောဇာ-ဆရေးအကြောင်းနှင့် ယှဉ်သော လက်ရှိသည့်သူကို မြေကိုစောင့်ရှောက်ရန် စွမ်းနိုင်လျက်လည်း ရဟန်းအသွင်၌ တွေ့မြင်ရသောကြောင့် ရာဇဂြိုဟ်၏ အသရေ ချောက်သွား၏။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ထိုရဟန်းပြုရာ အရပ်အနီး၌ ကြီးစွာသော အနုပိယမည်သော သရက်တောဝ၌ ပဗ္ဗဇ္ဇာသုခဖြင့် စံနေတော်မူ၍ ခုနစ်ရက်လွန်ပြီးသော် ယူဇနာသုံးဆယ်ရှိသော ခရီးကို နေ့ချင်းသွား၍ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သို့ ဆွမ်းခံတော်မူသည်။

ထိုအခါ နာဠာဂိရိဆင် ထွက်လာ၍ မြို့အလုံး ချောက်ချားသကဲ့သို့ အသုရာနတ်မင်း ဝင်လာ၍ အသုရာပြည် ချောက်ချားသကဲ့သို့ ဘုရားလောင်း၏ အဆင်းတော်ကို မြင်လျှင် ကြည်ရွှင်ဝမ်းသာ အံ့အားသရဲ ရှိကြ၍ ပြည်အလုံး ချောက်ခြားကြ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၁၀

ထိုအခါ မဂဓတိုင်းရှင် ဘုရင် သေဏိယ သည် နန်းပေါ်မှ အမြင်ဖက် လှမ်းမ၍ ပြန့်ပြောသော လူအပေါင်းကို မြင်ရ၍ ထိုအကြောင်းကို မေး၏၊ ထိုအခါ မင်းချင်း ယောကျ်ားတဦးက သူ့အား ပြောပြ၏။

၁၁

ပုဏ္ဏားတို့က ပြောကြပါသည် မြတ်သော ဉာဏ်သို့ရင်း၊ မြေ၏ အသရေသို့ရင်း ရောက်မည့် ထိုသူသည် သကျမင်း၏သား ရဟန်း ပြုလာသူဖြစ်ပါသည်၊ လူအများသည် သူ့ကို ကြည့်ရှုနေကြပါသည်။

၁၂

ထိုအကြောင်းကို ကြားသိရ၍ သေးစား မြတ်နိုးသောစိတ်ဖြင့် မင်းကြီး သည် ထို ယောက်ျားအားဘယ်သို့သွားသည်ကို စုံစမ်း ချေဟုပြောရာ ထိုယောက်ျားက ကောင်း ပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ သူ့နောက် လိုက်၏။

၁၃

သူ၏ ကြည့်ရှုပုံမှာ တည်ကြည်၏၊ နှစ် လမ်းမျှသာ ရှေ့သို့ ကြည့်၏၊ စကားမပြော ဖြည်းညှင်းစွာ သွား၏၊ ကိုယ်နှင့် လျှပ်ပေါ် သောစိတ်ကို သိမ်မွေ့စွာပြုသော ထိုရဟန်း မြတ်သည် ဆွမ်းခံဝင်နေ၏။

၁၄

ဆွမ်းခံ၍ အသင့်အတင့်ရသမျှကို ဆောင် ယူပြီး တောင်၏ဆိတ်ငြိမ်သော ရေတံခွန်ရှိရာ အနားသွား၍ ထိုတွင် ဟာရားနှင့်အညီစား၍ ပဏ္ဍဝတောင်ထက် တက်သွား၏၊

၁၅

ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ်ကို ဝတ်ရုံသော ထို နရသူရိယသည် တောက်ရပ်တောဖြင့် ပြန့်နှံ့

သော ဥဒေါင်းတွန်သံတို့ဖြင့် ပဲ့တင်ထပ်နေ
သော နွယ်ဗိမာန်ရှိသော ထိုတောင်ပေါ်၌
တင့်စပ်ပါယ်သည်မှာ ဥဒည်းတောင်က ထွက်
သစ်စနေကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

၁၆

မင်းချင်းယောကျာ်းသည် ထိုတွင် သူ့ကို
တွေ့ရ၍ ဘုရင်သော်ကျ ထံ ပြန်လာပြီး မပြော
ပြ၏၊ မင်းကြီးသည် ထိုအကြောင်းကို ကြား
သိသောအခါ အလွန်ရိုသေ လေးစားခြင်း
ကြောင့် သတ်မှတ်ထားသည့် အခြံအရံတို့နှင့်
အတူတကွ ထွက်၏။

၁၇

ပဏ္ဍဝမင်းကဲ့သို့ လုံ့လ ဝီရိယ ရှိသော
တောင်ကဲ့သို့ ကိုယ်ကာယ ရှိသော မကိုဋ်
ဆောင်းထားသော ခြသေ့်၏ သွားခြင်းရှိ
သော ထိုမင်းကြီးသည် လည်ဆံမွေး လှုပ်
သော ခြသေ့်ကဲ့သို့ ပဏ္ဍဝ အမည်ရှိသော
တောင်ထက် တက်၏။

မင်းချင်းယောကျာ်းတို့မြင်ကြ၍ ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးအား
ကြားလျှောက်ကြလျှင် ပြာသာဒ်ပြင်ထက်ရပ်၍ လေသွန်ပြ
တင်းဖြင့် မင်းကြီး ကြည့်တော်မူသော် "လူလော၊ နတ်လော၊

နဂါးလော၊ ဂန္ဓဗ္ဗလော အဲ့ဖွယ်သရဲ မဖြစ်ဘူးမြဲ တကား၊ သွားရှ်ကြည့်ကြချေကုန်”ဟု မင်းချင်းတို့ကို စေတော်မူ၏။

အလောင်းမင်းသား ဆွမ်းခံပြီးလျှင် မြို့မှထွက်ခဲ့၍ မြို့ခရှေ့ ပဏ္ဍဝတောင်ရိပ်သို့ ကပ်၍ အရှေ့သို့ မျက်နှာမူ၍ ထိုင်ဘော် မူပြီးသော် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးအံ့သောငှာ သပိတ်တော်ကို ဖွင့်၍ ကြည့်လျှင် အနီ အဖြူ အကြောင် အကျား အရောရောဆွမ်း ကို မြင်တော်မူ၍ အူအသည်းပြောင်းပြန်လန်၍ ပျို့အန်မည် ကဲ့သို့ ရှိတော်မူ၏။

ထိုအခါ ကိုယ်တော်ကို အလိုလို ဆုံးမတော်မူသည်ကား “သိဒ္ဓတ်မင်းသားသင်သည် သန့်စင် ပျံ့မွှေးလှသော သလေး ထမင်းကို စွန့်ခွာ၍ ရလွယ်သော အာဟာရဖြင့် မျှတမှီဘင်း လျက် သေမင်း၏ မတွေ့ရာ ဘဝဆုံးကို ရှာအံ့ဟု ရည်မှတ် ၍ ကြီးမြတ်သော မင်း၏ ချမ်းသာကို စွန့်ခွာခဲ့သည် မဟုတ် လော၊ အပုပ်အတိပြည့်သော ဤကိုယ်ကို တန်ဆာဆင်ခြင်း ၌ အဘယ့်ကြောင့် ရောင့်ရဲခြင်း မရှိသနည်း”ဟု ဆုံးမလျက် ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထိုအကြောင်းကို မင်းယောကျ်ားတို့ မြင်သဖြင့် အလျင် ပြန်၍ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား လျှောက်ထားလျှင် ပြည့်ရှင် မင်းကြီးလည်း ဆောစွာလာ၍ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ပြေး ဟောကြသဖြင့် သုဒ္ဓေါဒန မင်းကြီးသား ဘုရားလောင်း၏ အဖြစ်ကို သိလေသော် “ပြည်တော်ထက်ဝက်ကို ပေးအပ်ပါ မည်၊ အသက်အရွယ် ငယ်ပါသေးသည်၊ တောမထွက်ပါနှင့် မင်းပြု၍ စံစားပါဦး”ဟု လျှောက်၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၁၈

ထိုတောင်ပေါ်၌ တောင်ထွတ်ကဲ့သို့တင် ပလ္လင်ခွေထိုင်နေသော ဣန္ဒြေ ငြိမ်သက်သော ဗောဓိသတ္တကို မိုးသားအကြားမှ ထိုးထွက်သော လဝန်း တင့်ရှန်းသကဲ့သို့ တောက်ပနေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

၁၉

ရုပ်သွင်၏ တင့်တယ် ငြိမ်သက်ခြင်းဖြင့် ဓမ္မ၏ ရုပ်တုကဲ့သို့ တင့်စပ္ပါယ်သော သူ့အပါးသို့ မင်းကြီးသည် တအံ့တဩ ဗြဟ္မာ၏အပါးသို့ သိကြားမင်းသွားသကဲ့သို့ ရိုသေစွာ သွား၏။

၂၀

အသင့် ယုတ္တိရှိသူတို့တွင် မြတ်သော ထိုမင်းသားအပါး သင့်လျော်သော အစီအစဉ်ဖြင့်သွား၍ ဓာတ်မျှတခြင်း ကျန်းမာခြင်းကို မေး၏၊ သူကလည်း မင်းကြီးအားထိုက်သည့်အားလျော်စွာ ငြိမ်သက်သော သဘောဖြင့် ကျန်းမာ ချမ်းသာခြင်းကို မေး၏။

၂၁

ထိုနောက် မင်းကြီးသည် ဆင်နားရွက်ကဲ့သို့သော နီလာရောင် ကျောက်ဖျာပေါ် ကောင်းစွာ ထိုင်၍၊ ထိုင်ပြီး သူထံမှ အမိန့်ရ၍ သူ၏ အဖြစ်ကို သိလိုသဖြင့် ဤသို့ ပြောပြ၏။

၂၂

သင်၏ အမျိုးအားဖြင့် အဆင်အဆက်လာခြင်းနှင့် စူးစမ်း ဆင်ခြင်ခြင်းသည် ငါ့အား နှစ်သက်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့်အိုအဆွေ အတန်ငယ် ပြောချင်ပါသည်၊ ဤမေတ္တာနှင့် ယှဉ်သော စကားကို နားဆင်ပါ။

၂၃

အရှင်၏ အမျိုး ကြီးကျယ်လှပါသည်၊ နေမှ အစပြုပါသည်၊ အရှင်၏အရွယ် ပျိုမျစ်၍ ဤကိုယ်ကာယလည်း တောက်ပပါသည်၊ အစဉ်အလာကို ချိုးဖျက်သော အရှင်၏ အလိုသည် တောင်းရမ်းခြင်း၌ မွေ့လျော်၍ အဘယ့်ကြောင့် နိုင်ငံ၌ မမွေ့လျော် ပါသနည်း။

၂၄

အရှင်၏ ကိုယ်သည် စန္ဒကူနီ လိမ်းထိုက်ပါသည်၊ ဖန်ရည်ဆိုး အဝတ် ဆောင်ရန် မထိုက်ပါ၊ ဤအတူ လက်သည် ပြည်သူတို့ကို စောင့်ရှောက် ထိုက်ပါသည်၊ သူတပါးပေးသော ထမင်းကို စားရန် မသိုက်ပါ။

၂၅

ထို့ကြောင့် အို သူတော်ကောင်း အကယ်၍အရှင်သည် ချစ်အသည်းအလျောက် အဖထံမှ အမျိုးတို့ နိုင်ငံကို တန်ခိုး အရှိန်အဝါဖြင့် မယူလိုသော်ငြားး အစီအစဉ်အတိုင်း သည်းခံ၍ အဖ၏နောက်မှ နိုင်ငံ ရသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းရန် အရှင်၏ အလိုဆန္ဒ မစွမ်းနိုင်သော်ငြားး ယခုပင် ကျွန်ုပ်၏နိုင်ငံ ထက်ဝက် ခံစားပါလော့။

၂၆

ဤသို့ပြုသဖြင့် မိမိ လူများကို နှိပ်စက်ရာ ကျလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ၊ ဤအတူ ငြိမ်းချမ်းရေးကို အမှီပြုသော စည်းစိမ်လည်း အချိန်ကျလျှင် ရပါလိမ့်မည်၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်

နှင့် မိတ်ဆွေပြုပါလော့၊ သူတော်ကောင်းတို့ နှင့် ပေါင်းပေါ်သဖြင့် သူတော်ကောင်းတို့၏ ပြည့်စုံခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်၊

၂၇

ယခုအခါ အကယ်၍ မိမိ အမျိုးမှာန် ကြောင့် ကျွန်ုပ်အပေါ် အရှင် မယုံကြည်ပါ သော် ကျွန်ုပ်၏အကူအညီဖြင့် ကြီးမှားသော စစ်တပ်သို့ဝင်ပြီး မြွားတို့ဖြင့် ရန်သူတို့ကို အောင်မြင်ပါလော့။

၂၈

ထို့ကြောင့် ဤအချက် နှစ်ချက်တွင် တချက်ကို အသိဉာဏ်ထားပါလော့၊ မေ့ အတ္တ ကာမတို့ကို အစဉ်အတိုင်း မှီဝဲပါလော့၊ အကြောင်းမှာ ရာဂ အလျှောက် တိဝဂ္ဂဆောင်ဦ ဖျက်သူအား ဤလောက၌လည်း ကျဆုံး တတ်ပါသည်။

၂၉

အတ္တနှင့်ဓမ္မကို နှိပ်စက်၍ ကာမဖြစ်ပါ သည်၊ ကာမနှင့် အတ္တကို ဖျက်ဆီး၍ ဓမ္မ ဖြစ်ပါသည်၊ ပြည့်စုံစွာ အကျိုးပြီးမြောက် လိုသော် ယင်းကို စွန့်ရပါသည်။

၃၀

ထို့ကြောင့် တိဝဂ္ဂကို မှီဝဲပြီး အရှင်သည် ဤအရပ်ကို အကျိုးပြုပါလော့၊ အကြောင်းကား ဓမ္မ အတ္ထ ကာမနှင့်ပြည့်စုံသော ရုပ်ကို ရခြင်း သည်သာ လူ့အနှစ်သာရ ပြည့်စုံသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

၃၁

ထို့ကြောင့် အရှင်သည် လေးပစ်ထိုက်သည့် ထွားကျိုင်းသော ဤလက်ရုံးကို အချည်းနှီး မပြုပါလင့်၊ ယင်းသည် မန္ဓာတာမင်းကဲ့သို့ လောကသုံးပါးကို အောင်မြင်လိုက်၍ တဖန်မြေကြီးကား အဘယ်နည်း။

၃၂

စင်စစ် ကျွန်ုပ်သည် မေတ္တာဖြင့် ဤစကားပြောကြားခြင်းဖြစ်ပါသည်၊ ဣဿရိယ ရာဂကြောင့် မဟုတ်ပါ၊ မာန်မာနကြောင့်လည်း မဟုတ်ပါ၊ သင့်အား ရဟန်းအသွင် တွေ့မြင်ရန် သနားလှသောကြောင့် မျက်ရည်ပင်ကျပါသည်။

၃၃

အို မိမိ အမျိုး၏ ရုပ်တု-အရှင်ရုပ်ကို ဖျက်ဆီးသော ဇရာအရွယ် မရောက်မီ, အို ရဟန်း ကျောင်း၊ လိုလားသူ၊ ဓာမဂုဏ် အာရုံကို

ခံစားပါလော့၊ အချိန်အခါ ကျရောက်မှ တရားကျင့်ပါ။

၃၄

အိုမင်း မစွမ်းသူ တရားကျင့်နိုင် ပါသည်၊ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခံစားရာ၌ လူအို၏ဂတိမရှိပါ၊ ထို့ကြောင့် လူငယ်အတွက် ကာမ လူလတ်အတွက် ဓနနှင့် လူအိုအတွက် ဓမ္မဟု ဆိုကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၃၅

လောက၌ ပျိုမျစ်ခြင်းသည် ဓမ္မနှင့် အတ္တ၏ရန်သူဖြစ်ပါသည်၊ ကြိုးစားစောင့်ရှောက်ပါသော်လည်း ဓမ္မနှင့်အတ္တကို ကယ်တင်ရန် ခက်ပါသည်၊ အကြောင်းကား ကာမသည် အာရုံခံစားမှုလမ်းမှ သူ့ကို ဆောင်ယူ သွားသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

၃၆

ဇရာအရွယ်သည် စဉ်းစားသောအလေ့ နက်ရှိုင်းခြင်းနှင့် တည်ကြည်ခြင်းတို့တည်ရာ ဖြစ်ပါသည်၊ မစွမ်းနိုင်ခြင်းနှင့် အရှက်ကြောင့် အတန်ငယ် ကြိုးစားခြင်းဖြင့်ပင် ငြိမ်းချမ်းခြင်း ရောက်နိုင်ပါသည်။

၃၇

ထို့ကြောင့် လျှပ်ပေါ်သော အာရုံပမာနဖြစ်သော ခက်ထန်သော မငြိမ်သက်သော အလွန် စဉ်းလဲသော လူငယ်၏ အရှယ်ကို ကျော်လွန်သူတို့ သက်သာရာ ရကြသည်၊ တောအုပ်ကို ကျော်လွန်ခသော် အပန်းပြေသကဲ့သို့ပင်။

၃၈

ထို့ကြောင့်တက်ကြွခြင်း လှုပ်ရှားခြင်း မေ့လျော့ မှုးယစ်ခြင်းကို အသစ်စက်စက် လုလင် အရွယ်မှာ မကုန်လွန် စေသင့်ပါ၊ လုလင်သစ်သာ ကာမဒေဝ၏ ပစ်ကွင်းဖြစ်ပါသည်၊ ဤနည်းတို့ဖြင့် လုလင်အရွယ်မစောင့် ရှောက်နိုင်ပါ။

၃၉

အာကာသယ်၍ မေ့အမှုသာ ပြုလို့မှ ယဇ်ပူဇော်ပါ၊ ယဇ်သည် အရှင်၏ ကုသိုလ်မှုဖြစ်ပါသည်၊ ယဇ်ကြောင့် သိကြားသည် ဆင်စီးပြီး နတ်ပြည်တက်ရပါသည်။

၄၀

ရွှေလက်ကြွပ်တို့ဖြင့် ပြည့်စုံထည့် လက်ရုံး ရှိသော ပတ္တမြားတည်းဟူသော ဆိပ်မိုးဖြင့် ထွန်းလင်း၍ အဆန်းတကြယ် မကိုဋ်ဆောင်း သော မင်းရသော့ အပေါင်းသည် ယာစ်ပူဇော် ၍ မဟာရသော့ တို့ ပင်ပန်းကြီးစွာကျင့်မှ ရ သောဂတိကို ရခဲ့ကြပါသည်။

၄၀

မဂဓ၏ အပ်ိပတိက ယင်းသို့ပြောပြ၏၊ ကောင်းစွာပြောကြားသော ထိုသူသည် သိ ကြွားမင်းသို့ တင်္တယ်၏၊ အဆန်းတကြယ် အထွတ်ရှိသည့် ကောလာသင်္ဘောနှင့်တူသော မလှုပ်မရှက်ငြိမ်သက်သော ကိုမင်းသားသည် ထိုစကား ကြားရသဖြင့် လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ ဖြစ်၏။

ဤသည်ကား မဟာကဝိ အာဘာသော ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓ စရိတ မဟာကဗျာ၌ ဧသျှတ္တာ၂ နိတ်ကြွားခန်း အမည်ရှိသော ဒသမသဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

ဧကာဒသ ယဂ္ဂ—ကာမ ကဲ့ရဲ့ခန်း

၁

ထို့နောက် မြင့်မြတ်သော မိတ်ဆွေ မဂဓမင်းက ဤသို့ ဆန့်ကျင်စကား ပြောကြားသောအခါ အမျိုးနှင့် အကျင့်ဖြင့်လည်း စင်ကြယ်သော သုဒ္ဓါဒန၏ သားသည် ဖြောင့်မှန် တည်ကြည်စွာ ဤစကားကို ပြန်ကြား၏။

၂

ပြန့်ပြောသော အမျိုး၌ဖြစ်သော အရှင်က ဤသို့ပြောသဖြင့် မအံ့ဩပါ၊ အကြောင်းကား အိုမိတ်ဖွဲ့လိုသူ၊သန့်ရှင်းစွာ လုပ်ဆောင်သောအရှင်၏ မိတ်ဆွေပက္ခ၌ ဤသို့ စဉ်းစားပါသည်။

၃

မိမိ အမျိုး အစဉ် အဆက်ဖြင့် လာ သော မိတ်ဆွေသည်သူယုတ်၌မတည်နိုင်ပါ၊အသရေသည် စိတ် မတည်ကြည်သူ၌ မတည်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်၊ရှေးလူတို့က ဆင်းသက်လာသော မိတ်ဆွေကို သူတော်ကောင်းအပေါင်းက နေ့တိုင်း အစဉ်တိုးတက်စေပါသည်၊

၄

သောက၌ ဥစ္စာကုန်သော အခါ မိတ်ဆွေသို့ ကူညီသူကို ကျွန်ုပ်သည် မိမိ အသိအရ မိတ်ဆွေဟု ယူဆပါသည်၊ ပြည့်စုံသူ၏ မြင့်မောက်ရာတွင် ဘယ်သူ အပေါင်းအဖော် မဖြစ်ဘဲ ရှိပါမည်နည်း။

၅

ယင်းသို့လျှင် ဥစ္စာရ၍ မိတ်ဆွေနှင့်မမှ၍ ယှဉ်ပါသည်၊ ထိုသူတို့၏ ထိုအကျိုးစီးပွါး ဥစ္စာ မနေသည် နောက်ဆုံးကုန်သော်သည်း ပျောက်ခြင်း မဖြစ်ပါ၊

၆

အို မင်းမြတ်၊ မိတ်ဆွေနှင့် သူတော်ကောင်း အဖြစ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား နှစ်သက်ခြင်းကို အရှင် ဆုံးဖြတ်ပါသည်၊ ဤအကြောင်းတွင် မိတ်ဆွေအဖြစ်သာလျှင် ကျွန်ုပ်ပတ္တနာပြုပါရစေ၊ နောက်ဆုံး အမျိုးအစား၏အဖြေကို ပေးမည် မဟုတ်ပါ။

၇

ကျွန်ုပ်သည် ဇရာနှင့် မရဏဘေးကို သိ၍ လွတ်မြောက်ရန် ယင်းမှ ဆည်းကပ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ရှေးဦးစွာ အသုဘ၏ အကြောင်း

ဖြစ်သော ကာမ ထို့နောက် ငိုကြွေးသော အဆွေအမျိုးတို့ကို စွန့်ခွါပြီး လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၈

ကျွန်ုပ်သည် အဆိပ် အလျှံတို့ဖြင့်၎င်း ကောင်းကင်မှကျသော မိုးကြိုးဖြင့်၎င်း လေ နှင့်ကွာသော မီးဖြင့်၎င်း ကာမ အာရုံတို့ကြောက်သကဲ့သို့ ထိုဘေးတို့ကို မကြောက်လှပါ။

၉

ကာမဂုဏ် ဟူသည် အနိစ္စ ဖြစ်ကုန်၏၊ ဉာဏ်တည်းဟူသော ဥစ္စာကို ခိုးသူတို့သည် အချည်းနှီးဖြစ်ကုန်၏၊ မာယာနှင့်တူ၍ သံသရာ၌ သူ့ကိုဘောင်တကာမျှဖြင့် လူတို့၏စိတ်ကို တွေဝေစေ၏၊ တဖန် အတွင်း၌ရှိသော အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိအံ့နည်း၊

၁၀

ကာမဂုဏ် အာရုံ လိုချင်သူသည် လူ့လောက၌ အဘယ်နည်း နတ်ပြည်၌လည်း ငြိမ်းချမ်းရေး မရပါ၊ လေနှင့် တကွသော မီးသည် ထင်းဖြင့် ရောင့်ရဲ မနေပြသကဲ့သို့ အာရုံငတ်သူသည် အာရုံဖြင့် ရောင့်ရဲမနေပြနိုင်ပါ။

၁၁

သံသရာတွင် ကာမ အာရုံနှင့်တူသော အစီးအပွားမဲ့ခြင်းမျိုး မရှိပါ၊ သို့ရာတွင် မောဟကြောင့် လူတို့သည် ထိုအာရုံတွင် ခံမင်တပ်မက်နေကြပါသည်၊ ဤသဘောကို သိမြင်ပါလျှင် အစီးအပွားမဲ့ခြင်းမှ ကြောက်သောအဘယ်ပညာရှိသည် ကိုယ်တိုင် အစီးအပွားမဲ့ခြင်းကို လိုလားပါမည်နည်း။

၁၂

လူသည် ထမုဒ္ဒရာတိုင်အောင် မြေကိုရသော်လည်း သမုဒ္ဒရာတဖက်ကို အောင်မြင်လို၏၊ သတ္တဝါတို့ ကာမဂုဏ်ခံစားရာ၌ မရောင့်ရဲသည်မှာ စီးဝင်သောရေလျှဉ်ဖြင့် သမုဒ္ဒရာမရောင့်ရဲသကဲ့သို့ပင်။

၁၃

ဒေဝဖြင့် ရွှေမိုးရွာ၍လည်း အရပ်လေးမျက်နှာ ကျွန်းအားလုံး အောင်၍လည်း သိကြားမင်း၏ နေရာထက်ဝက် ရ၍လည်း မန္ဓာတာမင်းသည် မရောင့်ရဲခဲ့ပါ။

၁၄

ဝဋ်တြဲ၏ ဘေးကြောင့် သိကြားမင်း ရှောင်နေရစဉ် နတ်တို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ခံစားရသော်လည်း နဟုသမင်းသည် မာန်တက်ခြင်းကြောင့် ရသေ့ကြီးတို့ကို မိမိဝေါယာဉ်ထမ်းစေ၍ နတ်ပြည်မှ ပစ်ချလိုက်သော်လည်း ကာမအာရုံ၌ ရောင့်ရဲခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

၁၅

ထို့ပြင် ဘုရင် အိုက်ဥသည်နတ်ပြည်တက်၍ ဥဗ္ဗသီဒေဝီကို အလို၌ ပြုရလျက်လည်း အာရုံ၌ တင်းတိမ်ခြင်း မရှိ၍ လောဘ၏ အလိုအားလျော်စွာ ရသေ့တို့၏ရွှေကို သိမ်းယူသဖြင့် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရ ပါသည်။

၁၆

အာရုံနိုင်ငံသည် ဗလိမှ မဟိန္ဒြသို့ မဟိန္ဒြမှ နဟုသသို့ တဖန် နဟုသမှ မဟိန္ဒြသို့ရောက် ပြန်ပါသည်၊ ကံကြမ္မာ အပေါင်းကို ဖရိုဖရဲ ပြုလုပ်သော ထိုအာရုံ၌ နတ်ပြည်၌ရှင်း မြေပေါ်၌ရှင်း ဘယ်သူ ယုံမည်နည်း။

၁၇

လျှော်တေကို ဝတ်ရုံသော အမြစ် အသီး ရေကို သုံးဆောင်သော မြွေကဲ့သို့ ဆံကျစ်ထုံးသော သူတို့မှာ အကျင့်မှတပါး အခြား အလုပ် မရှိပါ၊ သူတို့စွန့်ပစ်သွားသည့် ကာမ အမည်ရှိသော ရန်သူကို ဘယ်သူ ရှာဖွေပါမည်နည်း။

၁၈

ထက်မြက်သည့် လက်နက်ကို ဆောင်သော ဥဂ္ဂါယုမင်းသည် ကာမဂုဏ်ကြောင့် ဘီသွမ်ဖြင့် သေခြင်းသို့ရောက်ရသည်၊ ထိုအာရုံကို စိတ်ကူးကာမျှဖြင့် အမင်္ဂလာ ဖြစ်၍ အကျင့်ကောင်းရှိသူ အတွက်လည်း သူသတ်သမားဖြစ်သည်၊ မစောင့်စည်းသူ အတွက် ကား ဆိုဖွယ်ရာမရှိပါ။

၁၉

ကာမတို့မှာ အရသာအနည်းငယ်သာရှိ၍ အနှောင် အဖွဲ့က အဓိက ဖြစ်ပါသည်၊ ရောင့်ရဲမှု လုံးဝမရှိပါ၊ သူတော်ကောင်းတို့ ကဲ့ရဲ့အပ်ပါသည်၊ ယုတ်မာခြင်းမြဲ၏ဟု သိ၍ ဘယ်သူသည် ကာမမည်သော အဆိပ်ကို ယူမည်နည်း။

၂၀

လယ်ယာစသော အလုပ်ကိစ္စတို့ဖြင့် နှိပ်စက်ခံရသည့် ကာမဂုဏ်သား လူအများ၏ ဒုက္ခကို တွေ့၍ရင်း အာရုံ၌ မတွယ်တာသူတို့၏ သုခကို တွေ့ရ၍ရင်း ပညာရှိသောသူသည် ကာမကို စွန့်ခွါသင့်ပါသည်၊

၂၁

ကာမဂုဏ်တို့၌ ကာမသမ္ပတ္တိကို ဝိပတ္တိဟု ယူဆထိုက်ပါသည်၊ ကာမချမ်းသာ ပြည့်စုံသောအခါ မာန်တက်၏၊ မာန်ယစ်သူသည် မလုပ်သင့်သည်ကို လုပ်၍ လုပ်သင့်သည်ကို မလုပ်ပါ၊ သို့ဖြင့် ပျက်စီးကာ ဒုဂ္ဂတိသို့ လား ရပါသည်။

၂၂

ကာမ အာရုံတို့သည် ကြိုးစားမှု ရ၍ စောင့်ရှောက်ထားလည်း လှည့်ပတ်ပြီး ပြန်သွားပါသည်၊ ထို့ကြောင့် [illegible]သွားသည့် အရာသို့ [illegible]သော ထိုအာရုံ၌ စောင့်စည်း[illegible] အဘယ်ပညာရှိ မွေ့လျော်ပါမည်နည်း။

၂၇

အကြင်အာရုံတို့ကို ရှာဖွေရ၍ အဆက် မပြတ် မက်မောစွာ ခံစားလျက် မစွန့်သူ ဒုက္ခရောက်၏၊ လောကတွင် တကျော်ကျော်ခ ကဲ့သို့သော ထိုအာရုံ၌ ဘယ်သူမွေ့လျော် ပါမည်နည်း။

၂၈

အာရုံဖြင့် အသဲ၌စူးဝင်သွားသောအခါ သူမိုက်တို့ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်၍ ငြိမ်းချမ်း မှုကို မရကြပါ၊ အမျက်ထွက်သည့် ကြောက် မက်ဖွယ် မြွေကဲ့သို့သော အာရုံ၌ မိမိကိုယ်ကို သင်သောအဘယ်သူ မွေ့လျော်မည်နည်း။

၂၉

ဆာလောင်သောခွေးသည် အမဲရိုးကို ကိုက်၍ ရောင့်ရဲမပြေသကဲ့သို့ လူသည် အာ ရုံတို့ကို ခံစားသော်လည်း ရောင့်ရဲမပြေပါ၊ ထိုခွေးမြေ့သော အမဲရိုးပုံကဲ့သို့သော အာ ရုံတို့၌ ပညာရှိကိုအောင်သော ဘယ်သူသည် မွေ့လျော်ပါမည်နည်း။

၂၆

အကြင်ကာမသည် မင်း ခိုးသူ ရေနှင့်မီး ဖြင့်ဆက်ဆန်၍ ဒုက္ခဖြစ်စေပါသည်၊ အချည်းနှီး သားတစ်နှင့်တူသော ထိုကာမ၌ မိမိကိုယ်ကိုသိသော အဘယ်သူသည် မွေ့လျော်ပါမည်နည်း။

၂၇

အကြင်အရပ်၌ နေသူတို့ကို ရန်သူတို့ဖြင့်၄င်း၊ အဆွေအမျိုးတို့ဖြင့်၄င်း အထက်ဝန်းကျင် ပျက်စီးခြင်းရှိသည်၊ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲသည့် သူသတ်ကုန်းကဲ့သို့သော ထိုကာမတို့၌ မိမိကိုယ်ကိုသိသော ဘယ်သူသည် မွေ့လျော်ပါမည်နည်း။

၂၈

အကြင် အာရုံကို တွေ့ကာ ပြေးလွှားပြီး ဘာသာ ဝေဝင် ရေ သမုဒ္ဒရာ၌ ကျဆုံးကြပါသည်၊ သစ်ပင်များ၌ရှိသော အသီးကဲ့သို့သော ထိုအာရုံ၌ အဘယ်ပညာရှိသည် နှစ်သက်ပါမည်နည်း။

၂၉

အကြင် ကာမတို့သည် အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ထက်သန်စွာကြိုးစားခြင်းကြောင့် ရန်လည်း တခဏအတွင်း ပျက်စီးသွားတတ်ပါသည်၊ အိပ်မက်ကဲ့သို့သော ထိုကာမတို့၌ မိမိကိုယ်ကို သိသော ဘယ်သူ နှစ်သက်မည်နည်း။

၃၀

အကြင် ကာမ တို့ကို စုဆောင်း ခြင်း တိုးပွားစေခြင်း၊ စောင့်ရှောက်စေခြင်း ပြုပါသော်လည်း လူတို့သည် အကောင်းမရကြပါ၊ မီးအိုးကင်းသို့သော ထိုကာမတို့၌ စောင့်စည်းတတ်သော ဘယ်သူသည် ချမ်းသာသုခရပါမည်နည်း။

၃၁

ဧကရုက, ဝရိသျှဏ, အန္ဓက, မေခလနှင့် ဒဏ္ဍက အကြင်ကာမတို့အတွက် ပျက်စီးခြင်း ရောက်ရသည်၊ သူသတ်လက်နက်နှင့်တူသော ထိုကာမတို့၌ မိမိကိုယ်ကိုသိသော ဘယ်သူ မွေ့လျော်ပါမည်နည်း။

၄၂

အကြင်ကာမတို့အတွက် ရန်များ၍ သုန္ဒ နှင့်ဥပသုန္ဒ အမည်ရှိသော အသုရာတို့ ပျက် စီးကြသည်၊ မိတ်ဆွေအဖြစ်ဖျက်သော ထို ကာမတို့၌ မိမိကိုယ်ကိုသိသော ဘယ်သူ ချမ်းသာရပါမည်နည်း။

၄၃

အကြင် ကာမတို့ကြောင့် လူတို့သည် မိမိ ကိုယ်ကို ရေ မီး သားရဲတို့၌ စွန့်ပစ်ကြပါ သည်၊ ရန်သူကဲ့သို့ မကောင်းသော ထိုကာမ တို့၌ ဘယ်သူ ချမ်းသာဖြစ်ပါမည်နည်း။

၄၄

ပညာမဲ့တို့သည် ကာမတို့ကြောင့် အခွန်၏၊ သတ်ဖြတ်၏၊ ဆွေမျိုးသူတို့ ဒုက္ခ ရောက်၏၊ သနားစရာကောင်းသော ဤမိဂ လာကသည် ကာမအတွက် တပ်မက်ဆင်း ရဲ ယုတ်ညံ့ဖြစ်ပြီး အားကုန်၍ သေခြင်းသို့ ရောက်ရပါက ။

၃၅

ပေါးဂီတာဖြင့် သမင်ကိုသတ်ရန် သွေးဆောင်သွားသည်၊ ရူပါရုံကြောင့် ပိုးဖလံတို့ မီး၌ ကျကုန်သည်၊ သားတစ်အတွက် ငါးတို့ငါးမျှားချိပ် မျိုကုန်သည်၊ ထို့ကြောင့် အာရုံတို့၏ အကျိုးသည် ပျက်စီးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၃၆

ကာမသည် ခံစားရန်အတွက် ဖြစ်သည်ဟု ပညာမဲ့သူတို့ သိကြပါသည်၊ စဉ်းစားတတ်သူကမူ ခံစားရန် မဟုတ်ဟု သိ၍ အပတ်အစရှိသော ဂုဏ်ဝတ္တုကြား ဆင်းရဲကုစားခြင်းဟု သိကြပါသည်။

၃၇

ဥပမာ မွတ်သိပ်ခြင်း ငြိမ်းရန် ရေလိုပါသည်၊ ထို့အတူ ဆာလောင်ခြင်း ငြိမ်းရန် အစာလိုပါသည်၊ လေ နေ မိုးမှ ကာကွယ်ရန် အတွက် အိမ် အအေးနှင့် အရှက်ဖုံးကွယ်ရန် အတွက် အဝတ် အထည် လိုပါသည်။

၃၈

ထို့အတူ အိပ်ချင်ခြင်းကို ငြိမ်းစေရန် အိပ်ရာ သက်သာစွာ ခရီး သွားနိုင်စေရန် ယာဉ် ထိုင်ရန်အတွက် နေရာနှင့် ကိုယ်သုတ် သင်စေရန်နှင့် ခွန်အားဗလ ရှိစေရန် ရေချိုး ခြင်းလိုပါသည်။

၃၉

ထို့ကြောင့် သဘာဝဒုက္ခတို့ကို ကုစား ခြင်း၏အကြောင်းကြောင့် လုသော ဝတ် စသော အာရုံသည် လူတို့၏ ခံစားဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါ၊ ဆင်းရဲကို ဖယ်ရန် အာရုံညှတ် သော အဘယ်ပညာရှိသည် ငါကား သုံး အဆောင် သုံးဆောင် ခံစားနေသည်ဟု သိ မည်နည်း။

၄၀

သည်းခြေနာဖြင့် လောင်ကျွမ်းရာမှာ သီ တ ကြိယာ၏ ခံစားမှုဟု သိကြပါသည် ထို့ အား ခံစားခြင်း အစီအရင်၌ ကပ်ငြိသူ သည် အာရုံတို့၌ ခံစားခြင်းအမည် ပေးမည်နည်း။

၄၁

အကြောင်းကား ကာမအာစရုံတို့မှာ တခု တည်းအဖြစ် မရှိပါ၊ သို့ကြောင့်လည်း ကျွန်ုပ်၏ အတွေးဖြင့် အာရုံတို့၌ခံစားမှုသညာ မရှိပါ၊ ချမ်းသာသော အရာဝတ္ထုသည် တဖန်ဆင်းရဲမှုကို ပေးလေ့ရှိပါသည်။

၄၂

အကြောင်းကား အနှေးထဲသည် နှင့် အကျော်သည် ဆောင်းအခါ ချမ်းသာပေး၍ နွေမှာ ဆင်းရဲပါသည်၊ လရောင်နှင့် စန္ဒကူးသည် နွေမှာ ချမ်းသာပေး၍ ဆောင်းအခါ ဆင်းရဲကို ပေးပါသည်။

၄၃

ထို့ကြောင့် လာဘ အလာဘစသော စုံတွဲသည် အားလုံးနှင့် အတူတကွ တိုက်ဆိုင်ပါသည်၊ ထို့ကြောင့် သံသာရာ၌ ဘယ်သူမျှ အလွန်မချမ်းသာ ထို့ပြင် ဘယ်သူမျှလည်း အလွန် မဆင်းရဲပါ။

၄၄

ချမ်းသာခြင်းနှင့်ဆင်းရဲခြင်းကို ရောနှော မြင်၍ အရှင်အဖြစ်နှင့် ကျွန်အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ် အညီအမျှ လက်ခံပါသည်၊ အရှင်သာ အမြဲ

ရှင်နေသည် မဟုတ်ပါ၊ ကျွန်သာလျှင် အမြဲ ပူနေရသည် မဟုတ်ပါ။

၄၅

မင်းအဖြစ်၌ အာဏာ အဓိက ဖြစ်သော ကြောင့် မင်းမှာ ကြီးစွာသော ဒုက္ခ အများ အပြားရှိပါသည်၊ ပြည်သ၌ ကျနေသူသည် ခက်ခဲသကဲ့သို့ မင်းသည် လူဘို့အတွက် ပင် ပန်းလှပါသည်။

၄၆

စွန့်လွှတ်သူနှင့် အလွန် ရန်မူသူကို အဟယ်၍ နိုင်ငံ၌ ယုံကြည်ခဲ့သော် ပျက်စီးခြင်းမလို ပျက်စီးရပါမည်၊ အကယ်၍ အယုံအကြည် မရှိပါသော် ယုံမှားနေရသော မင်းအား သုခ ဘယ်မှာနည်း။

၄၇

မြေတပြင်လုံး အောင်မြင်ပါသော်လည်း ခိုမိနေရန်မှာ တနိုင်ငံသာဖြစ်သည်၊ ထိုတွင် နန်းတော်တခုမျှသာ နေရလေရာ စင်စစ် မင်း အဖြစ်သည် သူဘပါးအတွက် ပင်ပန်းခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

၄၈

ထို့ပြင် မင်းအတွက် အဝတ်တစုံ အဆာ ပြေရန် တမင်းတနပ် အိပ်ရာတခုနှင့် ထိုင်ရန် တနေရာသာ ဖြစ်ပါသည်၊ မင်း၏ကြွင်းသော ဝိသေသနတို့ကား ယစ်မူးရန်အတွက် သက်သက် ဖြစ်ပါသည်။

၄၉

အကယ်၍ ရောင့်ရဲပြေရန် နိုင်ငံကို လိုက် ပါသော် ကျွန်ုပ်သည် နိုင်ငံနှင့် ကင်း၍လည်း ရောင့်ရဲပါသည်၊ လူသည် ရောင့်ရဲမှုကို အကယ်၍ သိပါလျှင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဝိသေသနတို့ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ပါမည်။

၅၀

ထို့ကြောင့် ကောင်းခြင်းမင်္ဂလာ အတိ ပြီးသော လမ်းပေါ်သွားသော ကျွန်ုပ်သည် ကာမတို့ကိုစွဲ၍ လမ်းစဉ်မလွဲနိုင်ပါ၊ အရှင်ဇ မိတ်ဆွေအဖြစ် "သင် မုချ ပဋိညာဉ် စောင့် ထိန်းရမည်"ဟု ကျွန်ုပ်အား အကြိမ်ကြိမ် ပြောပြပါသည်။

၃၁

ကျွန်ုပ် စိတ်ညစ်၍ သောကြောက်ခြင်း မဟုတ်ပါ၊ ရန်သူတို့ ...ကြောင့် ... ပြုတ်ရှိလည်း မဟုတ်ပါ၊ ... အမြင် တစုံတရာ ...လာ၍လည်း မဟုတ်ပါ၊ ထို့ကြောင့် အရှင့်စကားကို လက်မခံနိုင်ပါ။

၃၂

ကို... ခံဘတ်ပြီး ဒေါ်ယထွက်နေ... (၀ါ)လောင်တတ်ပြီး တောက်နေသော ... တတ်ကို စွန့်ပြီးမှ ပြန်ကိုင်သည် ကာမကို စွန့်ပြီးမှ မိုဝပြန်ပါသည်။

၃၃

မြင်ပါလျက် မမြင်ရန်၊ လွတ်လပ်ပါလျက် မလွတ်လပ်ရန်၊ ချမ်းသာပါလျက် ဆင်းရဲရန်၊ စိတ်ကောင်းပါလျက် ရူးသွပ်ရန် အလိုရှိသူသည်သာ ကာမကို အာရုံတွေ့ကို အလိုရှိပါသည်။

၃၄

တောင်းစားသူကို သနားရန် မထိုက်ပါ၊ လိမ္မာသော ထိုသူကား ...ရော မရဏာအေးမှ

ကူးမြောက်လိုပါသည်၊ ဤလောက၌ မြတ်သော သူခန္ဓင့် သန္တိရသူသည် ပရလောက၌ ဒုက္ခပျောက်ပျက်ပါသည်။

၇၇

လွန်စွာ ဖြည့်စုံ ကြွယ်ဝပါသော်လည်း တဏှာဖြင့် လွှမ်းမိုးသော သူသည် လောက၌ သုခသန္တိ မရနူ၍ ပရလောက၌ ဒုက္ခဖြင့် ဖျက်ဆီးခံရမည်၊ ထိုသို့သော သူကိုသာ သနား ကိုက်ပါသည်။

၇၈

ဤကဲ့သို့ပြောသော အရှင်၏ အသိဉာဏ်သည် အကျင့်အာစာရနှင့် အမျိုး အနွယ်အားလျော်ပါသည်၊ ကျွန်ုပ်၏ ပဋိဉာဉ် ထွမ်းဆောင်သော အသိဉာဏ်လည်း အကျင့်အာစာရနှင့် အမျိုးအနွယ်အား အလျော်ပါ။

၇၉

ကျွန်ုပ်မူကား သံသရာမြွားဖြင့် ထွင်းဖေါက်ခံရ၍ ငြိမ်းချမ်းမှုသန္တိရလို၍ ထွက်ခဲ့ပါသည်၊ နတ်ပြည်၌ အနှောင့်အရှက်ကင်းသော နိုင်ငံကိုလည်း မလိုပါ၍ လူ့ပြည်စကား ဆိုဖွယ် မရှိပါ။

၃၈

အိုမြတ်သောမင်းကြီး၊ "တိဝဂ္ဂတို့ပြည့်စုံစွာ မှီဝဲခြင်းသည် လူ့အနှစ်သာရ"ဟု အရှင် ကျွန်ုပ်အား ပြောကြားပါသည်၊ ယင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်အား အကျိုးမဲ့ကိုသာ မြင်ပါသည်၊ တိဝဂ္ဂသည် ပျက်စီးတတ်ပြီး ဖောင့်ရဲမှု မေး ဘတ်သော ခြင့် ဖြစ်ပါသည်၊

၃၉

တဖန် ပြန်၍ပြုလုပ်ခြင်း မရှိသော မအိုရာ၊ ဘေးမရှိရာ၊ ရောဂါမရှိရာ၊ မွေးခြင်းမရှိရာ၊ သေခြင်းမရှိရာနှင့် နာခြင်းမရှိရာကိုသာ မြတ်သော လူ့အနှစ်သာရဟု ကျွန်ုပ်ယူဆပါသည်။

၄၀

အိုမင်းသည့်တိုင်အောင် စောင့်ဆိုင်းပါ၊ ပျိုမျစ်သောအရွယ်၌ ဖေါက်ပြန်တတ်သည် ဟု အရှင်မင်းကြီး ပြောပြသောစကားသည် သည်း သုံးဖြတ်ချက် မဟုတ်ကြောင်း အများအပြားတွေ့ရပါသည်၊ အိုမင်းသောအရွယ် မတည်ကြည်မှု၍ နုပျိုသောအရွယ်၌ တည်ကြည်ပါသည်။

၆၁

ထိုပြင် မိမိအမှုကိစ္စ၌ ကျွမ်းကျင်သော ယာမမင်းသည် လောကကို အရွယ်အားလုံး ငင်၍ အားကြီးစွာ ဆွဲငင်နေပါ၍ ပျက်စီးခြင်း၏ အချိန်အခါကို မဆုံးဖြတ်နိုင်ပေရာ ကောင်းမွန်ရေးကို လိုလားသော ပညာရှိသည် အသက်အရွယ်ကို အဘယ်ကြောင့် စောင့်ဆိုင်းနေပါမည်နည်း။

၆၂

အမင်္ဂလာ မုဆိုးနှင့် တူသော ယမမင်းသည် ဇရာတည်းဟူသော လေးကိုကိုင်၍ ရုပ်လာပြီး ဗျာဓိ တည်းဟူသော မြှားကို လွှတ်၍ ကံကြမ္မာတည်းဟူသော တောအုပ်၌ နေကြသော သတ္တဝါတည်းဟူသော သားကောင်တို့ကို ပစ်သောအခါ အိုခြင်းကိုရှေးရှုရန် ဘယ်သူ မျှော်လင့်တောင့်တနေမည်နည်း။

၆၃

ထို့ကြောင့် လူငယ်ဖြစ်စေ၊ လူအိုနှင့် ကလေးဖြစ်စေ၊ ထိုသူတို့တွင် ဤတွင် တရား စောင့်သူ အကျိုး ရှိသူ ဖြစ်၍ အလိုရှိအောင်

သောမောက္ခ၌ စိတ်ညွတ်၍ လွှတ်ငြိမ်းရှု အခဆာတလျှင် ပြုသင့်ပါသည်။

၆၄

“ငါ့အတွက် အလိုရှိ[illegible]ပ်သော အကျိုးကိုပေးသော ကုဋေလာဘ်ငွေ ယဉ်[illegible]မှုပြုလော့ ကိုယ်[illegible]အတွက် ရှိခိုးပါ”ဟု အရှင်ခ[illegible]ပြုပါသည် [illegible]တပါးတို့အား ဒုက္ခ[illegible]ရောက်စေ[illegible] ဤသို့သော [illegible]ခကို [illegible]ပ် [illegible] လားပါ။

၆၅

ကြွင်နာ တတ်သော [illegible]တော်ကောင်း အတွက် အကျိုးအမြတ်ကို အလိုရှိသဖြင့် မလွှတ်လပ်သော သားသတ္တဝါတို့ကို မညှဉ်းပန်းသင့်ပါ၊ ထင်ပေါ် ကျော်စော ခြင်း၏ အကျိုးမြဲမြံသည့်တိုင်အောင် [illegible]တ်ဖြတ်မှုကိုတော့ မပြုသင့်ပါ။

၆၆

အကျင့်သီလ စိတ်တည်ငြိမ်ခြင်းမှတပါး အခြားသော ဥပါယ်သည် ဓမ္မကို မရသည့်တိုင်အောင် သူတပါးတို့ကို သတ်ဖြတ်၍

ယဇ်ကို မမှီဝဲထိုက်ဟု ပညာရှိတို့ ပြောကြပါ သည်။

၆၇

ဤလောကတွင် တည်ရှိသော ယောကျ်ားအားလည်း သူတပါးကို ညှဉ်းဆဲ သတ်ဖြတ်၍ ချမ်းသာရသည်၊ ယင်းသည်လည်း ကြင်နာတတ်သော ပညာရှိအတွက် မလိုလားအပ်ပါ၊ ဘဝအဆုံးကို ပြသပေးခြင်း မရှိပါမူ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါတော့မည်နည်း။

၆၈

မင်းကြီး သံသရာ၌ ကျွန်ုပ်စိတ် မမွေ့လျော်ပါ၊ ထို့ကြောင့် အကျိုးအမြတ်ဘက်သို့ စိတ်လှည့်ရန် ကျွန်ုပ် မလှည့်ပတ် နိုင်ပါ၊ မိုးပေါက်ထိမှန်သော နွယ်ပင်ကဲ့သို့ လောကီအာရုံတို့ လှုပ်နေပါသည်။

၆၉

ဤသို့ လာခဲ့ပါသည်၊ ဤမှ ယနေ့ပင် မောက္ခဝါဒီ အရာဠရသေ့ကို တွေ့ရန်သွားပါမည်၊ မင်းကြီး အရှင်၏ ကောင်းမွန်ခြင်း

ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်ုပ်၏ သဘာဝ ခက်ထန်
သော စကားကို သည်းခံပါ။

၃၀

မင်းကြီး နတ်ပြည်၌ သိကြားမင်း ကဲ့သို့
၎င်း နေမင်းကဲ့သို့၎င်း ဂုဏ်တော်ဖြင့် ကောင်း
ခြင်းကို၎င်း အမြဲ စောင့်ရှောက်ပါ၊ ကျွဲမြွေ
ကြီးကို၎င်း အသက်ကို၎င်း အရှင်သားတို့ကို
၎င်း အသရေကို၎င်း ဝမ္မသို့၎င်း မိမိကိုယ်ကို
၎င်း စောင့်ရှောက်ပါ။

ထိုစကားကို ကြားလေသော် "အဆွေတော် မင်းမြတ် ခံစားသော မင်း၏ ချမ်းသာသည် ရေပေါ်၌တက်သော ရေပွက်၏ပမာ တသက်လျာမျှသာ ဖြစ်ချေသည်၊ ထိုစည်းစိမ်ကို မှီ၍ ကိလေသာပွားသဖြင့် များသောအကုသိုလ် ဒုစရိုက်ဖြစ်၍ သံသရာ[illegible] နှိမ့်မွန်းရခြင်း၏ အကြောင်းသာ [illegible]ဖြစ်ချေသည်၊ ထို့ကြောင့် ပြည်၏ စည်းစိမ်ကို ဘင်[illegible] မြွေ[illegible]လာ[illegible] [illegible]တွေ့ ပေါက်ကဲ့သို့ [illegible]၍ ငါစွန့်ခဲ့သည်" ဟု [illegible]၏။

ထိုစကားကို ကြားသောအခါ ဗိမ္ဗ[illegible]ရ မင်းကြီးလည်း ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ သာ[illegible] ခေါ်ပြီးလျှင် "အရှင်[illegible] ဖြောင့်မတ်စွာ [illegible] အားထုတ်ပါလေ[illegible] သို့ရာတွင် သင်[illegible] များ

ဖြစ်လျှင် အကျွန်ုပ်ပြည်သို့ ရှေးဦးစွာ ကြွတော် မူပါ”ဟု လျှောက်၏။

ဘုရား၊လောင်းလည်း ကောင်းပြီဟု ဝန်ခံတော်မူ၏။

—ဇိနတ္ထပကာသနီ

၇၁

မီး၏ အခိုးတို့ကြောင့် မိုးတိမ်ဖြစ်၍ မိုးတိမ်ကြောင့်ဖြစ်သော မိုး ရွာသောအခါ မီးသည် မိမိကိုယ်ကျိုးကို စွန့်သွားသကဲ့သို့ ထို့အတူ နေ၏ရန်သူ အမိုက်တိုက် ကိုနိရာ၌ အနှောင့်အယှက် ပျောက်ပျက် သကဲ့သို့ စိတ်ကို လွတ်မြောက်စေ၍ သွားပါလော့။

၇၂

မင်းကြီးသည် အလွန် လေးစားစွာ လက်ချက်ပြီး “အရှင်သည် မိမိ အလို အတိုင်း အနှောင့်အယှက် ကင်းပါစေ၊အချိန်ကျလျှင် ယင်မှုရှိသော အကျိုး စီးပွား ဖြစ်ပါစေ၊ ကျွန်ုပ်အပေါ်၌လည်း ချီးမြှင့်ပါ”ဟု ပြောပြ၏။

၇၄

ထိုအခါ "ထိုအတိုင်း ဖြစ်ပါစေ" ဟု မင်း
ကြီးအား ခိုင်မြဲစွာ မရှိညာဉ် ပြု၍ သူသည်
ထိုမှ ဝဲသုန္တာရ သင်္ခမ်းကျောင်းသို့ သွား၏။
သူ့ကို ရဟန်းအသွင်တွေ့မြင်ရ၍ အံ့ဩသော
မင်းကြီးသည်း ရာဇဂြိုဟ်မြို့တွင်း ဝင်သွား၏။

ဤဆည်လျှင် မဟာဇကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ ကာမကဲ့ရဲ့ခန်း အမည်ရှိသော ဧကာဒသ သဂ္ဂ မြန်မာ ဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

ဒွါဒဿဿဂ္ဂ— အရာဍဒဿနခန်း

၁

ထို့နောက် ဥက္ကာက၏ လပြည့်ဝန်းသည် ငြိမ်းချမ်းစွာ နေသော အရာဌ ရသေ့၏ သင်္ခမ်းကျောင်း၌ ကိုယ်အရှိန်အဝါဖြင့် ပြည့်လျှံစေသကဲ့သို့ သွား၏။

၂

ကစ္စလာယသ အနွယ်ဖြစ်သော ထိုရသေ့သည် အဝေးမှ မြင်လျှင်မြင်ခြင်း အသံကို မြှင့်လျက် "ကောင်းသောလာခြင်း ဖြစ်ပါသည်"ဟု ပြော၍ ထိုမင်းသားသည် သူ၏ အပါးသို့ သွား၏။

၃

သူတို့နှစ်ဦးသည် အစဉ်အလာ ရှေ့ထား၍ အချင်းချင်း ကျန်းမာရေး မေးမြန်းကြပြီးလျှင် စင်ကြယ်သောအရပ်၌ သမင်ရေခင်း ထားသည့် စင်ကြယ်သော သစ်သားနေရာ၌ ထိုင်ကြ၏။

၄

ထိုင်နေသော ထိုမင်းသားကို ထိုရသေ့ မြတ်က မိမိ၏ လွန်စွာ လေးစားခြင်းနှင့် ယှဉ်သည့် ပြန့်ပြောသော မျက်စိဖြင့် သေခက် သကဲ့သို့ ပြော၏။

၅

အို သူတော်ကောင်း ကျွန်ုပ်သိပါပြီ၊ အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်တောက်သည့် တက်ကြွသော ဆင်ကဲ့သို့ အချစ် အတိပြီးသော အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ကာ အရှင် ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၆

အရှင်၏စိတ်သည် အစဉ် တည်ကြည်၍ ဉာဏ်ပညာရှိပါသည်၊ အရှင်သည်အဆိပ်သီးကဲ့သို့သော အသရေကို စွန့်၍ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၇

အိုမင်းမှုစွမ်းဖြစ်သောအခါ မင်းတို့သည် အဆက် အနွယ် တို့ကို စားကြွင်းကဲ့သို့သော နိုင်ငံကို အပ်နှင်းပြီး တောသို့ သွားကြပါသည်၊ ဤတွင် တစုံတရာ အံ့သြစရာမရှိပါ။

၈

ဤတွင် ကျွန်ုပ် နှစ်သက် အံ့ဩသည်မှာ အာရုံတို့အလယ်မှာနေပြီး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၌ အသရေကို မသုံးဆောင်ပဲ အရှင်ဟောခြင်း ဖြစ်၏။

၉

ထို့ကြောင့် ဤဓမ္မကို သိရန်အတွက် အရှင်သည် မြတ်သော ခွက်ဖြစ်ပါသည်၊ ဥာဏ်တည်းဟူသော လှေကို စီး၍ ဒုက္ခပင်လယ်ကို လျင်စွာ ကူးပါသော့။

၁၀

စင်စစ် တပည့်တို့ကို ကောင်းစွာသိမှသာ အခါအားလျော်စွာ ကျမ်းဂန်ကို ဖွင့်ပြပါသည်၊ သို့ရာတွင် အရှင်၏ နက်နဲခြင်းနှင့် ကြိုးပမ်းမှု တွေ့ရပါ၍ ကျွန်ုပ် အရှင်အား မစစ်ဆေးတော့ပါ။

၁၁

သူသည် လူတို့၏ ရှေ့သွားဖြစ်သော အရာဍ၏စကားကို ကြားရ၍ လွန်စွာဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ပြီး ဖြေကြား၏။

၁၂

အရှင် မျက်နှာလှဲသော်လည်း အလွန်ပင် လျှောက်ပတ်ပါသေးသည်၊ ယင်းဖြင့် အကျိုး မဖြစ်သေးသော ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဤအခါ မှာ အကျိုးရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်သွားပါသည်။

၁၃

ကြည့်လိုသူသည် အလင်းရောင် ခရီးသွား လိုသူသည် လမ်းပြ တဖက်ကမ်းကူးလိုသူ သည် လှေကို မြတ်နိုးသကဲ့သို့ ထို့အတူ ကျွန်ုပ်သည် အရှင်ကိုမြင်လျှင် မြင်ခြင်းမြတ် နိုးပါသည်။

၁၄

ထို့ကြောင့် ပြောထိုက်သည်ဟု ယူဆပါ သော် အရှင် ထိုအကြောင်းကို ပြောပြပါ၊ ယင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဇရာမရဏဘေး၏ ရောဂါမှ လွတ်မြောက်သွားပါလိမ့်မည်။

၁၅

ဤသို့လျှင် မင်းသား၏ အချိန်အခါတိုက် တွန်း၍ အရာဋ္ဌသည် မိမိကျွမ်းဝင်၏ ဆုံး ဖြတ်ချက် သဘောတရားကို အကျဉ်းသခင်ဖ ပြေစကြား၏။

၁၆

အို နဗ္ဗးရှိသူတို့တွင် မြတ်သောသူ၊ ငါတို့၏ ဘ၀သံသရာ ဖြစ်ပေါ်လာပုံနှင့် ဘယ်ကဲ့သို့ပျောက်ပျက်ပုံ ယူဝါဒ နားဆင်ပါ။

၁၇

အို အသိဉာဏ် တည်ကြည်သူ၊ ပကတိ ဝိကာရ၊ ဇတိ၊ မရဏ ရော ယင်းတို့ကို သတ္တဟု ခေါ်ကြောင်းသိပါတော်။

၁၈

အို သဘာဝဉာဏ်ရှိသူ၊ ထိုတွင် ပဉ္စဘူတ၊ အဟင်္ကာရ၊ ဗုဒ္ဓိ နှင့် အဗျတ္တကို ပကတိ ဟု သိပါလော့။

၁၉

ထို့ပြင် အာရုံတို့နှင့် ဣန္ဒြေများဖြစ်သော လက် ခြေ စကား ဝစ္စမဂ် ပဿာဝမဂ်နှင့် စိတ်ကို ဝိကာရဟု သိပါ။

၂၀

ထို့ပြင်သည်ဤသည် ကိုယ်ကာယ ခေတ္တကို သိသည်၊ ထို့ကြောင့် ခေတ္တညဟုခေါ်ကြသည်။ ဤအတူ အာတမာအား စဉ်းစားသူသည် အာတမာကို ခေတ္တညဟု ခေါ်ကြပါသည်။

၂၁

ဤခေတ္တ ခေတ္တည် အကြောင်းအရာ၌ တပည့်နှင့်တကွသော ကပိလ ရသေ့က ပတိဗုဒ္ဓဟု သမုတ်ပါသည်၊ သို့ရာတွင် သားနှင့်တကွသော ပဇာပတိက ဤအရာ၌ ပတိဗုဒ္ဓကို သားမွေးခြင်း၌ ကျွမ်းကျင်မှုသက်သက်သာဖြစ်ပါသည်ဟု ဆိုပါသည်။

၂၂

ဇာတိ ဇရာ ဗျာဓိနှင့်မရဏရှိပါသည်၊ ယင်းကို ဗျတ္တဟုခေါ်ပါသည်၊ ဤမှပြန်သော ဝိပရိတသည် ရှိပါသည်၊ ယင်းကိုအဗျတ္တ ဟု သိပါ။

၂၃

အဝိဇ္ဇာ ကမ္မနှင့် တဏှာသည် ဘဝ သံသရာ၏ အကြောင်း ဖြစ်ပါသည်၊ ဤသုံးပါး၌ တည်နေသော သတ္တဝါသည် ထို သတ္တ၏ တဖက်သို့ မရောက်နိုင်ပါ။

၂၄

ဝိပရိတ,အဟင်္ကာရ, သန္ဒေဟ, အဘိသံပလဝ,အဝိသေသ, အနုပါယ, သင်္ဂ,အဘျဝပါတ, ဤအကြောင်းကြောင့် သတ္တဝါသည် သတ္တကို ကျော်လွန်နိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

၂၅

ထိုတွင် ဝိပရိတဟူသည်ကား ဖေါက်ပြန်သော အကျင့် ဖေါက်ပြန်သော အသုပ် ဖေါက်ပြန်သော အကြံကို လိုသား၏။

၂၆

ဒိုမာန်မာန မရှိသူ ငါပြောသည်၊ ငါသိသည်၊ ငါသွားသည်၊ ငါရပ်သည်၊ ဤသို့သော အပြောအားဖြင့် ဖြစ်ခြင်းသည် ခေလာကဋ္ဌ အဟောက်ရ ဖြစ်ပါသည်။

၂၇

အို အို ယုံမှား ကင်းသူ တခုနှင့်တခု သယ်နည်းနှင့်မျှ မရောရက်နိုင်အောင် လုံးဝ မှားဖွယ်မရှိသော ပုဒ်-အနက်ကို မြေမှုန့်ကဲ့ ဥပေါင်းပြခြင်းကို လောကဋ္ဌ သံဒေဟ ခေါ်ပါသည်။

၂၈

အကြောင်အရာသည် ငါဖြစ်သည်၊ အရာသည် မနဲ့ ဗုဒ္ဓိနှင့် ကမ္မဖြစ်သည်၊ အကြောင်းမနေသည်တို့သည် ဂဏဖြစ်သည်၊ ယင်း ငါဖြစ်သည် ဟူသော အသိသည် အဘိ လဝ ဖြစ်ပါသည်။

၂၉

အို ဆထူးကို သိသူ ထို့ပြင် ပညာရှိ ပညာမဲ့နှင့် ပဏ္ဍိတ်တို့၏ ထူးခြားကွဲပြားမှု မသိသူကဲ့ အဝိဇ္ဇာသဟု ခေါ်ကြပါသည်။

၃၀

အို ဥပါယ် သိသူ ရှိခိုးခြင်း၊ ယဇ်ပူဇော်ခြင်း ရေဖျက်ခြင်း သန့်းလောင်းခြင်း အစရှိသည့် အရာကို ပညာရှိတို့သည် အနုပါယဖြစ်သည်ဟု သိကြပါသည်။

၃၁

အုံ ကပ်ငြိခြင်း မရှိသူ ပညာမဲ့သူသည် စိတ်, စကား, အသိနှင့် အလုပ်အားဖြင့် အာရုံ၌ ကပ်ငြိပါသည်၊ ယင်းကို အဘိသင်္ဂဟဟု သမုတ်ကြပါသည်။

၃၂

ဤအရာသည် ငါ၏, ငါသည်ဤအရာ၏ ဟူသောအဖြစ်ကို ဒုက္ခဟု ယူဆပါသည်း ယင်းကို သံသရာ၌ အဘျဝပါတဟု သိသင့်ပါသည်။

၃၃

တမ, မောဟ, မဟာမောဟ, တမိသ္သနှစ်ပါး ဟူသော ပဉ္စပဗ္ဗကို အဝိဇ္ဇာဟု ပညာရှိတို့သည် ဆိုကြပါသည်။

၃၄

အို မောဟကင်းသူ ထိုတွင် ပျင်းရိခြင်းကို တမဟု မှတ်ပါ၊ မွေးခြင်းနှင့် သေခြင်းမှာ မောဟ ဖြစ်၍ ကာမကို မဟာမောဟဟု သိပါ။

၃၅

အို အားကောင်းသူ ဤအကြောင်းကြောင့် ကြီးကျယ်သော သူတို့ပင် ကာမ၌ မှိုင်းမိကြပါသည်၊ထို့ကြောင့် ယင်းကို မဟာမောဟဟု ခေါ်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

၃၆

အို အမျက်မထွက်သူ ဒေါသကိုသာ ဆင်ကာရ ရှေးရှိသော တာမိသ္သဟု ခေါ်ကြပါသည်၊ ထို့ပြင် အို ပင်ပန်းခြင်းမရှိသူ ဝိသာဒကိုသာ အန္ဓတာမိသ္သဟု ခေါ်ကြပါသည်

၃၇

ဤပဉ္စ ငါးခုရှိသော အဝိဇ္ဇာနှင့် ယှဉ်သည့် ပညာမဲ့သူသည် ဤဒုက္ခများသော သံသရာတွင် အဖန်ဖန် မွေးဖွားခြင်း၌ကျရောက်သွားပါသည်။

၃၈

အမြင် အကြား အလုပ်နှင့် အကြောင်း "ငါသာလျှင် ဖြစ်သည်"ဟု ယူဆ သူသည် သံသရာ၌ ကျင်လည်ရပါသည်။

၃၉

အို ပညာရှိ ဤအကြောင်းကြောင့်သာလျှင် မွေးဖွားခြင်း အယဉ်စီးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်၊ အကြောင်းမရှိလျှင် အကျိုးမဖြစ်ဟု ယူဆသင့်ပါသည်။

၄၀

အို မေးကွကို လိုလားသူ ပညာရှိသည် ပဝိဗုဒ္ဓ၊ အပဗုဒ္ဓ၊ ဗျတ္တနှင့် အဗျတ္တ ဟူသော ဤလေးပါးတို့ ကောင်းစွာသိသင့်သည်။

၄၁

ခေတ္တညသည် ဤလေးပါးကို ကောင်းစွာ သိ၍သွားခြင်း-လာခြင်းကို စွန့်လွှတ်ပြီး၊ မပျက်စီးသော အကွရပဒသို့ ရောက်ရပါသည်။

၄၂

သို့အတွက်ကြောင့်သာလျှင် သံသရာ၌ မြတ်သော ဗြဟ္မာတို့သည် ဗြဟ္မစာရီ ကျင့်သုံးပါသည်။

၄၃

မင်းသားသည် ထိုရသေ့၏စကားကို ကြားနာပြီး ဥပါယနှင့် နိဗ္ဗာပဒနှင့်ပတ်သက်၍မေး၏။

၄၄

အို အရှင် ဤဗြဟ္မစာရီသည် အကြင်အချင်းအရာအားဖြင့် အကြင်အခါတိုင်အောင် အကြင် အရပ်ဖြစ်၍ ဤမဂ်၏ အဆုံးကား အဘယ်မှာဖြစ်သည်ကို ဖွင့်ဆိုသင့်ပါသည်။

၄၅

ဤသို့မေးသောအခါ အရာဥ္ဆသည် ကျမ်းစာအားလျော်စွာ [illegible]၏ ပါးသော ဒေဝီအရပ်ဖြင့် ထင်ရှားသော အနက်တို့ ယခေပဒအားဖြင့် သူ့အတွက် ရှင်းပြ၏။

၅၃

ထိုပီတိအားဖြင့် ဆောင်ယူသွားရာတွင် ထူးထူးခြားခြား သဘောတရား မတွေ့-မမြင်သူသည် အာဘဿရ နတ်တို့၏ အလယ်၊ ဘဿရ နေရာသို့ ရောက်သွားပါသည်။

၅၄

ထိုပီတိ သုခမှုလည်း မိမိစိတ်ကို ထုတ်နုတ်သော သူသည် ပီတိကင်းသော သုခရှိသော တတိယဈာန်ကို ရပါသည်။

၅၅

ထိုသုခ၌ နှစ်မြုပ်ပြီး အထူးဝိသေသ အတွက် မကြိုးစားသူသည် သုဘကိဏှာ အမည်ရှိသော နတ်တို့နှင့် အတူတကွ သာမည သုခကို ရပါသည်။

၅၆

ထိုသုခကိုရ၍ တွယ်တာမှု မပြု ဥပေက္ခာ ပြုသူသည် သုခဒုက္ခမှ ကင်းသော စတုတ္ထဈာန်ကို ရပါသည်။

၅၇

ထိုတွင် သုခ-ဒုက္ခကို စွန့်ပယ်၍ စိတ်ဖြေ ပျောပါရ မပြင်သောကြောင့် မာနမာန ထောင်လွှားသူ အချို့က ယင်းကို မောက္ခ ဟု ခေါ်ကြပသည်။

၅၈

ကြီးကျယ်သော ဝေဟပ္ပလ ပညာစကို ပရိက္ခကဟု ခေါ်ကြပါသည်၊ ဤဈာန်၏ အကျိုးဖလသည် ဝေဟပ္ဖိုလ် နတ်တို့နှင့် အတူ အလွန်ရှည်ကြာသော ကာလတိုင် အောင် ပေါင်းဆုံပါသည်။

၅၉

ထိုတွင် ကိုယ်ကာယ ဆောင်သူတို့၏ အဖြစ်ကို မြင်၍ ပညာရှိသူသည် တိုသမာဒိ မှထ၍ ကိုယ်ကာယ ချုပ်ငြိမ်းရန် အတွက် ဉာဏ်သို့တက်ပါသည်။

၆၀

ထိုနောက် ထိုပညာရှိသည် ပေးသော ဉာဏ်အတွက် ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုဈာန်ကို ရှုံ့ လွှတ်လိုက်သဖြင့် ကာမကဲ့သို့ပင် ရုပ်မှ လည်း အောင်သွားပေါ်သည်။

၆၁

ဤကိုယ်၌ ဝလျှော် တံခါးပေါက်များ ရှိပါသည်၊ ရှေးဦးစွာ ထိုအပေါက်တို့၏ ဟောင်းတော ခြင်း သညာဘာဝနာ ပွားရပါသည်၊ ထိုဖန် ဩန ဒြဗ်၌လည်း အာကာသ ဘာဝနာ ပွားရပြန် ပါသည်။

၆၂

တပါးသော ပညာရှိ ယောဂီ သည် အာကာသ၌တည်သော အာတမာကို ငြ၍ အနန္တ သရုပ်အဖြစ်ကြည့်ရှုရာ၊ အထူးဝိသေသသို့ ရောက် သွားပါသည်။

၆၃ .

အာတမာဥာဏ်ကျွမ်းကျင်သော တပါးသော ယောဂီသည် အာတမာဖြင့် အာတမာကိုဖြတ်၍ ဘာမျှမရှိဟု ကြည့်ရှုရာ၊ အာကိဉ္စညာ သမုတ် ရသည့်အဖြစ်သို့ ရောက်သွားပါသည်

၆၄

မြုံဆံမြက်မှ လွတ်မြောက်သော ဩသျှောင် ကဲ့သို့၎င်း, နှောင်အိမ်မှ လွတ်မြောက်သော ငှက် ကဲ့သို့၎င်း, ကိုယ်မှလွတ်သော ခေတ္တညသည် လွတ် မြောက်သွားသည်ဟု ပြောကြပါသည်။

၆၅

ဤသည်ကား ဤအမှတ်လက္ခဏာ မရှိသော ခိုင်မြဲသော မပျက်စီးသော မြတ်သော ပြဿနာ ဖြစ်ပါသည်၊ ယင်းကို သဘောဥာဏ်ရှိသော ပညာရှိတို့အာ မောက္ခဟု ပြောကြပါသည်။

၆၆

ဤသို့လျှင် ဥပါသနှင့် မောက္ခကို ကျွန်ုပ် အာ ချင့်ကို ပြောပြခဲ့ပါသည်၊ သဘောပေါက်ပြီး နှစ်သက်လျှင် ယူပါလော့။

၆၇

ဇေဂီသဗျ, ဇနက, ဝုဒ္ဓါရာသရနှင့် အခြား လွတ်မြောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤသခ်ိးစဉ်၏ အကူအညီယူ၍ လွတ်မြောက် သွားကြပါသည်။

၆၈

ထိုမင်းသားသည် သူ၏ ဤစကား ကြားနာ ပြီး စဉ်းစား၍ ရှေးဘဝ၏ အခြေခံဖြစ်သော အင်အားနှင့် ယှဉ်ခြင်းကို ညွှန်း၍ အခဖြေပေး၏။

၆၉

အဆင့်ဆင့် ကောင်းခြင်း အတိပြီးသော ဤ သိမ်မွေ့သော သုခမည်သော်ကို ကြားရပါပြီ၊ ခေတ္တညကို မစွန့်လွှတ်သောကြောင့် နိဗ္ဗာနပဒ မဖြစ်ကြောင်း သိရပါသည်။

၇၀

ဝိကာရနှင့်ပကတိမှ လွတ်မြောက်သော်လည်း ခေတ္တညဉ်ဘ ပသဝဓမ္မနှင့် ဗီဇဓမ္မ ရှိနေသည်ကို လည်း ကျွန်ုပ်သိရပါသည်။

၇၁

အကယ်၍ စင်ကြယ်သော အာတမာ လုံးဝ လွတ်မြောက်သွားသည်ဟု ယူဆ ပါသော်လည်း တဖန် ပစ္စယတို့ထင်ရှားရှိနေသောကြောင့် လွတ်မြောက်မသွားပါ။

၇၂

ဥတု မြေ နှင့် ရေ မရှိရာမှာ မျိုးစေ့သည် အညှန့်၊ အညောက် မထွက်နိုင်ပါ။ သို့ရာတွင် ထိုထို အကြောင်းရှိနေပါက အညှန့် အညောက် ထွက်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ထိုအကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ်လက်ခံပါသည်။

၇၃

ကမ္မ၊ အဝိဇ္ဇာ၊ တဏှာကို စွန့်လွှတ်ခြင်း ကြောင့် မောက္ခဖြစ်သည်ကို စဉ်းစားသွားသူမှာ သူ့အား အာတမာရှိလျှင် လုံးဝ စွန့်လွှတ်ခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါ။

၇၄

ဤသုံးပါးစွန့်လျှင် အထူးဝိသေသရပါသည်၊ သို့ရာတွင် အာတမာ တည်ရှိနေသော နေရာမှာ ထိုသုံးပါး သိမ်မွေ့စွာ တည်ရှိမည်သာဖြစ်သည်။

၇၅

ဒေါသတို့၏ သိမ်မွေ့သွားခြင်းနှင့် စိတ်မှ ဗျာပါဒရမရှိခြင်း၊ ထို့ပြင် အသက်ရှည်၍ မောဂ္ဂ ဖြစ်သည်ဆိုခြင်းကား ကြံဆခြင်း သက်သက်သာ ဖြစ်ပါသည်။

၇၆

ထို့ပြင် အဟင်္ကာရကို စွန့်လွှတ်ခြင်း အစေတွေး အခေါ်မှာလည်း အာဘာမာ ထင်ရှား ရှိနေ၍ အဟင်္ကာရအား မစွန့်လွှတ်နိုင်ပါ။

၇၇

သင်္ချာ စသည်မှ လွတ်မြောက်မှု မရှိသူသည် နိဂ္ဂဏ္ဍ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့် နိဂ္ဂဏ္ဍ ဖြစ်ခြင်းနှင့် ကင်းလွတ်၍ သူ့အား မောက္ခ ဖြစ်သွားပြီ-ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

၇၈

ဂုဏီ နှင့် ဂုဏသည် တခြားစီ မမနနိုင်ပါ။ ရူပ နှင့် ဥဏှ မှ ကင်း၍ မီး မရနိုင် သကဲ့ သို့ ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၇၉

ဒေဟီသည် ဒေဟမှ ရှေးက မဖြစ်ပါ၊ ထို့အတူ ဂုဏီသည် ဂုဏတို့ ရှေးက မဖြစ်ပါ၊ ထို့ကြောင့် ရှေးဦးစွာ လွတ်မြောက်မှု ဖြစ်ရာမှာလည်း ကိုယ်ကာယ တဖန် နှောင်ဖွဲ့သွားပါသည်။

၇၀

ဤအတူ ကိုယ်ဏာယနှင့် ကင်းကွာ၍ အာတမာကို သိသူနှင့် မသိသူ နှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးဖြစ်နိုင်ပါသည်၊ 'သ' ဖြစ်လျှင် ယင်း အတွက် 'သိခြင်း' ကြွင်းကျန် နေပါသည်၊ သိခြင်းကျန်လျှင် လွတ်မြောက်ခြင်းမဖြစ်ပါ။

၇၁

အကယ်၍ အရှင်၏ ဝါဒဖြင့် မသိပါလျှင် အာတမာကို တွေးဆခြင်းဖြင့် ဘယ်အကျိုးရှိ မည်နည်း၊ အကြောင်းကား အာတမာနှင့် ကင်း၍လည်း အက်ရှိဝတ္ထုများ ထင်းနှင့်နံရံ သဖွယ် ပြီးမြောက်နေကြပါသည်။

၇၂

အကြောင်းကား တခုပြီး တခု စွန့်ပယ်မှု ပြု၍ ဂုဏ်ရှိသူကို သတိပြုရ ပါသည်၊ ထို့ ကြောင့် အားလုံးစွန့်လွှတ်မှ အကျိုး ပြည့်စုံ မည်ဟု ယူဆပါသည်။

၇၃

ဤသို့လျှင် မင်းသားသည် အရာဍ၏ တရားကိုသိ၍ ရောင့်ရဲခြင်းမဖြစ်ရကား "ဤ တရား မပြည့်စုံ"ဟု ထိုမှ ထွက်ခွါသွား၏။

၇၄

တဖန် အသင့် အတင့် ထူးခြားချက်ကို သိလို၍ ဥဒြကာ၏ သခ်မ်းကျောင်းသို့ သွား၏၊

ို့ရာဝှင် ဆာတမာကို လက်ခံ ထားသော
[illegible]င့် သူ၏ ဒဿနိက ကိုလည်း [illegible]မခံနိုင်

ဉပြက ရ[illegible] [illegible]ည် [illegible] [illegible]မဲ့
ာ်သော ဒေွတာ ဒါ၌ အပြစ်မြင် [illegible]ကိုလ
နောက်၌ သညာကင်းသော [illegible]ရှိ၏။

၇၆

[illegible]ကြောင်း [illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible]

[illegible]ကတ်တွင်မူ သညာရှိသည်လည်း မဟုတ်၊
သညာရှိသည်လည်းမဟုတ်[illegible] သဘော
ပရားကို ထိုရှသော ရနေ၏။

၇[illegible]

အကြောင်းကား ဗုဒ္ဓိသည် သိမ်မွေ့စွာ
ာည်ရှိ၍ ထိုတွင် ရပ်သွား၏၊ ထိုမှတပါး
သွားသောကြောင့် ထိုတွင် သညာ နှင့်
အသညာ မရှိခြင်း ဖြစ်၏။

၇၇

အကြောင်းကား ယင်းကို ရရောက်သော်
လည်း သတ္တဝါသည် တဖန် ဘဝသံသရာ၌
ပြန်လာရ၏၊ ထို့ကြောင့် ဗောဓိသတ္တသည်
မြတ်သောပဒကို ရလိုသဖြင့် ဥဒြကကိုလည်း
စွန့်ခွါခဲ့၏။

၃၉

ထို့နောက် အမြတ်ကို အလိုဆန္ဒဖြင့် ဆုံးဖြတ်၍ ထိုရသေ့၏ သိမ်းကျောင်းကို စွန့်ကာ မင်းရသေ့သည် ဂယာ၏အနီး နာဂရိမည်သော သိမ်းသို့သွား၏။

၄၀

ထို့နောက် စင်ကြယ်သည့် တန်ခိုးရှိသော တကိုယ်တည်း နေခြင်း၌ နှစ်သက်ခြင်းကိုရသော ထိုမုနိသည် နေရဉ္ဇနာမြစ်၏ စင်ကြယ်သော ကမ်းနား၌ နေ၏။

၄၁

ထိုအယင် ရှေးမဆွကာ ထိုသို့ ရောက်နှင့်သော ဣန္ဒြေငါးပါးကို အလို၌ ပြုရန် အတွက် လေးစားထိုက်သော အကျင့်၌ ကပ်ငြိ၍ အကျင့်၌ တည်သော ရဟန်း ငါးဦးတို့ကို တွေ့ရ၏။

၄၂

မောက္ခကို အလိုရှိသော ရဟန်းတို့သည် သူ့တို့ ထိုတွင် တွေ့မြင်ကြရ၍ သူ့အပါး

သွားကြ၏၊ ဥပမာ လူငြွေ့တို့၏ အာရုံသည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသူ၏ အပါး၌ တည်ရှိပြီး သူသည် မိမိကောင်းမှုဖြင့် စီးပွားဥစ္စာနှင့် ကျန်းမာခြင်းကို တခနရာ၌စုပုံထားသကဲ့သို့တည်း။

၉၃

အလိုအတိုင်းဖြစ်သော ယဉ်ကျေးသော နောက်သို့ အစဉ်လိုက်သော အမိန့်နာခံသော ထိုတပည့်တို့သည် လှပ်ရှားသော လူငြွေ့တို့ စိတ်ကို မှိဝဲသကဲ့သို့ မှိဝဲကုန်၏။

၉၄

သေခြင်းနှင့် မွေးခြင်း၏ အဆုံးကိုပြုရာ၌ ဥပါယ်ပြုရမည် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သူသည် အစာမစားပဲ နေ၍ ခက်ခဲသော အကျင့်ကို စတင် အားထုတ်၏။

၉၅

သန္တိကို ရလိုသဖြင့် သူသည် သူတပါးတို့ ပြုနိုင်ခဲသည့် များစွာသော တည်ဆောက်ခြင်းတို့ကို ခြောက်နှစ်တိုင်မျှ ပြုကျင့်၍ မိမိကိုယ်ကို ကြုံလှီစေခဲ့၏။

သူသည် ကမ်းတဖက် မရှိသော သံသရာ သမက်ကမ်းကို ရောက်လိုသဖြင့် စားချိန်၌ ဆီးသီး နှမ်းစေ့ ဆန် တခုခုကိုစား၍ ပြီးစေခဲ့၏။

၉၇

အကျင့်တပသည် သူ၏ ကိုယ်ကာယကို အကြွင်းမဲ့လောက် ကြုံလှီခြင်းကို ပြု၏၊ ထိုမျှလောက် သူ၏ အရှိန်အဝါ တိုးတက်၏။

၉၈

အင်္ဂါအား နည်းပါး သွားသော်လည်း သူ၏ လှပ တင့်တယ်ခြင်းတို့ ယုတ်လျော့မသွား၊ သရဒဥတု လဆန်း ပက္ခ လပြည့်ဝန်းသည် ကုမုဒြာကြာကို ရှင်လန်း စေသကဲ့သို့ သူသည် သူတပါးတို့မျက်စိကို ရှင်လန်းစေ၏။

၉၉

အဆီ အသား အသွေးမှ ကင်း၍ အကြောနှင့် အရိုးသာ ကြွင်းသောကိယ်ဖြင့် သူသည် သမုဒြာကဲ့သို့ လွန်စွာတင့်တယ်၏။

၁၀၀

သံသရာကို ကြောက်သော ကိုမှုိဘည် [illegible] ခက်ခဲ[illegible] [illegible] အချည်းနှီး ဆင်းရဲစေသည်”ဟု ဗုဒ္ဓ[illegible]ဖြင့် ရောက်လိုသဖြင့် ဤသို့တွေးဆ၏။

၁၀၁

ဤတရား[illegible]ည် ဝိရာဂ[illegible] [illegible] ကိုမပေးနိုင်၊ လွယ်[illegible]မှု[illegible] [illegible] အခါက ဇမ္ဗူသပြေပင် အောက်၌ ငါရသော သာခနေသည် ခိုင်မြဲ၏။

၁၀၂

အင်အား မရှိသူသည် ယင်းသာခနေကို မရနိုင်ဟု ကိုယ်ကာယနှင့် ဖတ်သက်၍ အလေးအမြတ် ပြုသောအခါ ကာယဗလကို တဖန်စဉ်းစား၏။

၁၀၃

ဆစလောင် မွတ်သိပ် နွမ်းနယ် ချိနဲ့ ပင်ပန်းခြင်းဖြင့် စိတ်ပျံ့လွင့်၏၊ ဤသို့ မငြိမ်သက်သောသူသည် စိတ်ဖြင့်ရမည့် အကျိုး ဖလကို ဘယ်သို့ရပါမည်နည်း။

၁၀၄

ဣန္ဒြေတို့ကို အခါခပ်သိမ်း စောင့်ရှောက်ထားမှ ကောင်းစွာငြိမ်းချမ်းမှုကို ရမည်၊ ထို့ပြင် ဣန္ဒြေတို့ ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်မှုဖြစ်မှသာ စိတ်တည်ကြည်မှုကို ရမည်။

၁၀၅

တည်ကြည် ရှင်လန်းသော စိတ်ရှိသူကို သမာဓိ ပြီးမြောက်စေ၏၊ သမာဓိနှင့်ယှဉ်သော စိတ်ရှိသူကို ဈာန်ယောဂ ပြီးမြောက်စေ၏။

၁၀၆

ဈာန်ပြီးမြောက်သော အခါမှ ထိုတရားတို့ကိုရ၏၊ ယင်းဖြင့် ရခဲသော သန္တ အဇရ့ပရမ ဖြစ်သော ထိုအမြိုက် ပဒကို ရစေ၏။

၁၀၇

ထို့ကြောင့် ယင်းဥပါယ်သည် အာဟာရ မူလဖြစ်၏ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး ထိုမြတ်သော ပညာရှိသည် ဘောဇဉ် မှီဝဲရန် စဉ်းစား၏။

၁၀၇

ကိုယ်ကာယ အားနည်းနေ၍ ရေချိုးပြီး နေရဥ္စရာမြစ်ကမ်းမှ တဖြည်းဖြည်း တက်လာ၏၊ ထိုအခါ ကမ်းပါးမှ သစ်ပင် တို့သည် ဆည်းကပ်သောအားဖြင့် အကိုင်းဖျားညွတ်ကာ လက်ဆွဲရန် ပေးကြ၏။

၁၀၈

ထိုအခါ နတ်တို့ တိုက်တွန်း၍ ဂေါပမင်း၏သမီးကညာ နန္ဒဗလာသည် ဆသဲနှလုံး၌ အပြုံးဖြည့်၍ ထိုသို့ရောက်လာ၏။

၁၁၀

ဖြူစွတ်သော ပုလဲကုံးဖြင့် လက်မောင်း ဘောက်ပနေသော ထိုသမီးကညာသည် ပြာလဲ့လဲ့ အဝတ်ကို ဝတ်ဆင်ထားရာ ရေမြှုပ်နှင့်ယှဉ်သည့် ပြာလဲ့လဲ့ ရေရှိသော မြတ်သော ယမုနာမြစ်ကဲ့သို့တည်း။

၁၁၁

သူသည် သဒ္ဓါကြည်ညိုသဖြင့် သိမ်မွေ့၍ ရှင်လန်းနေ၏၊ သူ၏ မျက်လုံးသည် ကြာပွင့်နှင့်တူ၏၊ သူသည် ကိုယ်ဖြင့် ပဏာမပြု၍ သူ့အား နို့ဆွမ်းကပ်၏။

၁၁၂

ထိုနို့ဆွမ်း ဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် သူသည် ထိုသမီးကညာ၏ မွေးဖွားခြင်းကို အကျိုးပြု၏၊ ဣန္ဒြေခြောက်ပါးကို ကောင်းစွာရောင့်ရဲစေ၍ သူသည် ဗောဓိရရန် စွမ်းနိုင်သွား၏။

၁၁၃

ထိုမုနိသည် မိမိ ကျော်စောခြင်းနှင့်အတူ ပြည့်စုံသော ကိုယ်ကာယ ကြီးပွားခြင်းကိုရ၍ တဦးတည်းသော သူသည် လနှင့်သမုဒြာ နှစ်ခု၏ တင့်တယ်ခြင်းနှင့် တည်ကြည်ခြင်းကို ဆောင်၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ထို ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့လျှင် အလုပ်အကျွေးရှိသည်ဖြစ်၍ တနေ့လုံး ဆွမ်း တလုံပ်ဖြင့်သာရင်း၊ သစ်သီးတလုံးဖြင့်သာရင်း၊ နှမ်းတစေ့ဖြင့်သာရင်း နေ့ရက်ကို လွန်စေခြင်း အလျဉ်းပင် အာဟာရကို မမှီဝဲပဲ ဖြတ်ခြင်းစသည်ကိုပြု၍ ကျင့်တော်မူသဖြင့် ကိုယ်တော်ကြုံလှီစွာ ရှိရကား လက္ခဏာတော်ကြီး လက္ခဏာတော်ငယ်များ ကွယ်ပျောက်၏၊ အာဟာရကို မှီဝဲ နည်းပါးသဖြင့် အလွန် ပင်ပန်းလှရကား အာနာပါနစျာန်ကို ဝင်စားသည်တွင် မဝင်စားနိုင်ပဲ စင်္ကြံဦး၌ လဲတော်မူသည်၊ ထိုသို့ လဲသည်ကို မြင်သော် စိတ်

ကျွမ်းဝင်သော နတ်တို့သည် သုဒ္ဓေါဒနမင်းကြီးထံ သွား၍ "သင်၏သားသည် ဘုရားမဖြစ်ရှာပြီ၊ ဒုက္ကရစရိယာ ကျင့်စဉ်တွင် စင်္ကြံဦး၌ ကံမှင်ဒွန်း စီးဖြန်းရင်း လဲ၍ သေပြီ" ဟု ပြောကြားကြ၏၊ ခမည်းတော်သည် အကြိမ်များစွာ နတ်တို့ လာ၍ပြောကြားသော်လည်း 'ဘုရား မဖြစ်ပဲ ငါ့သား မသေနိုင်' ဟု ယုံကြည်တော်မမူ။

ဘုရားလောင်းသည်လည်း ယင်းသို့ ဒုက္ကရစရိယာ အကျင့်ကို ခြောက်နှစ်တိုင်အောင် ကျင့်တော်မူပြီးမှ "ငြိုငြင်စွာ ဤအကျင့်ဖြင့် ဘုရားအဖြစ်သို့ မရောက်နိုင်ရာ၊ သတ္တပါဒ်တို့၏ ခံမှုတာလည်း သဒ္ဓါလွန်လျှင် ကွန့်သည်။ ပညာလွန်လျှင် ဆွန့်သည်၊ ဝီရိယလွန်လျှင် ပြန့်သည်၊ သမာဓိလွန်လျှင် တွန့်သည်၊ သတိသာလျှင် လွန်သည်မရှိ၊ လိုဘိသည်သာ ဖြစ်သည်၊ ထို့ကြောင့် ယခု ငါသည် အာဟာရကို မျှတစေလျက် ကိုယ်လက် ဖြည့်တင်း၍ သဒ္ဓါနှင့်ပညာ၊ ဝီရိယနှင့် သမာဓိကို မျှစေတော့အံ့" ဟု ကြံလျက် ထိုထိုမြို့ရွာသို့ ချဉ်းကပ်၍ ခံအပ်သောဆွမ်းကို ဘုဉ်းပေးတော်မူ၏။

ထိုသို့ဘုဉ်းပေးရာတွင်မှ မဟာပုရိသ လက္ခဏာတော်တို့ ပေါ်မြဲပြကတေ့ ဖြစ်ပြန်သဘည်း၊ ထိုအခါ ပဉ္စဝဂ္ဂီတို့က "သိဒ္ဓတ် မင်းသားသည် ခြောက်နှစ်ပတ်လုံး ကျင့်သည်ကိုမျှ ဘုရားမဖြစ်နိုင် ယခု ဘယ်မှာ ဖြစ်တော့အံ့နည်း" ဟု ဘုရားလောင်းကို စွန့်ခွာ၍ တဆယ့်ရှစ်ယူဇနာ ကွာဝေးသော ဣသိပတန မိဂဒါဝုန်တောသို့ သွားကြလေကုန်သည်။

ထို့နောက်မှ ကိုယ်တော် တယောက်ထည်း ကျင့်တော်မူ၍ လူတိုသက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လဆန်း ၁၄ရက် အင်္ဂါ နေ့ညဉ့်တွင် အိပ်မက်ကြီးငါးအင်ကို မြင်တော်မူ၏။

ဤငါးပါးသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်တော်မူ၍ ဆင်ခြင်တော်မူလျှင် "ငါသည် ယနေ့စင်စစ် ဘုရားဖြစ်အံ့သည်"ဟု ကြံရည် ဆုံးဖြတ်၍ မိုးသောက်ယာမ်၌ ဆွမ်းခံသွားအံ့သော အချိန်ကို ငံ့လင့်တော်မူလျက် နံနက် စောစောကလျှင် ထ၍ တော်မူ၍ သေနနိဂုံး၏ အနီး ကြီးစွာသော ညောင်ပင်ရင်း၌ တွန်းလင်းသော ကိုယ်ရောင်ကို ဖြစ်စေလျက် နေတော်မူလင့်၏။

ထိုအခါ၌ ကုံကြွယ်သော လာတ်သည်ကား ဥရုဝေလ တော၏အနီး သေနနိဂုံး၌ မဟာသေနမည်သော သူကြွယ်၏ သမီး သုဇာတာသည် အရွယ်သို့ရောက်စ ကာလက ညောင်ပင် ရင်းသို့ ကပ်၍ "အကျွန်ုပ်သည် အမျိုးတူသော ယောကျ်ား နှင့် ပေါင်းဖက်ကြ၍ အစစွာ သားယောကျ်ားကို ရပါအံ့၊ အရှင် ရုက္ခစိုးအား တနှစ်တကြိမ် တသိန်းသော ဥစ္စာကို လှူ၍ ပူဇော်ပါမည်၊ အကျွန်ုပ်အား မ,စတော်မူပါ"ဟု ဆုတောင်း၏။

ဆုတောင်းတိုင်း ပြည့်စုံစေလျှင် ကဆုန်လပြည့်နေ့ ဗလိ နတ်စာကို ပြုလိုပါရကား မဆွကပင် နွားမတထောင်ကို နွယ် ချိုတော၌ ကျောင်း၍ ထိုတထောင်သော နွားကို ငါးစုပြု ၍ ရှင်ရာသော နွားတို့၏ နို့ရည်ကို နှစ်ရာသော နွားတို့၌ တိုက်သည်၊ ရင်းနှစ်ရာကို ငါးစုပြုပြန်၍ တရာ့ခြောက်ဆယ်

သော နွားတို့၏ နို့ရည်ကို လေးဆယ်သော နွားတို့၌ တိုက်သည်၊ ထိုလေးဆယ်ကို ငါးစုပုံပြန်၍ လေးစုသော နွားတို့၏ နို့ရည်ကို ရှစ်စုသော နွားမတို့၌ တိုက်ပြန်သည်၊ ထိုရှစ်စုသော နွားမတို့၏ နို့ရည်ဖြင့်သာ ဃနာနို့ဆွမ်းချက်လေသော် အလောင်းတော်မြတ် ဘုဉ်းပေးရမည်ကို သိ၍ လောကပါလ နတ်မင်းကြီး လေးယောက်တို့ ခုံလောက်စောင့်လာကုန်သည်၊ ဗြဟ္မာကြီး ထီးဖြင့်ကာသည်၊ သိကြားမင်းလည်း ထွင်းထိုးသည်၊ တသောင်းသော စကြဝဠာမှ နတ်ဗြဟ္မာ အပေါင်းတို့သည် ကောင်းမြတ်သော နတ်သြဇာတို့ကို ထည့်ကြကုန်သည်။

ယင်းသို့ ထူးမြတ်သော နို့ဃနာကို ချက်ပြီးမှ ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသော ကျွန်မကို "ငါတို့ ညောင်စောင့်နတ်မင်း နေရာကို သုတ်သင်ပါချေ"ဟု စေသဖြင့် ကျွန်မသွား၍ ကြည့်ရှုလေသော် ကိုယ်တော်ရောင်ဖြင့် ညောင်ပင်အလုံးကို ထွန်းလင်းစေလျက် ညောင်ပင်ရင်း၌ အရှေ့လောကဓာတ်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူသော ဘုရားလောင်းကို မြင်သဖြင့် ရှင်လှသော စိတ်ရှိလျက် မြက်မှိုက်တို့ကို သုတ်သင်ခဲ့ပြီးမှ အိမ်သို့ပြန်လာ၍ သုဇာတာအား လျှောက်၏။

"အရှင်မ ယနေ့ ငါတို့ အရှင်နတ်မင်းသည် ညောင်ပင်ရင်း၌ ကိုယ်ထင်ပြ၍ အတုမရှိသော အသရေခြင့် စံနေတော်မူသည်၊ အံ့ဖွယ်ရှိလှ၏၊ လျင်မြန်စွာကြွ၍ ပူဇော်လော့"ဟု လျှောက်၏။

သုဇာတာလည်း ပုဏ္ဏာအမည်ရှိသော ကျွန်မ၏စကားကို ကြားသော် ဝမ်းရဝမ်းသာလှသည်ဖြစ်၍ သပြော တသိန်းထိုက်သော ရွှေခွက်၌ အလုံးစုံသော ဃနာဆွမ်းကို ထည့်၍ တခုသော ရွှေခွက်ကို ဖုံး၍ ယူဆောင်လေသဖြင့် ညောင်ပင်ရင်းသို့ ရောက်၍ ဘုရားလောင်း၏ တင့်တယ်ခြင်းကို မြင်ပြန်လျှင် အတိုင်းထက် အလွန်လျှင် နှစ်သက်ရကား ရွှေခွက်ပါ ပူဇော်၏၊ ထိုအခါ ဃဋိကာရ ဗြဟ္မာလှူသော သပိတ်တော်ကွယ်ပြီဖြစ်၍ ရွှေခွက်နှင့်တကွ ခံတော်မူ၏။

ယင်းသို့ နို့ဃနာဆွမ်းကို ခံတော်မူပြီးလျှင် အနီးဖြစ်သော နေရဉ္ဇရာမြစ်သို့ ကပ်တော်မူ၍ ဘုရားလောင်းတို့ ရေချိုးမြဲဖြစ်သော သုပ္ပတိဋ္ဌိတ မည်သောဆိပ်၌ ရေချိုးတော်မူပြီးမှ ကမ်းခုံစပ်ထက် ထက်ဝယ်ဖွဲ့၍ အရှေ့အရပ်သို့ ရှေးရှုနေတော်မူလျက် ထန်းသီးမှည့် ပမာဏရှိသော ဆွမ်းလုပ်ဖြင့် လေးဆယ့်ကိုးလုပ် ပရဘုတ်တော်မူပြီးလျှင် "ငါသည် ယနေ့ စင်စစ် ဘုရားဖြစ်မည်မှန်မူ ရေသည် ဆန်စေသတည်း" ဟု ဓိဋ္ဌာန်၍ ရွှေခွက်ကို မျှောတော်မူလျှင် ရွှေစင်ခွက်သည် ရေအယဉ်ကို ဖြတ်၍ မတ်မတ်ဆန်ပြီးမှ မြစ်လယ်သို့ ကျသောအခါ ရေညာ ... အတောင်ရှစ်ဆယ်ခန့်ဆန်၍ မြုပ်လေသဖြင့် ကာဠနဂါး ဝိ...နန်း၏အပါး ရှေးဘုရားတို့ ရွှေခွက်သုံးလုံးကို ထည့်၍ ထိုခွက်တို့အောက်၌ တည်လေ၏။

ဘုရားလောင်းလည်း ဆွမ်းဘုဉ်းပေးပြီးလျှင် ထိုနေရဉ္ဇရာမြစ်၏ အနီးဖြစ်သော အင်ကြင်းတော၌ နေ့သန့်၍ မူလ

ကမ္ဗောဒ္ဓနိုးဟု ဆိုအပ်သော ကာယဂတာသတိ ဘာဝနာကို ကောင်းစွာစီးဖြန်း၍၊

ညချမ်းသောအခါ ကာဠနာဂါးမင်းသည် ဘုရား ခုတင်ခူ ပွင့်ပေသည်ဟု မြည်တမ်းသော ကောင်းချီးသံကို နာခံ၍၊

ကုမ္ဘာဏ် ဂန္ဓဗ္ဗ၏နတ် အသုရာ ဗြဟ္မာ သိကြား စသော နတ်တို့သည် စီမံ ဖန်ဆင်းအပ်သည်ဖြစ်၍ ရှစ်ဥသဘာ ကျယ်သော ပန်းတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော နတ်လမ်းမဖြင့် မဟာဗောဓိ ရှိရာသို့ ကြွတော်မူသော်....

သောတ္တိယ အမည်ရှိသော မြက်ထမ်းယောကျ်ားသည် လမ်း၌ ကပ်လှူအပ်သော မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို ခံတော်မူ၍ မဟာ ဗောဓိပင်သို့ ကပ်ပြီးမှ—

တောင်အရပ်က ရပ်တော်မူလျှင် ထက်ဝန်းကျင်သော မြေပြင် စကြာဝဠာတို့သည် စောင်းဘောင်လာဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်၍ ဤအရပ်ကား ဘုရားဖြစ်ရာ မဟုတ်ဟုကြံလျက်....

တဖန် အနောက်အရပ် မြောက်အရပ်တို့ကို အစဉ်အ တိုင်း လည်၍ ရပ်တော်မူပြန်လျှင် မြေပြင် စကြာဝဠာတို့သည် စောင်းထောင်၍သာ ထင်လာရကား ဘုရားဖြစ်ရာ မျက်နှာ မဟုတ်သေးချေဟု ကြံတွေးတော်မူ၍....

အရှေ့သို့လည်၍ ရပ်တော်မူလျှင် မြေပြင်ကြံ့ကြံ့ ခံရ ကား ဘုရားဖြစ်ရာဌာန မှန်ပြီဟု နှလုံးပိုက်၍ မြက်ရှစ်ဆုပ်ကို အဖျားက ကိုင်၍ ကြဲဖြန့်တော်မူလေလျှင် တဆယ့်လေး တောင် အပြန့်ကျယ်သော အပရာဇိတ ပလ္လင်ပေါက်၍ ထို ပလ္လင်ထက်၌ ဖွဲ့ခွေ၍ နေတော်မူကာ အာနာပါန ဈာန်ကို

ဝင်စား၍ ဘုရား မဖြစ်သည်မျှကို ဤနေရာက မထပြီဟု စတုရင် ဝီရိယဖြင့် နေတော်မူသော်....

သိကြားမင်းသည် တကြိမ်မှုတ်လျှင် လေးလမှ အသံစဲသော၊ အတောင် တရာ့နှစ်ဆယ်ရှိသော ဝိဇယုတ္တရ မည်သော ခရုသင်းတို့ မှုတ်လျက်....

ကာဠနာဂါးမင်းသည် တထောင်သော ဂါထာတို့ဖြင့် ကောင်းချီးပေးလျက်,....

ဗြဟ္မာမင်း ထီးဖြူမိုးလျက်,....

သုယာမ နတ်မင်းကြီးကား သားမြီးယပ်ခပ်လျက်,....

သန္တုသိတ နတ်မင်းကြီးကား ပတ္တမြားယပ်ဖြင့် ခပ်လျက်,....

ပဉ္စသိခ နတ်မင်းသည် ဥသျှစ်မှည့်အဆင်းရှိသော ဗေလုဝပဏ္ဍု မည်သော စောင်းကို တီးလျက်,....

များစွာသော နတ်တို့သည် အထူးထူးသော ပူဇော်သက္ကာရဖြင့် ပူဇော်လျက် နေကြကုန်စဉ်....

ဝသဝတ္တီ မာရ်နတ်မင်းလာ၍ လက်ဝဲ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, လက်ျာ တဆယ့်နှစ်ယူဇနာ, နောက်မျက်နှာက စကြဝဠာတံတိုင်းအထိ, အထက်ကို ကိုးယူဇနာရှိသော နတ်စစ်သည် ဗိုလ်ပါအပေါင်း ဝန်းရံလျက် ယူဇနာ တရာ့ငါးဆယ်ရှိသော ဂိရိမေခလာ ဆင်ထက်၌ စီး၍ အသီးအသီး လက်နက်ကိုင်သော လက်ရုံးတထောင်ကို ဖန်ဆင်းလျက် တိုက်ဖျက်လာသည်ကို ပါရမီတော်အဟုန်ဖြင့် နေမဝင်မီပင် အောင်မြင်တော်မူပြီးမှ....

ညဥ့်ဦးယာမ်၌ ပုဗ္ဗေနိဝါသဉာဏ်, သန်းခေါင်ယာမ်၌ ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ကိုရ၍ မိုးသောက်ထသောအခါ စကြဝဠာတိုက် သောင်းလုံးကို တုန်လှုပ်စေလျက် ပဋိစ္စသမုပ္ပါဒ်မှစ၍ အာနာပါန စတုတ္ထဈာန်ကို ဝင်စား၍ ဝိပဿနာကို ပွားစေသည်တွင် အစဉ်အတိုင်း ရအပ်သော အာသဝက္ခယဉာဏ်ဖြင့် ကိလေသာအပေါင်းကို ထောင်းထောင်းပိုင်းဖြတ်လျက် မဂ်လေးတန်ကို အစဉ်အတိုင်းရ၍ တိုရအပ်သော မဂ်ဖိုလ်ကို ဆင်ခြင်သော ပစ္စဝေက္ခဏာဝီထိ တဆယ့်ကိုးချက်၏ အဆုံး၌ အလုံးစုံသော တရားကို သိတတ်သော သဗ္ဗညုတဉာဏ်ကိုရ၍-

သက္ကရာဇ် ၁၀၃-ခု ကဆုန်လပြည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့အကုန့်နေ ဆရုဏ်တက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် စန်းနှင့်ဝိသာခါ အကြိုက်တွင် လောကသုံးပါး၏ အထွတ်အထိပ် ဘဝိဿရ အဖြစ်သို့ ရောက်တော်မူ၍ အနေက ဇာတိသံသာရံ စသော ဥဒါန်းကို ကျူးရင့်တော်မူ၏။

ဇိနတ္ထပကာသနီ

၁၁၄

ရဟန်းငါးဦးတို့သည် သူ့ကို ဆုတ်နစ်သည်ဟု ယူဆ၍ စွန့်လွှတ်ကြရာ ပညာကြီးသော အာတမာကိုခေါင်ငါးပါးတို့ စွန့်သကဲ့သို့ လွှတ်မြောက်သွား၏။

၁၁၅

ထိုအခါ ဗောဓိကို ရရန်အတွက် ဆုံးဖြတ်၍သူသည် မြေအပြင် မြက်တို့ဖုံးလွှမ်းနေသော ပညောင်ပင်ရင်းသို့ မိမိ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အတူသွား၏။

၁၁၆

ထိုအခါ ဆင်မင်းကဲ့သို့ တန်ခိုးကြီးသော ကာလ အမည်ရှိသော နဂါးမင်းသည် ဗောဓိကို ရရန်အတွက် လာ၏ဟု ဆုံးဖြတ်၍ မိမိ၏ ကောင်းမြတ်သော ပုဒ်ပဒ အသံဖြင့် သူ့ကို နှိုး၍ မဟာမုနိအား ချီးကျူး၏။

၁၁၇

အို မုနေ၊ အရှင်၏ခြေဖြင့် နင်းနှိပ်၍ မြေကြီး အကြိမ်ကြိမ် မြည်ဟီးသွားပါသည်၊ အရှင်၏ အရောင်လည်း နေကဲ့သို့ တောက်ပပါသည်၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့ အမှန် အလိုရှိသော အကျိုးရပါမည်။

၁၁၈

အိုကြာကဲ့သို့ မျက်လုံးရှိသူ၊ ဥဒေါင်းငှက် တံ့ အစဉ်အတန်းသည် ကောင်း ကင် က ဝဲ ၍ ဒ ကိုလက်ျာရစ် ပူဇော် ပြုပါသည်၊ င်း ကင် ၌ လည်း ဖေ ျ သွားနေပါ ၁ ၁၊ ထို့ကြောင့် ယနေ့ အ အရှင် ဗုဒ္ဓ ဖြစ် ါမည်။

၁၁၉

ဘ်သော နဂါးမင်း ငံ့ ချူးသွားပြီး ခ သူသည်မြက်ရိတ်သူ ံမှ စင်ကြယ် သေ မြက်ကို ယူ၍ဗောဓိ င် စ် ရောက်ရန် အတွက် ပဋိညာဉ်ပြု၍စင်ကြ ယ်သော သစ် ပင်ကြီး၏ အကူအညီကို ယူ၏

၁၂၀

ထို့နောက်သူသည် "အလိုရှိသောအကျိုး ကိုမရလျှင် မြေပေါ်က ဤနေရာကို မဖျက်" ဟုဆုံးဖြတ်၍ မြင့်မြတ် တည် ငြိမ်စွာ အိပ်နေ သော မြွေအခွေကဲ့သို့ တင်ပလ္လင် ဖွဲ၏။

၁၂၁

ဆုံးဖြတ်ချက် ရှေ့သွားရှိသော အရှင်နေ ရာ၌ ထိုင်သောအခါ နတ်တို့ လွန်စွာဝမ်း မြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်ကြ၏၊ သား သ မင်

ကျေးငှက်တို့ မြည်တွန်ခြင်း မရှိကြ၊ လေတိုက်သော်လည်း စေတာသစ်ပင်တို့ အသံ မထွက်ကြ။

ဤသည်လျှင် မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ အရှာဉ ဒဿနခန်း အမည်ရှိသော ဒွါဒဿ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

တြေယော ဒသ့သဂ္ဂ— မာရ်အောင်ခန်း

၁

မင်းရသေ့မျိုး၌ဖြစ်သောထိုမဟာရသေ့၏ မောက္ခအတွက် ထိုတွင် ပဋိညာဉ် ရှေးရှုထိုင်သောအခါ ကမ္ဘာလောကမှ ရှင်လန်းသွား၏၊ သို့ရာတွင် သဒ္ဓမ္မ၏ ရန်သူဖြစ်သော မာရ်မင်းကား ထိပ်လန့်သွား၏။

၂

ဘဝသံသရာ၌ သူ့ကို ကာမဒေဝဟုရင်း စိတြာယုဓဟုရင်း ပုပ္ပသဟုရင်း ခေါ်ကြ၏၊ မောက္ခ၏ ရန်သူနှင့် ကာမအာရုံ ပြန့်နှံ့ရေး အဓိပတိ ဖြစ်သော သူ့ကို မာရဟု ခေါ်ကြ၏။

၃

သူ၏ သားသုံးယောက်မှာ ဝိဗ္ဘမ၊ ဟာသ၊ ဒပ္ပ ဖြစ်၏၊ သမီးသုံးယောက်မှာ အရတိ၊ ပီတိ၊ တဏှာ ဖြစ်၏၊ သူစိတ်ဖောက်ပြန်နေသောကြောင့် သူတို့က မေးကြ၏၊ သူက သားများနှင့် သမီးများကို ဤသို့ပြောပြ၏။

၄

ဤမုနိသည် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် ချပ်ဝတ်တန်ဆာနှင့် သစ္စာလေးကို ဆောင်၍ ဗုဒ္ဓိမြားကို

ငင်ပြီး ငါ၏ အာရုံနိုင်ငံကို အောင်နိုင်လိုခနေ သည်၊ ထို့ကြောင့် ငါ ယင်းသို့ စိတ်သင်းရဲ ရခြင်းဖြစ်သည်။

၅

အကယ်၍ သူသည် ငါ့အား အနိုင်ယူပြီး ဘဝသံသရာအတွက် မောက္ခလမ်း ပြပါလျှင် ငါ၏ အာရုံနိုင်ငံသည် ယခုအခါ အကျင့် ကောင်းမှ လျှောကျသော ဝိဒေဟနိုင်ငံကဲ့သို့ ဆိပ်သုဉ်းသွားလိမ့်မည်။

၆

သူဥာဏ်အမြင် မရမီ ငါ၏ခေတ်၌ တည် ရှိသည်၊ ဤအတွင်းမှာ သူ၏အကျင့်ကို ဖျက် ဆီးရန် မြစ်သည်၊ အလွန် အဟုန်ပြင်းစွာဖြင့် အကာ အရံ ဖျက်ဆီးရန် သွားသကဲ့သို့ သွား မှုဖြစ်မည်။

၇

ထို့နောက် သတ္တဝါတို့စိတ် မခန့်ကျန်း အောင် ပြုတတ်သော ထိုမာန်နတ်သည် ပန်း လေးနှင့် သံသရာတို့ စွေဝေစေတတ်သော မြှားငါးစင်း ယူ၍ မိမိ သားများနှင့် အတူ ညောင်ပင်ရင်းသို့ သွား၏။

၈

ထို့နောက် လေး၏ အဖျားဘက်တွင် လက်ဝဲလက်တင်ကာ မြှားတို့ဖြင့်ကစားလျက် မာရ်မင်းသည် နေရာတွင် တည်လျက် ကြည်လင်စွာ ဘဝသာဂရ တဖက် သွားလိုသော မုနိအား ပြော၏။

၉

သေခြင်းကို ကြောက်သော အို ခတ္တိယ ထပါ၊ မိမိ ဆိုင်ရာ ရာဇဓမ္မကို ကျင့်ပါ၊ မောက္ခကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါ၊ မြှားနှင့် ယဇ် ဖြင့် လောကကို အောင်ပြီး လောကမှ သိကြားမင်း အဆင့်ကို ယူပါ။

၁၀

ဤမှ ထွက်သွားခြင်းသည် ချီးမွမ်းဖွယ် လမ်းစဉ် ဖြစ်ပါသည်၊ ရှေးရှေးက မင်းများ ဤလမ်းစဉ်ကိုမှီဝဲကြပါသည်၊ကြီးကျယ်သော မင်းရသေ့မျိုး၌ ဖြစ်သူ့ အတွက် ဤသို့ တောင်းခံသော သက်မွေး ဝမ်းကျောင်းမှု အကူအညီ ယူခြင်းမှာ ချီးမွမ်းဖွယ် မဟုတ်ပါ။

၁၁

အို ဆုံးဖြတ်ချက်ရှိသူ [illegible] ယနေ့ မထလိုမူ [illegible] နေပါ၊ ပဋိညာဉ်ကို မဖျက်ပါလင့်၊ မီနစ် ရန်သူ သုပ္ပကကို [illegible]သော ဤမြှားဖြင့် ငါ ထစေပါမည်။

၁၂

သောမ၏ မြေး အေဥသည် ဤမြွားထိ ကာမျှဖြင့် ကျွမ်းပြန်သွားခဲ့ပါသည်၊ ထို့ပြင် ယင်းသည် သန္တန္နံကိုလည်း သူတပါးအလိုသို့ လိုက်စေ ခဲ့ပါသည်၊ ဤဆုပ်ခေတ်မှာ သူ တပါး၏ အားနည်းစေခြင်းကား ဆိုဖွယ် မရှိပါ။

၁၃

ထို့ကြောင့် လျင်စွာ ထသွားပါလော့၊ ဤမြွားသည် အရသာကို ကောင်းစွာသိ သည်၊ စက္ကဝါငှက်ကဲ့သို့ အချစ်ကို မြတ်နိုး ပြီး မိမိ ချစ်သူတို့အစား အသိုက်သင့် ပြုသူတို့ ဌ် မပစ်ပါ။

၁၄

ဤသို့ ဆိုသော်လည်း သကျ မုနိသည် လျစ်လျူရှုသျက် နေရာကို မဖျက်၊ ထိုအခါ သား သမီးတို့ ရှေ့ဆောင် ဖြစ်သော မာရ် နတ်သည် သူ့ထံသို့ မြွားလွှတ်သိုက်၏။

၁၅

သို့ရာတွင် သူသည် မြွားပစ်သော်လည်း ဂရု မပြု၊ သမာဓိကို မဖျက်၊ သူ့ကို ဤသို့ တွေ့ရ၍ မာရ်နတ်သည် စိတ်ပျက်ကာ စဉ်း စားခြင်းဖြင့် ရှုပ်ထွေးသျက် လေးလံစွာ ပြော၏။

၁၆

ဤမြွေးထိမှန်၍ သမ္ဗုဒ္ဓဝပင် ပဗ္ဗဝတီ ကိုစွဲ၍ လှုပ်ရှားသွားခဲ့သည်၊ သူသည် ဤမြွေးကို ဂရုမပြုနေသည်၊ သူသည် စိတ်နှင့် ဆင်းနေသူလော၊ သို့မဟုတ် ဤမြွေးသည် မြွေး မဟုတ်သလော။

၁၇

ထို့ကြောင့် ဤပန်းမြွေးသည် ရှင်လန်း စေရန်နှင့် ချစ်စေရန် အသုံးပြုဘို့ မလျောက်ပတ်တော့ပါ၊ ယင်းကို ကြောက်မက်ဖွယ် ဘုတ်တစ္ဆေတို့ ချိမ်းချောက် နှိပ်စက်မှ ဖြစ်မည်။

၁၈

ထို့နောက် မာရ်နတ်သည် သကျမုနိ၏ စိတ်၌ နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးလိုသဖြင့် မိမိ စစ်သည်ကို တမ်းတလိုက်၏၊ ထိုအခါ ကျောက် သစ်ပင် လှံ ဂဒါ များ ကိုင်ဆောင်၍ အသွင် အမျိုးမျိုးသော နောက်လိုက် ငယ်သားတို့ သူ့ကို ပတ်လည် ဝိုင်းကြ၏။

၂၆

အချို့ သုံးခွမှိန်းဝှေ့ရမ်း ကစားကြ၏၊
အချို့ ဆောက်ပုတ် တရွတ်ဆွဲသွားကြ၏၊
အချို့ ရယ်မောကာ နွားကဲ့သို့ တွန်ကြ၏၊
အချို့ ဆံပင်တို့မိုးတောက်လောင်နေကြ၏။

၂၇

ဤသို့လျှင် မကောင်းဆိုးရွားတို့သည် ဗောဓိပင်ရင်းကို ပတ်လည် ဝိုင်းနေကြ၏၊ သူတို့သည် ဖမ်းပြီး သတ်လိုကြ၍ အရှင်အမိန့်ကို စောင့်ဆိုင်းနေကြ၏။

၂၈

ညဥ့်ဦးယာမ်တွင် သကျာဥသဘနှင့် မာရ်နတ်မင်း၏ စစ်ပွဲကို တွေ့မြင်ရ၍ ကောင်းကင်သည် ညစ်နွမ်း သွား၏၊ မြေကြီးသည် လှုပ်လှုပ်၏၊ အရပ်မျက်နှာတို့ အသံမြည်ကာ တောက်လောင်၏။

၂၉

အရပ်လေးမျက်နှာမှ လေတိုက်လာ၏၊ ကြယ်တာရာ အပေါင်းလည်း မတင့်တယ်၊ လလည်း တင့်တယ်ခြင်းမရှိ၊ ညဥ့်သည် ပို၍ အမှောင်ကို ဖြန့်၍ သမုဒ္ဒရာ အားလုံး ချောက်ချားသွား၏။

၃၀

မြေကို ထမ်းဆောင်သည့် တရားစောင့်သော နဂါးတို့သည် မဟာမုနိ၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ကို သည်းမခံနိုင်ကြ၊ မာရ်မင်းကို ဒေါသဖြင့် မျက်စောင်းထိုးကာ ရှုးရှုး-ရှားရှား အသံပြုလျက် သန်းဝေကြ၏။

၃၁

သူတော်တရား ပြီးမြောက်မှုတွင် စွဲနေသည့် သုဒ္ဓါဓိဝါသ နတ်ရသေ့တို့သည် စိတ်ဖြင့်မာရ်မင်းကို သနားကြင်နာကြ၏၊ ရာဂကင်း၍ သူတို့ အမျက်မထွက်ကြ။

၃၂

ညှဉ်းပန်းတတ်သော ထိုမာရ်စစ်သည်တို့ ဗောဓိပင်ကိုဝိုင်းနေသည် မြင်ရ၍ သံသရာလွတ်မြောက်ရေး လိုလားသော တရားရှင်တို့ ကောင်းကင်မှ ဟယ်ဟယ်-ဟာဟာ ဖြစ်နေကြ၏။

၃၃

မဟာ ရသေ့ သည် မမှု အောင်ဆုရ၏

အနှောင့်အယှက် ထိုမာရ်စစ်သည်တို့ ဝိုင်းနေ

သည်ကို မြင်ရလျက်လည်း နွားတို့ အလယ်က ခြင်္သေ့ကဲ့သို့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားခြင်း မရှိ။

၃၄

ထို့နောက် မာရ်မင်းသည် အသင့်ရှိနေသော စစ်တပ်ကို သူ့အစား ချိမ်းချောက်ရန် အမိန့်ပေး၏၊ ထိုအခါ သူ၏စစ်တပ်သည် မိမိ မိမိတို့ စွမ်းအင်ဖြင့် သူ၏သမာဓိကို ဖျက်ဆီးရန် အသင့်ပြင်ကြ၏။

၃၅

များသောစုရှည်လျားသော လျှာ၊ ထက်မြက်သော သွား၊ နေလုံးကဲ့သို့သောမျက်စိ၊ ဝခဇိန်ကဲ့သို့ မာသည့် နားရွက် ရှိသော မကောင်းဆိုးရွားတို့သည် သူ့ကိုချိမ်းချောက်လျက် ထိုတွင် ရပ်နေကြ၏။

၃၆

ထိုသို့သဘောရှိသော အခြင်းအရာဖြင့် ရပ်နေကြသည့် ကြောက်ဖွယ်သော ထိုမကောင်းဆိုးရွားတို့မှ သိမဟာ ရသေ့ကြီး ထိပ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိ၊ ကစားရာတွင် ဘက်ကြွ နေသော ကလေးကို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ခြင်း မရှိသကဲ့သို့တည်း။

၃၇

အချို့သော မကောင်းဆိုးရွားတို့သည် ကျောက်တုံးသစ်ပင်တို့ကို မြှောက်လာကြ၏၊ သို့ရာတွင် မဟာမုနိသို့ မပေါက်နိုင်ကြ၊ စင်စစ် သစ်ပင် ကျောက်တုံးနှင့် လဲကျသွားသည်မှာ ဝရဇိန် ထိမှန်သော ဝိန္ဓျတောင်တွင်ရှုကဲ့သို့ ထင်ရ၏။

၃၈

အချို့ကား ကောင်းကင်ထက် တက်၍ ကျောက်တုံး သစ်ပင် ပုဆိန်တို့ ပစ်ချကြ၏၊ သို့ရာတွင် ယင်းတို့သည် အောက်မကျပဲ ကောင်းကင်မှာပင် တွဲလျား ဆွဲနေကြသည်မှာ ဆည်းဆာအခါ မိုးတိမ်တို့၏ ထူးထွေသန်းပြားသော အပိုင်းအစသဖွယ် ထင်ရ၏။

၃၉

တယောက်သည် တောင်ထွတ်တမျှ ရဲရဲတောက် သံတွေခဲကို သူ၏ အပေါ်ပစ်ချ၏၊ ပစ်သည်နှင့် တပြိုင်နက်ပင် ထိုမုနိ၏ အာနုဘော်ကြောင့် ကောင်းကင်မှာပင် ရာပေါင်းများစွာ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ဖြစ်သွား၏။

၄၀

အချို့သည် မနက်စောစောနေနှင့် တူသည့် ကြီးစွာသောမီးကျိုးမိုး ကောင်းကင်မှ ရွာချသည်မှာ ကမ္ဘာအဆုံး မီးလောင်နေသော မြင့်မိုရ်တောင်က ရွှေကျောက်မှုန့်မိုး ရွာချနေသည်ဟု ထင်ရ၏။

၄၁

ဗောဓိပင်ရင်း၌ မီးဖွားနှင့်တကွ ပြန့်ကြဲနေသော မီးကျိုးမိုးသည် ထိုရသေ့မြတ်၏ မေတ္တာဝိဟာရကြောင့် ကြာနီပန်းရွက်မိုးဖြစ်သွား၏။

၄၂

ကိုယ်စိတ် ဆင်းရဲပူလောင်အောင် ပြုသူတို့ ဤသို့ ကျရောက် သော်လည်း သကျမုနိသည် မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကို မိတ်ဆွေကဲ့သို့ ဆုပ်ကိုင်ကာ နေရာမှ ရွေ့လျောခြင်း မရှိ။

၄၃

တဖန် အချို့သော မကောင်းဆိုးရွားတို့သည် မိမိပါးစပ်မှ သစ်ပင်ချောက်ကဲ့သို့သော မြွေတို့ကို ထွေးအန် ကြ၏၊ ထိုမြွေတို့မှ

မန္တာန်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်း ခံရသကဲ့သို့ သူ၏ အနားမှာ ပေါက်လည်း မပေါက်နိုင်၊ ပါး ပျံ့ဦးကောင်ရှိလည်းမသွားနိုင်။

၄၄

...ချို့သော မကောင်း ဆိုး...း တို့သည် ...ပြောက်ဖွယ် ထင်ချုန်းလျက် လျှမ်းစစ်နှင့် ...ည်သည့် ပြန့်ပြောသော မိုးကြိမ်ပြုလုပ်ပြီး လျှင် သစ်ပင်တမျှ ကျောက်တုံးမိုးရွာချ၏၊ ...ရာတွင် ယင်းတို့သည် လှသော ပန်းမိုးဖြစ် ...း၏။

၄၅

အခြား တယောက်သည် လေးပေါ် မြှား ... ပစ်သော်လည်း မထွက်၊ ထွက်သော် ...ဦး ရှေ့သို့မသွား၊ ဆင်းရဲသား၏ အမျက် ...သသည် အတွင်းမှာသာဖောက်လေခင် ... သကဲ့သို့တည်း။

၄၆

အခြားသော မကောင်းဆိုးရွား တို့ဖစ် သော မြှားငါးစင်းသည် ကောင်းကင်မှစ ရပ် နေ၏၊ မုနိကို မထိ မမှန်၊ သုံ့သရာမှ ထိတ်

လန့်သော ယောဂီ၏ ဣန္ဒြေ ငါးပါးတို့သည် အာရုံ၌ မကိုင်း မညွတ် မကျရောက် သကဲ့သို့ တည်း။

၄၇

အခြားသော မကောင်း ဆိုးရွား တ ယောက်သည် သတ်ဖြတ်လိုလျှ၍ ဒေါသဖြင့် ဆောက်ပုတ်ယူပြီး မုနိ၏ရှေ့သို့ ပြေးသွားရာ အကြားမှာပင် အကျိုးမဲ့ ဖြစ်ကာ ထိတ်လန့် ပြီး လဲသွား၏၊ အကျိုးမဲ့ကို ပြုသော အာရုံ တို့၌ ကျသွားသော ယောကျ်ားကဲ့သို့ပင်တည်း။

၄၈

မိုးသားကဲ့သို့ မဲနက်သော မိန်းမတဦး သည် ဦးခေါင်းခွံကို ကိုင်ဆောင်၍ မဟာ ရသေ့၏စိတ် တွေဝေစေရန်လာ၏၊ ထိုရာ တွင်အရူးမသဖွယ် ချာချာလယ်သွား၏၊ စိတ် လျှပ် ပေါ်သူ၏ အသိဉာဏ်သည် စာပေ ကျမ်းဂန်တွင် မတည်သကဲ့သို့တည်း။

၄၉

မကောင်းဆိုးရွားတယောက်သည် အဆိပ် ပြင်းထန်သော မြွေကဲ့သို့ မျက်စိ စူးရှခြင်းပြု သော မျက်စိမီးဖြင့် သွားသော်လည်း ထိုင်

နေသောရသေ့ကို မမြင်၊ တဏှာကြီး၍သော ယောကျ်ားသည် ပြောဆို ညွှန်ပြသော အကောင်းကို မမြင်သကဲ့သို့တည်း။

၅၀

ထို့အတူ မကောင်းဆိုးရွား တယောက်သည် လေးသဖော ကျောက်ဖျာကို မြှောက်ချီရန် လွန်စွာ ကြိုးစားသော်လည်း အချည်းနှီး ပင်ပန်း ခြင်းသာ ဖြစ်သွား၏၊ ဥာဏ် သမာဓိဖြင့် ရရောက်အပ်သော မောက္ခမှုကို ကိုယ်ကာယနှင့် စပ်သော ကိလေသာဖြင့် ရလိုသူသည် အချည်းနှီး ပင်ပန်းရုံသာ ဖြစ်သကဲ့သို့တည်း။

၅၁

သစ်ကျား ခြသေ့အသွင်ရှိသော အချို့သော မကောင်းဆိုးရွား တို့သည် အလွန်သည်းထန်စွာ ဟိန်းဟောက် ချိမ်းချောက်ကြလေရာ သား သတ္တဝါတို့သည် မိုးကြိုး ဝရဇိန် ပစ်ခွင်း၍ ကောင်းကင် ကွဲအက်လာပြီထင်မှတ်ကာ ပတ်ဝန်းကျင် ပုန်းအောင်းကြ၏။

၅၂

ထမင်နှင့် ဆင်တို့သည် ဟစ်အော်ကာ ပြေးလွှား ပုန်းအောင်းနေကြ၏၊ ကျေးငှက်တို့သည် ကြောက်၍ ညဥ့်အခါ၌လည်း နေ့ကဲ့သို့ အော်ကာထက်ဝန်းကျင်ပျံသွားကြ၏။

၅၃

သူတို့၏ ထိုသို့သော အသံကြောင့် သတ္တဝါအားလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချား သော်လည်း မုနိကား ကြောက်ရွံ့ ထိပ်လန့်ခြင်း မဖြစ်၊ ကြိုးတို့၏ အော်မြည်သံကြောင့် ဂဠုန်သည် တုန်လှုပ် ချောက်ချားခြင်းမရှိသကဲ့သို့တည်း။

၅၄

ကြောက်စရာ ပရိသတ် အပေါင်းမှ မုနိသည် မကြောက် မရွံ့ နေလေ၊ ဓမ္မတရား၏ ရန်သူ မာရ်မင်းသည် သောက ဒေါသကြောင့် နွမ်းနယ်လေ ဖြစ်၏။

၅၅

ထိုအခါ ရှပ်သွင်မမြင်ရသော သတ္တဝါ တဦးသည် ရသေ၏ ကိုယ်စား ဒေါသဖြစ်ကာ ရန်မမူပဲ အမျက်ထွက်သော မာရ်မင်းကို ကြည့်၍ ကောင်းကင်မှ လေးနက်သော အသံဖြင့် ပြောပြ၏။

၅၆

အို မာရ်မင်း အချည်းနှီး အပင်ပန်းမခံပါလင်၊ လူသတ်ဝါဒကို စွန့်လွှတ်ပြီး အေးအေးသွားပါ၊ မြင့်မိုရ်ကို လေဖြင့် မလှုပ်နိုင်သကဲ့သို့ သင်သည် ဤမျှဖြင့် သူ့ကို မရွေ့ရှားနိုင်ပါ။

၅၇

မီးသည် ပူသည့်အဖြစ် စွန့်ကောင်းစွန့်ပါမည်၊ ရေသည် အရည်အဖြစ် စွန့်ကောင်းစွန့်ပါမည်၊ ဘဝ များစွာမှ ကောင်းမှု စုဆောင်းခဲ့သော သူသည် မိမိဆုံးဖြတ်ချက်ကို စွန့်လွှတ်မည် မဟုတ်ပါ။

၅၈

သူ၏ ဆိုးပြတ်ချက် တန်ခိုးထက်မြက်ခြင်း နှင့်သတ္တဝါတို့အပေါ် သနားခြင်းရှိရာ ယင်းဖြင့် သဘောဘရားကို မရ မခြင်း ထမည် မဟုတ်ပါ၊ အမိုက်မှောင် ပယ်ဖျောက်ခြင်းနှင့် ကင်း၍နေမထွက်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၅၉

ဆင်းစကို ပွတ်တိုက်ပါက မီးရပါသည်၊ မြေကြီးကို တူးဆွပါက ရေရပါသည်၊ ခိုင်မြဲသော ပဋိညာဉ်အတွက် အခက်မရှိပါ၊ နည်းလမ်းဖြင့် အလုံးစုံ ပြုလုပ်နိုင်ပါသည်။

၆၀

ကိုယ်စိတ် ရောဂါ ဖြစ်နေကြသော ဒုက္ခသည်လောကကို သနားကြင်နာသော မုနိကို နှောင့် ရှက် ရန် မ ထိုက် ပါ၊ ဉာဏ်တည်းဟူသော ဆေးအတွက် အခက်ကိုသမားတော်ကြီး သည်းခံနေပါသည်။

၆၁

များစွာသော လမ်းလွဲတို့မှ ဆောင်ယူသောသံသရာအတွက် ပင်ပန်းကြီးစွာ လမ်းမှန်ရှာဖွေနေရာ သူ၏ ဥပဒေသကကို မဆန့်ကျင်သင့်ပါ၊ လမ်းမှားနေသော တောခရီးသွားအတွက်ခရီးညွှန်အား ကျေးဇူး မကန်းသင့်သကဲ့သို့ပင်။

၆၂

သာတွိဏဘာဝ ပျောက်ပျက်၍အမိုက်မှောင်ကြီး ပြန့်နှံ့နေရာတွင်သူသည် ဉာဏ်ဆီမီးကို ထွန်းစနေပါသည်၊ အမှောင် တွင်း မှာ ထွန်းလင်းသော မီးကို သတ်ခြင်းမှာအရိယာယောကျ်ားအတွက် မကောင်းပါ။

၆၃

သံသရာတည်းဟူသော ဝဲသြဃ ရေယဉ်၌ နစ်မြုပ်နေသော လောကကို ကမ်း မမြင်တွေ့ရန် ကယ်တင်ရန် စိတ်ညွတ်နေသူအား ရည်ရွယ်ပြီး မကောင်းမှုပြုရန် တွေးတောကြံဆခြင်းကိုဘယ်သို့သော အရိယာယောက်ျား ပြုပါမည်နည်း။

၆၄

တည်းခံခြင်းတည်းဟူသောအဖျား၊ တည်ကြည်ခြင်းတည်းဟူသော ရေသောက်မြစ် အကျင့်စာရိတ္တတည်းဟူသော ပန်းပွင့်၊ သတိနှင့် အသိဉာဏ်တည်းဟူသော အကိုင်းနှင့် ဓမ္မတည်းဟူသော အသီးပေးရန်ရှင်သန်နေသော ဉာဏ်သစ်ပင်ကို ခုတ်လှဲပစ်ရန် မထိုက်ပါ။

၆၅

စိတ်တွင် အင်အားကောင်းသော မောဟ ကြောင့်ကွင်းဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ခြင်းခံရသော သတ္တဝါကို လွှတ်ပေးလို၍လောကာ၏အနှောင်အဖွဲ့ကို ဖြတ်ရန်အတွက် ကြိုးစားသောထိုမုနိကို သတ်ဖြတ်ချင်သော သင်၏အလိုသည် မသင့်ပါ။

၆၆

အသိဉာဏ် ရရန်အတွက် ပြုလုပ်နေသော သူ၏ပြီးမြောက်ရန် နိယတ အခါသမယဖြစ်ပါသည်၊ဤနေရာ၌ သူထိုင်နေသည်မှာ ရှေး အခါကမုနိတို့ ထိုင်နေကြသကဲ့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

၆၇

အကြောင်းကား ဤနေရာသည် မြေအပြင်၏ ဗဟိုချက်ချာဖြစ်သည့်ပြင် ပြည့်စုံ မြင့်မြတ်သော အာနုဘော်တို့နှင့် ယှဉ်ပါသည်၊ သူ၏ သမာဓိ အဟုန်ကိုထမ်းဆောင်နိုင်သော ဤသို့သော အရပ် အခြားမှာ မရှိပါ။

၆၈

ထို့ကြောင့် အိုမာရ်နတ် သောကမဖြစ်ပါလင့်၊ အေးအေးနေပါ၊ မိမိအရှိန်အဝါကို မာန်မတက်ပါလင့်၊ ပျက်စီးလေ့ရှိသော ဣဿရိယကို မယုံကြည်ပါလင့်၊ မလိုလားအပ်သော အရာမှာ ဘယ်ကြောင့် မာန်တက်ပါသလဲ။

၆၉

ထိုအခါ သူ၏ ယင်းစကားကို ကြားရ၍ ၎င်း၊ မဟာမုနိ၏ မလှုပ်ရှားသည်ကို မြင်ရ၍ ၎င်း၊ အကျိုးမဲ့ကို ကြိုးစားသော မာရ်မင်းသည် သံသရာ၏ စိတ်ကို ပစ်ခွင်းသော သူ၏ မြှားဖြင့် ကြံမှိုင်ကာ ထွက်သွား၏။

၇၀

ရှင်လန်းခြင်း ကုန်မဲ့ပျောက်သော သူ၏စစ်ဘက်သည်ပင်ပန်းရကျိုးမဲ့နှ၍ဖြစ်ကာ ကျောက်တုံး သံတုံး သစ်ပင်နှင့်စသည်တို့ ဖရိုဖရဲ ကျ

စကြကာ ရန်သူ၏ လက်ချက်ဖြင့် ခေါင်း ဆောင်ကျဆုံးသော ဆန့်ကျင်ဘက် စစ်တပ် ကဲ့သို့ ဦးတည်ရာ ပြေးကြ၏။

၇၁

မာရ်မင်း အရေးနိမ့်၍ မိမိ အပေါင်းအ သင်းများနှင့်ပြေးပြီး အမိုက်တိုက်ကို အောင် မြင်သော ရာဂကင်းသည့် မဟာရသေ့ အောင် ပွဲဆင်သောအခါ လနှင့်တကွသော ကောင်း ကင်သည် ရွှင်လန်းပြီး ယုဝတီကဲ့သို့လှ၍ မွှေး ရနံ့ သင်းပြန့်သော ပန်းမိုးရွာချ၏။

၇၂

ထို့အတူ ယုတ်ညံ့သူ စစ်ရှုံးပြေးသော အခါ အရပ်မျက်နှာတို့ ကြည်လင်တောက်ပ ကုန်၏၊ လသည် တင့်တယ်လှပ၏၊ ကောင်း ကင်းမှ ပန်းမိုး ရွာချ၏၊ ညသည် အပြစ်ကင်း စင်သော မိန်းမကဲ့သို့ လှနေ၏။

ဤသည်လျှင် မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ မာရ်အောင်ခန်း အမည်ရှိသော တြယောဒသ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓ စရိတ

စတုဒ္ဒသ သဂ္ဂ ဘုရားဖြစ်ခန်း

၁

ထို့နောက် ဈာန်အရာ လိမ္မာသော သူသည် မာရ်စစ်သည်ကို တည်ကြည် ငြိမ်း ချမ်းခြင်းဖြင့် အောင်မြင်၍ ပရမတ္ထ ရလို၍ ဈာန်ဝင်စား၏။

၂

အလုံးစုံသော အပြားရှိသော ဈာန်အစီ အရင်၌ ပြည့်စုံစွာ အစိုးရ၍ ညဉ့်ဦးယာမ်၌ မို့မိ ရှေးဘဝ အဆက်ဆက်ကို အောက် မေ့၏။

၃

ဤမည်သော နေရာ၌ ငါ ယင်းသို့ ဖြစ် ခဲ့သည်၊ ထိုမှ စုတေ၍ ဤသို့ ရောက် လာ၏၊ ဤသို့လျှင် အထောင်မသော ဘဝတို့ ကို မျက်မှောက် ခံစားရသကဲ့သို့ အောက် မေ့၏။

၄

ထိုထို ဘဝတို့၌ မွေးခြင်း-သေခြင်း
အစေ့ကပ်မေ့ပြီးနောက် သနားတတ်သူသည်
သတ္တဝါတို့ အပေါ် သနားကရုဏာ ဖြစ်၏။

၅

ဤမှ ကိုယ့်လူတို့ကို စွန့်ခွါပြီးလျှင်
အခြား၌ ဖြစ်ပြန်၏၊ ဝဋ်စစ် ဤသံသရာသည်
အထိန်းမရှိသော စက်ကဲ့သို့ လည်နေသည်။

၆

ယင်းသို့လျှင် စဉ်းစားသော ဣန္ဒြေ
အောင်သူသည် သံသရာကို ငှက်ပျောတုံး
ကဲ့သို့ အနှစ်မရှိဟု ဆုံးဖြတ်၏။

၇

ဒုတိယမြောက်မရှိ တန်ခိုးကြီး၍ စက္ခု
ရှိသူ အားလုံးတို့တွင် မြတ်သူသည် မဇ္ဈိမ
ယာမ်၌ မြတ်သောဒိဗ္ဗစက္ခုကိုရ၏။

၈

ထိုအခါ သူသည် လောလုံးစုံ သန့်ရှင်း
သော ကမ္ဘာကို အညစ်အကြေးကင်းသော
ကြေးမုံပြင်မှာကဲ့သို့ တွေ့မြင်ရ၏။

၉

အနိမ့်-အမြင့် အမူပြုသော သတ္တဝါတို့၏ ဖြစ်ရာ ဌာနကို မြင်ရ၍ လွန်စွာ သနား သွား၏၊

၁ဝ

မကောင်းမှု ပြုသူတို့ ဒုဂ္ဂတိ ဘဝ ရောက်ကြ၏၊ ကောင်းမှု ပြုသူတို့ သုဂတိ ဘဝ ရောက်ကြ၏။

ဝ၁

မကောင်းမှုပြုသူတို့ လွန်စွာကြောက်ဖွယ်သော ငရဲ၌ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးဖြင့် အားကိုးရာမဲ့ ခံစားကြရသည်၊

၁၂

အချို့ကို မီးကဲ့သို့ နီရဲသော သံရေ သောက်စေ၏၊ အော်နေသူ အချို့ကို သံချောင်းပူဖြင့် ကပ်သည်။

၁၃

သံအိုးကြီးတို့၌ ချက်သော ထမင်းကဲ့သို့ သတ္တဝါအချို့ကို ဦးစောက် ကြိုချက်၏၊ အချို့သနားစဖွယ် အော်နေစဉ် တောက် လောင်သော မီးကျီးပေါ်မှာ လောင်ကျွမ်း သွားသည်။

၁၄

အချို့ကို ထက်သော သံသွားရှိသော ကြောင်ကျက်ဖွယ်ခွေးတို့ စားနေကြသည်။ အချို့ကို သံနှုတ်သီးရှိသော လင်းတတို့ စားနေကြသည်မှာ သံကပင် စားနေသကဲ့သို့ ကင်ရပါသည်။

၁၅

အချို့မူ အပူလောင်ကျွမ်း၍ အေးသောအရိပ်ကို အလိုရှိကြ၏၊ သို့ရာတွင် သူတို့သည် အပြာရောင် သန်လျက် တောသို့ အကျဉ်းသားကဲ့သို့ ဝင်သွားကြသည်။

၁၆

လက်ကို တုပ်နှောင်ထားသူ အချို့ကို ပုဆိန်ဖြင့် သစ်သားကို ဖြတ်သကဲ့သို့ဖြတ်နေကြသည်၊ ဆင်းရဲ၌လည်း မသေကြ၊ ကံကြမ္မာက သူတို့၏ အသက်တို့ ဆွဲယူထားခြင်းဖြစ်သည်။

၁၇

ရှ[illegible]ကာလလိပ်မှောင်[illegible] ဖြင့် ကာမဒုက္ခ ငြိမ်းအောင် ပြုသူတို့သည် ယင်းဒုက္ခ အကျိုးကိုသာ သနားစရာခံစား နေကြရသည်။

၁၈

သူ့အတွက် မကောင်းမှုပြုရန် အလှည့် အမင်း ဒုက္ခ ခံစား နေရ သူတို့သည် သုခ၏ အရသာ အဘယ်မှာနည်း၊ ယင်းတို့သည် အနည်းအကျဉ်းမျှ သုခပေးကြပါသလော။

၁၉

ဤသူယုတ်တို့သည် ရယ်လာ၍မကောင်း မှုပြုခဲ့ကြသည်၊ ရင့်ကျက်သောအခါ ယင်း အကျိုးကို ငို၍ ခံစားနေကြသည်။

၂၀

မကောင်းမှုပြုသူသည် အကယ်၍ ကမ္မ ဖလကိုမြင်လျှင် သေကွင်းကို ရိုက်နှက်ဃက်ကဲ့သို့ သွေးစိမ်းပွက်ပွက်ထွက်မည်။

၂၁

ထိုမှတပါး စိတ်လျှပ် ပေါ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော အမျိုးမျိုးသော ကံတို့ဖြင့် အသူး ထူး အထွေထွေ ဆန်းကြယ်သော သား ငှက် မျိုး၌ ဖြစ်ကြသည်။

၂၂

ယင်းအမျိုးတို့ဘွင် အသား အရေ အချိုး အတွက်နှင့် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခြင်း မာရ်ဘက်ခြင်း ကြောင့်လည်း ဆွေမျိုးတို့ ကြည့်ရှု နေစဉ် သနားစရာ သတ်ကြပါသည်။

၂၃

ထို့ပြင် နွား-မြင်းဖြစ်၍ ဆာလောင်မွတ် သိပ်ခြင်း နှိပ်စက်ကာ မစွမ်းနိုင်လည်း ကိုယ် ကို သံချွန်ထိုး၍ ဝန်ဆောင်ရသည်။

၂၄

ဆင်ဖြစ်၍ အားကောင်း သော်လည်း အားသေးသော ချွန်းဖြင့် ဦးထိပ် အချုပ် ခံရသည့်ပြင် ခြေတို့မှာ ထူးဖြင့် နှောက်ရှက် ခံရလျက်လည်း ဝန်ဆောင်ရသည်။

၂၅

ထို့ပြင် အခြားသော ဒုက္ခများ ရှိပါသေးသည်၊ သို့ရာတွင် ဤသားငှက် အမျိုးတွင် ဝိဓရာမိဖြစ်ခြင်းနှင့် သူတပါးနှင့် ဆက်စပ်ခြင်းကြောင့် အထူးဆင်းရဲလှပါသည်။

၂၆

ကောင်းကင်၌ ကျက်စားသော သတ္တဝါချင်း ကုန်း၌ကျက်စားသော သတ္တဝါချင်း အချင်းချင်း ရန်မူနေကြပါသည်။

၂၇

ထိုမှတပါး ငြူစူ စောင်းမြောင်း ခြင်းဖြင့် ဖျက်ဆီး အပ်သော စိတ်ရှိသူ တို့သည် အသင်းရောင် မရှိသော ပြိတ္တာ လောက၌ ဖြစ်၍ သနားဖွယ်အဆင့်၌ ကမ္မဖလ ခံစားနေကြရသည်။

၂၈

အပ်နဖါးပေါက်မျှ ပါးစပ်ရှိ၍ တောင်လောက် ဝမ်းဗိုက်ရှိသူတို့သည် ဆာလောင်

မွပ်သိပ်ခြင်းကြောင့် ဖြစ်သော ဒုက္ခတို့ နှိပ်စက်၍ ဆင်းရဲခံနေကြရသည်။

၂၉

မိမိ ကံကြမ္မာက ပို့ဆောင်ခြင်းကြောင့် ယင်း သတ္တဝါတို့သည် အသားဖြင့် အမြဲတစေ ဟစ်အော် နေကြ သော်လည်း နှမ်းတစေ့ လောက်မျှ မသန့်ရှင်းသော အရာဝတ္ထုကိုပင် မစားကြရပါ။

၃၀

ငြူစူ စောင်းမြောင်းခြင်း အကျိုးကား ဤသို့ဟု ယေဘုယျ အကယ်၍ သိပါလျှင် သိဝိကဲ့သို့ မိမိကိုယ် အစိတ်အပိုင်းတို့ကိုသော်လည်း အခါခပ်သိမ်း အလှူပေးရာသည်။

၃၁

တပါးသောသူတို့သည် ငရဲနှင့် တူသည့် 'ဂဗ္ဘ'အမည်ရှိသော မသန့်ရှင်းသော ရေအာနှ်၌ ကျ၍ လူ့ဘဝမှာ ဒုက္ခခံစားကြရသည်။

ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ ကျမ်းစတုဒ္ဒသ သဂ္ဂတွင် အရှင် အဿဃောသ၏ မူ သက္ကတ ဘာသာ [illegible] ကို အမှု [illegible] ၁-အခတ်အခါ [illegible] ပါ [illegible] သော ကဗျာတို့ကို မူရင်းအတိုင်းမရနိုင်တော့ပါ။ ထို့ကြောင့် တရုပ် တိဘက် ဘာသာပြန်တို့နှင့် ညှိနှိုင်းပြီး အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုထားသော ဂျွန်စတန်၏ အင်္ဂလိပ် ဘာသာပြန်မှုနှင့် ဟိန္ဒူ ဘာသာပြန် မှုကို တဖန်ညှိနှိုင်း တိုက်ဆိုင်ပြီး ဆက်လက်ပြန်ဆိုပါမည်။

၃၂

မေးဖွားစ အခါတွင် မာကြောသောလက်တို့ဖြင့် ကိုင်ရာ၌ ကျုံ့ကျုံ့ပါအောင် ငိုကြွေးကြသည်မှာ ဓါး ထက်ထက်ဖြင့် ဖြတ်နေသလားဟု ထင်ရသည်။

၃၃

မိမိ လူများက အလွန်ချစ်မြတ်နိုးစွာ မွေးမြူစောင့်ရှောက်ပါသော်လည်း မိမိ ကံအားလျော်စွာ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြရပါသည်။

၃၄

ကြီးသောအခါ 'ဤအရာကို ပြုသူသည်, ထိုအရာကို ပြုလုပ်မည် စသော အပြားအားဖြင့် အဓိက တဏှာကြောင့် အမြဲမပြတ် စဉ်းစားခြင်းတည်းဟူသော လှိုင်းတံပိုး ကြား၌ နစ်မြုပ်နေကြရသည်။

၃၅

အချို့သောသူတို့သည် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အစုကို ပြုကြ၍ နတ်ပြည်သို့ တက်ကြရသည်၊ သို့ရာတွင် နတ်ပြည်၌ သူတို့သည် တောက်လောင်နေသည့် မီးပုံထဲသို့သော ကံမီးတောက်၌ လောင်ကျွမ်းကြပါသည်။

၃၆

ကံတို့ဖြင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှု မရှိသေးမိပင် အောက်သို့ လျှောကျရသည်၊ သူတို့၏ မျက်စိများ အပေါ်သို့ မော့ကြည့် ကြသည်၊ သူတို့မှာ အရှိန်အဝါ ကင်း၍ လွန်စွာဆင်းရဲကြ သည်၊ သူတို့၏ ပန်းကုံးတို့လည်း ညှိုးနွမ်းကြသည်။

၃၇

နတ်ဒေဝီတို့ ချစ်မြတ်နိုးသော ထိုသူ တို့သည် ကိုး ကွယ်ရာမဲ့ဖြစ်လျက် ဆင်းရဲပင်ပန်းစွာ လျှောကျကြသည်၊ ထို အခါ နတ်သမီးတို့သည် အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကာ ထိုသူတို့၏ အဝတ်ကို ဆွဲပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ကြည့်နေကြသည်။

၃၈

ထိုနတ်ဒေဝီတို့သည် ဗိမာန်တို့မှ လျှောကျ သွားသော မိမိချစ်သူတို့ကို ကယ်တင်ရန် ကြိုးစားရာမှ သူတို့လည်း လျှော ကျကြရာ ကြယ်ကြွေသကဲ့သို့ ထင်ရသည်။

၃၉

အရောင်အမျိုးမျိုး ဆန်းကြယ်သော ပန်းကုံးနှင့် အဆင် တန်ဆာ ဝတ်ဆင်ထားသော နတ်သမီးတို့သည် [illegible] သော မိမိချစ်သူတို့ကို မြင်ရ၍ [illegible] ရည် ပြည့်လျှံသော မျက်စိတို့ဖြင့် [illegible] သည်။

၄၀

အခြားသော နတ်သမီးတို့သည် လျှောကျ သွားသော ချစ်သူကို တမ်းတ၍ အချစ်ကြောင့် အလွန်အမင်း စိတ်ဒုက္ခ ရောက်၍ လက်တို့ဖြင့် ရင်ကို ထုကြသည်။

၄၁

နတ်ပြည်၌ တည်ရှိနေသူတို့သည်လည်း လျှောကျမည့် စိုးရိမ်၍ "အိုစိတြရထ, အိုချစ်သူ, အို မန္ဒာကိနီ, အိုမေရု" စသည်ဖြင့် အလွန်ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာငိုကြွေး မြည်တမ်းကြသည်။

၄၂

ဤသို့လျှင် ခက်ခဲစွာဖြင့် ရအပ်သော ထိုနတ်တို့ကိုလည်း ခဏိက အဖြစ်နှင့် မလိုလားအပ်သည်၏အဖြစ် တွေ့မြင်ရ၍ မချွတ်ကေန် ဝိယောဂ၏ အကြောင်းကြောင့် ဒုက္ခပေးလေ့ ရှိသည်။

၄၄

နတ်ပြည်သည် မြဲ၏ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ ဣန္ဒြေ အောင်မြင်သူများ သွားကြသည်၊ သူတို့သည်လည်း စိတ်အလိုဆန္ဒ အားလုံး ပျက်စီးပြီးနောက် ဒုက္ခရောက်ကာ အောက်သို့ ကျရောက်ကြသည်။

၄၅

ငရဲ၌ လွန်စွာ ခံခက်လှပါသည်၊ သတ္တဝါတို့၌ အချင်းချင်း စားကြပါသည်၊ ပြိတ္တာတို့၌ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး၍ လူတို့၌ တဏှာ၏ လွန်ကဲသော ဒုက္ခရှိပါသည်။

၄၆

ဤဥ္စရင်း နတ်ပြည်ဥ္စရင်း၊ ငရဲဥ္စရင်း အညီအမျှပင် မွေးဖွား၍ သေကြေပျက်စီးကြပါသည်၊ ဤသို့အမြဲမပြတ် လှည့်လည်နေသော သတ္တဝါတို့သည် ထိုက်သည့်အားလျော်စွာ သုခ မရကြပါ။

၄၇

ဤသံသရာသည် ထောက်တည်ရာ မရှိ လျင်မြန်စွာ လှည့်လည်နေပါသည်၊ ဤတွင် သတ္တဝါတို့ ပတ်ဝန်းကျင် ဝန်းရံနေပြီး ဘယ်အခါမျှ ဆိတ်ငြိမ်ရာ မရှိပါ။

၄၈

ဤသို့လျှင် သူသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဖြင့် ဇီဝလောက ငါပါးကို တွေ့မြင်၏၊ သို့ရာတွင် ထိုတွင် ငှက်ခြေရာတုံးကဲ့သို့ အနှစ်သာရ မတွေ့မြင်။

၄၉

သန်းခေါင်ယာမ် လွန်သောအခါ စျာန်ဝင်စားသူတို့တွင် မြတ်သောသူသည် လောက သဘာဝတရားကိုသိရန် စဉ်းစားခြင်းဖြင့် သဘာဥ္စတည်ပြီးလျှင် ဣန္ဒြေတို့ကို နှိပ်ရန် စဉ်းစား၏။

၅၁

အဟော သတ္တဝါတို့ ဘယ်မှာမျှ သုခ မရကြပါ၊ တည်မြဲခြင်းမရှိကြပါ၊ အညီအမျှ မွေးဖွားကြသည်၊ အိုမင်းကြပြီးလျှင် သေကြေပျက်စီးကြသည်။

၅၁

စင်စစ် လူ့အမြင်သည် တာမ မောဟတည်းဟူသော တမဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည်၊ ထိုကြောင့် မဟာဒုက္ခမှ ထွက်မြောက်ခြင်း၏ သစ္စာလမ်းကို မမြင်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

၅၂

အဟော ထင်ရှားရှိသည်၏ အဖြစ်သည် အဘယ်နည်း။ စင်စစ် ဇရာ-မရဏ၏ အကြောင်းသက်သက်သာ ဖြစ်သည်ဟု စဉ်းစား၏။

၅၃

ဉာဏ်ရှိသူတို့တွင် မြတ်သောသူသည် သစ္စာ၏ အတွင်း ဝင်၍ ကြည့်၏၊ မွေးဖွားခြင်း၏ ဖြစ်ခြင်းသည်သာ အိုခြင်း-သေခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်၏၊ အခြားတပါး မဟုတ်။

၅၄

ဦးခေါင်းရှိ၍ ခေါင်းကိုက်ခြင်းဖြစ်သည်၊ သစ်ပင်ရှိ၍ ယင်းကို ခုတ်ဖြတ်သည်၊ ယင်းသို့လျှင် မုနိသတ္တမသည် အန္တစက္ခုဖြင့် အလုံးစုံကို မြင်၏။

၅၅

မွေးဖွားခြင်း၏ အကြောင်းသည် ဘယ်အရာ ဖြစ်နိုင်သနည်းဟူသော အချက်၌ မှန်သည် စဉ်းစား၏၊ ထိုအခါ ကမ္မဘဝကိုသာ လူသည် မူလအကြောင်းဟု မြင်၏။

၁၆

ပကတိဖြင့် မဟုတ်၊ ဣဿရဖြင့် မဟုတ်၊ အဘာဝဖြင့် မဟုတ်၊ အာတမာဖြင့်မဟုတ်၊ ကမ္မဖြင့် ဖြစ်သည်ကို သူသည် စိတ်ဖြင့် မြင်၏။

၁၇

ဝါး၏ ပထမ အဆစ် ယှဉ်ရာမှ ဖောက်ပေးပါလျှင် ကြွင်းသော အဆစ်အားလုံးကို လွယ်ကူစွာ ဖောက်နိုင်၏၊ ဤသို့လျှင် မွေးဖွားခြင်း၏ မူလ အကြောင်း၏ ဥာဏ်ဖြစ်သောအခါ သူ၏ ဉာဏ်တိုးတက်သွား၏။

၁၈

ထိုအခါ မုနိသည် ဤဘဝ၏ အကြောင်းကို ကြိုးစား၍ စဉ်းစား၏။ သူသည် ဥပါဒါန်၌ ဘဝ၏အကြောင်း ချထား သိုမှီးသည်ကို မြင်၏။

၁၉

ဤလောက၌ အသက်မွေးခြင်း၏ အမျိုးမျိုးသော အကျင့် သီလနှင့် ကံများရှိ၏၊ ယင်းတို့သည်သာ ဥပါဒါန်ဖြစ်ကြ၏၊ မီးစားသောကြောင့် မီးဖြစ်သကဲ့သို့တည်း။

၆၀

ထို့ပြင် ဤလောက၌ ယင်းဥပါဒါန်သည် အဘယ်ကြောင့် ဖြစ်သနည်း ဟူသော အချက်၌ စဉ်းစားသော သူသည် တဏှာကို ရှေ့ဦးစွာ မြင်၏။

၆၁

လေနှင့်ယှဉ်၍ မီးဖွားသည် တော၌ ပြန့်နှံ့သွားသကဲ့သို့ တဏှာနှင့် ယှဉ်သော ကာမသည်သာ ကမ္ဘတည်းဟူသော တော၌ တိုးပွားသည်။

၆၂

တဏှာသည် ဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သနည်းဟူသော အချက်၌ သူသည် တဖန် စဉ်းစားပြန်၏။ ထိုအခါ ကောင်းစွာ ဈာန်လှည်းလျှောင်းရာဖြစ်၍ သူသည် တဏှာ၏ အကြောင်း ဝေဒနာကို သိ၏။

၆၃

ဤသံသရာသည် ဝေဒနာဖြင့် ဆွဲငင်၍ ချင်ရဲပြေရန် အတွက် ပြေးလွှားသည်၊ လူသည် မွတ်သိပ်ခြင်း နှိပ်စက်၍ ရေကိုသာ အလိုရှိသည်၊ အခြားတပါး မဟုတ်။

၆၄

တဖန် ထိုဣန္ဒြေအောင်မြင်သူသည် ဝေဒနာ၏ မူလသိရန် အတွက် စဉ်းစားပြန်၏၊ ထိုအခါ ဝေဒနာ၏ အဆုံး ပြုသူ သည် ဖဿသာ၌ ဝေဒနာ၏ ဖြစ်ရာကို တွေ့မြင်၏။

၆၅

ဣန္ဒြေများ ဝတ္ထုများနှင့် စိတ်၏ယှဉ်ရာကို ဖဿဟု ပြော ကြသည်၊ ထိုဖဿဖြင့် ဝေဒနာ ဖြစ်သည်၊ မီးခတ်မှ မီးဖြစ် သကဲ့သို့ဘည်း။

၆၆

တဖန် ဖဿ၏ အကြောင်း အဘယ်နည်းဟု သောက သိ သူတို့ဘင် မြတ်သူသည် စဉ်းစားရာ သံသရာ၌ အာယတန ခြောက်ပါးကို ဖဿ၏အကြောင်းဟုသိ၏။

၆၇

သူကန်းသည် အိုးကို မမြင်ပါ၊ အကြောင်းကား သူ၏ အမြင်ဖြင့် အိုး၏ ယှဉ်ခြင်း မရှိသောကြောင့်ဖြစ်သည်၊ ထို့ ကြောင့် အာယတနတို့ ရှိရာမှာ ဖဿ ဖြစ်နိုင်သည်။

၆၈

ထို့နောက် သဘာဝဉာဏ်ရှိသူသည် အာယတန ခြောက် ပါးတို့၏ အကြောင်းကို အစဉ် မပြတ် စဉ်းစားသော ဉာဏ် ဖြင့် နာမ်-ရုပ်ကို အာယတန ခြောက်ပါး၏ အကြောင်းဟု သိရ၏။

၆၉

အညွန့်ရှိနေ၍သော အရွက်နှင့်အကိုင်းတို့ ဖြစ်၏၊ ယင်းသို့လျှင် နာမ်-ရုပ် ရှိနေ၍သာ အာယာတနတို့ ဖြစ်၏။

၇၀

ထို့နောက်တဖန် နာမ်-ရုပ်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစား၏၊ ဉာဏ်၏ တဖက်ကမ်း ရောက်သူသည် ဝိဉာဏ်ကို မူလဒ္ဓတည်ကြောင်း တွေ့မြင်၏။

၇၁

ဝိဉာဏ်ဖြစ်၍သာလျှင် နာမ်-ရုပ်ဖြစ်၏၊ အကြောင်းတာစးမျိုးစေ့၏ ကောင်းစွာ ပေါက်ခြင်းမှသာ အညွန့်ကိုတွေ့မြင်ရ၏။

၇၂

တဖန်ဝိဉာဉ်သည် အဘယ်ကြောင့်ဖြစ်သနည်းဟု စဉ်းစားရာမှာ ထိုဝိဉာဉ်သည် နာမ်ရုပ်ကို ဆမှီပြု၍ ထွက်ပေါ်လာကြောင်း သူတွေ့မြင်၏။

၇၃

ကြောင်းကျိုးဆက် အစဉ်ကိုသိ၍ သူ၏စိတ်သည် ထိုတွင်တည်ကာ စဉ်းစား၏၊ တဖန် ဘယ်မျှမသွား။

၇၄

ဝိဉာဏ်ကြောင့် နမ်-ရုပ်ဖြစ်၏၊ ထို့ပြင် နာမ်- ရုပ်သည် တည်ရာဖြစ်၏၊ ယင်းအပေါ်မှာ ဝိဉာဏ်မှီတွယ်၏။

၇၅

ရေဒွဲလှေသည် လူကိုဆောင်၏၊ ကုန်း၌သူသည် လှေကို ဆောင်၏၊ ဤသို့လျှင် ဝိညာဏ်နှင့် နာမ်-ရုပ်ကို တခုသည် အခြားတခု၏ အကြောင်းဟု ယူသ၏။

၇၆

ပုဒ္ဒသာသံသည် မြက်ကို လောင်၏၊ ထို့ပြင် လောင်သော မြက်သည် သံကို ပူစေ၏၊ ထို့အတူ ထိုနှစ်ပါးတို့ အချင်းချင်း ကျိုးကြောင်း ဆက်စပ်၏။

၇၇

ပရမတ္တ သိသူတို့တွင် မြတ်သူသည် စဉ်းစား၍ ဝိညာဏ် ကြောင့် နာမ်-ရုပ်ဖြစ်သည်၊ ထိုနာမ်-ရုပ်ကြောင့် အာယတန ဖြစ်သည်၊ ထိုအာယတနကြောင့် ဖဿဖြစ်သည်ဟု သိ၏။

၇၈

ဖဿကြောင့် ဝေဒနာ, ထိုဝေဒနာကြောင့် တဏှာ, ထိုတဏှာကြောင့် ဥပါဒါန်နှင့် ထိုဥပါဒါန်ကြောင့် ဘဝဖြစ်သည် ဟု သူသိ၏။

၇၉

ထိုနောက်သူသည် ဘဝကြောင့် မွေးဖွားခြင်းဖြစ်သည်၊ မွေးဖွားခြင်းကြောင့် အိုခြင်း သေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်

၏၊ထိုအခါသူသည် အကြောင်း အထောက်အပံ့တို့ကြောင့် ဘဝဖြစ်ခြင်းကို ကောင်းစွာ သိသွား၏။

၁၀

မွေးဖွားခြင်းကိုဖျက်ဆီး၍ အိုခြင်း သေခြင်းချုပ်သွားနိုင်သည်မှာ အခြားတပါးမရှိ တဖန်သူသည် ဘဝ၏ ပျက်စီးခြင်းရှိမှသာ မွေးဖွားခြင်း၏ ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်နိုင်သည်ကို ကောင်းစွာ ဆုံးဖြတ်၏။

၁၁

ဥပါဒါန်ကိုချုပ်ခြင်းမှာ သာဝကသံဃာရာ အကြောင်းမဲ့ချုပ်သည် ဟူ၍ စဉ်းစားချက်ဖြစ်သောအခါ သူ၏ အကြံဉာဏ်မှာ တိုးပွားသွား၏။

၁၂

တဏှာချုပ်လျှင်ဥပါဒါန်တခဏအတွင်းမှာပင် ချုပ်သွား၍ ဝေဒနာ၏ပျက်စီးရာမှာ တဏှာ၏ထင်ရှားရှိသည့်အဖြစ်မရှိ။

၁၃

ဖဿ ကောင်းစွာပျက်စီးလျှင် ဝေဒနာစင်စစ် ပျက်စီး၍ အာယတန ခြောက်ပါးတို့၏ ကောင်းစွာပျက်စီးရာမှာ ဖဿ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

၁၄

နာမ်-ရုပ် ချုပ်သောအခါ အာယတန ခြောက်ပါးတို့ ကောင်းစွာ ခမ်းခြောက်သွားပြီး ဝိညာဏ် ချုပ်ခြင်းကြောင့် နာမ်-ရုပ် ပျောက်ကွယ်၏။

၁၅

သင်္ခါရ၏ ချုပ်ခြင်းကြောင့် ဝိညာဏ်ချုပ်၏ဟု မုနိသည် ဟ ခု တနေသည် တခု တခု၏ အညမည အကြောင်းကိုသိ၏။

၁၆

အဝိဇ္ဇာ၏ မရှိသောအခါ စင်စစ် သင်္ခါရ ကောင်းစွာ ကုန်ခမ်းကြောင်းသိ၏၊ ဤသို့သော အပြားအားဖြင့် သူသည် ဉေယျကို သိ၍ ဗုဒ္ဓဖြစ်ကာ ဈာန်မှ ထ၏။

၁၇

လူတို့တွင် အတွင်းအပ ဘယ်နေရာမျှ အာတမကို မတွေ့မြင် အဋ္ဌင်္ဂိက ယောဂ လမ်းစဉ်ဖြင့် မြတ်သော သန္တိကို ရရောက်၏။

၁၈

ငါသည် ပြည့်စုံသော လမ်းစဉ်ကို ရရောက်ပြီ၊ ဤအပေါ် မှာ သစ္စာ အမြိုက်ကို သိသော မဟာရသေ့ အပေါင်းသည် ပရမတ္ထအတွက် သွားခဲ့ကြသည်ဟု သူဆုံးဖြတ်၏။

၇၉

စတုတ္တဈာန်ဖြစ်သော မိုးသောက်ကာလ၌ စရာစရ ငြိမ်းသောအခါ ထိုဈာန်ဝင်စားသူသည် မပျက်စီးသော ပဒနှင့်အပ္ပညာတ အဖြစ်ကို ရရောက်သွား၏။

၈၀

ဗုဒ္ဓအဖြစ်သို့ ရောက်သောအခါ ကာမရစ်မှုးသော အမျိုးသမီးကဲ့သို့ မြေကြီးလှုပ်၏၊ သိဒ္ဓိနတ်တို့နှင့်တကွ အရပ်မျက်နှာတို့ တောက်ပ၍ အာကာသ၌ နတ်တို့ စည်တီးကြ၏။

၈၁

မိုးသားနှင့် ကင်း၍ မိုးရွာ၏၊ လေပြေလေအေးကလေး သွေးနေပြီး သစ်ပင်တို့သည် အခါမဟုတ်ပဲ သူ့အတွက်သီးပွင့်ကြ၏။

၈၂

နတ်ပြည်မှ ရွှေနှင့်ကျောက်မြက်ရတနာမိုး ရွာချပြီး မန္ဒာရအစရှိသော နတ်ပန်းမိုး ရွာချသည်မှာ သူ၏ သခ်ခဲ့ကျောင်းမှာ ပြည့်လျှံသွား၏။

၈၃

ထိုအခါမည်သူမျှ စိတ်မဆိုးကြ၊ အနာရောဂါ မရှိကြ၊ မကောင်းမှုမပြုကြ၊ လောကသည် လွန်စွာ ပြည့်စုံခြင်းသို့ ရောက်သည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် ငြိမ်သက်၍ တင့်တယ်ခြင်းကိုရ၏။

၉၄

မောက္ခလိုလားသော နတ်များဝမ်းသာကြ၏၊ အောက်လောကဌ်နေသူများ နှစ်သက်ကြသျက် အရပ်လေးမျက်နှာမှ ခမ္မ တိုးပွားခြင်းကြောင့် လောကသည် မသိခြင်းတည်းဟူသော အမှောင်တွင်းမှ ပေါက်ထွင်းလာ၏။

၉၅

ဥက္ကရာဇ်မျိုးရသေ့၏ ပြီးမြောက်ခြင်းကြောင့် နှစ်သက်သောနတ်တို့သည် သူ့ကို ချီးကျူး ဂုဏ်ပြုရန်အတွက် နတ်ဒိမာန်စီး၍လာကြ၏။

၉၆

မမြင်ရသော သိဒ္ဓနတ်မဟာရသေ့တို့သည် ကျယ်သောင်သော အသံဖြင့် သူ့ကို ချီးကျူးကြ၏၊ သို့ရာတွင် ကာမနက်သည်ကား၊ လာမည့် ဝိပတ္တိကြောင့် ရှေးကကဲ့သို့ပင် ညှိုးနွမ်းသွား၏။

၉၇

ကာယဒုက္ခမှ ကင်းသော ထိုမုနိသည် ထိုနေရာမှာ အသိဉာဏ် ရခြင်းကြောင့် ချမ်းမြတ်နိုးသဖြင့် ထိုတွင် ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် မိမိ၏ အတွင်းကို ကြည့်၍တည်နေ၏။

၉၈

အနာဂတမဝါဒ၌ ကောင်းစွာ တည်ရှိ၍ ကျိုး-ကြောင်း၏ သဘောကို သိသော ထိုမုနိသည် လွန်စွာ ငြိမ်းချမ်းခြင်းကြောင့် လောကကို မိမိ ဗုဒ္ဓအမြင်ဖြင့်ကြည့်၏။

၉၉

လောကသည် မိစ္ဆာစာရ အတိပြီးသော အချည်းနှီး ကြိုးပမ်းခြင်းနှင့်ယှဉ်သည့် လွန်ကဲသော ကာမဝါသနာ၌ ကျရောက်နေ၍ မောက္ခလမ်းစဉ်ကို အလွန် သိမ်မွေ့စွာ တွေ့မြင်ရ၍ ထိုမုနိသည် မလှုပ်-မရှက် ငြိမ်သက်စွာ တည်နေ၏။

၁၀၀

ယခုအခါ မိမိ ရှေးကပြုခဲ့သော ပဋိညာဉ်ကို သတိရ၍ လောကကို ဒုက္ခဖြင့် နာကျင်နေကြောင်း သိသော မုနိသတ္တမသည် ငြိမ်းချမ်းရေး ဥပဒေသပေးရန် လိုလား၏။

၁၀၁

လောက၌ အသိဉာဏ် ပေးရန်အတွက် ဗုဒ္ဓ၏ အပါးသို့ နတ်ပြည်မှ နတ်သားနှစ်ယောက် ရောက်လာ၏။

၁၀၂

မကောင်းမှု ကင်းသော ဓမ္မ၏ အဖေါ်ဖြစ်သော ရည်ရွယ်ချက်သို့ ရောက်နေသော ထိုမုနိအား ရိုသေစွာ ချီးကျူး၍ ထိုနတ်သား နှစ်ယောက်သည် ဓမ္မနှင့်စပ်သော စကားပြောကြား၏။

၁၀၃

အရှင်၏ သနားကရုဏာနှင့် ယှဉ်သောစိတ်သည် ဒုက္ခသည်တို့ကို မကြည့်ရှုပါလျှင် ဤလောကသည် ဤကံကြမ္မာကောင်းနှင့် စပ်ယှဉ်ပါမည်လား။

၁၀၄

လောက သံသရာ၌ သဘာဝ အမျိုးမျိုးရှိသော သတ္တဝါရှိပါသည်၊ အချို့ ကာမဝါသနာ များ၍ အချို့နည်းပါသည်၊ အချို့ မျက်စေ့ကြည်၍ အချို့ မျက်နှာ[illegible]ပါသည်။

၁၀၅

ဒိုး ဘဝသာဂရ တဖက်သို့ ရောက်သော ရသေ့မြတ်ဒုက္ခမှ လောကကို ကယ်တင်ပါလော့၊ သူဌေးသူကြွယ်သည် ဥစ္စာဖြင့် နှောင်ဖွဲ့သကဲ့သို့ အရှင်သည် ကျော်ဖြင့် နှောင်ဖွဲ့ပါလော့။

၁၀၆

လူတို့သည်ဤလောကနှင့်ပရလောကပေါင်းများသောအားဖြင့် မိမိအကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိကြသည်၊ လောက၏အကျိုးစီးပွားပြုသူ လွန်စွာရခဲပါသည်၊

၁၀၇

ဤစကား ပြောကြားပြီး ထိုနတ်ဟိုသည် လာခဲ့သောလမ်းမှ နတ်ပြည်သို့ ပြန်သွားကြ၏၊ ထို့နောက် မုနိသည် လောက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မိမိစိတ်ကို ကပ်ငြိစေ၏။

၁၀၈

အရပ်မျက်နှာ၏ နတ်တို့လာ၍ သူ့အတွက်များစွာသော သပိတ်တို့ကို ပေးလှူကြ၏၊ မုနိသည် နှစ်သက်စွာ ယူ၍ ထိုသပိတ် အားလုံးတို့ကို တလုံးတည်း ပြု၍ ယူ၏။

၁၀၉

ထိုအခါ ခရီးသည် အုပ်စုမှ မြတ်သော သူဌေး နှစ်ဦးတို့သည်ပူဇော်၍သိမ်မွေ့စွာထိုမုနိအတွက် ပထမဆုံးဆွမ်းလှူ၏၊

၁၁၀

အရှာဒုနှင့် ဥဒြက နှစ်ဦးတို့သည် ဓမ္မကို ခံယူ၍ စွမ်းနိုင်ကြ၏၊ ထိုရာတွင် သူတို့သည် ကွယ်လွန်ကြလေပြီဟု သိ၍ မုနိသည် ရဟန်း ငါးဦး (ပဉ္စဝဂ္ဂီ)တို့ကို သတိရ၏။

၁၁၁

လောက သံသရာ၏ မသိခြင်း တည်းဟူသော အမှိုက်တိုက်ကို ပတ်ဝန်းကျင်မှ ဖတ်ရှားရန်အတွက် ဥဒည်းတောင်စွန်းမှ နေဝန်း ကဲ့သို့သော မုနိသည် သက်ကြီး ရွယ်အိုတို့ ချစ်မြတ်နိုးသည့် မေ့လျော်ဖွယ်တိုင်းပြည်သို့ သွားလို၏။

၁၁၂

ထို့နောက် ဆင်မင်းကဲ့သို့ သွားလေ့ရှိသော ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ပခုံးရှိသော မုနိသည် ကာသိတိုင်းသို့ သွားလိုသဖြင့် မိမိကိုယ်ကို လှည့်၍ ဗောဓိပင်ကို ကောင်းမွန် တင့်တယ်စွာ ကြည့်၏။

ဤသည်လျှင် မဟာကဝိ အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော ဗုဒ္ဓစရိတ မဟာကဗျာ၌ ဘုရားဖြစ်ခန်း အမည်ရှိသော စတုဒ္ဒသ သဂ္ဂ မြန်မာဘာသာပြန် ဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံး

မြန်မာစာဖတ် ပရိသတ်တို့
ဗဟုသုတ ဖြစ်စေရန် ရည်သန်၍
ဆရာကာလိဒါသ ဖွဲ့ဆိုသော
မေဃဒူတ ခေါ်တိမ်စေကဗျာ၊
ရိတုသံ့ပဘာရခေါ် ရာသီဖွဲ့-ကဗျာ၊
သကုန္တလာ အမည်ရှိသော ပြဇာတ်၊
ရဃုဝံသ အမည်ရှိသော မဟာကဗျာကို
မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုပြီးနောက်
အရှင် အဿဃောသ ဖွဲ့ဆိုသော
ဗုဒ္ဓစရိတ အမည်ရှိသော ကဗျာကို
ထို့အတူ ဆက်လက် ပြန်ဆိုရာ
ပြည်ထောင်စု မြန်မာနိုင်ငံ
ပညာရေး ဝန်ကြီးဌာန
မြန်မာစာ ကော်မီရှင်မှ
အဘိဓာန်ကော်မီတီ အစည်းအဝေး
ဒုတိယအကြိမ်မြောက် နောက်နှစ်ရက်တွင်
ပြီးမြောက် အောင်မြင်ပါသတည်း။

ရန်ကုန်မြို့ — သော်ဇင်

၁-၆-၇၂

ဆရာဦးဓေသာ်ဇင် စီရင်သော

ဗုဒ္ဓဘာသာဆိုင်ရာ ကျမ်းစာများ

၁။ နိဗ္ဗာန်
၂။ ဝိမုတ္တိရသ
၃။ သုတ်သုံးကျမ်း
၄။ မိလိန္ဒာပဥှာ
၅။ ဓမ္မပဒ
၆။ ဝိသုဒ္ဓိမဂ်
၇။ အဘိဓမ္မာ
၈။ မြတ်စွာဘုရား ဥဒါန်းစကားများ
၉။ ဇာတဂ်ဝတ္ထု

बुद्धचरितम्

BUDDHACHARITA